

Bản Kí Sự Trúc Mã

Contents

Bản Kí Sự Trúc Mã	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiên ㄣ ㄣ Vương Lang & Lâm Kỳ ㄣ ㄣ	4
3. Quyển 1 - Chương 2	8
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	15
6. Quyển 1 - Chương 5	19
7. Quyển 1 - Chương 6	23
8. Quyển 1 - Chương 7	26
9. Quyển 1 - Chương 8	30
10. Quyển 1 - Chương 9	33
11. Quyển 1 - Chương 10	37
12. Quyển 1 - Chương 11	41
13. Quyển 1 - Chương 12	44
14. Quyển 1 - Chương 13	48
15. Quyển 1 - Chương 14	52
16. Quyển 1 - Chương 15	56
17. Quyển 1 - Chương 16	59
18. Quyển 1 - Chương 17	62
19. Quyển 1 - Chương 18	66
20. Quyển 1 - Chương 19	70
21. Quyển 1 - Chương 20: Phiên Ngoại 1	74
22. Quyển 1 - Chương 21: Phiên Ngoại 2	78
23. Quyển 1 - Chương 22: Phiên Ngoại 3	82
24. Quyển 1 - Chương 23: Phiên Ngoại 4	86
25. Quyển 2 - Chương 1	90
26. Quyển 2 - Chương 2	94
27. Quyển 2 - Chương 3	98
28. Quyển 2 - Chương 4	102
29. Quyển 2 - Chương 5	106
30. Quyển 2 - Chương 6	110
31. Quyển 2 - Chương 7	114
32. Quyển 2 - Chương 8	119
33. Quyển 2 - Chương 9	123
34. Quyển 2 - Chương 10	127
35. Quyển 2 - Chương 11	132
36. Quyển 2 - Chương 12	136
37. Quyển 2 - Chương 13	140
38. Quyển 2 - Chương 14	145
39. Quyển 2 - Chương 15	149
40. Quyển 2 - Chương 16	153
41. Quyển 2 - Chương 17	157

42. Quyển 2 - Chương 18	161
43. Quyển 2 - Chương 19	165
44. Quyển 2 - Chương 20	169
45. Quyển 2 - Chương 21	173
46. Quyển 2 - Chương 22	178
47. Quyển 2 - Chương 23	182
48. Quyển 2 - Chương 24	189

Bản Kí Sự Trúc Mã

Giới thiệu

Editor: Xích Tuyết + Hàn Thiên Thể loại: hiện đại, có hài có ngược nhưng chủ yếu là pink, công sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ki-su-truc-ma>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Vương Lang yêu Lâm Kỳ, yêu tận sâu trong tâm khảm.

Khi rảnh rỗi không có việc gì làm, Vương Lang thường hay thủ thủ bên tai Lâm Kỳ: “Người có phải hay không từ nhỏ đã thích ta?”

“Không có.” Lâm Kỳ ngồi trên ghế đọc sách, cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Chỉ mạnh miệng!” Vương Lang rút quyển sách quảng xuống, kéo người kia vào lòng mình, không biết xấu hổ mà hỏi một câu: “Cưng có mặc quần lót ta mới mua cho cưng không?”

“Cút!” Lâm Kỳ mặt không đổi sắc.

“Cho ta xem chút đi!” Tay phải Vương Lang đã không thành thật lần mò xuống bên dưới.

“Ta đếm đến ba, người nhanh lấy móng vuốt ra.”

“Xem một chút thôi.”

“Một”

“Chỉ một chút thôi mà...”

“Hai”

“Hắc hắc, có mặc!”

“Ba”

“Ai nha! Đừng nhéo ta, đau a....”

Đêm hôm đó, Lâm Kỳ có ý muốn đem cái tên đại lưu manh kia đuổi ra ngoài phòng khách, lại bất lực trước cảnh Vương Lang gắt gao ôm khung cửa không buông, thần sắc vừa ai oán lại vừa thê lương.

Vì thế y chỉ đành đầu hàng, để mặc ai kia chui vào trong chăn, trước là này này, sau đó là kia kia nọ nọ. (=)) tắt đèn rồi, không thấy cái chi hết)

Nửa đêm về sáng, Vương Lang nhìn người đang mệt đến say sưa ngủ trong lòng, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. Kí ức lần đầu hai người gặp mặt vẫn khắc sâu trong đầu hắn.

Trong câu lạc bộ bóng bàn dành cho thiếu nhi của thành phố có hai cậu bé: một 7 tuổi, một 8 tuổi.

“Cái bàn bên kia cho các người, chúng ta dùng cái bàn này.” Vương Lang cùng đám tiểu đồng bọn túm lại điều võ dương oai, “Không ai được phép lấy bàn của đối phương nha, nếu không sẽ làm con chó nhỏ!”

Cái bàn bị Vương Lang chiếm nằm sâu bên trong câu lạc bộ, có ánh mặt trời chiếu nên rất sáng sủa, mà cái bàn bên Lâm Kỳ lại ở một góc âm u, trên mặt bàn còn đọng chút nước.

“Vì cái gì chứ?” Có kẻ bắt măn rống to, nhưng lại bị Lâm Kỳ kéo lại.

“Được rồi, ai lấn tuyền làm con chó nhỏ nga.” Lâm Kỳ gạt đầu cười, lộ ra mấy cái răng nanh be bé, thuận tay ở giữa hai cái bàn vẽ một cái ranh giới.

Đễ bắt nạt như vậy a... Vương Lang dương dương tự đắc, nhưng bất quá một tiếng đồng hồ sau đã không còn vênh váo như lúc này.

Chơi bóng rất nóng nực nên mọi người đều mang theo không ít đồ uống, mà uống xong tự nhiên sẽ cần đi WC. Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà WC và cửa ra đều ở phần bên người ta a!

Lâm Kỳ cười càng thêm vui vẻ, ngồi ở trên bàn đung đưa chân, nghiêng đầu xem Vương Lang.

Tè dầm hay bị kêu là con chó nhỏ đây? Vương Lang gian nan suy nghĩ, cảm thấy cái nào cũng không thể tiếp thu được, vì thế cắn răng, trèo cửa sổ ra ngoài.

Lầu một cũng không cao lắm, nhưng khổ nỗi bên ngoài là vườn hoa, sắc tường vi nở trông thật chói mắt, cũng vì thế mà Vương Lang sau khi rơi xuống đã biến thành con nhím.

Bảy, tám năm sau, Vương Lang mỗi lần nhớ lại chuyện này đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thời điểm hai người gặp lại nhau, đã là một người năm nhất, một người năm hai trung học.

Ngày kỉ niệm thành lập trường, một thiếu niên mặc sơ mi trắng chơi dương cầm trên sân khấu chỉ với nụ cười và những ngón tay trắng nõn mà làm mê say biết bao con tim học tử, học muội trong trường.

“Hắn là ai a?” Vương Lang ngồi trên lan can, bất măn nhìn nhìn nam sinh kia.

“Vừa mới chuyển đến, tên Lâm Kỳ.” Hứa Đình đứng một bên thuận miệng trả lời.

“Giả bộ quý tộc làm gì chứ!” Vương Lang trợn mắt.

Sau đó Vương Lang phát hiện, trước giờ học, lúc ăn cơm, tiết thể dục,... ở đâu có nữ sinh là chắc chắn có thể nghe thấy cái tên Lâm Kỳ.

“Tiểu tử kia có chỗ nào tốt?” Vương Lang nghe riết cũng phiền, vì thế ở căn tin oán giận. “Lớn lên y như con gái, cả ngày giả mù sa mưa cười (giả dối), chân còn không to bằng cánh tay ta!”

Những lời này rơi vào tai Lâm Kỳ, nhưng y cũng chỉ cười cười không nói, cũng không phản bác lại.

Sau đó đến đại hội thể thao trong trường, Vương Lang trong tiếng hoan hô của nữ sinh toàn trường đã về nhất cự ly chạy 3000m. Bên phải có thầy thể dục hỗ trợ thả lỏng cơ, bên trái có một tiểu nữ sinh đỏ mặt cầm đồ uống, hân hân khoái uống nước tăng lực, chuẩn bị nghe lời chúc mừng trên loa.

“Và đây, hạt giống số một của mùa giải, học sinh năm hai Vương Lang đã giành ngôi vị quán quân cự ly chạy 3000m. Trời xanh là của anh, mây trắng là của anh. Trên đường chạy, anh như một con ngựa hoang bị bện trĩ, rong ruổi trên...”

Thanh âm trên loa bỗng nhiên im bật, toàn trường trong nháy mắt cũng lặng im, ba giây sau thì tiếng cười bùng nổ.

Từ từ, con ngựa hoang bị trĩ? Vương Lang sắc mặt xanh mét.

Bởi vì đang làm anh hùng nháy mắt liền biến thành trò cười, cho nên cả tháng sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, Vương Lang đi ngoài đường vẫn bị mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Ngày hôm đó xem mấy tờ ghi chép của Lâm Kỳ trong lúc phát thanh thì thấy, chữ y cũng ngắn nắp gọn gàng y như người. Thế nhưng chữ đẹp như thế sao lại có thể viết ra mấy lời thất đức vậy chứ?

Hùng hùng hổ hổ đi hỏi y, y ở trước mặt giáo viên lại bày ra một vẻ học sinh ngoan hiền hướng mình giải thích: “Thật xin lỗi, lỡ bút viết nhầm thôi.” Trên gương mặt là nụ cười thuần lương vô hại, nhưng ánh mắt rõ ràng là nói: ta cố ý đấy!

Ta và người thề bất lương tập (không đội trời chung =)), Vương Lang oán giận trong lòng.

Vốn đã quyết định xem y như không khí mà lơ đi, không ngờ vào một ngày đẹp trời, vừa đi học về đã thấy Lâm Kỳ đang chễm chệ ngồi trên ghế sofa nhà mình.

“Người tới nhà ta làm cái gì?” Vương Lang bạo hoả.

Lâm Kỳ cũng một bộ oán giận, tâm nói: ai muốn đến a.

Giới thiệu xong mới biết, té ra cha mẹ hai bên là bạn tốt. Chỉ là có hai vị phụ huynh vô trách nhiệm muốn đi du lịch châu Âu, nên quăng đứa con cho bạn mình nhờ nuôi.

“Phòng ngủ này là của người, toilet này của người. Phòng khách, nhà bếp, phòng ăn dưới lầu chia mỗi người một nửa.” Vương Lang lại bắt đầu phân chia lãnh địa.

Lâm Kỳ đầu tiên là trợn mắt, sau đó khoé miệng hơi cong lên, cuối cùng phun ra một câu: “Ai lần tuyến là con chó nhỏ.”

Đây một màn quen thuộc đến kì lạ khiến Vương Lang mục trừng khẩu ngọc: “Người... người... người chính là...”

“Là ta.” Lâm Kỳ cười đến mắt loạn loạn (mắt cong hình trăng khuyết) “Xin chào, con nhím nhỏ.”

“Hanh!” Vương Lang tức giận đóng sập cửa phòng, ngã lên giường cảm khái, đây là cái nghiệt duyên gì a!

Vậy là cuộc sống chung của đôi bạn trẻ cứ như thế mà chậm rãi bắt đầu

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thiên ㄖ ㄖ Vương Lang & Lâm Kỳ ㄖ ㄖ

Sáng hôm sau, Vương Lang tỉnh giấc giữa tiếng chuông báo thức chói tai, uể oải xuống đến phòng ăn thì vui vẻ: Lâm Kỳ vẫn chưa rời giường?

Có nên đi gọi y dậy hay không đây? Thôi không cần a...

Vui vẻ cắn một miếng bánh mì, uống một ngụm sữa, lại quay đầu nhìn đồng hồ treo tường: Nga nga nga, gần 8 giờ, có người sắp bị muộn...

Mãi cho đến khi hần ăn xong bữa sáng, đeo túi xách lên vai mới thấy Lâm Kỳ lắc la lắc lư xuống cầu thang, vẫn bộ đồ ngủ còn tóc thì rối nùi.

Vương Lang nở nụ cười đầy vẻ bất lương chào hỏi “Sớm a!”

“Sớm.” Lâm Kỳ tâm tình coi bộ tốt cũng trả lời hần một tiếng, sau đó ngồi xuống bắt đầu xử lí bữa sáng của mình.

Tinh tế rưới chút ô mai lên miếng bánh mì, lạp xưởng cùng trứng ốp-la đều được sắp xếp cẩn thận trước khi đưa lên miệng.

“A di giúp việc cho nhà người làm đồ ăn ngon thật!” Lâm Kỳ chân thành khen ngợi.

Thiết! Cứ làm ra vẻ! Bày đặt lãnh đạm, cho nhà người muộn. Vương Lang khinh thường hừ một tiếng, với tay lấy cái túi xách chạy ra cửa.

Dọc theo đường đi hắn còn mãi suy nghĩ: Kỳ quái a, làm sao mà ngay cả một thằng bạn cũng không thấy đi học chung?

Đến trường học thì chỉ thấy cổng trường đóng chặt, bỗng sức nhớ ra chuyện hôm nay toàn trường đi nông trường ở ngoại ô, tập trung lúc 10 giờ ở bến xe miền Đông a. Mình như thế nào lại chạy tới trường học?!? FML! (dịch thoáng là ‘dm đời!’)

Vương Lang ngược đánh lô tô, vội vàng vàng chặn một chiếc taxi “Bác tài, trước 10 giờ phải đến bến xe miền Đông.”

“Trước 10 giờ?” Tài xế trừng mắt nhìn Vương Lang: “Tiểu tử, xe ta chạy cũng không phải Ferrari a.”

Vương Lang vô lực ghé vào ghế sau, nhớ tới tia cười trong mắt Lâm Kỳ lúc mình ra khỏi nhà sáng nay... Kia rõ ràng là trắng trợn cười nhạo!

“Ta và người thề bất lương tập!” Vương Lang hướng trần xe mà rống.

Tài xế đang lái xe thì bị dọa sợ, theo bản năng lập tức đạp thắng xe.

“Nga!” Vương Lang theo quán tính liền thân mật tiếp xúc với cửa xe, đau đến mức anh chàng la oai oái.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Bác tài xế một bên giải thích một bên thầm oán: Đang yên đang lành ngồi trên xe, đột nhiên hét lên làm cái gì.

Vương Lang ôm đầu, mắt ngân ngấn nước, nghĩ thầm trong lòng: lần này trở về phải mua quần lót đỏ mà mặc, sửa lại cái vận móc meo này...

Người ta thường nói quá tam ba bận, nhìn từng hàng từng hàng xe rồng rắn nối đuôi nhau trước mặt, bác tài xế lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu tử, kẹt xe rồi.”

“Cháu biết” Hắn nghẹn ngào.

Khó khăn nối tiếp khó khăn, đến khi Vương Lang thiên tân vạn khổ đặt chân vào bến xe thì chỉ thấy bãi đậu xe hoàn toàn vắng lặng.

“Xe trường người mới vừa đi a.” Nhân viên quản lý tốt bụng thử đề xuất “Hay là người lên xe số 103 đến trạm cuối cùng, xuống đó sẽ có rất nhiều xe đi nông trường.”

“Cám ơn chú!” Vương Lang nói lời cảm tạ, rồi dưới ánh nắng gay gắt thẳng hướng trạm xe buýt mà tiến.

Ngồi đợi một lúc lâu mới thấy chiếc xe tàn tạ hùng hục lao tới, thân xe được bao phủ dưới lớp sơn xanh lam điệu đà, những con số đỏ chói vắt ngang trên lớp kính chắn gió hợp thành 103. Nhân viên bán vé trên xe thò đầu ra: “Đến trạm cuối chỉ trong chớp mắt a...”

Là máy ghi âm!?! Vương Lang bá phúc tính chuyên nghiệp của vị đại tỷ bán vé, móc túi trả tiền xe.

Trên xe người đông nghìn nghịt, Vương Lang đi còn chưa quá hai bước đã có người gọi: “Tiểu tử, chú ý bịch cái trống của ta chứ! Đừng có giẫm lên!”

“Ân, ân ân.” Vội vàng né qua bên trái, chưa gì đã ngửi thấy mùi tinh dầu gay mũi, và hắt hắt xì một cái rõ to.

“Ai yêu!” (Eo ơi!) Bác gái trang điểm đậm lẽ bên cạnh khó chịu lấy tay bịt mũi lại: “Chả có ý có tứ gì cả. Đã bị cảm còn đi xe công cộng!”

Vương Lang khóc không ra nước mắt, dùng khoe mắt len lén quan sát bác gái hồi nãy. Trên cánh tay có xăm hình một thằng đàn ông, trên cổ đeo cái vòng trang sức loè loẹt đã bạc màu, lại còn một đầu tóc đỏ rực nhìn cực kì chói mắt. Chẳng biết đây là phương tiện công cộng hay là Bàn Ti Động!?!

Ngay thời điểm Vương Lang nắm lấy tay vịn, thầm cầu nguyện chuyến xe này mau mau kết thúc, thì bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ: “Mẹ cái thằng! Muốn cùng lão tử đua tốc độ, muốn chết a!”

Cái tình huống gì thế này? Vương Lang nghi hoặc quay đầu nhìn, thì thấy ngoài cửa sổ có thêm một chiếc 103 đang ‘kề vai sát cánh’ với xe mình.

Đua xe???

“Vượt mặt nó!” Trên xe có hành khách kích động hô to.

“Đua đi! Vượt nó đi!” Ngay lập tức có vô số người hòa theo.

“Chơi luôn!” Lái xe hưng phấn về mặt đỏ bừng, hai tay siết chặt vô lăng.

OH NO! Vương Lang quá sợ hãi, tay chân luống cuống vội vàng ghi chặt lấy hàng tay vịn trước mặt, vừa lúc xe bắt đầu tăng tốc.

Đây là huyền thoại của dịch vụ siêu cao cấp a...

Vương Lang lệ nóng doanh tròng: Giá xe buýt, tốc độ máy bay.

Đại thúc lái xe chả lẽ là Dương Lợi Vỹ đi phẫu thuật thẩm mỹ, còn cái xe cà tàng này là phiên bản cập nhật của Thần Châu 7?

Rốt cuộc, giữa những tiếng hoan hô trên xe, bác tài xế đã vinh quang dành thắng lợi. Còn Vương Lang của chúng ta thì sắc mặt xanh mét, suy yếu nầm lan can, cảm thấy chính mình như đã vượt tốc độ âm thanh xuyên thẳng đến dị thứ nguyên (một thể giới khác).

Sau cả quãng đường gian nan cuối cùng cũng đến trạm cuối, Vương Lang nghiêng ngả lão đảo lao xuống xe, hai chân như nhũn ra, môi tái nhợt, nhìn qua rất giống một đoá kiêu hoa 1m85 héo hơn ỉu rũ.

Quần lót đỏ mua hai cái luôn đi, Vương Lang một bên ôm cột điện một bên nghĩ nghĩ.

Nhưng mà vạn lý trường chinh vừa rồi mới đi được một nửa, bởi vì bác quản lý đã nói phải bắt thêm một chuyến xe nữa mới tới nông trường.

“Trăm ngàn lần không cần đi thêm một chuyến tàu lượn siêu tốc như này nữa a!” Vương Lang lẩm bẩm luôn miệng.

Nhìn cái xe đang tiến vào trạm dừng, Vương Lang muốn phát điên luôn. Xe ba bánh...

Khom lưng đi vào, trong xe vừa nóng nực lại oi bức, một đồng gà vịt kêu ồm ồm, nam nhân ngồi đối diện vừa gãi chân vừa ăn dưa hấu. Vương Lang bỗng nhiên nghĩ, như vậy mà không bị đau dạ dày cũng có thể tính là một chuyện tốt.

Đến nông trường, Vương Lang chui ra khỏi cái xe ba bánh, hoạt động một chút gân cốt chuẩn bị vào cửa, kết quả vừa quay đầu, đã thấy không xa phía trước, toàn bộ tập thể giáo viên cho đến học sinh đều đang nhìn mình chăm chú.

Dưới nắng vàng chói chang, hội trưởng hội học sinh Vương Lang hiên ngang đứng, trưng ra khuôn mặt xanh hơn tàu lá chuối, nút áo sơ mi xả xuống tận ngực, cà vạt nhét trong túi quần, túi xách trong tay, còn đầu toàn lông gà lông vịt.

“Người nọ là ai a?” Lạc Tiểu Tịch đứng trong hàng lộ ra biểu tình thống khổ.

“Không biết!” Hứa Đình bị ai quay đầu, “Ta không quen biết hẳn.”

Say xe, bị cảm nắng, lại bị một đồng người vây xem, Vương Lang rốt cục thành công thượng thổ hạ tả (bị bệnh nặng thêm), nằm trong phòng y tế của nông trường không dậy nổi.

Bị vây xem... Cực kỳ vô nhân đạo... Bị kịch a... Không còn mặt mũi gặp người nữa... Thương tâm cào tường...

“Chi nha” Cửa phòng bệnh được đẩy ra một cách cẩn thận, một thân ảnh quen thuộc tiến vào: áo sơ mi trắng gọn gàng, đôi môi hơi mỏng, vẻ mặt thanh thoát như thiên sứ. Thế nhưng Vương Lang biết bên trong lớp vỏ thiên sứ ấy là một thằng chuyên làm chuyện thất đức.

“Người không sao chứ?” Lâm Kỳ ngồi bên giường hỏi thăm.

“Ai cần người lo!” Vương Lang phần hện xoay người. Dối trá! Giả mù sa mưa!

“Ta không nghĩ người sẽ ngồi mấy loại xe đó mà đến đây.” Thanh âm Lâm Kỳ đã mềm xuống.

“Nếu không ta đến bằng gì? Cưỡi quạ bay đến à?” Vương Lang lại càng tức giận hơn, ngồi thẳng lên đối mặt với hắn, trong mắt hừng hực bốc hỏa.

“Không phải! Dùng hệ thống tàu điện ngầm của thành phố có thể đến thẳng đây.” Lâm Kỳ nheo nheo mắt: “Người không biết à? Trước cổng trường mình có mà!”

“...”

Người này tuyệt đối là cố ý đến nói khích mình! Vương Lang không kiên nhẫn chỉ tay ra cửa: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Lâm Kỳ muốn nói lại thôi, buông cái gà mên (cái cặp lồng í) trong tay xuống rồi đi ra cửa.

Hừ! Vương Lang thở phì phì định tiếp tục ngủ, trong mũi lại truyền đến từng đợt từng đợt hương khí, ánh mắt liếc một cái về phía gà mên Lâm Kỳ mang đến: có vẻ rất thơm ngon nga!

Mở ra xem thử, có cơm cùng canh gà, còn có rau dưa xanh ngắt, bên trong hộp bảo quản còn có trái cây đã cắt sẵn: táo, đào, dưa lưới,... còn có cả một túi mút cam. (em chăm chồng em kĩ thế @.@)

Nuốt nuốt nước miếng, bụng bắt đầu sôi ùng ục ùng ục.

Ăn hay không ăn? Không ăn hay ăn?

Vì cái gì không ăn chứ! Vương Lang cầm chiếc đĩa lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói). Có đồ ngon mà không ăn là thẳng ngốc, ăn no rồi mới có sức so tài cùng thằng nào đó!

Lâm Kỳ ở ngoài cửa len lén nhìn, đường nét gương mặt thanh tú, nụ cười ấm áp ngọt ngào.

Lạc Tiểu Tịch và Hứa Đình coi như có lương tâm cũng mua đồ ăn đưa tới phòng bệnh.

“Đây là cái gì a?” Vương Lang vẻ mặt ghét bỏ liếc hai túi ni lông.

“Xương hầm, cổ vịt, chân gà, đậu hà lan, với đậu phộng rang muối.” Lạc Tiểu Tịch giải thích.

“Lão tử đang bị bệnh, các người cho người bệnh ăn cái này?” Vương Lang bạo phát.

“Không ăn thì đồ.” Hứa Đình cầm lấy cái túi, túm luôn Lạc Tiểu Tịch: “Đi, chúng ta không cần để ý thẳng anh họ được voi đòi tiên này của người.”

Vương Lang tức giận đến hồng học, nằm ở trên giường thở không ra hơi.

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Lạc Tiểu Tịch ra khỏi phòng bệnh vẫn lo lắng, “Biểu ca (anh họ) đang bệnh mà, nếu không chúng ta mua cho hắn cái khác?”

“Yên tâm đi!” Hứa Đình đưa cho Lạc Tiểu Tịch một cái chân gà, “Có người mấy hôm nay mượn nhà bếp trường, ngày nào cũng tự tay làm cơm cho hắn, căn bản không chết đói được.”

Nắng chiều vừa xuống, Lâm Kỳ đã ôm một đồng gà mên hướng phòng khám bệnh đi tới. Hôm nay cơm chiều có cá kho cùng cái thìa xối mỡ, Vương Lang ăn đến bất diệc nhạc hồ. (quên cả trời đất)

“Uống nước đi.” Lâm Kỳ ngồi ở một bên bồi hắn, tay trái giơ ly nước, tay phải cầm khăn tay, động tác hầu hạ Vương Lang có dính chỉ một lát.

“À. Di, tay người làm sao vậy?” Vương Lang bắt lấy cánh tay Lâm Kỳ.

Ngón tay trắng nõn có dán băng cá nhân, trên mu bàn tay còn có vài cái bọt nước trong suốt.

“Không sao, lúc ở nông trường không cần thận thôi.” Lâm Kỳ thu hồi tay, mân miệng cười cười.

“Cẩn thận một chút a!” Vương Lang lắc đầu, “Tay người là để chơi dương cầm, nếu bị thương rất đáng tiếc.”

“Àn.” Lâm kỳ gật gật đầu, cúi đầu bốc cục kẹo. “Người thích nghe đàn dương cầm sao?”

“Nghe không hiểu.” Vương Lang bắt đắc dĩ buông tay, “Ta là người thô thiển.”

“Lần sau ta sẽ chơi bài người có thể nghe hiểu.” Trên mặt Lâm Kỳ hiện lên chút giảo hoạt nho nhỏ.

“Tốt!” Vương Lang cảm thấy kỳ thật cũng không tính là đáng ghét.

“Lâm Kỳ...”

“Àn?”

“Chúng ta làm hòa đi!”

Lâm Kỳ đầu tiên là sững sốt, sau đó cười cười lộ ra cái lúm đồng tiền.

“Được không a? Lúc trước ta có sai, người cũng có sai, cái kia, coi như huề nhau.” Vương Lang sờ sờ đầu, ánh mắt né tránh, có điểm chờ mong lại có điểm nôn nóng.

“Hảo” Lâm kỳ gật đầu, “Chúng ta hòa hảo.”

3. Quyển 1 - Chương 2

Thời gian học nông nghiệp kéo dài một tháng, Vương Lang sau mười ngày nằm dài trên giường bệnh, rốt cuộc vì da mặt không đủ dày mà ngày thứ mười một đã ngượng ngượng ngừng ngừng cầm cái liềm lên học tập.

Nói là học nông, kỳ thật chính là tham quan mùa thu hoạch. Giới trẻ hiện nay ai lại học nghề nông, không đem lương thực đập hư đã muốn xem như vạn hạnh.

“Lâm Kỳ!” Canh me xung quanh không có ai, Vương Lang nhanh chóng chạy đến, cùng Lâm Kỳ tách hạt bắp.

“Người sao không ở trong đội của mình?” Lâm Kỳ ngẩng đầu hỏi hẩn, trên mũi đọng mấy giọt mồ hôi trong suốt.

“Không việc gì!” Vương Lang đưa tay quạt mồ hôi cho y, “Người có mệt không? Nếu mệt thì qua kia nghỉ một chút.”

“Không cần.” Lâm Kỳ lắc đầu, “Mọi người đều đang làm, ta sao lại không biết xấu hổ mà nghỉ trước...”

“Vậy người muốn uống nước hay không a?” Bảo mẫu Vương Lang tiếp tục truy hỏi: “Đã đói bụng chưa? Ta lấy cho người cái khăn ướt nhé!”

“Ta không cần.” Lâm Kỳ cúi đầu cười.

“Kia nếu mệt mỗi phải nói ta biết a, đừng cố gắng quá sức.” Vương Lang dặn dò mãi mới miễn cưỡng hướng đội của mình đi về, tổng cảm thấy người này vừa xanh xao lại gầy còm, lúc nào cũng có khả năng ngất xỉu, không trong tầm mắt mình thì quả là đáng lo.

Thật vất vả đến buổi tối, Vương Lang bụng đói kêu vang ngồi ở căn tin chờ cơm, nhớ đến món gà hầm, cá kho tộ, nước miếng liền chảy ào ào.

Nhưng đợi đến lúc đồ ăn được mang lên, Vương Lang thiếu chút nữa đã lật bàn.

“FML, đây là cái gì?” Giữa bàn là một tô cháo trắng cực bự, nhìn kỹ thì hình như là cải trắng hầm khoai tây.

“Đồ ăn a! Mày không biết à? Còn bày đặt chê tới chê lui!” Hứa Đình ngồi bên cạnh khinh bỉ nhìn hắn. “Tụi mình là đến học làm nông, đã không phải lao động khổ sai là mừng rồi, còn muốn Mãn Hán Hoàn Tịch? Mày là vua chắc?”

“Nhưng là mấy ngày hôm trước, lúc ta bệnh đâu phải ăn mấy món này a. Chẳng lẽ phòng y tế có cơm cho bệnh nhân?” Vương Lang gãi đầu, sớm biết vậy sẽ không đi ra, uống canh gà thêm hai ngày thì đỡ rồi.

Hứa Đình cười đến ý vị thâm trường, ánh mắt hướng bên kia liếc một cái, chỉ thấy Lâm Kỳ cúi đầu ăn cơm, mặt đỏ, lỗ tai cũng hồng.

Sau buổi học nông vất vả, về được đến nhà, hai người đều biến thành bản hề hề tiểu hầu tử, vừa vào cửa liền phóng đi tắm rửa. Tắm rửa xong cả hai đều gục trên sofa, ôm điện thoại gọi thức ăn.

“Tháng sau đi học lại a...” Vương Lang một bên gặm pizza một bên thở dài, vừa muốn đứng dậy đã thấy nhức đầu.

“Ngày mai người có bận việc gì không?” Lâm Kỳ ngồi xếp bằng một bên hỏi hắn.

“Không. Người cũng thế nhỉ? Vậy mai ta đưa người đi khu vui chơi?” Vương Lang chà chà bàn tay, móc từ trong túi ra hai tấm vé: “Tiểu Tịch cho ta, không đi thì hết hạn.”

“Hảo” Lâm Kỳ nhận hai tấm vé nhần nhúm, thật cẩn thận cất vào túi quần.

Sáng sớm hôm sau, hai người đi ra ngoại ô đến khu vui chơi. Bởi vì không phải mùa đất khách nên bên trong cũng chẳng có bao nhiêu người, không cần xếp hàng.

“Người muốn chơi trò gì?” Vương Lang đứng bên cạnh khu vượt thác hỏi thử: “Thử trò này không?”

“Không cần.” Lâm Kỳ lắc đầu mãnh liệt.

“Yêu, sợ hãi a?” Vương Lang tặc lưỡi hề hề cười.

“Thiệt!” Lâm Kỳ vẻ mặt khinh thường, xoay người hùng dũng bước đến.

“Ai, người chờ ta a.” Vương Lang một bên luống cuống tay chân mặc áo mưa, một bên chen lấn đến bên cạnh Lâm Kỳ.

Con thuyền dọc theo bờ sông nhân tạo chậm rì rì trôi về phía trước, hai bên bờ có nhân viên dùng súng nước bắn liên tục lên thuyền.

Lâm Kỳ mở to hai mắt tò mò hướng trên bờ xem, kết quả chẳng may bị một tia nước bắn trúng, vì thế kêu thảm một tiếng rồi vội vàng che mắt lại.

“Uy... Người không sao chứ?” Vương Lang hoảng sợ, giật tay y ra chuẩn bị xem có bị thương hay không, lại đúng lúc thuyền bắt đầu vào trong động, tối om một mảnh chẳng nhìn thấy gì.

“Lâm Kỳ, người có bị làm sao không vậy?” Tay Vương Lang sờ loạn trên mặt y, thầm nghĩ đôi mắt đẹp như vậy mà để bị thương thì thảm a.

“Không việc gì” Lâm Kỳ lắc đầu, lời nói còn chưa ra hết câu đã thấy trước mắt ánh mặt trời rực sáng, tiếp đó cả người lao mạnh xuống.

Xung quanh có người hét chói tai, cơn sóng như bài sơn hải đảo mà đến, ập vào mặt làm cả hai ướt sũng.

“Mất người không có việc gì chứ? Hả?” Vương Lang không quan tâm cả người mình toàn nước, thuyền vừa dừng lại đã ôm lấy mặt y mà kiểm tra.

“Không có gì...” Lâm Kỳ lắc đầu, cố gắng mở mắt thật to cho hắn xem.

“Hô... Làm ta sợ muốn chết!” Vương Lang vỗ vỗ ngực.

Lâm Kỳ cười cười, giúp hắn gạt đi bọt nước còn vương trên mặt.

“Vậy bây giờ chơi tiếp trò gì đây?” Vương Lang nhìn xung quanh: “Thuyền hải tặc? Rừng sinh thái? Thám hiểm hoang đảo? Hay là tàu vũ trụ?”

“Ngôi nhà ma đi!” Lâm Kỳ nháy nháy mắt.

“A?” Vương Lang có điểm giật mình, nhìn không ra nha, lá gan cũng không nhỏ.

Ngôi nhà ma nằm ở khu phía Đông, lúc hai người đến nơi thì bắt gặp cái cảnh một cô bé nữ sinh nước mắt lưng tròng thút thít khóc trong lòng cậu bạn trai.

“Đã nói không cho người đi tức là người không nên đi.” Nam sinh vừa bực mình vừa buồn cười, mang theo nét sùng nịch trong mắt mà dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Kinh khủng đến như vậy sao?” Vương Lang cảm khái, túm Lâm Kỳ bên cạnh: “Nói trước a, không cho phép người khóc!”

Lâm Kỳ tức giận tròng mắt, nhận lấy cái kính 3D từ nhân viên thực tập, tiến vào thông đạo.

Vương Lang đi sau Lâm Kỳ hai bước, nghĩ nghĩ lại thấy mình chưa đủ khí phách nam nhân, thế là vượt lên trước mặt y.

Trong thông đạo tối đen lâu lâu lại nổi lên từng cơn gió lạnh, ánh sáng duy nhất là từ những dấu chân xanh lam chớp loé trên sàn, trông càng thêm rùng rợn.

Qua một khúc quanh, bỗng từ trên đầu, một con diều tử quỷ (ma thất cổ) lao cái rầm xuống, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đỏ au, mặc áo trắng bay qua bay lại.

Sợ chết ta mất! Vương Lang bị dọa, thò tay ra sau gắt gao túm chặt lấy tay Lâm Kỳ: “Người... người đừng sợ a...”

Lâm Kỳ gạt đầu, khoé miệng hơi cong lên nắm lấy tay hắn.

Từ hai bên đường có đủ mọi loại quỷ thi nhau xuất hiện: khô lâu (bộ xương khô), cương thi, những ngón tay quỷ không ngừng hướng đến người chơi mà vỗ, tiếng than khóc hãi hùng liên miên bên tai... Tay Vương Lang càng nắm càng chặt, trong lòng đã sớm chửi má nó, cái thông đạo này phải đi bao lâu mới đến cửa ra a?

Chờ khi hai người ra khỏi ngôi nhà ma, lưng Vương Lang đã thấm ướt mồ hôi. Không nói thì thôi chứ quả thật là rùng rợn, nhưng dù sao thì cũng không thể thừa nhận là mình sợ.

“Cái kia... người đừng sợ a, không có gì phải sợ hết.” Vương Lang vẽ mặt trấn định quay đầu nhìn Lâm Kỳ: “Người không bị dọa sợ chứ hả?”

“Không...” Lâm Kỳ lắc đầu, “Nhưng mà đau.”

“Đau?” Vương Lang chưng hửng, rồi bỗng nhớ ra...Ta kháo! Vừa nãy bên trong có thằng nhân viên giả quỷ vỗ vỗ người, chính mình còn bị hắn sờ soạng cái mông. Chẳng lẽ hắn không chỉ sờ soạng mình mà còn dám kháp (nhéo, bóp, nắm... các bạn chọn 1 nghĩa đi nhé ;)) Lâm Kỳ? Bằng không thì đau là đau làm sao!

“Tử biến thái!” Vương Lang nổi giận: “Hắn kháp người như thế nào?”

“Tay đau.” Trên mặt Lâm Kỳ tràn ngập ý cười.

Vương Lang cúi đầu nhìn, chỉ thấy tay mình vẫn đang gắt gao nắm chặt tay hắn liền vội vàng buông ra, tay đầy mồ hôi lạnh.

Lâm Kỳ căn bản không để ý chuyện tay mình bị người ta nắm đến hồng hồng.

Thực con mẹ nó chết người! Vương Lang đang suy nghĩ làm thế nào nói lảng sang chuyện khác, chợt nghe Lâm Kỳ bổ thêm một câu: “Chân cũng đau.”

“Đau chân?” Vương Lang nghi hoặc cúi đầu, mình cũng không nắm chân y a...

“Mới bị trầy lúc nãy.” Lâm Kỳ kháp khiễng ngồi vào một cái ghế dựa.

“Để ta xem xem.” Vương Lang ngồi xổm xuống, đưa tay kéo ống quần y lên thì thấy đầu gối bị rách da, còn đang chảy máu.

“Nhìn người xem, rõ ràng là không nên chơi cái loại trò chơi này mà!” Vương Lang cau mày trầm oán, cho tay vào túi lục lọi một hồi lại không tìm thấy khăn tay, nhưng khi nhìn đến cái đầu gối ai kia còn đang rướm máu, liền cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm a liếm.

“Người...” Lâm Kỳ sửng sốt.

“Tốt rồi.” Vương Lang cẩn thận nhìn nhìn, ngược lên hỏi Lâm Kỳ: “Có còn đau không?”

“Không... Được rồi... Cảm ơn.” Lâm Kỳ có điểm bối rối.

Nhìn hai gò má Lâm Kỳ phỉm hồng, Vương Lang thật vui vẻ.

“Yêu, cũng không phải tiểu cô nương, như thế nào lại đỏ mặt?” Hai tay Vương Lang chống bên người Lâm Kỳ khoá y vào lòng, cái mũi suýt nữa cọ đến mặt y, bên miệng tràn đầy ý cười vẻ trêu tức.

“...” Lâm Kỳ ngay cả lỗ tai cũng đỏ.

“Được rồi, không chọc người nữa.” Vương Lang tâm tình cực tốt đứng thẳng người lên: “Đi thôi, mang người đi ăn cơm.”

Lâm Kỳ đi theo phía sau hắn, sắc đỏ trên mặt qua một thời gian nhưng vẫn chưa phai.

Vương Lang huyết sáo, nguyên lai người này khi xấu hổ sẽ đỏ mặt, mai mốt phải thường xuyên trêu y, quả là hảo ngoạn a.

Mua bánh trứng trong khu trò chơi, Lâm Kỳ từng chút một ăn sạch sẽ lớp nhân trứng bên trong.

“Có người nào ăn bán trứng như người không a?” Vương Lang nhíu mày.

“Không thích ăn vỏ bánh.” Lâm Kỳ nhăn mặt.

“Ta kháo! Bộ kiếp trước người là Nàng công chúa và hạt đậu à, nhiều tật xấu như vậy?” Vương Lang nhón lấy cái vỏ bánh trứng trong tay Lâm Kỳ nhét vào miệng.

“Người không chê a?” Lâm Kỳ trợn to mắt.

“Ta chê người làm gì?” Vương Lang tùy tiện uống nước, khoe mắt lại vô ý dán lên người Lâm Kỳ: mặt y như thế nào mà đỏ hơn hồi nãy a? Bộ trời nắng quá sao?

Quãng thời gian kế tiếp, hai người thấy trò gì là chơi trò nấy, bao gồm cả cái trò tàu lượn siêu tốc mà Lâm Kỳ chết cũng không chịu lên.

“Chơi một lần thôi.” Vương Lang cố sống cố chết túm Lâm Kỳ lên cho bằng được.

Đường ray như được dựng vuông góc với mặt đất, mỗi lần tàu lao xuống như muốn xuyên qua không gian, có thể cảm giác như linh hồn đang bị cuốn ra khỏi cơ thể.

Khi nghe thấy tiếng thét chói tai của một đám con gái, Vương Lang bất giác đưa tay qua ôm chặt Lâm Kỳ đang ngồi bên cạnh.

Lúc bước xuống, Lâm Kỳ mặt mày trắng bệch, ngồi trên ghế nửa ngày không nói tiếng nào.

“Người không sao chứ?” Vương Lang lo lắng sờ sờ gương mặt y.

Lâm Kỳ lắc đầu, chạy vội vào toilet nôn thốc nôn tháo.

Vương Lang hối hận, sớm biết thế sẽ không ép y chơi, thành ra bây giờ trong lòng một trận nhộn nhạo khó chịu.

Buổi tối trở về nhà, Lâm Kỳ đi ngủ sớm. Vương Lang có len lén đến phòng y xem xét vài lần, xác định y ngủ say không còn kinh hách mới trở về giường mình.

Lúc sắp đi vào giấc ngủ, Vương Lang mới bất tri bất giác mà nhớ ra: Ép y chơi trò tàu lượn siêu tốc cũng là muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật của y, để có thể hảo hảo mà cười nhạo một phen. Kết quả là y khổ sở thật, nhưng chính mình vì sao lại quên mất chuyện phải cười nhạo y chứ?

Chỉ có tự trách cùng lo lắng. Ai... Ta quả nhiên là con người thiện lương a... Vương Lang thở dài.

4. Quyển 1 - Chương 3

Sáng hôm sau, Vương Lang nhảy vào phòng Lâm Kỳ, túm cái ổ chăn kia lên.

“Lâm Kỳ, Lâm Kỳ, rời giường đi!” Một cái đồng hồ báo thức cao 1m85 làm việc không ngừng nghỉ.

Lâm Kỳ từ trong chăn chui ra, ánh mắt mờ mịt nhìn Vương Lang, ngồi trên giường một lúc lâu mà vẫn không động đậy.

“Ân?” Vương Lang thấy bộ dáng này của Lâm Kỳ rất cao hứng: nguyên lai buổi sáng lúc y chưa tỉnh ngủ sẽ ngốc ngốc đáng yêu như thế này a. Vậy là có con sói trộm cười, vươn móng vuốt ra sờ sờ, niết niết khuôn mặt Lâm Kỳ thành đủ loại hình dạng.

“Hừ!” Lâm Kỳ nửa ngày mới thanh tỉnh lại, vì thế nắm tay, hướng về phía cái tên trước mặt đang trưng ra nụ cười đáng khinh kia huy quyền mà lên.

“Úc!” Vương Lang né không kịp, kêu thảm thiết. Đến khi ăn sáng, có người vẫn còn ôm cái mũi mà ứa nước mắt.

Lâm Kỳ lúc đầu còn giả bộ không phát hiện, nhin đến muốn nội thương, rốt cuộc cúi đầu vụng trộm cười.

“Hắc hắc...” Bất gặp nụ cười của Lâm Kỳ, Vương Lang cũng ngây ngô cười theo, kéo cái ghế dựa đến trước mặt Lâm Kỳ, giống như một con chó đang đắc ý, cái đuôi vẫy a vẫy.

“Lâm Kỳ, người ăn cái này đi!” Tay trái bị Vương Lang nhét vào một gói bánh nhỏ.

“Lâm Kỳ, uống sữa này!” Tay phải lại bị nhét thêm một ly sữa.

“Lâm Kỳ, ăn trái cây đi!” Cầm cái đĩa xiên một miếng xoài, thấy cả tay trái lẫn tay phải y đều đang bận rộn, Vương Lang trực tiếp đưa xoài lên tận miệng y luôn.

Lâm Kỳ liếc Vương Lang một cái rồi há miệng ngậm miếng xoài vào.

“Ăn được không?” Vương Lang trông mong hỏi.

“Ăn ngon.” Lâm Kỳ gật đầu.

“Vậy ngày mai người muốn ăn cái gì?” Vương Lang tiếp tục sự nghiệp đút trái cây cho y.

“Ta muốn uống sữa đậu nành, ăn bánh quẩy, cháo nữa.” Miệng Lâm Kỳ toàn đồ ăn, ngô ngô ngô nói không rõ chữ.

“A?” Vương Lang há to miệng ngạc nhiên.

“Không được hả?” Lâm Kỳ có chút khó hiểu: “Vậy quên đi, ta nhập gia tùy tục được rồi. Bộ nhà người không ăn những món này à?”

“Không phải...” Vương Lang lắc đầu, “Ta cố ý nói với a đi làm bữa sáng theo kiểu Âu, ta là nghĩ... người chơi đàn dương cầm, sẽ không ăn cháo với bánh quẩy.”

“Người suy luận theo logic nào vậy?” Lâm Kỳ đỡ khóc đỡ cười.

Vương Lang sờ sờ đầu, cũng biết cái lý do chẳng ăn rơ gì với nhau.

Lâm Kỳ bên cạnh cười thật sâu, lộ ra cái lúm đồng tiền trên má. Dưới ánh mặt trời, tóc y nhìn có vẻ rối, Vương Lang bỗng cảm thấy, mỗi ngày có người cùng mình dùng bữa sáng thật là rất tốt... Sớm biết thế từ trước đã bắt y đem về nhà.

“Lâm Kỳ...” Vương Lang gọi có chút chờ mong, “Cái kia... Về sau cha mẹ người nếu về rồi thì cứ ở lại nhà ta đi, dù sao phòng cũng lớn, cách trường học cũng gần.”

Lâm Kỳ sửng sốt, sau đó gật đầu: “Hảo!”

“Người... Người đáp ứng rồi?” Về mặt Vương Lang có thể nói là nhân rằng, hắn không biết làm thế nào để bày tỏ cảm giác vui mừng trong lòng, chỉ đơn giản sắp đến, “Ta mỗi ngày đều đút người ăn bữa sáng.”

“Ta cũng không phải bị bại liệt...” Lâm Kỳ lườm hắn.

“Vây chờ người sau này bị liệt... A phi! Ta là nói chờ sau này già rồi ta đút người ăn. A, Lâm Kỳ, sao người chạy rồi a? Chờ ta a, chờ ta cùng đi học a!”

Trong phòng học năm thứ hai của một trường trung học, Hứa Đình nhìn thẳng bạn ngồi cùng bàn, cảm thấy trên lưng gió lạnh từng trận.

“Ta kháo! Người có thể dừng cười dâm dăng như vậy được không?” Hứa Đình rút cuộc nhin không được.

“Thiết!” Vương Lang không thêm để ý đến hắn, tay sờ sờ hộp cơm nằm trong túi xách dưới bàn học, hắc hắc, cái này là để biểu đạt tình cảm chào đón người bạn cùng phòng mới.

Cuối cùng cũng hết tiết, Vương Lang ôm hộp cơm dùng tốc độ cao nhất mà chạy, dọc đường đá ngã hai cái thùng rác, làm cho Hứa Đình trợn mắt há hốc mồm: Thằng này uống nhầm thuốc à?

“Lâm Kỳ cùng ban với các người đâu rồi?” Vương Lang vươn cái cổ cò ngóng qua ngóng lại, bánh bao sắp lạnh rồi.

“Hắn và Diệp Ninh bị lão sư kêu lên văn phòng rồi!”

“A?” Vương Lang ỉu xiu, “Vây người giúp ta đưa cái này cho hắn!”

“Nga, được.”

Khi Lâm Kỳ trở về lớp học đã thấy trên bàn nằm ba hộp cơm.

“Cái này là Vương Lang, hội trưởng hội học sinh, đưa cho người.”

Đồ ăn có điểm nguội lạnh, lại còn sứt mẻ lòi nhân, nhưng ăn vào lại thấy hương vị ngọt ngào vô cùng.

“Ăn cái bánh bao cũng có thể cười thành như vậy?” Bạn học Diệp Ninh trợn mắt, kéo ghế ngồi đối diện y: “Có đồ ăn ngon như vậy cho ta nếm thử một miếng...”

“Không cho!” Lâm Kỳ dùng cả hai tay che hộp cơm lại.

“Không phải chứ? Người sao nhỏ mọn vậy?” Diệp Ninh buồn bực: “Ba hộp lận a, một mình người ăn cũng ăn không hết!”

“Ai nói ta không ăn hết?” Lâm Kỳ phát tay đuổi hắn đi “Đi đi, về chỗ ngồi của người đi!”

Diệp Ninh bị xua đuổi, úp mặt lên bàn dỗi.

Trên bục giảng, thầy dạy toán đang hăng say với nghề. Dưới lớp, Lâm Kỳ cúi đầu, len lén nhét một miếng bánh bao vào miệng. Có thịt bò này, nấm hương này, hải sản này, ăn vào miệng chỉ toàn thấy vị ngọt. (^__^ em đồ rồi)

Thầy dạy toán rất phối hợp nhắm một mắt mở một mắt, làm bộ cái gì cũng không thấy.

Học trò cứng mà, có một vài đặc quyền cũng là chuyện đương nhiên. Hơn nữa, gần đây Lâm Kỳ và Diệp Ninh cùng tham gia giải Vật lý, vận dụng đầu óc có chút quá độ, ăn nhiều một chút bổ sung dinh dưỡng càng tốt.

Giữa trưa tan học, Lâm Kỳ ngồi một chỗ xoa xoa bụng, ăn nhiều quá, không tiêu.

“Đi, đến căn tin đi!” Diệp Ninh đeo túi xách lượn lờ trước mặt.

“Không ăn đâu,” Lâm Kỳ lười biếng không thêm động, “Không đói.”

“Ta cũng thấy là người không đói bụng,” Diệp Ninh vẫn đang ghi nợ chuyện bánh bao, nên trợn mắt: “Nhưng mà ta đói, ta cần ăn cơm a. Ta với người cùng thảo luận mấy đề Lý, không đi nhanh là hết giờ đó!”

Lâm Kỳ bất đắc dĩ sải chân đuổi theo.

Trong căn tin toàn người là người, Lâm Kỳ vừa bước vào đã nghe có người điểm danh, quay đầu tìm thì thấy Vương Lang đang ra sức vẫy tay, bèn đi về phía hắn.

“Sao người không ăn cơm a? Muốn ăn cái gì ta đi mua cho!” Vương Lang đứng dậy.

“Không cần đâu.” Mặt Lâm Kỳ có chút đỏ, “Ăn nhiều bánh bao nên không thấy đói, cảm ơn người a.”

“A?” Vương Lang ngồi trở lại, đưa tay nhéo nhéo mặt y, “Người ăn hết à? Ta không biết người thích loại nào nên mua nhiều loại, mai một thích loại nào kêu ta mua cho. Mà người ăn hết không sợ căng bụng sao?”

“Buổi sáng thấy đói nên ăn hết rồi.” Mặt Lâm Kỳ càng ngày càng đỏ.

“Vậy ta mua nước ô mai cho người.” Vương Lang vui vẻ hướng quầy nước mà chạy.

“Biểu ca, ta cũng muốn uống!” Lạc Tiểu Tịch ngồi bên cạnh, miệng còn đang nhai đồ ăn cũng vươn cổ lên mà gào.

Vương Lang chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn, nháy mắt đã mất hút trong biển người.

“Ta mua cho người.” Hứa Đình sờ sờ đầu Lạc Tiểu Tịch, “Ta dám cá hắn chẳng nghe được gì đâu.”

Chờ Vương Lang mang ly nước ô mai về thì chỉ thấy trên bàn Lạc Tiểu Tịch đang ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt to chớp a chớp.

“Người đâu mất rồi?” Vương Lang cầm cái ly ngóng cổ nhìn nhìn.

“Đình Đình đi mua nước ô mai cho ta.” Lạc Tiểu Tịch nâng cằm, “Kìa người xem, hắn kìa!”

“Ai hỏi Hứa Đình chứ!” Vương Lang vẫn đang tìm người, “Lâm Kỳ đâu?”

“Nga, y vừa bị một nam sinh kéo đi rồi, kìa kìa!” Lạc Tiểu Tịch chỉ cho hắn xem.

“Người như thế nào lại chạy đến nơi này?” Vương Lang cầm ly nước ô mai đi qua, “Đây! Còn muốn ăn cái gì khác không?”

“Thôi, người nhanh trở về ăn cơm đi.” Lâm Kỳ nhận lấy ly nước, “Ta muốn thảo luận một vài đề Vật lý.”

“Nga...” Vương Lang đưa mắt nhìn cái bàn toàn những mảnh giấy nháp. “Vậy tan học ta chờ người.”

“Người không cần chờ hắn đâu, buổi tối chúng ta vẫn cần thảo luận.” Lâm Kỳ còn chưa mở miệng, Diệp Ninh ở một bên đã cướp lời, khẩu khí có chút bá đạo.

“Các người thảo luận tới lúc nào, ta sẵn lòng chờ.” Vương Lang trừng hắn, trưng ra bộ dạng hội trưởng hội học sinh mà ỷ thế hiếp người: “Ban các người làm sao lại có cái đầu vàng hoe như vậy a? Mau mau chỉnh lại nguyên trạng cho ta!”

“Không phải, hắn là con lai, bẩm sinh đã như vậy rồi!” Lâm Kỳ nhin cười, “Được rồi, người về chỗ đi, tan học chờ ta nửa tiếng, chúng ta cùng về.”

Con lai? Vương Lang cẩn thận đánh giá một chút rồi gật đầu, “Thì ra là con lai...”

“Người nói cái gì?” Diệp Ninh đập bàn đứng lên, dẫn đến những ánh mắt tò mò của bạn học xung quanh.

“Được rồi, được rồi.” Lâm Kỳ ấn Diệp Ninh xuống ghế, lại túm lấy Vương Lang kéo qua chỗ khác: “Hảo hảo ăn cơm đi!”

“Hừ!” Vương Lang ngồi cách xa hơn mười cái bàn vẫn còn đang nhìn trừng trừng Diệp Ninh.

Lạc Tiểu Tịch ngồi bên cạnh đang muốn hỏi, vừa mở miệng đã bị Hứa Đình dứt một thìa thức ăn đầy ắp vào miệng.

Tan trường, Vương Lang nhàm chán ngồi trong lớp chơi PSP, quả nhiên sau nửa tiếng thì thấy Lâm Kỳ chạy tới.

“Được rồi, xong... xong hết rồi... Chúng ta về nhà thôi!” Lâm Kỳ thở hắt hắt.

“Từ từ mà đi, chạy làm gì a?” Vương Lang đưa tay ra sờ sờ đầu y, “Thảo luận xong rồi?”

“Ân,” Lâm Kỳ gật đầu, lấy bình nước trong tay Vương Lang uống ừng ực.

“Cùng một chỗ với cái thằng đầu vàng hoe kia?” Vương Lang tiếp tục truy hỏi.

“Sao người lại nói người ta như vậy?” Lâm Kỳ đỏ khốc đỏ cười, “Hắn cũng không trêu chọc gì người a.”

“Không biết! Tóm lại là ta không thích hắn.” Vương Lang tức giận.

“Rồi rồi rồi, giờ về nhà đi!” Lâm Kỳ túm hắn, “Trưa không có ăn, giờ thấy đói bụng rồi.”

“Biết thế buổi chiều ta mua đồ ăn mang qua cho người.” Vương Lang xoa xoa cái bụng của hắn, “Ta cũng đói a, nếu không khỏi về nhà, ta dẫn người ra ngoài ăn. Thế nào, người thích ăn món gì?”

“Ăn món Thái đi!” Lâm Kỳ nuốt nước miếng, “Ở góc đường có quán Lá Chuối, trong đó có cà ri cua với cơm lá dứa ăn rất ngon.”

“Ân, đi!” Vương Lang một tay cầm túi xách, một tay kéo Lâm Kỳ mà chạy.

Ánh tà dương chiếu lên hai người, ngả cái bóng thật dài trên sân thể dục.

Trong nhà hàng, Vương Lang vừa gấp cho Lâm Kỳ con cua vừa lải nhải luôn miệng: “Người còn muốn cùng hắn cùng nhau thảo luận bao lâu a? Ta nói cho người biết, cái tên vàng hoe kia vừa thấy là đã biết chả phải người tốt gì, người đừng đi theo học xấu a. Người nếu cũng nhuộm cái đầu thành như vậy, đừng hồng đặt chân vào nhà của ta!” (dạy vợ từ thuở bơ vơ chưa về ;))

“Ta đã nói hắn mới sinh đã thế rồi.” Lâm Kỳ bất đắc dĩ.

“Vậy sao không nhuộm đen a? Cả trường đều tóc đen, có mình hắn chơi nổi.” Vương Lang vẫn cố tình gây sự.

Lâm Kỳ cũng không muốn cùng hắn tranh cãi, chỉ há mồm xử lí đĩa cà ri cua trước mặt.

“No chưa? Ta gọi người bỏ hộp phần cơm lá dứa mang về.” Về mặt Vương Lang rất nghiêm túc: “Giữ lại làm đồ ăn khuya, người gây lảm đay, mai mốt ta đường cho người mập lên một chút.”

“Hảo!” Lâm Kỳ gật đầu.

“Người thấy nóng hả?” Vương Lang bần bực, “Sao mặt đỏ như vậy?”

“Ách, có hơi nóng...” Mặt Lâm Kỳ càng hồng hơn nữa.

Vương Lang sờ sờ đầu, sao mình không thấy nóng a? Quả nhiên là do thân thể hắn quá yếu!

5. Quyển 1 - Chương 4

Hai người vừa bước chân vào cửa, Lâm Kỳ đã mang túi xách vào thư phòng. Vương Lang đứng ở cửa nhìn vài lần, thấy y học rất chăm chú, không thể không biết xấu hổ mà đi vào quầy rầy, cho nên ngồi một mình trong phòng ngủ chơi vi tính.

Chín giờ, cầm ly nước trái cây trong tủ lạnh ra cho y.

Mười giờ, đem trái cây đã rửa sạch sẽ đến cho y.

Mười một giờ, đem đĩa cơm dứa đã hâm nóng đặt trước mặt y.

Mười hai giờ, vào phòng thì thấy Lâm Kỳ đang ghé lên mặt bàn ngủ say sưa.

“Lâm Kỳ, dậy rửa mặt đánh răng cái đã!” Vương Lang nhẹ nhàng gọi y.

“Ân?” Lâm Kỳ mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Ai nha! Ta như thế nào lại ngủ mất.”

“Đã mười hai giờ rồi, người còn học cái gì a?” Thấy y vừa mở mắt đã lại xem sách Lý, Vương Lang nóng nảy.

“Ta còn chưa học xong a!” Lâm Kỳ đẩy Vương Lang: “Đi, giúp ta pha ly cà phê với!”

“Không cho nhìn nữa!” Vương Lang ‘ba’ một tiếng đóng ập quyển sách lại, khiêng Lâm Kỳ thẳng hướng phòng tắm.

“Người làm gì vậy?” Lâm Kỳ giãy dụa. “Đừng nháo! Ta còn chưa học xong mà...”

Wương Lang cái gì cũng không nói, chỉ thả người vào trong bồn tắm rồi mở vòi nước.

“Uy!” Lâm Kỳ ôm đầu, cả người đã ướt sũng nước.

“Tắm xong đi ngủ!” Vương Lang đắc ý dào dạt xoay người đi ra ngoài.

“Đại bốn lần!” Lâm Kỳ ôm đầu gối ngồi trong bồn tắm, cả áo sơ mi lẫn quần đều sũng nước dán dính trên người, thế nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Tắm rửa xong trở về phòng ngủ thì thấy trên đầu giường đặt một ly sữa, cầm vào trong tay thấy hơi ấm, cả lòng cũng ấm áp. Vậy là có người ôm cái ly ngây ngô cười.

Sát vách, Vương Lang ngồi trước gương lắc đầu cảm khái: Ai nha, sao ta lại hoàn hảo như vậy cơ chứ! Rõ là... vừa đẹp trai lại rất biết cách chăm sóc người khác... Không đỡ được mà! Sau đó lại có người ôm chầm mơ mộng.

Hôm sau đến trường, Vương Lang cố ý hỏi thăm mới biết, cái cuộc thi Vật lý khi gió gì gì đó chỉ còn một tháng là bắt đầu. Vậy là quá trưa tan học, Vương Lang sẽ đeo túi xách đến phòng học năm nhất, tùy tiện kéo một cái ghế dựa, đôi chân dài vắt hình chữ ngũ trên bàn, từ trong túi lấy ra cái mp3, đeo tai nghe, sau đấy thích chí dùng chân đánh nhịp.

“Người đến nơi này làm gì?” Diệp Ninh bất mãn đập bàn.

“Vương Lang,” Lâm Kỳ kéo tai nghe ra khỏi tai hắn, “Đừng quậy, người về nhà trước được không?”

“Các người cứ thảo luận bài vở của các người, ta đâu có quấy rầy!” Vương Lang lại lần nữa đeo tai nghe, “Các người mau học bài đi!”

Lâm Kỳ bó tay, trở về bàn mở quyển sách Vật lý ra. Diệp Ninh hung hăng liếc Vương Lang một cái, quăng quyển vở xuống bàn cái rầm.

Thời gian chậm rãi trôi. Bảy giờ tối, Vương Lang rót cuộc uể oải đứng lên, đi tới kéo vai Lâm Kỳ: “Học xong chưa?”

“Chưa đâu!” Lâm Kỳ vẽ mặt đau khổ chỉ vào một đề bài: “Cái đề này không có duyên với bọn ta.”

Wương Lang giương mắt nhìn Diệp Ninh, chỉ thấy hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên vai Lâm Kỳ.

Thiệt! Thăng tóc vàng chết tiệt! Lão tử ta ôm bạn cùng phòng của mình còn phải ngại người làm cái gì!

Thế là thái độ lại càng thêm phần thân thiết. “Vậy đói bụng chưa? Nếu không ta đưa người đi ăn cơm trước?”

“...Ân, cũng được.” Lâm Kỳ mặt đỏ bừng bừng.

Wương Lang thấy màn này đã sớm tập thành thói quen. Bạn cùng phòng này của hắn cái gì cũng giỏi, chỉ mỗi tội hay đỏ mặt hơn cả con gái, bất quá khi trên rất thích.

“Muốn ăn cái gì?” Vương Lang tiếp tục thò tay kéo cả người y ra ngoài.

“Tuỳ...tuỳ đi.” Lâm Kỳ muốn thoát ra lại bị hắn ôm lại càng chặt.

Wương Lang khi ra đến cửa phòng học còn dùng khoé mắt liếc một cái, thấy cái tên tóc vàng kia còn đang nhìn mình, trong lòng thầm đắc ý. Cho người ghen đến chết! Bạn cùng phòng của lão tử chỉ lão tử mới có thể ôm!

Vì vậy từ đó về sau, Vương Lang hằng ngày tan học sẽ chạy đến phòng học năm nhất, quan tâm Lâm Kỳ một chút, đồng thời chọc tên tóc vàng một chút.

Bất quá Vương Lang chắc chắn không được lâu, thầy hiệu trưởng ngay buổi họp sáng đã tuyên bố một tin tức động trời: Vì để có được thành tích tốt nhất trong cuộc thi toàn quốc lần này, ban giám hiệu quyết định trong vòng hai mươi ngày, các học sinh trong đội tuyển Vật lý sẽ một mình đến khu nhà ngoại ô của trường để ôn tập, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Cái gì? Vương Lang sau khi nghe xong mắt trợn ngược, mồm há hốc. Hai mươi ngày? Muốn để cho Lâm Kỳ với cái tên lông vàng kia cùng một chỗ lâu đến như vậy?

“Không đi được không a?” Đến lúc ăn cơm tối, Vương Lang vẫn còn canh cánh trong lòng, “Trường ở vùng ngoại thành ta đã từng đến, tồi tàn lắm, căn tin còn bị mưa dột, kí túc xá ở đó thì khỏi nói. Người mà đến khẳng định ở không quen.”

“Ta cũng không muốn đi a.” Lâm Kỳ rầu rĩ không vui, “Nhưng cái này mấy thầy giáo đã quyết rồi, không đi đâu có được!”

“Vậy, người mang theo điện thoại đi!” Vương Lang căn dặn: “Có chuyện gì liền gọi cho ta.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì, ta biết các người không được phép mang theo điện thoại di động, người không nói thì ai mà biết. Mang đi, mang đi!” Về mặt Vương Lang rất nghiêm túc.

Biết không thể lay chuyển được hẳn, Lâm Kỳ chỉ có thể nhét di động vào túi xách.

Sau đó, Vương Lang trở mắt nhìn Lâm Kỳ lên xe, (Khiếp! Làm như sinh lý tử biệt không bằng) cái tên tóc vàng yên vị bên cạnh, khiêu khích nhìn mình.

Ngay khi xe bắt đầu lăn bánh, Vương Lang thậm chí còn thấy tên tóc vàng đưa tay sờ mó bạn cùng phòng của mình.

Ta kháo! Người của lão tử mà người cũng muốn động?

Vương Lang ngay trong phòng học cúi kính nể một cái tin: Không được cho hẳn chạm vào người! Tốt nhất là bảo trì khoảng cách 10m... 20m với hẳn. Không được trò chuyện với hẳn! Cái này không được! Cái kia cũng không được!

Hứa Đình hoảng sợ nhìn nhìn Vương Lang, trong lòng bị ai thay cho cái di động kia. Bấm phím kiểu này điện thoại chắc hư luôn!

Gửi xong cái tin nhắn, Vương Lang vẫn cảm thấy rất tức giận. Bạn cùng phòng của mình có gương mặt mịn màng lại mát mát, dựa vào cái gì mà cho người ngoài sờ chứ!

“Biểu ca!” Lạc Tiểu Tịch từ cấp hai lợi dụng thời gian giải lao giữa giờ chạy sang tìm Hứa Đình với Vương Lang. “Ta khát, nhưng không mang theo tiền.”

“Lại đây!” Vương Lang hướng y ngoắc ngoắc ngón tay.

“Làm sao vậy?” Lạc Tiểu Tịch chạy qua.

Trong mắt lộ ra hung quang, Vương Lang vươn móng vuốt nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con của biểu đệ nhà mình.

“Ngô...Đau!” Lạc Tiểu Tịch nước mắt lưng tròng sờ sờ mặt mình. “Không phải chỉ hỏi ca xin năm đồng mua nước thôi sao? Hung như vậy làm gì...”

“Thiệt! Trên mặt toàn là thịt, sờ chẳng đau chút nào. Giảm béo đi!” Vương Lang ném cho y một đồng xu, “Uống nước ngọt làm gì? Uống nước lọc!”

Lạc Tiểu Tịch khóc nức lên.

“Uy!” Hứa Đình bất đắc dĩ. “Người tâm tình không tốt cũng đừng khi dễ Tiểu Tịch a.”

“Ai nói tâm tình ta không tốt?” Vương Lang cảm tức mở quyển từ điển tiếng Anh ra chăm chú xem.

“Ta khát!” Hứa Đình khinh bỉ: “Sách cầm ngược kìa.”

“Ta thích.”

“Thiệt!”

Buổi tối tan học về, phòng tối đen một mảnh. Lại thấy khó chịu.

Cơm cũng không buồn ăn, Vương Lang lên mạng tìm kiếm... Di! Cách trường đó không xa có một cái khách sạn.

Ngày hôm sau, giáo viên chủ nhiệm lớp năm hai nhận được một cái giấy xin phép.

Vương Lang bị bệnh sao? Chủ nhiệm lớp nhú mày, hôm qua còn thấy vui vẻ a.

“Thưa thầy, bạn ấy thật sự bệnh a.” Hứa Đình vẻ mặt nghiêm túc: “Tối qua bạn ấy không cẩn thận bị xe đụng phải.”

“Hả?” Thầy giáo rõ ràng bị dọa sợ.

“Không có gì nghiêm trọng đâu a, chỉ là chân có bị chút thương.”

“Nga, không việc gì là tốt rồi.”

Vương Lang ngồi trên tàu hỏa bỗng thấy sống lưng lạnh lạnh.

Kháo! Nhất định là cái tên lông vàng dám mắng chửi sau lưng lão tử!

Đến vùng ngoại thành, Vương Lang trước tiên thuê phòng trong khách sạn rồi chạy ra tản bộ xung quanh khu trường. Chờ mãi mới thấy trời tối, hẩn hí hửng nhấn một cái tin.

“Lâm Kỳ, người đang làm gì?”

“Không làm gì cả, đang ở kí túc xá đọc sách.”

“Vậy người ra sân sau trường học đợi ta.”

“A? Người đến đây rồi hả?”

“Ít nói nhảm, mau ra đây!”

“Lâm Kỳ, người đi đâu vậy?” Diệp Ninh gọi giật lại.

“Ta ra ngoài một chút.” Lâm Kỳ phi như bay.

Đến sân sau đi lòng vòng một chút, không có người a.

Cầm điện thoại vừa định nhắn tin, chợt thấy có người ôm lấy mình từ phía sau.

“Ha ha, có nhớ ta không?” Vương Lang ôm y mà giỡn.

“Sao người lại tới đây?” Lâm Kỳ xoay người, hướng hẩn tươi cười.

“Ở trường học rất nhàm chán. Dù sao ta cũng có thể tự học được nên đến đây tìm người.” Vương Lang kéo y ngồi xuống góc tường, từ phía sau lấy ra một cái túi.

“Cái gì vậy?” Lâm Kỳ khịt khịt mũi thử.

“Ta đã sớm nói với người căn tin ở đây tồi lắm, mấy ngày nay người ăn cái gì rồi?” Vương Lang từ trong túi lấy ra mấy bịch nylon, bên trong toàn đồ ăn. “Ta giúp người mua đồ ăn. Cái này là cơm dưa người thích, cái này là cà ri tôm, ta vừa mới hâm nóng trong khách sạn. Còn cái này là bánh bao, còn có... Này, người sao không ăn? Lâm Kỳ, người khóc cái gì a?”

“Người không thích ăn mấy món này hả? Vậy đừng ăn, ta đi mua cái khác.” Vương Lang phát hoảng, vội giúp y lau nước mắt.

“Không phải...” Lâm Kỳ ngẩng đầu nhìn hẩn, “Ta... cảm ơn người.”

“Ngu ngốc, này có cái gì mà khóc?” Vương Lang lau khô nước mắt cho y, mở hộp cơm ra nhét vào tay y.
“Ăn đi!”

“Ăn được hay không?” Vương Lang mong chờ hỏi.

“Ăn ngon.” Lâm Kỳ gật đầu, từng ngụm từng ngụm mà ăn.

“Cho ta ăn một miếng.” Vương Lang há miệng ra.

Lâm Kỳ cười hì hì, xúc một muỗng cơm đút cho hắn.

“Ăn rất ngon nga!” Vương Lang gật gù, “Cho ta thêm miếng nữa.”

Dưới ánh đèn u ám có hai người, người một muỗng ta một muỗng, cùng ăn đến vui vẻ ngọt ngào.

“Vương Lang...” Cơm nước xong xuôi, Lâm Kỳ lấy can đảm ôm lấy thắt lưng hắn, “Cám ơn người.”

“Giữa hai chúng ta còn cần nói cảm ơn à?” Vương Lang nhìn cái đầu nhỏ đầy tóc trước ngực mình, đưa tay ra sờ sờ, thầm nghĩ rằng cách thức biểu đạt tình cảm của đứa bạn cùng phòng này thật là kì lạ.

Vương Lang, ta thích người, từ hồi nhỏ ta đã thích người rồi. Lâm Kỳ ở trong lòng âm thầm lặp đi lặp lại.

Lúc đầu vốn tưởng sẽ không có hy vọng gì, nhưng thấy hắn đối với mình rất tốt, này... này hắn là hắn cũng thích mình đi?

Vì thế tay đang ôm lại càng thêm chặt.

“Tiểu ngốc, các người mấy giờ kiểm tra phòng?” Vương Lang cúi xuống hỏi.

“Chín giờ a.” Lâm Kỳ dụi đầu vào lòng hắn.

“A? Hiện tại đã chín giờ hơn!” Vương Lang sợ hãi, về trễ thế nào cũng bị phạt.

“Không phải chứ?” Lâm Kỳ cũng hoảng sợ, đứng lên vội chạy về.

Lần này chết chắc rồi!

6. Quyển 1 - Chương 5

Đến khi Lâm Kỳ hồn hồn chạy về đã thấy toàn hành lang tối đen một mảnh, thật cẩn thận lần mò về phòng của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa ra thì đèn trong phòng đã tắt, cũng không có thầy giáo nào đang đợi mình.

Lẽ nào vận khí tốt như vậy, không bị phát hiện?

Lâm Kỳ yên tâm, lấy di động ra nhắn cho Vương Lang một tin báo bình an.

“Là ta nói với thầy người đi WC.” Từ giường bên cạnh đột nhiên phát ra thanh âm, dọa Lâm Kỳ giật bắn.

“Đi đâu?” Diệp Ninh ngồi xuống, ngữ khí có vẻ tức giận.

“Phải ra sân thể dục có việc.” Lâm Kỳ trả lời cho có lệ.

“Hắn đến tìm người?” Diệp Ninh tiếp tục truy vấn.

“Àn, mua đồ ăn cho ta.” Lâm Kỳ thay dép lê chuẩn bị đi rửa mặt. “Cái kia... Hôm nay cảm ơn người.”

Diệp Ninh hừ một tiếng, chui vào trong chăn không thèm để ý đến y.

Lâm Kỳ le lưỡi, chạy vào toilet làm vệ sinh cá nhân rồi chui vào chăn cùng Vương Lang nhắn tin trò chuyện.

Bởi trong lòng có thứ để chờ mong, nên mỗi ngày ôn luyện đã không còn buồn tẻ như trước.

Cơm chiều sẽ cố ý ăn thật ít, sau đó tám giờ lại chạy đến góc sân thể dục, chờ hắn đến đưa cơm cho mình.

“Được rồi, đã sắp chín giờ, người mau trở về đi.” Vương Lang sờ sờ cái đầu nhỏ của y, “Ngày mai muốn ăn cái gì?”

“Hôm nay thầy giáo đi kiểm tra phòng đã xin phép về trường rồi.” Lâm Kỳ gồi đầu lên đùi hần.

“Cáp! Tốt như vậy?” Vương Lang vui vẻ, “Vậy đêm nay đừng trở về, ta mang người ra ngoài chơi.”

Đến cạnh bức tường cao, Vương Lang tìm hòn đá lớn kê vào để Lâm Kỳ dẫm lên mà trèo qua trước.

“Vương Lang, ta làm sao mà đi xuống?” Nhìn mặt đất phía dưới cách chân mình rất xa, Lâm Kỳ hoảng sợ không dám động.

Vương Lang nhảy hai phát đã bay qua bức tường, tại chân tường đưa tay ra nói: “Nhảy xuống đi, ta đỡ người.”

“Dùng đầu người thì làm sao bây giờ?” Lâm Kỳ do dự.

Thiệt! Tay chân người nhỏ như vậy... Nhảy mau đi!” Vương Lang thúc giục.

Lâm Kỳ nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt răng, từ trên cao bổ nhào xuống.

“Mẹ của ta ơi!” Vương Lang ba chân bốn cẳng đón được y, “Người đúng là ngốc! Ta kêu người nhảy, người rơi tự do vậy làm gì?”

Lâm Kỳ trong lòng hần cười khanh khách.

“Còn cười nữa...” Vương Lang thả y xuống đất, cầm tay y kéo đi. “Đi thôi tiểu ngốc, ta đưa người đến bãi biển.”

Trường học cách biển cũng không xa, hai người chả cần ngồi xe, cứ nắm tay nhau chậm rãi đi bộ đến. Gió về đêm có chút lạnh, vậy nên độ ẩm từ tay nhau cảm nhận càng thêm rõ ràng.

Lâm Kỳ mặt mày loan loan, vụng trộm nhìn lên Vương Lang bên cạnh. Đã nghĩ cứ đi như vậy cả đời cũng được.

“Người nhìn ta cười ngốc cái gì thế?” Vương Lang đưa tay xoa đầu y. “Người xem, lúc nào cũng học Lý, học đến choáng váng đầu óc!”

Trên bờ biển có nhóm người vây quanh lửa trại ca hát, Vương Lang chột chột Lâm Kỳ, “Người chừng nào thì chơi đàn dương cầm cho ta nghe?”

“Tuỳ người khi nào thì muốn nghe.” Lâm Kỳ giương mắt nhìn hần. “Lần này trở về, ta đưa người đến nhà của ta. Người còn chưa xem qua đâu.”

“Tốt.” Vương Lang gật đầu. “Đúng rồi! Trước đây mẹ ta cũng bắt ta học dương cầm, nhưng học chưa được một tháng thì ông thầy đã bị ta quậy đến mức nghỉ dạy. Mẹ cứ nhắc ta riết, cái gì con nhà người ta chơi được dương cầm thì lợi hại biết bao nhiêu... Thật phiền a! ‘Con nhà người ta’ chắc là người đi?”

Lâm Kỳ cười cười, vừa cười vừa gật đầu.

“Thiệt! Từ nhỏ đã khi dễ ta, hiện tại ta lại còn đối tốt với người như vậy, kiếp trước chắc chắn là mắc nợ người.” Vương Lang nhéo mũi y, “Ăn mực nướng không?”

“Ăn!” Lâm Kỳ nuốt nước miếng.

“Ta vừa hỏi là người gật đầu liền hả? Người ăn nhiều như thế thì thịt chạy đi đâu hết rồi?” Vương Lang rảnh tay nên sờ loạn, “Ăn còn nhiều hơn ta mà vẫn gầy như vậy...”

Lâm Kỳ bị sờ nhột, vội chạy về phía bờ biển. Hai người chơi đến mệt mỏi, Vương Lang bèn đi mua mấy xiên thịt nướng với mấy lon bia và nước khoáng về.

Lâm Kỳ cầm trong tay một xiên mực nướng nhét vào miệng, khuôn mặt bị dính râu mực lem nhem sa tế ớt.

“Người xem người ăn có bao nhiêu khó coi này!” Vương Lang đưa tay giúp y lau sạch vết dầu mỡ trên mặt.

Lâm Kỳ lại lấy một xiên mực khác cúi đầu ăn, đến khi ngẩng đầu thì gương mặt lại có vết sa tế như hồi nãy.

“Người cố ý hả?” Vương Lang dở khóc dở cười, cầm khăn giấy đưa cho y, “Tự lau đi!”

“Vương Lang,” Lâm Kỳ cửa ải vừa hỏi, “Người với ai cũng đối tốt như vậy à?”

“Khụ khụ... Lão tử không phải nhà từ thiện.” Vương Lang đang uống thì bị sặc bia.

“Vậy sao người lại đối với ta tốt như vậy?” Gương mặt Lâm Kỳ phản chiếu ánh lửa cách đó không xa có chút hồng hồng.

Vương Lang bất ngờ bị hỏi một câu như vậy, cũng nghĩ nghĩ: ừ nhỉ, vì sao mình lại đối y tốt như vậy?

“Kiếp trước ta nợ người đi!” Vương Lang suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng tìm được lý do thích hợp, vì thế quay đầu về mặt ai oán: “Nói không chừng kiếp trước ta đoạt vợ người, hoặc là ta đoạt gia sản nhà vợ người... cho nên, là nợ người.”

Lâm Kỳ nghiêng đầu nhìn Vương Lang, khoé miệng đầy tiểu ý.

“Ta nói người nghe a, đời này ta đối tốt với người như vậy, kiếp sau đến lượt người đối tốt với ta... A không đúng! Đời này người cũng phải đối tốt với ta mới đúng.” Vương Lang vừa lải nhải bên tai y, vừa giúp y nướng mấy con nghêu.

“Cay a!” Lâm Kỳ không cẩn thận ăn phải miếng ớt chỉ thiên (ớt hiểm).

“Người ăn mà không xem mình ăn cái gì a?” Vương Lang nửa cười nửa mỉa, đưa lon bia đến bên miệng y, “Uống một chút cho bớt cay.”

Lâm Kỳ bị cay miệng đỏ bừng, ánh mắt ngập nước, trên mặt vẫn còn dính vài vệt sa tế.

“Người xem người đáng yêu như vậy, sao ở trường lại một bộ ít lời kiệm ngữ như thế?” Vương Lang cầm khăn lau mặt cho y, “Ai cũng nói người kiêu ngạo, coi thường người khác.”

“Mọi người thường xuyên ở sau lưng bàn luận chuyện về ta?” Lâm Kỳ quay đầu nhìn hắn.

“Đều là đám nữ sinh...” Vương Lang niết niết gương mặt y.

“Ta không thường nói chuyện với người lạ.” Lâm Kỳ từng ngậm từng ngậm uống bia.

Gió đêm từ mặt biển thổi tới làm Lâm Kỳ run run. Bị người bên cạnh phát hiện, sau đó, cả người liền rơi vào cái ôm ấm áp.

“Tiểu ốc, đi ra biển cũng không biết mặc thêm nhiều quần áo!”

Rõ ràng là người tự nhiên kéo ta ra biển... Lâm Kỳ ở trong lòng âm thầm phản bác.

“Mấy ngày nay học có mệt hay không a?” Vương Lang đem y ôm trước ngực, đưa tay xoa bóp huyết thái dương giúp y. “Ta ghét nhất là học Vật lý, xem được vài phút là đau đầu, người cư nhiên có thể học lâu như vậy.”

“Không quá mệt, cũng kha khá.” Lâm Kỳ thẳng thắn trả lời.

“Chờ người thi xong đợt này, ta mang người đi Vân Nam chơi. Năm sau ta lên năm thứ ba rồi, không còn thời gian chơi với người như vậy nữa.” Vương Lang thở dài.

“Người muốn thi vào đại học nào?” Lâm Kỳ dựa vào lòng hắn mà hỏi.

“Đại học D đi. Ta thích thành phố này, nghĩ chắc cả đời đều ở đây.” Vương Lang xoa xoa đầu của y, nói: “Tiểu ốc, người thi sao? Người học tốt như vậy chắc là vào đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa đi? Hay là người đi du học?”

Lâm Kỳ không nói gì, chỉ là dựa vào hắn càng gần.

Thấy y không trả lời, Vương Lang tin chắc mình đoán đúng, vì thế thanh âm rầu rĩ: “Vậy cũng được, nhưng về sau không cho người quên ta a, ta đối người tốt như vậy...”

“Àn,” Lâm Kỳ nhỏ giọng đáp, hài lòng nhìn xa xa. Không có gió cũng không có sóng, mặt biển vừa đen lại rất nặng nề, nhìn như thăm thẳm nhưng.

“Người muốn về chưa?” Vương Lang hỏi y. Chính mình thì không sao, nhưng hắn còn phải học đội tuyển.

“Không về, sáng mai mười giờ mới có lớp.” Lâm Kỳ lắc đầu, “Ồ kì túc xá không gần máy lạnh, ngọt ngọt lắm.”

“Vậy người dựa vào ta ngủ một lát, sáng sớm dậy xem mặt trời mọc nhé?” Vương Lang cởi áo khoác đắp lên người y.

Lâm Kỳ gật đầu, đưa tay ôm thắt lưng hắn mà ngủ.

Tâm tình Vương Lang có điểm không tốt. Bạn cùng phòng mai mốt ra nước ngoài học tập, vậy bao lâu mới được gặp nhau a?

“Tiểu ngốc! Không có lương tâm! Ta đối tốt với người như vậy, người còn chạy xa như thế!” Vương Lang nhỏ giọng lầm bầm, phần uất giống như ngày mai Lâm Kỳ sẽ biến mất.

Trong không khí có hương vị của biển. Cách đó không xa, một đôi tình nhân đang nỉ non tâm sự. Cúi đầu nhìn Lâm Kỳ trong lòng, lại không nhìn được mà nghĩ, tương lai y sẽ kiếm người như thế nào làm bạn gái a? Thiệt! Chính mình đã giống nữ sinh rồi, còn muốn tìm bạn gái? Nữ sinh là muốn được hảo hảo chiều cổ và chăm sóc, y ngay cả mình còn chăm không được, nói gì đến bạn gái?

“Tử Phong!” Bên kia có một nam sinh đang tìm người.

Àm ỉ cái gì a? Vương Lang bực mình, trừng mắt liếc hắn một cái. Bộ không biết bạn cùng phòng của ta ngày mai còn phải đi học hả?

“Đoàn Tử Phong!” Người nọ lại cố gắng kêu to, thanh âm có vẻ nức nở.

Kháo! Vẫn chưa gọi xong cơ à? Vương Lang đưa tay che tai Lâm Kỳ lại, tiện thể nhìn một chút nam nhân kia. Thiệt! Người còn nhỏ hơn tiểu ngốc, thanh âm sao lại to như vậy?

“Cát Mặc!” Sau lưng đột nhiên có người gọi to, làm Vương Lang giật mình.

“Người chạy đi đâu hả? Di động đâu? Làm ta tìm người này giờ muốn chết luôn! Người làm sao mà ngốc đến vậy a, đi WC còn lạc đường? Trời tối om như vậy sao không biết đứng trước WC chờ hả, chạy loạn làm cái gì? Lại còn chạy xa như vậy...” Nam nhân từ xa chạy tới rống cả chuỗi dài.

“Ta...”

“Ta cái gì mà ta, mau theo ta trở về! Làm ầm ỉ đòi ăn cá nướng, ta thật vất vả nướng xong con cá lại chẳng thấy người đâu. Đi tiểu mà cũng lạc đường được, trong đầu người rất cuộc là có cái gì a?”

Tiểu nam sinh cười ngây ngô, đưa tay kéo áo hắn nam nhân, cả hai cùng đi về. Lâm Kỳ trong lòng bỗng giật giật rồi mở to mắt.

Quả nhiên là đánh thức y! Vương Lang oán giận. Có bệnh a? Cả bãi biển rộng như vậy lại cố tình chạy đến làm ồn trước mặt lão tử!

“Có chuyện gì vậy?” Lâm Kỳ lười biếng cọ cọ trong lòng hắn. “Ta giống như nghe có người nói chuyện...”

“Không có việc gì đâu, hai đứa tâm thần thôi.” Vương Lang đem y ôm chặt, “Ngủ đi!”

“Lang Lang” Lâm Kỳ dụi đầu vào lòng hắn, “Ta thích người.”

Xa xa có tiếng còi hơi vang lên, át đi thanh âm nho nhỏ của y.

“Người nói cái gì?” Vương Lang cúi đầu hỏi.

Người trong lòng không nói gì. Lại ngủ à? Vương Lang không nhìn được cười, tiểu ngốc y như con heo con, ăn được ngủ được.

7. Quyển 1 - Chương 6

Nhìn người trong lòng đã ngủ được một lúc, Vương Lang nhàm chán đưa tay xoa xoa bãi cát, đầu ngón tay bỗng chạm vào vật gì đó cứng cứng. Lúc đào ta thì thấy là một cái vỏ ốc, bị đất cát bao lấy, nhìn không ra hình dạng.

Cầm chai nước bên cạnh rửa sạch sẽ lại hiện ra dáng vẻ ban đầu: hoa văn hồng hồng như má cô gái, lớp vỏ sáng ánh xà cừ, cầm trong tay có cảm giác nặng nề. Vậy là đặt vào tay Lâm Kỳ.

Thời gian từng chút từng chút trôi. Mặt biển xa xa từ màu xanh mực tàu đã hoá đỏ tươi, cuối cùng biến thành màu xám ánh bạc.

Xung quanh, người ra biển đánh cá ngày càng nhiều. Vương Lang ôm Lâm Kỳ ghé vào lỗ tai y hỏi nhỏ: “Trở về chưa?”

“Ân.” Lâm Kỳ đưa tay dụi dụi mắt, lại thấy trong lòng bàn tay là một vỏ ốc, vì vậy quay đầu hỏi Vương Lang: “Của người à? Nhìn đẹp quá!”

“Tối hôm qua lúc người đang ngủ ta kiếm được.” Vương Lang lấy lại cái áo khoác của mình đang đắp trên người y, “Đi thôi, nếu không người sẽ bị muộn.”

Lâm Kỳ gật đầu, len lén nhét cái vỏ ốc kia vào túi quần. Lúc đến cổng trường, trời chỉ mới rạng sáng. Đầu tiên là Vương Lang bay qua tường, sau đó Lâm Kỳ lại từ trên nhào vào lòng hắn.

“Nặng hơn tối qua, xem ra người ăn không ít a.” Vương Lang trêu y, đưa tay sờ sờ cái bụng của tiểu ngốc.

Lâm Kỳ vừa cười vừa trốn, nghiêng cổ sang một bên, một vết màu đỏ tươi rơi vào ánh mắt Vương Lang.

“Cái gì đây?” Vương Lang cau mày lấy tay xoa xoa. “Sao lại đỏ một mảng thế này?”

“Cái gì?” Lâm Kỳ lấy điện thoại ra soi (màn hình gương nha :)), miệng mếu máo: “Không biết. Chắc hôm qua ăn nhiều hải sản quá nên dị ứng đi!”

“Có đau không? Buổi tối ta mua thuốc chống sưng giúp người.” Vương Lang giúp y cài nút áo sơ mi cho tốt, “Bấy nhiêu đủ che rồi, người về đi, tối ta lại đến.”

Lâm Kỳ chạy về kí túc xá, vừa đẩy cửa vào đã giật bắn: “Diệp Ninh, người làm ta sợ muốn chết! Làm ta cứ nghĩ là thầy, sớm như vậy người ngồi cạnh bàn làm gì?”

“Tối hôm qua đi đâu?” Diệp Ninh gương mặt hỏi y.

“Cùng bạn học ra ngoài chơi.” Lâm Kỳ ngã vào giường vươn vai, rồi lại đứng lên chuẩn bị tắm rửa.

Vết đỏ trên làn da cổ trắng nõn như ngọn lửa nóng rực, thiêu đốt ánh mắt người nào đó.

“Đêm nay hắn vẫn đưa đồ ăn cho người à?” Diệp Ninh làm bộ lơ đãng hỏi.

“Ân.” Lâm Kỳ gật đầu, ngậm bàn chải đánh răng chui vào toilet. Áo khoác đồng phục còn nằm trên giường, một góc chiếc điện thoại màu bạc hơi lộ ra giữa những lớp vải.

Vương Lang trở về khách sạn, vừa tắm xong đang định chớp mắt một chút thì nghe di động thông báo có tin nhắn. Mở lên xem thì thấy là của tiểu ngốc gửi, bảo đêm nay có tập huấn không cần đưa cơm.

“Hừ! Tối mà còn bắt học.” Ném điện thoại ra một bên, Vương Lang ôm chăn ngủ.

Tám giờ tối, Lâm Kỳ như thường lệ chạy ra sân thể dục, dưới ánh đèn mờ mờ chờ Vương Lang. Di? Bình thường đều là hắn đến trước, sao hôm nay lại trễ? Hay điện thoại cho hắn hỏi thử xem.

Di động vừa móc ra đã bị người đoạt lấy. Nam sinh phía trước vẻ mặt tức giận, mái tóc vàng nhạt, đôi con ngươi màu hổ phách.

“Diệp Ninh? Người ở đây làm gì? Trả di động cho ta!” Lâm Kỳ hoảng sợ.

Diệp Ninh giơ tay, di động của Lâm Kỳ rơi tõm một tiếng xuống hồ nước, đôi mắt tràn đầy âm lãnh.

Lâm Kỳ sững sốt, chợt nhận ra sự việc có điểm không đúng vội quay đầu chạy, lại bị hắt túm được cổ áo kéo về.

“Người làm gì?” Tay Lâm Kỳ bị hắt cố định trên đỉnh đầu, muốn động cũng không được, gấp đến độ nao nao tìm kiếm xung quanh.

“Muốn tìm hắt?” Diệp Ninh cười lạnh, “Người thích hắt?”

“Ai cần người lo? Cút!” Lâm Kỳ liều mạng giãy dụa, lại bị một quyền đâm vào thái dương, nhất thời đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Trong mơ hồ, bên tai truyền đến thanh âm áo sơ mi bị xé vụn. Mặt đất ẩm ướt khiến lưng y mát lạnh, lạnh đến tận trong lòng.

“Hỗn trưởng!”

..... Thanh âm của Vương Lang?

“Lâm Kỳ, người không sao chứ?” Cảm nhận được chính mình được người khác ôm vào lòng. Muốn nói, nhưng là miệng mở không ra...

Vương Lang như muốn phát điên, ôm Lâm Kỳ xông ra hướng cổng trường.

Vốn nghĩ sẽ mua thuốc rồi đưa đến kí túc xá cho y, ai ngờ đầu vừa vào trường đã thấy tiểu ngốc đang bị tên lông vàng áp đảo, quần áo xộc xệch, đôi mắt gấu gao nhú chặt. Vì thế cả người như không còn lí trí. (Trời tối mà mắt anh tinh quá nhỉ, còn biết người ta nhắm mắt nhú mày)

Lúc Lâm Kỳ tỉnh lại, bên giường là Vương Lang, còn có thầy dạy Lý và giáo sư chủ nhiệm. Hôm sau, Diệp Ninh bị bắt chuyển trường, sự việc kết thúc trong yên lặng.

“Cái tên tử* biến thái!” Vương Lang bưng ly nước đến cho Lâm Kỳ uống thuốc, “Một tháng này người cứ ở nhà nghỉ ngơi đi.”

* ‘tử’ ở đây mang nghĩa chữ thê, giống giống ‘chết tiệt’ ấy

Lâm Kỳ đỡ đầu uống nước, cúi đầu không nói tiếng nào. Từ ngày y tỉnh lại, Vương Lang luôn ở bên tai mắng chửi Diệp Ninh. Lăn qua lộn lại cũng chỉ vài câu như vậy, không phải “tử biến thái, nhân tra, hỗn trưởng” thì là “đồng tính luyến ái, ghê tởm”.

Đồng tính luyến ái, tử biến thái, ghê tởm...

“Vương Lang,” Lâm Kỳ ôm cái ly hỏi hắt: “Người thật sự cảm thấy đồng tính luyến ái là ghê tởm sao?”

“Đương nhiên! Nữ sinh xinh đẹp bày đặt không thích, lại chạy đi thích nam nhân.” Vẻ ghét bỏ hiện rõ trên gương mặt Vương Lang. “Biến thái không phải đáng ghê tởm, mà là rất ghê tởm. Hai người đàn ông hôn môi, eo ôi!”

“...Ân, là ghê tởm.” Lâm Kỳ cúi đầu, cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Người từ nay về sau cách cái loại người đó xa một chút a.” Vương Lang đem Lâm Kỳ tha xuống giường, “Thời tiết hôm nay không xấu, ta mang người ra ngoài tản bộ một lát.”

“Hảo.” Lâm Kỳ gật đầu, nhìn Vương Lang đi giày giúp mình. Hắt đối với mình vẫn tốt như thế, nhưng trong lòng lại không dám có bất kì hi vọng nào.

“Lâm Kỳ, muốn ăn kem không?”

“Lâm Kỳ, muốn đi khu vui chơi không?”

“Lâm Kỳ, sao người không nói lời nào a?”

“Lâm Kỳ, người làm sao vậy?”

Trên đường cái, Vương Lang cứ liến thoắng không ngừng trò chuyện.

“Không có gì.” Lâm Kỳ ngẩng đầu, cười cười với hắn. “Ta hơi chóng mặt, chúng ta đến cái hẻm nhỏ phía trước ăn chè đậu đỏ đi.”

“Đi! Người nếu muốn về nhà cứ nói cho ta biết a.” Vương Lang gật đầu đồng ý.

Hai người vừa bước vào trong hẻm thì gặp Diệp Ninh đang từ trong quán bước ra.

“A? Hẹn hò sao?” Diệp Ninh cười lạnh. “Sao trông người bơ phờ thế? Tối hôm qua cùng hắn lăn qua lăn lại cả đêm à?”

“Cút!” Vương Lang bước lên, hung hăng tặng cho hắn một cú đấm vào mặt. “Người con mẹ nó đừng có nghĩ ai cũng như người, tử đồng tính luyến ái!”

“Ta tử đồng tính luyến ái? Người không phải hả?” Diệp Ninh không đánh lại, chỉ đứng đó lau vết máu trên môi.

“Phi! Lão tử mới không phải biến thái.” Vương Lang hung hăng trừng mắt.

“Người...cảm thấy đồng tính luyến ái là biến thái?” Diệp Ninh nhú mày, miệng tuy hỏi Vương Lang nhưng ánh mắt vẫn dán dính trên người Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ cắn môi, vẻ mặt đều là bi ai.

“Đương nhiên. Mà không chỉ biến thái, còn ghê tởm nữa.” Vương Lang tiến lên đỡ lấy Lâm Kỳ. “Lâm Kỳ, người sao thế? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

“Ta không sao.” Lâm Kỳ lắc đầu, vội vàng kéo Vương Lang muốn chạy đi nhưng lại bị Diệp Ninh gọi giật lại.

“Lâm Kỳ, người có nghe không? Hắn nói người là biến thái, nói người ghê tởm, nói người là tử đồng tính luyến ái.”

Từng câu từng chữ như con dao cứa vào lòng Lâm Kỳ.

“Người đừng có châm ngòi ly gián. Ta khi nào thì nói Lâm Kỳ, ta là nói người.” Vương Lang đang muốn đập Diệp Ninh thì cánh tay lại bị Lâm Kỳ nắm chặt.

“Ta là đồng tính luyến ái, người nghĩ y không phải à?” Diệp Ninh giống như tiểu ác ma, ngón tay chỉ thẳng Lâm Kỳ. “Y là thích người, thăm mền người, yêu người, người không biết?”

“Cái gì?” Vương Lang sửng sốt, quay đầu nhìn Lâm Kỳ.

Sau giờ Ngọ (12h trưa) ánh mặt trời thật gay gắt, nhưng mặt y lại trắng bệch.

“Người...người...Hắn nói vậy phải không? Lâm Kỳ, chúng ta là anh em tốt a.” Vương Lang có điểm vô thố.

“Y thích người, thích đến nỗi mỗi ngày đều ôm di động mà ngủ, thích đến nỗi nhắc đến người liền cười, sau mỗi tiết học liền ra hành lang nhìn người, trong nhật ký còn ao ước cả đời cùng với người một chỗ.” Diệp Ninh từng chút từng chút một phơi bày toàn bộ bí mật của Lâm Kỳ. “Người cảm thấy đây là tình cảm anh em?”

Vương Lang hoàn toàn sững sờ. Tên lông vàng nói vậy? Nhưng phản ứng của Lâm Kỳ đã thuyết minh hết thảy: y thích mình. Y...đồng tính luyến ái!

Đôi mắt tiểu ngọc tràn đầy thê lương, môi không chút huyết sắc, làm cho chính mình nhìn không được suy nghĩ muốn ôm y vào lòng. Nhưng tay vừa giơ ra đã khựng lại. Hiện tại ôm y, sau đó thì sao? Sau đó phải làm thế nào? Cả đời cùng y một chỗ? Cái này đâu phải chuyện đùa!

Lâm Kỳ nhìn bàn tay Vương Lang vươn ra giữa chừng, gắng gượng bày ra khuôn mặt tươi cười, quay đầu chậm rãi bước đi.

Vương Lang nhìn theo bóng lưng nhỏ gầy của y, yết hầu giật giật nhưng thủy chung vẫn không phát ra thanh âm nào.

“Lâm Kỳ.” Diệp Ninh đuổi theo.

“Cút!” Lâm Kỳ quay lại, đôi mắt hồng hồng hung hăng cho hắn một cái tát.

Hắn chán ghét ta, hắn ghê tởm ta, mục đích của người đạt được rồi đó, người vừa lòng chưa?

“Lâm Kỳ” Diệp Ninh đưa tay đỡ lấy bờ vai y, như muốn lay cho y tỉnh lại. “Hắn căn bản là khinh thường đồng tính luyến ái a. Người tại sao lại phải tự mình dày vò? Chúng ta thử cùng một chỗ được không?”

“Ta không cần người lo!” Lâm Kỳ hất bàn tay trên vai xuống, ngoắc một chiếc taxi chui vào.

Vương Lang vẫn còn sững sờ đứng một chỗ, trong tai ong ong loạn hưởng, chỉ nghe Diệp Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: “Người mới là hỗn đản! Nếu không phải đồng tính luyến ái, vì cái gì lại đi trêu chọc y?”

Ta trêu chọc hắn sao? Ta chỉ đối với hắn như anh em thôi a.

Nhưng là, Hứa Đình cùng Lạc Tiểu Tịch cũng là anh em chí cốt của mình, vì sao lại đối với Lâm Kỳ đặc biệt tốt như vậy?

Muốn chăm sóc y, muốn ôm y, muốn y cười, muốn bên cạnh y không có người khác...

Anh em bằng hữu sẽ như vậy sao?

Mà nếu không phải, thì kia là cái gì?

Đáp án chỉ có một. Vì thế hắn không muốn suy nghĩ thêm nữa. Đến đây ngừng lại đi, đã là vách đá rồi. Nếu bước thêm bước nữa sẽ là vạn kiếp bất phục. (muôn đời muôn kiếp không thể quay lại được)

Năm sau là năm cuối cấp, nếu liễu mạng học không chừng có thể quên.

Lên đại học sẽ có bạn mới, sẽ có bạn gái, ngay cả cơ hội gặp lại y cũng hiếm.

Tốt nghiệp đại học xong sẽ có công tác, kết hôn, sinh con.

Như vậy mới là bình thường, mới là kết thúc tốt đẹp nhất.

Vì vậy, Lâm Kỳ, Lâm Kỳ, thực xin lỗi.

8. Quyển 1 - Chương 7

Thời gian chậm chạp trôi đi, hết thấy lại trở về như ban đầu.

Từ ngày hôm đó, Lâm Kỳ dọn ra khỏi nhà hắn. Trong trường nếu ngẫu nhiên gặp mặt cũng chỉ là hai người xa lạ không quen nhau. Cho đến năm học mới, hắn lên năm thứ ba, còn Lâm Kỳ ra nước ngoài.

“Anh nói xem con chúng ta sao tự nhiên lại chăm chỉ đến như vậy? Học muốn choáng váng đầu óc luôn a.” Tối đi ngủ, Vương a đi có chút buồn bực.

“Bà xem bà kia! Con nó không học cũng nói, giờ con nó học bà cũng nói.” Vương thúc thúc bắt đắc dĩ.

Phòng bên cạnh, Vương Lang vẫn đang sáng đèn cặm cụi làm bài tập.

Phải nhanh chóng thi đại học, phải nhanh chóng vào đại học, phải tập cho quen hoàn cảnh bây giờ. Phải quên y, thật nhanh!

Ngăn dưới dùng của cái giá sách là một chiếc laptop, mặt trên có số điện thoại và địa chỉ liên lạc của Lâm Kỳ. Cái này là trong một lần ăn cơm chung, Lâm a đi viết ra cho hắn. Từ đó về sau, nó được nhét vào ngăn trong cùng của giá sách.

Có đôi khi đi ngang qua lớp của Lâm Kỳ, sẽ không tự chủ được mà ngoái đầu lại nhìn. Nhưng tất nhiên không thể thấy được thân ảnh quen thuộc năm nào nữa.

Nước Mỹ xa như vậy, y ở đó có quen không?

Ăn có ngon không? Ngủ có đủ giấc không? Nếu bị người khác bắt nạt thì phải làm sao?

Ngẫu nhiên đi ngang qua tiệm bánh bao, thấy mẻ bánh mới ra lò nóng hằm hập, hơi nước nóng sẽ làm mắt hồng hồng.

“Tại đói bụng nên ăn hết rồi!”

Một năm trước, từng có một kẻ ngốc ăn bánh bao đến no căng bụng.

Đường đến trường có cắt qua một khu phố buôn bán, đến ngã rẽ có thể thấy phòng trưng bày nhạc cụ. Vì vậy hắn dừng bước, nhìn cây đàn dương cầm qua lớp kính thủy tinh trong suốt mà thất thần. Còn nhớ rõ ngày kỉ niệm thành lập trường, y mặc sơ mi trắng chơi đàn dương cầm...

“Vương Lang, người thích nghe đàn dương cầm sao?”

“Vương Lang, về sau ta sẽ đàn những bài người nghe hiểu được.”

Nơi góc đường kia, nhà hàng Lá Chuối cũng không còn nữa, thay vào đó là một quán bar mới mọc lên. Trong quán bar ấy có một tay pha rượu tóc vàng nhạt, đôi mắt màu hổ phách, nhìn qua cực kì giống người nào đó.

“Người mới là hồn trưởng! Nếu không thích y vì cái gì còn trêu chọc y?”

Ai nói ta không thích?

Kì thật khi Lâm Kỳ vừa mới rời đi được ba ngày, hắn đã nghĩ rõ ràng mọi việc. Người tốt như vậy sao có thể không thích? Chỉ là một đời người dài lắm, nếu bước sai thì sau này phải làm sao? Cho nên, kết thúc vậy, quên hết tất cả! Chỉ là Lâm Kỳ, ta làm sao quên được người?

Ban ngày đi học, buổi tối làm bài, trước khi đi ngủ còn nghe tiếng Anh, cứ tưởng rằng mình đã dùng hết thời gian rồi, nhưng vì sao trong mộng ta vẫn nhìn thấy người?

“Biểu ca dạo này uống nhầm thuốc à?” Lạc Tiểu Tịch buồn bực: “Anh ta rốt cuộc muốn thi đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh?”

“Mặc kệ hắn.” Hứa Đình hung hăng liếc Vương Lang một cái, “Ngu ngốc!”

Thời gian một năm bào dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn.

Sáu tháng sau, Vương Lang cầm trong tay thư báo trúng tuyển của đại học D. Mỗi ngày lại âm ỉ cùng đám bạn học đi ăn cơm, ca hát... trông rất khoái hoạt, vô lo.

“Lang, hôm nay con đừng đi chơi, cùng ba mẹ ra ngoài ăn cơm.” Khoảng giữa trưa, Vương a di vỗ vai Vương Lang bảo.

“Đi ăn ở đâu?” Vương Lang nhàm chán dựa vào sofa xem ti vi.

“Thì như bình thường, nhà chúng ta với nhà cô Lâm cùng nhau đi ăn. A Kỳ hôm qua mới về nước, người cũng thi xong đại học rồi, lâu lâu ngồi ăn nói chuyện với nhau một chút.”

Cái gì? Vương Lang ngạc nhiên. Y...đã trở lại?

Buổi tối đến nhà hàng, mở cửa căn phòng được bao riêng đã thấy Lâm Kỳ đang ngồi trên ghế, cúi đầu nói chuyện điện thoại, nghe tiếng người đến cũng không thèm ngẩng đầu.

Vương Lang suy nghĩ: có nên qua chào hỏi y hay không a?

“Lang, con đến đây, mau ngồi đi. Sao trẻ thế này mới đến a?” Lâm a di nhiệt tình tiếp đón.

“Cái tên xú tiểu tử này, buổi trưa còn đang tốt, đột nhiên buổi chiều lại đòi không đi. Ta cùng với ba hắn phải khuyên mãi.” Vương a di bất mãn trừng thẳng con.

“A Kỳ, cúi đầu làm cái gì? Mau chào hỏi Lang a.” Lâm a di đưa tay khều khều Lâm Kỳ.

“Hi (= Hello), đã lâu không gặp.” Lâm Kỳ ngẩng đầu, trong mắt một mảnh đạm mạc.

Rõ ràng là người quen, vì sao lại tỏ ra xa lạ như vậy?

“Đã lâu không gặp.” Vương Lang hướng y cười cười, vừa miễn cưỡng vừa đau lòng.

Cơm nước đã xong, các vị đại nhân tán gẫu chưa tận hứng nên rủ nhau ra quán cà phê tiếp tục trò chuyện.

“Mọi người đi đi, con không đi.” Lâm Kỳ lười biếng đưa hai tay đút vào túi áo.

“Cũng được, người với A Kỳ đi đâu mà chơi, theo chúng ta chắc chán lắm.” Vương thúc thúc quay đầu vỗ vai thằng con nhà mình.

Nhà hàng ở trên đường dành riêng cho người đi bộ, Lâm Kỳ chậm rãi tản bộ về nhà, áo sơ mi trắng, mái tóc đen như mực, dáng người vẫn gầy gầy nhưng đã cao hơn trước một chút.

“Lâm Kỳ.” Vương Lang gọi y.

Lâm Kỳ dừng cước bộ, nhưng không quay đầu.

“Người...người một năm qua, sống có tốt không?” Vương Lang hỏi mà lòng không yên.

“Tốt.” Lâm Kỳ đáp, đạm mạc mà đáp.

Sau đó chẳng còn ai nói chuyện nữa.

Ánh đèn đường trải bóng dáng hai người ra rất dài, rất dài. Xung quanh người đến người đi, quán xá đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo nhiệt, nhưng Vương Lang lại thấy lòng mình sao cô tịch.

Ra khỏi phố đi bộ, Lâm Kỳ chặn một chiếc taxi chui vào.

Vương Lang lững thững đi sau y, hoảng hốt mà nhớ lại cái ngày một năm về trước.

Trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh, y đứng đó, chật vật không chịu nổi, vẻ mặt đau thương nhìn mình, sau đó cũng xoay người bước đi.

Lúc ấy không phải là không thấy tia hi vọng chờ mong trong mắt y, nhưng tay vươn ra lại khựng lại giữa chừng.

Trong một năm này, mỗi khi nhớ đến cảnh ấy, đáy lòng đều một trận nôn nao khó chịu.

Lâm Kỳ, có phải lúc ấy ta nên nắm lấy tay người?

Trong xe taxi, Lâm Kỳ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà khoé mắt phiếm hồng, bên tai còn văng vẳng câu nói của Lâm a di: “Còn tên xú tiểu tử này, buổi trưa còn đang tốt, đột nhiên buổi chiều lại đòi không đi. Ta cùng với ba hần phải khuyên mãi.”

Hần không muốn đến, không muốn gặp mặt mình. Vậy mà lại không biết xấu hổ hỏi mình một câu sống có được không... Làm sao mà tốt được, làm sao có thể...

Sống ở bên đó được mấy ngày thì ngày nào cũng nhận được vô số bưu kiện cùng điện thoại của bạn bè, lại duy chỉ có hần là không có. Lúc bắt đầu còn có thể chờ mong, nhưng về sau chỉ có thể tự khinh thường chính mình.

Diệp Ninh có gửi thư qua nói lời xin lỗi, nhưng mình lại trả cho hần hai chữ “Không sao.”

Không sao, mình và hần là cùng một loại người: giống nhau ấp ủ một đoạn tình cảm, nhưng nó lại chẳng bao giờ nảy mầm được. Khi ấy, ngẫu nhiên sẽ cùng hần tán gẫu vài ba câu.

“A Kỳ, coi như hết. Người và hần không phải cùng một loại người.” Trong mắt Diệp Ninh có chút thương cảm. Thời gian trôi qua, hần đã có thể buông tay được, nhưng Lâm Kỳ vẫn như cũ không quên.

“Ta biết.” Lâm Kỳ lạnh nhạt, “Lúc trước là do ta gốc.”

“Đừng đau khổ a. Không sao, mai mốt ta tìm bạn trai tốt cho người.” Diệp Ninh trêu y.

“Tốt.” Lâm Kỳ gật đầu cười.

“Nói cái gì thế? Ai đây?” Lâm Tiêu ở bên cạnh đột nhiên thò nửa cái đầu qua.

“Bạn học của ta.” Lâm Kỳ đưa tay đẩy cái đầu Lâm Tiêu ra.

“Hắc! Người xú tiểu tử, cùng bạn học thì có cái gì không thể cho anh xem hả?” Lâm Tiêu kháng nghị, có gắng vươn cổ vào webcam. (Vâng, này giờ hai bạn trẻ chat webcam a)

“Ai thế?” Diệp Ninh nhìn cái đầu đột nhiên xuất hiện trên màn hình, tò mò hỏi.

“Anh họ ta, nghỉ hè chán quá nên đến Mỹ thăm ta.” Lâm Kỳ trả lời. “Mặc kệ hắn đi, chỉ là một tên ngốc thôi.”

“Người mới là đồ ngốc!” Lâm Tiêu rất bất mãn, quay về webcam mà biện giải: “Đồng học, người đừng nghe đệ đệ ta nói bậy, ca ca ta đây rất tốt a.”

“Ca, ta xin người, mau trở về đi!” Lâm Kỳ đỏ khóc đỏ cười.

Diệp Ninh bên kia xem cũng phải phì cười, thầm nghĩ người nọ quả thật là đồ ngốc.

Ở nước Mỹ học tập một năm, mình quen biết rất nhiều người, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, so với lúc trước trưởng thành không ít. Vốn tưởng rằng có thể thản nhiên đối mặt với quá khứ, vì cái gì khi nhìn đến hắn sẽ lại ngẩn ngơ?

Nhớ cái ôm thân thiết khi hắn và mình cùng xem mặt trời mọc, nhớ hết thấy những chuyện mà hắn làm cho mình. Lâm Kỳ, người có lạnh không? Có mệt không? Có đói bụng không?

Ánh mắt ôn nhu sùng nịch ấy cùng với kiểu chăm sóc từng li từng tí làm cho mình bất tri bất giác bị hãm sâu. Mất thấy sẽ được hắn cầm tay, lại bị hắn hung hăng một cước đá ra. Thế mới hiểu được, nguyên lai là do mình đơn phương tình nguyện.

Làm sao lại có người kéo người vào đầm lầy mà giữa chừng lại buông tay?

Vương Lang, Diệp Ninh nói đúng, người là đồ hỗn trưởng!

“Tiểu tử, người có bị say xe không? Sao sắc mặt khó coi vậy?” Bác lái xe quan tâm hỏi: “Có muốn ta dừng xe một chút không?”

“Không...” Lâm Kỳ hoàn hồn: “Không có việc gì, chỉ là có chút cảm mạo.”

Di động bỗng kêu vang. Là Vương Lang nhắn tin đến, tổng cộng có ba chữ: Thật xin lỗi.

A, hắn nói lời xin lỗi.

Một năm sau hắn nói lời xin lỗi.

Tắt di động, tiếp tục ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Vương Lang nhắn xong cái tin, chờ đợi hơn vài tiếng cũng không thấy Lâm Kỳ nhắn lại, dù chỉ một chữ. Vì vậy cười khổ, dựa vào giường xem lại đồng ảnh chụp trong điện thoại. Thiếu niên mặc đồ trắng trong ảnh cười đến mặt mày loạn loạn, trông rất dễ thương.

Mở laptop ra, bên trong cũng toàn hình chụp của y và hắn. Từ khi y rời đi, hắn không lấy ra xem nữa, nhưng cũng không xoá chúng đi, cứ để trong laptop như vậy.

Hai người cùng nhau nấu cơm, cùng ngủ một giường, cùng sửa sang lại phòng ở, cùng nhau đi khu vui chơi, cùng nhau đi xem phim, đi hát karaoke, cùng nhau học tập...

Đột nhiên có điểm hâm mộ chính mình, có thể thân thiết với y như vậy.

Kí ức bỗng trào dâng trong lòng, thế này cũng gọi là quên sao?

Sự thật ngay trước mắt a. Chính mình một năm sau không thể quên được y, ngược lại càng muốn y hơn. Hết thấy những lời nói dối lòng trước kia, khi nhìn vào mắt y đều hồi phi yên diệt. (tan thành mây khói)

Vẫn muốn ôm y, muốn chiều cố y, muốn cả đời che chở cho y, muốn y luôn vui vẻ cười.

Lâm Kỳ, Lâm Kỳ, ta cũng thích người...

Vương Lang xông ra khỏi cửa: Lâm Kỳ, một năm trước là ta sai. Một năm sau, người có thể hay không cho ta thêm một lần cơ hội?

9. Quyển 1 - Chương 8

Nhà Lâm Kỳ ở phía nam thành phố, chờ đến lúc Vương Lang lái xe đến đã là ba giờ khuya, lúc này y hẳn là đang ngủ. Khu gần đó có một cửa hàng McDonald, Vương Lang bèn kêu đồ uống, ngồi bên cửa sổ chờ đến bình minh. Nghĩ đến việc sáng mai gặp y, phải mở miệng như thế nào đây?

“Yêu, Lang a, sớm như người đã tới rồi?” Lâm a đi vừa mở cửa đã bị dọa sợ.

“Àn, tối hôm qua cùng bạn học đi chơi ở gần đây, nên tiện thể đến thăm Lâm Kỳ.” Vương Lang cũng cảm thấy mình có điểm lỗ mãng, nào có ai mới bảy giờ sáng đã chạy đi gõ cửa nhà người khác, nhưng là hẳn đã đợi cả đêm a.

“Mau vào đi! A Kỳ còn đang ngủ, để ta đi gọi nó dậy.” Lâm a đi mở cửa cho Vương Lang vào nhà, còn mình thì đi gọi Lâm Kỳ.

“Không cần đâu a di, con tự đi được rồi.”

“Được rồi, phòng Lâm Kỳ là phòng cuối cùng bên trái. A đi đi làm bữa sáng, người với A Kỳ đợi lát nữa xuống ăn.”

“Được, cảm ơn a di.”

Trên lầu hai, Vương Lang đứng trước cửa phòng Lâm Kỳ cả buổi mới dám đưa tay đẩy cửa.

Phòng ở ngăn nắp và sạch sẽ, ánh mặt trời vàng nhạt xuyên qua tấm rèm cửa sáng màu, chiếu những đốm sáng lắt lắt lên đám cây cối trong góc phòng. Giữa phòng có một chiếc giường thật to, đến gần xem thì thấy Lâm Kỳ chôn người trong chăn, ôm gối đầu vù vù mà ngủ.

A, tiểu ngực vẫn y như năm ngoái, ngủ không ngoan chút nào, cánh tay và bắp chân đều thò ra ngoài chăn.

Tóc so với năm ngoái dài hơn một chút, cằm nhọn hơn, cánh tay đặt trên gối trông rất đẹp, không gây khăng khiu như trước nữa.

Vương Lang ngồi xổm bên giường, cẩn thận nhìn y thật kĩ.

Trên trán, vài cọng tóc đen rơi xuống che khuất ánh mắt Lâm Kỳ, Vương Lang đưa tay muốn gạt chúng qua thì y mở mắt.

“...Người dậy rồi.” Vương Lang có chút xấu hổ mà rút cánh tay lại.

Lâm Kỳ nhú nhú mày, ôm chăn ngồi dậy. “Người đến nhà ta làm gì?”

“Ta...ta đến xem người.” Vương Lang đứng bên giường, lại không dám nhìn thẳng Lâm Kỳ.

“Mặt ta có cái gì đẹp mà xem.” Lâm Kỳ cười lạnh, mang dép lê muốn đi ra ngoài lại thấy đầu một trận choáng váng.

“Lâm Kỳ!” Vương Lang nhanh tay lẹ mắt lao qua một phen, đỡ được y, “Người chậm một chút a.”

Y vẫn bị huyết áp thấp, sáng sớm mà đứng lên ngay sẽ bị choáng đầu. Cái tật xấu này như thế nào một năm qua vẫn còn nguyên như vậy?

“Buông ra.” Mặt Lâm Kỳ không chút thay đổi.

“Lâm Kỳ...” Vương Lang không biết nên nói cái gì.

“Cút!” Lâm Kỳ giẫy khỏi tay hắn, đi ra cửa.

Vương Lang đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng dáng y, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Người với Lang cãi nhau a? Sao hắn chưa ăn sáng đã đi rồi?” Trên bàn cơm, Lâm a đi luôn miệng cắn nhai: “Đã một năm chưa gặp, sao vừa thấy mặt đã cãi nhau rồi?”

“Không có gì.” Lâm Kỳ miễn cưỡng cúi đầu.

“Thật là! Lang sáng sớm nó đã tìm người, người làm sao lại đi cãi nhau với nó?” Lâm a di vẫn tiếp tục lải nhải: “Buổi trưa điện thoại gọi hân đến ăn cơm đi!”

“Mẹ, có vài chuyện mẹ đừng quản.” Lâm Kỳ ăn mà như vô vị, đứng dậy đẩy ghế về phòng.

“Ai, người...” Lâm a di bất mãn, tự lấy di động ra gọi.

“Ừ, Lang a? Lâm a di đây, buổi trưa sang nhà a di ăn cơm nha?”

“Thôi,” Vương Lang thanh âm thản nhiên: “Con còn có việc, để hôm khác vậy. Cảm ơn a di.”

“Các người a...” Lâm a di cúp điện thoại trong bất mãn cực độ. Mấy thằng tiểu thí hài này mới bao nhiêu tuổi mà thằng nào cũng cứng đầu cứng cổ!

Lâm Kỳ vừa trở về phòng mình đã hung hăng đạp cánh cửa.

Vừa rồi trong nháy mắt tỉnh lại, thiếu chút nữa đã nghĩ mình đang ở một năm trước. Khi đó còn ở trong phòng hân, mỗi sáng khi vừa mở mắt sẽ thấy gương mặt tươi cười của hân.

Y bị huyết áp thấp, mỗi sáng thức dậy sẽ thấy đầu óc choáng váng, phải ngồi yên trên giường một lúc mới hết. Khi ấy, hân sẽ yên lặng ngồi một bên, có đôi lúc còn đưa tay xoa bóp huyết thái dương giúp y, làm cho y ngẩn ngơ, cứ ngỡ mình đang được yêu.

Hành động càng ấm áp, ảo tưởng càng đẹp đẽ thì khi chợt tỉnh ra, hiện thực càng tàn khốc.

Ta có phải hay không là chuyện khôi hài nhất trong cuộc đời của người?

Vương Lang về nhà, vừa đẩy cửa đã thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngồi trên sofa gặm dưa hấu.

“Sao người lại ở đây?” Vương Lang đến ngồi trước mặt bé.

“Đình Đình nói muốn đến nhà biểu ca sao chép phần mềm, ta liền đi theo hân đến đây.” Lạc Tiểu Tịch vẽ mặt non nớt ngồi ăn dưa hấu. “Hồi nãy gọi điện thoại mà biểu ca không tiếp, hân tự chạy lên tìm máy tính rồi.”

“Cái gì?” Vương Lang hoảng hốt, máy tính đang để chế độ stand by, mở lên một cái là có thể thấy mấy tấm hình của hân và Lâm Kỳ liền a!

Vội vàng vọt vào phòng mình, hân thấy Hứa Đình vẽ mặt chán ngán ngồi xem tạp chí, bên cạnh là chiếc máy tính còn đang chạy.

“Người...” Vương Lang cảm thấy xấu hổ, cho dù là huynh đệ tốt nhưng cũng có chuyện không thể để người khác biết được.

“Yên tâm, ta chẳng thấy tấm ảnh nào hết.” Hứa Đình vẽ mặt tự nhiên, lật lật tờ báo.

Kháo! Còn không bằng người đừng nói! Vương Lang trừng mắt, hung hăng khép lại máy tính.

“Đi tìm người ta, bị người ta đuổi về, cam chịu, sau đó về nhà dằn mặt ra chứ gì!” Hứa Đình kéo cái ghế dựa, ngồi vào bên cạnh Vương Lang. “Vậy, là ai làm cho người nhận ra tình cảm sớm như vậy?”

“Cút đi! Cút đi!” Vương Lang không kiên nhẫn đuổi người. “Đừng có đến làm phiền lão tử.”

“Được rồi, được rồi. Ngày mốt ta mang Tiểu Tịch đi Tây Sơn, người có muốn đi theo giải sầu hay không?” Hứa Đình vỗ vỗ vai Vương Lang: “Đi chơi giải toả đầu óc, biết đâu có biện pháp khác.”

“Đi Tây Sơn? Cái đó không phải vườn bách thú sao? Muốn đi ngắm khỉ hả?” Vương Lang không có hứng thú.

“Biểu đệ người nói muốn đi xem thảo nê mã.” Hứa Đình vẽ mặt là bất đắc dĩ.

Vương Lang cũng dở khóc dở cười.

Đi Tây Sơn ngày đó, Tiểu Tịch đã sớm ở trong xe phấn khích làm loạn.

“Người ngồi vào ghế rồi thắt dây an toàn cho đảng hoàng xem nào!” Vương Lang vừa lái xe vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đình Đình, cà rốt của ta đâu? Đó là đồ ăn cho thảo nê mã nha!” Lạc Tiểu Tịch thiếu chút nữa là chui cả người vào trong túi hành lý.

“Ồ trong túi của ta!” Hứa Đình túm lấy Lạc Tiểu Tịch nhét vào trong ghế, thắt dây an toàn đầy đủ. “Làm cho nguyên cái túi của ta toàn mùi cà rốt...”

“Lạc đà Nam Mỹ là lạc đà Nam Mỹ, cái gì mà thảo nê mã!” Vương Lang tranh thủ quay sang trừng mắt với Lạc Tiểu Tịch. “Tiểu phá hài nhà ngươi không được học mấy thứ thô tục trên mạng.”

Lạc Tiểu Tịch le lưỡi, tiếp tục phần khởi xoay tới xoay lui, trong lòng yên lặng xướng “Thảo nê mã chi ca”.

Hứa Đình bị bé nháo ầm ĩ đến phiền, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ, thầm nghĩ sau này tìm lão bà phải tìm người nào yên lặng.

Tây Sơn cách nội thành rất xa, lái xe phải mất khoảng tám tiếng. Đi được nửa đường, Vương Lang dừng xe bên đường nghỉ ngơi.

Lạc Tiểu Tịch đội nón lưỡi trai, dùng tư thế hút thuốc mà ăn khoai tây chiên.

“Người xem tiểu hài tử bây giờ giống cái gì?” Vương Lang nhú mày.

“Chắc đến thời kì phản nghịch.” Hứa Đình nhìn mà buồn cười, đưa điếu thuốc đến bên miệng Lạc Tiểu Tịch: “Hút thử một hơi xem?”

Lạc Tiểu Tịch hưng phấn gật đầu điên cuồng, há mồm xông tới.

“Uy uy uy!” Hứa Đình vội vàng né qua, mẹ nó, thiếu chút nữa bị hài tử này cắn đứt tay...

Lạc Tiểu Tịch hút phải không khí, quay đầu ai oán nhìn Vương Lang.

“Nhìn cái gì? Người dám hút ta liền đánh mông người!” Vương Lang như hung thần ác sát mà uy hiếp, cảm thấy tâm tình có tốt lên một chút.

Không có Lâm Kỳ, nhưng nhiều bằng hữu như vậy cũng không thấy quá lạc lõng.

Lạc Tiểu Tịch ăn xong gói khoai tây chiên, túm lấy áo sơ mi của Hứa Đình mà lau tay, trên mặt là vẻ đương nhiên.

Hứa Đình tròn mắt, đang định giáo huấn tiểu hài tử thì đột nhiên nghe được thanh âm của tiếng dương cầm.

“Uy?” Vương Lang nghe điện thoại.

“Di động của biểu ca không phải vấn đề chế độ rung sao?” Lạc Tiểu Tịch phân vân: “Khi nào thì trở nên hữu tình như vậy?”

Hứa Đình hai mắt tròn trắng.

“Ta đi nghe lên một chút.” Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười, đang định bò sang bên đó, lại không ngờ Vương Lang đột nhiên xoay người.

“Ách...Biểu ca, ta muốn đi tiểu, đi tiểu.” Lạc Tiểu Tịch đưa tay ôm bụng.

“Lên xe quay về!” Vương Lang sốt ruột mở cửa xe lên ngồi.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình cùng Lạc Tiểu Tịch đều bị dọa sợ.

“Lâm Kỳ xảy ra chuyện.” Vương Lang đánh xe vòng trở lại.

“Có chuyện gì?” Hứa Đình hỏi.

“Bị té.” Trong lòng Vương Lang loạn thành một nùi. “Hứa Đình, người lái xe đi!”

Xe chạy được nửa đường trở lại thì Lạc Tiểu Tịch chột chột Vương Lang: “Biểu ca, ta muốn đi tiểu, đi tiểu.”

“Chịu đựng!” Vương Lang trừng bé.

“Nhịn không được.” Lạc Tiểu Tịch khổ sở. Thảo nê mà không được xem còn chưa tính, làm thế nào mà ngay cả quyền tự do đi tiểu cũng bị tước đoạt?

“Đây!” Vương Lang đưa cho bé một chai nước khoáng đã uống hết.

“A?” Lạc tiểu Tịch giơ tay kháng nghị: “Ta sắp trưởng thành rồi, cần có quyền riêng tư chứ!”

“Ai thèm nhìn ngươi? Ngươi có không lẽ ta không có?” Vương Lang tâm phiền ý loạn: “Quậy nữa ta quăng ngươi xuống xe.”

Lạc Tiểu Tịch đành bi bi ai ai, cởi quần mà đi tiểu.

Hứa Đình tranh thủ nhìn thoáng qua, vẻ mặt khinh bỉ: “Thiệt! Đúng là tiểu hài tử, có chút xú như vậy!”

Lạc Tiểu Tịch tuy rằng nho nhỏ đáng yêu, nhưng cũng là nam nhân a, về điểm này đương nhiên sẽ để ý.

Thực, rất nhỏ sao?

Vậy là sau đó nhân lệ cuồng tiêu (nước mắt như mưa), cùng hai người đó ở chung một chỗ quả thực rất, rất khuất nhục, rất, rất không có nhân quyền!

Thù này không báo, thề không làm người!

Đến bệnh viện, Vương Lang vọt ngay đến khoa chấn thương chỉnh hình ở lầu ba đã thấy cha mẹ mình và Lâm Kỳ đều đang đứng ngoài cửa.

“A Kỳ làm sao thế a?” Vương Lang hỗn hển thở.

“Buổi sáng chẳng biết nó làm cái gì, đột nhiên té từ trên cầu thang xuống.” Lâm a di ánh mắt đỏ hoe.

“Không có việc gì chứ?” Vương Lang lo lắng ngóng cổ vào phòng bệnh. Cầu thang nhà Lâm Kỳ cao như vậy, làm sao lại ngã xuống chứ?

“Đầu không có việc gì, cũng có chút ngoại thương, nhưng mà... bị gãy tay.” Lâm a di nhìn không được lại rơi nước mắt.

“Con có thể vào xem y hay không?” Vương Lang thật sự lo lắng, y tại sao lại không cẩn thận như thế cơ chứ?

“Cũng được, nhưng đừng làm ồn, nó đang ngủ.” Lâm thúc thúc gật đầu.

Đẩy cửa phòng bệnh đi vào, chỉ thấy Lâm Kỳ đang nằm trên giường truyền nước biển. Trên cánh tay phải là từng lớp từng lớp thạch cao thật dày, mặt cũng có vài vết bầm tím.

Vương Lang đau lòng đưa tay xoa xoa, tiểu gốc lần này chắc đau lắm!

Nhẹ nhàng đem cái ghế dựa đến ngồi cạnh giường y, muốn đem bàn tay y nhét vào trong chăn, lại cảm thấy tay y có chút lạnh. Vậy là hẩn chạy đi vò cái khăn với nước ấm, thật cẩn thận đắp lên mu bàn tay y.

Lâm Kỳ, về sau để ta chăm sóc ngươi, được không?

10. Quyển 1 - Chương 9

Bác sĩ nói phải đến sáng hôm sau Lâm Kỳ mới tỉnh lại. Lâm thúc thúc bởi thân thể không tốt nên buổi tối đã về nhà nghỉ ngơi, Lâm a di vẫn túc trực một bên, nhưng đến nửa đêm thì có phần mệt mỏi, nên Vương Lang đưa bà đến khách sạn kế bên, sau đó về bệnh viện tiếp tục tự tay chăm sóc Lâm Kỳ.

Tiểu gốc a, đi đường như thế nào mà lăn từ trên cầu thang xuống chứ?

Đứng dậy đi rót ly nước, lại thấy quần áo Lâm Kỳ đặt trên tủ có chút nhàu, vậy là giúp y gấp lại gọn gàng. Một vật từ trong túi quần rơi ra, Vương Lang cúi người nhặt lên xem: là một cái vỏ ốc nhỏ, được đánh véc-ni cẩn thận, phía trên có xỏ lỗ. Hoa văn hồng hồng như má cô gái, cầm trong tay thấy nặng nặng... Chính là cái mà một năm trước hắn vô tình nhặt được.

Ánh trăng len lỏi qua khe cửa sổ, chiếu sáng khuôn mặt nhợt nhạt của Lâm Kỳ, cả đôi môi khô của y nữa.

Như bị mê hoặc, Vương Lang kìm lòng không được, khẽ chạm nhẹ một cái trên môi y. Trong lòng bỗng ngọt như có mật, rất ấm áp.

Rạng sáng hôm sau, Lâm Kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh Vương Lang đang ghé đầu lên cái gối của mình ngủ say sưa.

Trong lòng ngực hiện lên một mặt cảm xúc không rõ tư vị, muốn ngồi dậy, nhưng cánh tay nhói đau làm y bật ra một tiếng xuyết xoa.

“Lâm Kỳ!” Vương Lang bừng tỉnh, vội đưa tay đỡ lấy y. “Đừng lộn xộn a, người muốn cái gì ta lấy giúp người.”

“Người ở đây làm gì?” Lâm Kỳ lạnh lùng nhìn bàn tay Vương Lang đang khoát lên vai mình. “Buông ra!”

Vương Lang sửng sốt, chậm rãi buông tay. “Ta...người đừng sinh khí.”

“Cút!” Lâm Kỳ quay đầu ra cửa sổ: “Ta không muốn nhìn thấy người.”

“Lâm Kỳ,” Vương Lang nhỏ giọng mở miệng, “Ta thích người.”

Lâm Kỳ vẫn đưa mặt ra cửa sổ, không nhìn ra biểu tình gì.

“Ta biết trước đây ta là một tên hỗn trướng, nhưng ta thật sự thích người.” Vương Lang cầm lấy tay y: “Lâm Kỳ, cho ta thêm một cơ hội nữa, được không? Ta sẽ đối tốt với người, tốt thật tốt.”

“Người thích ta?” Lâm Kỳ quay đầu hỏi hắn.

“Àn.” Vương Lang gật đầu.

“A...” Lâm Kỳ cười cười: “Đáng tiếc bây giờ ta không thích người nữa.”

“Ta thích người, nhưng đó là chuyện một năm về trước.”

“Trong một năm đó, ta gặp rất nhiều người, người nào so với người cũng tốt hơn. Người nói xem ta vì sao lại còn thích người?”

“Một năm không liên lạc, ta đã sớm quên người rồi.”

“Người nghĩ ta là cái gì, vẫn đứng đó chờ người, nói yêu liền yêu, không yêu thì đá văng?”

“Lâm Kỳ...”

“Cút!” Lâm Kỳ đưa tay đẩy, lại bị hắn nắm lấy cổ tay, giây tiếp theo, đôi môi đã bị hàm trụ. Đầu óc nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Nụ hôn này, hai người đã chờ đợi lâu lắm.

“Lâm Kỳ!” Sau một lúc lâu Vương Lang mới buông tha cho đôi môi của y, vẻ mặt nghiêm túc. “Ta thật sự thích người a, tha thứ cho ta, được không?”

Nói còn chưa xong, trên mặt đã trúng một cái bạt tai.

“Người, hỗn đản!” Lâm Kỳ khoé mắt phỉếm hồng.

Vương Lang không nói gì, chỉ đem y kéo vào trong lòng, từng chút từng chút ôm thật chặt y, chặt đến mức như thể chỉ cần buông tay, y sẽ biến mất.

Giữa trưa, nhà đem đồ ăn lên, Vương Lang cầm muống muốn đút cho y.

“Ta tự ăn.” Lâm Kỳ quay đầu, né tránh muống cơm đã đưa lên bên miệng.

“Nhưng mà tay người bị thương.” Vương Lang nhìn nhìn cánh tay phải của y.

Lâm Kỳ không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng nhìn hấn.

“Được, được, được, tự người ăn.” Vương Lang thả lại cái muỗng vào gà mên.

Lâm Kỳ ăn chưa được hai miếng đã thấy mẹ Vương Lang mang theo trái cây vào thăm bệnh.

“Người cái tên xú tiểu tử! A Kỳ cánh tay bị thương, người còn để y tự ăn cơm?” Vương a di thật sự sinh khí, thiếu chút nữa đã phang cả trái dưa hấu vào đầu thằng con. “Còn nói ngon nói ngọt với Lâm a di sẽ chiều cổ tốt Lâm Kỳ, người là chiều cổ như vậy đó hả?”

Vương Lang “nga” một tiếng, vội vàng giành lấy cái muỗng trong tay Lâm Kỳ, còn len lén nháy mắt với y một cái.

Lâm Kỳ hết nhìn Vương a di lại nhìn sang Vương Lang, bất đắc dĩ mở miệng.

“Thế này mới giống những gì người nói chứ!” Vương a di vỗ vỗ đầu đứa con: “Chăm sóc A Kỳ cho tốt, ta đi trước.”

Chờ Vương a di đi rồi, phòng bệnh lại khôi phục yên lặng. Vương Lang sợ Lâm Kỳ lại không cho hấn dứt cơm, nỗ lực nói chuyện dời đi sự chú ý của y.

“Lâm Kỳ, mẹ người làm món ti lệnh thang* cho người a, cả một nồi chân giò hầm!”

“Lâm Kỳ, người có ăn ngải cứu hay không?”

“Lâm Kỳ, ăn xong ta đưa người ra ngoài đi dạo a, phía sau bệnh viện này có cái bồn phun nước.”

“Lâm Kỳ ...”

“Lâm Kỳ ...”

“Ồn muốn chết!” Lâm Kỳ giương mắt trừng hấn.

Vương Lang bị người trừng mà như mở cờ trong bụng, trừ bỏ gương mặt lạnh như băng kia, tiểu ngốc cuối cùng cũng cho hấn cái loại biểu tình thứ hai.

“Hảo, hảo, hảo, ta không nói nữa.” Vương Lang hắc hắc cười, ngậm miệng tiếp tục hầu hạ y.

Lâm Kỳ nhìn bộ dáng hấn ngốc ngốc, vừa có điểm sinh khí lại có điểm muốn cười. Cơm nước xong xuôi, y lại chui vào làm ổ trong chăn. Vương Lang dọn dẹp đồng gà mên rồi hai ba phút dọn sạch sẽ đồng đồ ăn còn dư.

“Lâm Kỳ, ta mang người ra ngoài đi dạo. Ăn xong nằm ngủ liền không tốt.” Vương Lang đứng bên giường gọi y.

“Không đi.” Lâm Kỳ chưa cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

“Đi đi.” Vương Lang kéo rèm cửa qua một bên. “Người xem, bên ngoài trời rất đẹp, thiên lam thảo lục (trời xanh, cỏ cũng xanh), nằm lì trong phòng bệnh làm cái gì?”

Lâm Kỳ nhìn ra ngoài nhưng không nói câu gì, thế là Vương Lang đỡ y ngồi thẳng dậy, giúp y mang giày vào.

“Chân không bị thương chứ?” Vương Lang hỏi.

Lâm Kỳ phớt lờ hấn, tự mình đứng dậy đi ra ngoài.

Có chút khập khiễng a, Vương Lang nhíu mày, vội đuổi theo đỡ lấy y.

Hai người đến bãi cỏ trong bệnh viện, Vương Lang trước tiên để y ngồi trong bóng cây rồi mới chạy đi mua nước uống. Lúc trở về đã thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngồi xếp bằng bên cạnh Lâm Kỳ.

“Hắc hắc, biểu ca ta hấn thích anh lắm, mỗi ngày đều ôm ảnh của anh mà ngủ.” Vương Lang vừa đến gần đã nghe Lạc Tiểu Tịch nhả một câu như vậy, nhất thời mặt đỏ bừng bừng xông lên che cái miệng tiểu hài tử lại.

“Ngô...” Lạc Tiểu Tịch phản kháng.

“Người tới đây làm gì?” Vương Lang nhéo nhéo gương mặt bụ bẫm, trừng bé.

“Đình Đình phải phẫu thuật, ta đến đây thăm hấn.” Lạc Tiểu Tịch bị nhéo đầu, nước mắt lưng tròng trả lời.

“Phẫu thuật? Hứa Đình bị làm sao?” Vương Lang hoảng sợ, chính mình sao lại chẳng hay biết?

Lạc Tiểu Tịch ở trên cỏ lăn lộn: “Hắc hắc... Hấn là...bị trĩ...Ha ha ha...”

Lâm Kỳ vốn ngồi một bên uống nước, nghe được câu này mở miệng cười liên bị sặc.

Hứa Đình a, lúc trước ta bị vài lần thì không có lương tâm đi trêu ghẹo, người như hấn bây giờ bị trĩ...muốn khôì hài bao nhiêu có bấy nhiêu a...

Tiểu ngốc nở nụ cười? Còn cười đến vui vẻ như vậy?

Vương Lang một bên giúp Lâm Kỳ vỗ lưng, một bên thăm cảm tạ cái mông bảo bối của Hứa Đình.

“A Kỳ a,” Lạc Tiểu Tịch cọ đến trước mặt Lâm Kỳ, chớp chớp mắt nhìn y.

Vương Lang bên cạnh cực độ khấn trương, tùy thời sẵn sàng đi bịt miệng cái tên con nít này lại, miễn cho nó lại nói lung tung.

“Làm sao vậy?” Lâm Kỳ mỉm cười nhìn tiểu hài tử trước mặt, mồm mĩm, làm sao đáng yêu như vậy a!

“Biểu ca của ta kì thật rất tốt, chỉ là thần kinh có hơi thô, anh tha thứ cho anh đi.” Ngoài dự kiến của Vương Lang, hài tử lần này nói chuyện thật nghiêm túc.

“...” Lâm Kỳ cũng có chút ngoài ý muốn, không biết phải nói cái gì.

“Ta đi a, phải thăm Đình Đình nữa.” Lạc Tiểu Tịch đứng dậy vỗ mông, hướng toà sảnh bệnh viện vừa đi vừa dương dương tự đắc: Ai nói ta là tiểu hầu tử a, lúc thâm trầm cũng thực MAN a! Người xem, hai người kia nghe ta nói xong không phải đều đực mặt ra đó sao!

Cảm giác thành tựu ùn ùn kéo đến, Lạc Tiểu Tịch sung sướng chạy vào toilet, đứng trước gương mà POSE. (=]] Vâng, bé ấy tạo dáng đấy a)

Ai nha! Rất gợi cảm nha! Rất ra dáng đàn ông!

“Phốc...” Bên cạnh có người bật cười.

“Người cười cái gì?” Lạc Tiểu Tịch quay đầu trừng hấn. Hừ! Mặc đồ Tây à?

Người nọ đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt Lạc Tiểu Tịch rồi cười cười mà ra khỏi toilet.

Bị, bị nhéo?

Bị...đùa giỡn?

Chờ Lạc Tiểu Tịch phản ứng lại hùng hổ xông ra, nhưng làm gì còn bóng dáng ai kia.

Ô ô ô... trong sạch của gia...

Trong hoa viên, sau khi nghe Lạc Tiểu Tịch nói ra câu kia, Lâm Kỳ vẫn cúi đầu lặng yên không nói.

“Trở về đi.” Vương Lang đỡ y đứng lên, biết y bị huyết áp thấp, hấn vòng tay ôm y vào lòng, chờ một chút mới buông tay.

A, tiểu ngốc lại đỏ mặt!

Đến khi hai người về đến phòng bệnh, Lâm Kỳ lại chui vào chăn ngủ, Vương Lang đứng một bên miên man suy nghĩ. Không khí hôm nay có vẻ không tệ, vậy có nên cố gắng nỗ lực để có thêm nụ hôn như đêm đó nữa không? Đương nhiên là muốn a!

Hôm qua chăm sóc cho Lâm Kỳ cả đêm, người cũng có chút mệt mỏi, trước cứ lên sô pha đánh một giấc đã, chờ tiểu ngốc tỉnh lại sẽ tiếp tục chăm y.

Đang ngủ say giấc, Vương Lang mơ màng thấy có người lay lay mình.

“A Kì phát sốt rồi, ngươi còn nằm đó ngủ!” Vương a di nắm lỗ tai thằng con mà nhéo. “Đuổi chúng ta về nhà, kêu là mình sẽ chiếu cố tốt Lâm Kì, chính là ngươi chiếu cố như vậy đó hả? Hả? Y ở trên giường sốt đến 39°, ngươi thì ngáy khò khò trên sô pha?”

“Cái gì?” Vương Lang hốt hoảng: “Y phát sốt?”

“Y vừa mới phẫu thuật, hệ miễn dịch còn kém, cho nên cảm lạnh.” Bác sĩ cho biết. “Các ngươi buổi chiều ra ngoài hả?”

“Ta dẫn y ra hoa viên ngồi chơi.” Vương Lang ân hận mình đúng là đồ ngốc, chỉ toàn gây chuyện! Vì thế không dám ngủ, cả đêm túc trực bên giường Lâm Kì. Lâm a di khuyên can vài lần nhưng hắn vẫn không chịu về nghỉ ngơi. Đến rạng sáng, khoảng 2-3 giờ, Lâm a di đã dựa vào sô pha mà ngủ, Vương Lang vẫn ngồi bên giường bệnh.

“Lạnh...” Lâm Kì ngủ mơ lẩm bầm vài tiếng, cuộn người thành một đoàn.

Lạnh?

Phản ứng đầu tiên của Vương Lang là chạy vào trong phòng lấy thêm chăn ra đắp cho y. Nhưng Lâm a di còn đang ở đây, vậy thì túi chườm nóng?

Đến bàn trực đêm, cô y tá vẽ mặt bất đắc dĩ nhìn nhìn Vương Lang: đang mùa hè ai lại chuẩn bị túi chườm nóng?

“Nhưng nếu y vẫn lạnh?” Vương Lang chưa từ bỏ ý định.

“Chờ sáng mai hạ sốt thì được rồi.” Cô y tá khuyên hắn. “Chúng ta quả thực là không có túi chườm nóng lúc này.”

Vương Lang gất gồng, suy nghĩ một chút liền xuống lầu mua hai cái tô có nắp đậy, rót đầy nước nóng rồi cẩn thận đặt bên chân Lâm Kì. Như vậy sẽ không lạnh nữa.

Lâm Kì, ngươi phải mau khỏe lên đây!

11. Quyển 1 - Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Lâm Kì hạ sốt, cả người cũng thanh tỉnh. Lâm a di nhẹ nhàng thở ra, chạy vội về nhà làm bữa sáng.

“Lâm Kì, ngươi có muốn ngồi dậy một chút không?” Vương Lang hỏi y.

Lâm Kì cau mày gật gật đầu, vừa định chống người ngồi dậy đã cảm thấy một cơn đau muốn chảy nước mắt.

“Sao thế?” Vương Lang hoảng sợ: “Đụng đến cánh tay à?”

“Không,” Lâm Kì lắc đầu, sắc mặt có chút trắng. “Chân đau.”

“Ân? Ta giúp ngươi nhìn xem.” Vương Lang xốc chăn lên, nhìn thấy cổ chân Lâm Kì nổi lên ba bốn cái bóng nước thật lớn, có vài cái đã muốn vỡ ra rồi, còn đang hơi hơi rỉ máu ra xung quanh, hai cái tô đầy kín nước nằm chổng chơ bên cạnh.

Vương Lang buồn bực chỉ thiếu điều muốn nhảy luôn ra ngoài cửa sổ, ngay cả lời xin lỗi đến đầu môi cũng không cách nào nói ra.

Chính mình đã quyết tâm phải hảo hảo bảo hộ y a, vì cái gì lần nào cũng làm y bị thương tổn?

“Thật xin lỗi, ta... ta giúp người đi gọi y tá.” Vương Lang không dám nhìn thẳng vào Lâm Kỳ, sợ trong mắt ai kia có vài tia ghét bỏ. Y vốn đã cảm thấy mình thật phiền, lần này chắc chắn là ghét mình luôn rồi đi!

Trong lòng một trận nhộn nhạo, vừa chua xót, vừa đau...

Lâm Kỳ cau mày nhìn vết bồng trên chân, không mở miệng nói chuyện.

Cô y tá vào cửa vừa nhìn thấy chân Lâm Kỳ đã phát bạo hỏa: “Ta không phải đã nói cho người y hạ sốt sẽ không lạnh nữa sao? Tại sao cứ phải màu mè? Cho dù muốn dùng nước ấm để sưởi ít ra cũng phải lấy cái khăn bọc xung quanh tô nước chứ!”

Vương Lang bị quát tháo một trận thật sự rất xấu hổ, mình y chang một tên ngốc tử hiểu biết nông cạn!

Trước tiên phải lấy kim khử trùng châm bóng nước, sau đó dùng kẹp gấp hết phần da hoại tử, rồi mới bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương. Vương Lang nhìn thôi cũng đã thấy đau, chỉ có thể ngồi xồm bên cạnh cô y tá, luôn miệng nhắc nhở phải nhẹ tay a nhẹ tay.

Cô y tá bị nhắc đến phiền, mở mắt trừng hấn: “Người cùng y trò chuyện dè đi lực chú ý, không phải có ích hơn là ngồi đây luôn miệng kêu ta nhẹ tay sao?”

Vương Lang sững sốt, cuối cùng dè dặt ngẩng đầu lên nhìn nhìn Lâm Kỳ, chỉ thấy y đã quay ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trên mặt không lộ biểu tình gì nhưng chắc cũng rất đau đi! Bàn tay trái gắt gao siết chặt, trên trán cũng rịn một tầng mồ hôi mỏng.

“A Kỳ,” Cẩn thận tránh cánh tay đang bó bột của y, Vương Lang vòng tay ôm y vào trong lòng. “Không có gì hết, rất nhanh sẽ không đau nữa.”

Ta biết là ta làm phiền người, nhưng ta thật sự không biết phải làm sao để người cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lâm Kỳ, thật xin lỗi! Ta biết ta nợ người rất nhiều cái xin lỗi, nhiều lắm!

Lâm Kỳ dựa vào lòng hấn, thân thể hơi cứng ngắc, cũng không giãy dụa, chỉ đến khi y tá đi khuất mới giặt giặt mình.

“Người trước tiên cứ dựa vào đây, ta giúp người lau người.” Vương Lang vọt vào toilet giặt cái khăn, lại tắt tả chạy ra chuẩn bị quần áo thay cho y.

“Ta tự làm.” Lâm Kỳ né khỏi đôi tay hấn.

“Tay người bị thương, làm sao tự lau người được?” Vương Lang không đồng ý. “Vậy ta nhắm mắt lại, không nhìn người được không?”

Lâm Kỳ bị những câu này của hấn khiến cho nghẹn lời, nghe qua thì mình sao lại giống một tiểu cô nương, vốn đều là con trai nhìn một chút cũng chẳng sao, nhưng mà...

“Lâm Kỳ.” Vương Lang lại dè dặt gọi y.

“Tuỳ người.” Lâm Kỳ nhận mệnh nhắm mắt làm ngơ, giăng co một hồi lại đến lúc mẹ đưa cơm.

Vương Lang được cho phép, vội chạy lại thay bộ đồ ngủ đầy mồ hôi ra cho y.

“Một lát nữa mẹ ta đến đây thì đừng cho bà biết ta bị bồng.” Lâm Kỳ đột nhiên mở miệng.

“A?” Vương Lang ngẩn ra, nghĩ nghĩ, y là không muốn hấn bị nghe mắng sao? Chưa kịp toét miệng ra cười đã nghe y bồi thêm một câu: “Mắc công mẹ ta lại lo lắng này nọ.”

“Nga...” Chút vui mừng nhỏ nhoi chắt góp bao ngày qua cứ thế tan biến mất tiêu.

Lâm a đi rất nhanh đã quay lại mang theo mấy món điểm tâm, đợi hai đứa nhỏ ăn xong liền đuổi Vương Lang về nhà nghỉ ngơi.

“Người đã mấy ngày chưa được nghỉ ngơi, về nhà ngủ một giấc cho khoẻ đi, trong này có ta chăm sóc cho A Kỳ rồi.” Lâm a đi cũng rất áy náy: vốn là một tên thanh niên nhanh nhẹn sáng láng, giờ lại ra cái dạng râu ria xồm xoàm...

“Ân, con biết. Con về thay quần áo rồi chiều con lại vào.” Vương Lang phóng ánh mắt trông mong sang Lâm Kỳ: “A Kỳ, ta về trước đây.”

Lỗi tai Lâm Kỳ còn đang đeo tai nghe từ điện thoại, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

“Người với Lang rốt cuộc là làm sao vậy?” Vương Lang đi rồi, Lâm a di một bên gọt táo một bên hỏi thăm. “Người ta ngày nào cũng đến chăm sóc con, con sao cả cái liếc mắt cũng lười cho nó?”

“Không có gì ạ.” Lâm Kỳ thuận miệng trả lời cho có lệ, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút loạn.

Một năm trước, y biết mình có bao hèn mọn, nhưng vẫn không thể đổi được cái gậy đầu của hân, vốn đã hạ quyết tâm mình và hân không còn bất kì ràng buộc nào nữa, vì cái gì một năm sau hân lại ôn nhu như vậy?

“Lâm Kỳ, thật xin lỗi!”

“Lâm Kỳ, ta thích người.”

Lời giải thích cùng thổ lộ đến muộn một năm, y cuối cùng lại không muốn nhận. Nhưng y vẫn là thích hân nhỉ, nếu không mỗi lần ở gần hân, lòng cũng không ảm áp lạ kì đến như thế.

Vương Lang, Vương Lang, kiếp trước là người nợ ta, hay là ta nợ người?

Buổi chiều, Lâm a di về nhà. Lâm Kỳ một mình trong phòng bệnh buồn chán, bèn một mình ra hoa viên tản bộ.

“Lâm Kỳ!” Phía sau có người gọi y.

“Diệp Ninh?” Lâm Kỳ kinh hãi: “Đã lâu không gặp.”

“Về nước rồi hả? Ai, người bị sao vậy?” Diệp Ninh chạy đến gần há hốc miệng ngạc nhiên. “Sao lại ra nông nổi này? Người đánh nhau hả?”

“Làm gì có! Đi đường không cẩn thận, lăn từ cầu thang xuống thôi.” Lâm Kỳ kéo hân đến một băng ghế đá, “Sao người lại đến đây?”

“...Nhà ta có chút chuyện.” Diệp Ninh lấy từ trong túi ra hai hộp sữa chua Hỉ Nhạc, đưa cho Lâm Kỳ một hộp.

“Cho con nít a!” Lâm Kỳ vừa hút vừa nói: “Cho ta cái hộp nhỏ như vậy...”

“Ta lấy của thằng em đó!” Diệp Ninh trả lời, đưa luôn hộp của mình đến miệng y. “Xem như người có phúc, bổn thiếu gia tự mình dứt cho người. Nga, đúng rồi, người đưa số điện thoại với nick của ta cho ca ca người à? Hân cứ gọi cho ta suốt a!”

“Ách?” Lâm Kỳ phiền muộn. “Ta chưa đưa a, ca ta add người à?”

“Ân, ta vừa lên mạng hân đã tìm ta nói chuyện. Không đúng, ta không lên mạng hân cũng ráng gửi tin nhắn cho ta!” Diệp Ninh nhú mày. “Ca người rảnh vậy a? Ta với hân cũng không quen thân gì mà...”

“Ảnh đang học đại học, chắc cũng nhàn đi.” Lâm Kỳ thấy kì quái. “Hiện tại ảnh đang ở Tây Tạng, đợi ảnh về ta hỏi thăm ảnh một chút.”

“Ân, đúng rồi, người ở nước ngoài có gì vui không?”

“Nhiều thứ lắm a! Bạn cùng phòng của ta là một tên múa thoát y, rất đẹp trai nha!”

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật.”

.....

Xế chiều, ánh mặt trời ảm áp, hai nam sinh ngồi dưới bóng cây tán gẫu vui vẻ. Vương Lang đứng xa xa nhìn họ, lòng bồn khoăn không biết có nên đi qua bên đó hay không... Lúc đến phòng bệnh không thấy y ở đó, chạy đi tìm thì thấy hai người bọn họ đang nói chuyện phiếm.

Nụ cười tươi trên mặt tiểu ngọc, đã lâu rồi hắn chưa thấy qua. Một năm trước y cũng hay cười như thế với hắn, nhưng hắn còn chưa biết quý trọng. Lúc y chật vật nhất, khổ sở nhất, hắn ngay cả nửa điểm an ủi cũng không thềm cho y. Khi Diệp Ninh kêu hắn đuổi theo y, hắn cũng chỉ biết đứng đó, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn y... Vậy bây giờ, hắn còn tư cách gì nói là hắn thích người ấy?

Lâm Kỳ, có phải ngươi sẽ không tin tưởng lời ta nói nữa không?

“Không còn sớm, ta đưa ngươi về phòng rồi ta cũng về nhà, buổi tối ba mẹ đã dặn là ra ngoài ăn.” Diệp Ninh nhìn mấy căn phòng bệnh trước mặt.

“Ân, ngươi đi trước đi, ta tự trở về phòng cũng được.” Lâm Kỳ cười cười. “Chiều nay cảm ơn ngươi đã theo ta nói chuyện phiếm.”

“Với ta ngươi còn khách khí cái gì? Ta đi rồi, tự ngươi bảo trọng a!” Diệp Ninh vẫy tay với y, xoay người ra khỏi hoa viên.

Có người ngồi trên ghế chưa đầy ba khắc đã thấy trên người nhiều thêm một cái áo khoác.

“Như thế nào lại ở đây? Ta tìm ngươi nửa ngày rồi.” Vương Lang nỗ lực bày ra khuôn mặt tươi cười thường ngày, ngồi xổm xuống nhìn y. “Trở về đi, bằng không lại bị cấm.”

“Ân.” Lâm Kỳ gật gật đầu, trên mặt là vẻ thản nhiên, không hề còn bóng dáng của nụ cười ban nãy.

Vương Lang trong lòng tự giễu. Có một số việc, chỉ có đối lập mới có thể càng thêm tàn nhẫn.

Tối, cơm nước xong xuôi, Lâm Kỳ lại đeo tai nghe nghe nhạc, Vương Lang im lặng ngồi một bên. Đêm nay sao không lái nhải luôn miệng nữa? Nhìn vẻ mặt Vương Lang tràn đầy tâm sự, Lâm Kỳ thấy có chút kì quái.

Mấy ngày nay tuy rằng không để ý đến hắn, tuy hắn cứ luôn cố gắng trò chuyện, tuy là đề tài hắn chọn đều nhàm chán và không có dinh dưỡng, nhưng y cũng không thấy phiền gì a! Hôm nay là làm sao vậy?

Di động bỗng kêu vang, mở ra là tin nhắn của Diệp Ninh: “Buổi chiều lúc ta đi về, thấy có người ngu ngốc vẫn đứng sau gốc cây nhìn người a.”

Là vì cái này sao? Lâm Kỳ quay đầu nhìn Vương Lang, lại chạm phải ánh mắt hắn: có chút tơ máu, hơi hơi đỏ lên.

Một người cao to 1m85, nhìn như thế nào lại giống một tiểu tức phụ (con dâu mới về nhà chồng) đang chịu mọi uỷ khuất thế kia?

Lâm Kỳ thấy buồn cười, cũng thấy lòng ảm áp. Có lẽ cảm xúc hiện tại là hạnh phúc không chừng... Vậy thì, thử một lần xem sao!

“Vương Lang,” Đôi mắt Lâm Kỳ loè loè sáng. “Ngươi là thật sự muốn cùng với ta một chỗ?”

“Ân,” Vương Lang đầu tiên là sửng sốt, sau đó là gật đầu như già tởm. “Ân, đương nhiên là vậy.”

“Cả đời?” Lâm Kỳ nghiêng đầu hỏi hắn.

“Cả đời.” Trong mắt Vương Lang đầy vẻ kiên định.

“Vậy, chúng ta cùng một chỗ đi.” Lâm Kỳ cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền.

“Ngươi nói cái gì?” Vương Lang bị hạnh phúc bất ngờ làm cho choáng váng đầu óc. “Ngươi, ngươi đáp ứng ta? Ngươi...nguyện ý cùng ta một chỗ?”

“Ân.” Lâm Kỳ cười cười, gật đầu.

“Ta, ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi. Lâm Kỳ, ta nhất định sẽ đối thật tốt với ngươi.” Vương Lang kích động đến nói năng cũng lộn xộn.

Hạnh phúc đến nói không nên lời, Vương Lang tỉ mỉ hôn lên mặt tiểu ngọc, từ trán cho đến cằm, không sót một chỗ.

Thật giống như câu chuyện cổ tích: ngọt ngào và viên mãn!

Cái lúc Lâm Kỳ và Diệp Ninh nói chuyện về thêm bạn nick chat với thêm số điện thoại ta chả biết diễn tả ra làm sao, thôi thì để tiếng Anh vậy =.=”

Còn cái hộp sữa chua Hỉ Nhạc () mà Lâm Kỳ nói là cho con nít uống ấy, nhà bạn nào hay mua Yakult thì biết thôi.

12. Quyển 1 - Chương 11

Một khoảng thời gian dài sau đó, Vương Lang vẫn cảm thấy có chút mơ mơ hồ hồ.

“A Kỳ,” Đại hình khuyến động thủ động cước ôm chặt bệnh nhân, cọ đến cọ đi.

“Người có để yên không nào?” Lâm Kỳ bắt đắc dĩ.

“Ta yêu người.” Vương Lang gác cằm mình lên vai Lâm Kỳ, “Ta về sau nhất định sẽ đối người thật tốt!”

“Cái này người nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi!” Lâm Kỳ vẻ mặt khinh bỉ: “Chẳng có gì mới mẻ.”

“Người muốn cái mới mẻ?” Vương Lang ngồi thẳng dậy nhìn y, ánh mắt vì hưng phấn mà toả sáng. “Vậy ta ngâm thơ cho người nghe. Người thích thơ hiện đại hay thơ cổ?”

Ngâm cái khỉ a! Lâm Kỳ không nói gì, ngửa mặt nhìn trời.

Bên ngoài có người gõ cửa, sau đó một cái mônng tiến vào, vào thêm chút nữa thì thấy Lạc Tiểu Tịch đang ra sức kéo một cái ba lô leo núi vĩ đại vào phòng bệnh.

“Người làm gì vậy?” Hai mắt Vương Lang trừng thật lớn.

“Ngày mai ta với bạn học đi tham gia trò chơi thực tế CS, đã chiến trong rừng.” Lạc Tiểu Tịch rất đắc ý: “Đây là đồ cắm trại của ta!”

“Người? CS? Đã chiến?” Vương Lang cười đến xuýt nữa thì xỉu.

“Anh cứ cười đi, đoạt giải nhất là được tám ngàn tệ đó nha! Đợi ta đoạt giải nhất xong sẽ đổi hết tám ngàn tệ sang tiền xu để chết anh, hừ hừ...” Lạc Tiểu Tịch liếc xéo Vương Lang một phát.

“Rồi rồi rồi, ta chờ người mang tiền đến dè. Đúng rồi, người đi CS thì đi, chạy đến đây làm gì?” Vương Lang ném cho bé chai nước.

“Địa điểm tập hợp ngày mai là ở bệnh viện phụ cận, mà nhà ta cách nơi này xa, cho nên ta đến đây ngủ một đêm.” Lạc Tiểu Tịch nói cứ như chuyện đương nhiên phải vậy.

“Cái gì?” Vương Lang cự tuyệt ngay lập tức. “Không được! Ta mang người ra ở khách sạn.”

“Gạt người! Khu gần đây làm gì có quán trọ hay khách sạn.” Lạc Tiểu Tịch tức giận chỉ chỉ Vương Lang.

“Tên mập nhà người là muốn chết phải không?” Vương Lang xắn tay áo.

“A Kỳ,” Lạc Tiểu Tịch vội vàng chạy về phía Lâm Kỳ mà than thở khóc lóc: “Anh xem, anh xem đi, biểu ca ta bây giờ hung hăng như vậy, tương lai chắc chắn sẽ càng hung! Anh không nên đi theo anh~”

“Nhóc con chết tiệt!” Vương Lang bước lên túm lấy bé.

“Thôi, để nó ở lại đây đi.” Lâm Kỳ kéo Lạc Tiểu Tịch ra sau lưng.

Tiểu hài tử nhảy nhót hoan hô, từ sau lưng Lâm Kỳ nhô cái đầu ra làm mặt quỷ. Vương Lang nghiêng rằng nghiêng lợi, lần sau phải tìm cơ hội đánh mông nó!

Trong phòng bệnh chỉ có một cái sofa, bình thường là nơi nghỉ ngơi của Vương Lang, nay đã bị Lạc Tiểu Tịch vô tình chiếm cứ.

Vương Lang và Lâm Kỳ vẻ mặt là bất đắc dĩ nhìn Lạc Tiểu Tịch chui vào ba lô lôi ra thăm trải sàn, chăn mền, gối đầu... toàn bộ đều có màu hồng nhạt, còn điểm thêm mấy bông hoa trang trí.

Cứ như vậy mà đóng quân dã ngoại?

“Đó là mẹ ta mua cho nó.” Thừa dịp Lạc Tiểu Tịch chui vào phòng tắm, Vương Lang nhỏ giọng giải thích cho Lâm Kỳ. “Tiểu mập mập này là bảo bối của cả nhà ta.”

“Nó là bảo bối, vậy còn người?” Lâm Kỳ cười cười hỏi hần.

“Ta cũng là bảo bối, bảo bối của người.” Vương Lang vẻ mặt vô sỉ.

“Bớt tự kiêu đi, ta... ngô...”

.....

“Được rồi, em người còn ở đây đấy!” Lâm Kỳ thật vất vả mới đẩy được ai kia ra, khuôn mặt đã đỏ ửng như quả đào mặt.

Vương Lang nhìn tiểu ngốc bộ dáng xinh đẹp động lòng người, nước miếng bỗng tuôn ào ạt.

Lạc Tiểu Tịch tắm xong từ toilet đi ra, cả người còn hơi nước nóng hầm hập.

“Phốc...” Vương Lang đang uống nước, khi nhìn đến bộ dạng bé con thiếu chút nữa đã phun nước bằng mũi.

“Trên áo ngủ người có cái gì khó coi như vậy?” Vương Lang chỉ chỉ vào áo bé mà hỏi.

“Khó coi?” Lạc Tiểu Tịch giận tím mặt. “Thổ dân!”

“Người mới thổ!” Vương Lang không khách khí trả miếng.

“A Kỳ, anh có biết cái này không?” Lạc Tiểu Tịch kéo kéo cái ngủ màu vàng cho Lâm Kỳ xem.

“Biết a, là Spongebob.” Lâm Kỳ gật đầu.

“Đã nghe thấy chưa? Chỉ có mình anh mới không biết!” Lạc Tiểu Tịch đắc ý nhìn Vương Lang: “Anh không có tuổi thơ, ta khinh bỉ anh! Ta cá anh chắc cũng chẳng biết hải tặc Luffy là ai.”

“Đi đi đi, tiểu hài tử đến giờ ngủ rồi.” Vương Lang then quá thành giận, vung tay ném bé con lên ghế sofa.

“Ta đi lấy thêm nước.” Lạc Tiểu Tịch mặc bộ áo ngủ Spongebob, chân mang đôi dép bông Spongebob, cầm theo cái ly màu vàng cũng Spongebob nốt, lắc vai ra khỏi cửa.

“Spongebob là cái gì khô gì?” Vương Lang ưỡn khuỷu nhỏ giọng hỏi Lâm Kỳ, hần thực sự không biết nha!

Lâm Kỳ nhìn hần cười.

Lạc Tiểu Tịch ra khỏi phòng tắm, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thấy được bình nước uống ở góc phải cái cầu thang. Phía trên bình nước có gắn tấm gương, đương nhiên là để soi rồi!

Rõ ràng là đẹp trai nha, ai cứ nói ta đáng yêu chứ! Lạc Tiểu Tịch phồng môi thổi thổi đám tóc mái, tự cảm thấy mình quá đẹp trai đến mức người khác nhìn vào phải sôi máu.

“Ly nước người tràn ra rồi kia!” Bên cạnh có người nhắc nhở, thanh âm mang theo vài phần tiếu ý.

“Nga, cảm ơn, cảm ơn.” Lạc Tiểu Tịch luống cuống tay chân, vội vàng đóng vòi nước, thật cẩn thận bưng ly nước ra.

“Coi chừng bỏng đó!” Người nọ quãng thêm một câu.

“Àn, cảm ơn.” Lạc Tiểu Tịch quay đầu đối hần cười cười bỗng sững sốt. Tuy hôm nay hần mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, nhưng chỉ cần liếc mắt bé cũng có thể nhận ra, chính là cái tên lưu manh trong toilet hôm trước dám sờ cái kia của mình.

“Hi, nhĩ hảo.” Cung Lâm buồn cười nhìn nhóc con bị bầm trước mặt còn đeo vẻ mặt cứng đờ.

Vừa nãy ghé mắt sang đã thấy một bé con đang say sưa soi gương, từ đầu đến chân đều là hình Spongebob vàng vàng, ngay cả ly nước cũng cùng tông, so với thời điểm chạm mặt trong toilet hôm trước còn khô hài hơn.

Lạc Tiểu Tịch trừng mắt liếc hần một phát, lúc vượt mặt đối phương còn cố ý đung mạnh vào hần rồi mới ưỡn ngực thẳng lưng trở về phòng bệnh.

Khoái hoạt nha! Tâm tình tốt nha! Nhân cơ hội cho cái tên sắc lang kia cả người là nước. Ai nha nha... hảo hổi hận nha! Sớm biết vậy ta sẽ lấy nước sôi hoặc cà phê rồi... (bé mà ác dữ~~)

Cung Lâm vẫn đứng tại chỗ, nhìn nhìn vạt áo ướt sũng mà dở khóc dở cười.

Trở về phòng bệnh, Lạc Tiểu Tịch trèo lên xô pha, chui vào đồng chăn, lôi ra một cái nón ngủ cũng hình Spongebob đội lên đầu. “Biểu ca ngủ ngon! A Kì ngủ ngon!”

“Ngủ ngon,” Lâm Kì nhìn bé cười tùm tùm, nhóc con này rất dễ thương a!

“Đã là đàn ông thì ngủ trên sàn.” Vương Lang vừa gọt táo cho Lâm Kì, vừa chọc Lạc Tiểu Tịch: “Chỉ có mấy bé gái mới chọn ổ chăn hồng phấn.”

Biểu ca thật đáng ghét!

Khò khò khò khò, Lạc Tiểu Tịch ngáy ngủ.

Ta đang ngủ nga, ngủ thì cái gì cũng không nghe được nga...

Vương Lang buồn cười nhìn cái ổ chăn màu hồng trên xô pha, lắc đầu.

“Đêm nay người làm sao bây giờ?” Lâm Kì hỏi hần: “Nếu không người về nhà đi, ta không có chuyện gì đâu.”

“Không sao, người cứ ngủ chỗ người.” Vương Lang giúp y rửa mặt, sau đó cọ cọ gương mặt mình lên mặt ai kia. “Ta ở đây chăm sóc người.”

“Ngồi như vậy cả đêm?” Lâm Kì nhú mày, “Sao được, người mau về nhà đi!”

“Ngồi cả đêm tại sao lại không được?” Vương Lang trực tiếp cắt lời y, “Mau ngủ đi!”

Lâm Kì không lay chuyển được hần, sau một hồi suy nghĩ nhẹ nhàng dịch người vào một bên giường. Ngay lập tức có người chui vào ổ chăn của y. (=|| anh chỉ chờ có thể thôi à?)

“Ta biết người tốt nhất mà!” Vương Lang cười đến vui vẻ, vòng tay ôm Lâm Kì vào lòng.

Đồng giường cộng chằm cộng ổ chăn (Chung giường chung gối chung chăn)! Cả căn phòng là tim hồng bay phấp phới...

Lạc Tiểu Tịch vụng trộm hí một mắt ra khỏi ổ chăn, lại nhanh chóng rút về. Thân mật cũng phải lựa chọn thời gian địa điểm, các người đem ta thành không khí a? Lạc Tiểu Tịch một bên nghiêng răng oán hận, một bên nổi tính tò mò, cái kia...muốn nhìn thêm một chút nữa a~ Thôi thì cứ xem đi, coi như là học tập, mai mốt còn phải dùng với mấy tỷ tỷ xinh đẹp mà... hắc hắc hắc...

Thế là từ trong ổ chăn màu hồng phấn, một cái đầu nho nhỏ lại chui ra.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tiểu Tịch vui vẻ rời giường thay quần áo.

“Muốn thay quần áo thì vào toilet nà thay. Người cũng đã lớn rồi mà còn mặc mỗi cái quần lót bảo bảo gì đó trong phòng đi tới đi lui à?” Vương Lang ghét bỏ nhìn nhìn bé: “Người xem, cái bụng toàn thịt với thịt...”

“Là Spongebob cực cứng!” Lạc Tiểu Tịch không kiên nhẫn khua tay, cong mông chúi đầu vào ba lô tìm quần áo.

“Lách cách” một tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người đàn ông tiến vào.

“AAA...” Lạc Tiểu Tịch thét chói tai, vội nhảy lên xô pha bày ra biểu tình bi phần. “Người người người... Lại là người!”

“Người...” Cung Lâm cầm bệnh án đứng sững tại chỗ, như thế nào vừa vào cửa đã thấy một đức nhóc trần truồng?

“Bác sĩ Cung, nó là biểu đệ của ta.” Vương Lang cười thiếu chút nữa muốn rút gân.

“Nga, ha ha...” Cung Lâm trong lòng âm thầm lau mồ hôi.

Sau khi giúp Lâm Kỳ kiểm tra sức khỏe, Cung Lâm rời đi, nhưng trước khi đi còn không quên đánh ánh mắt sang cái ghế sofa kia: cục chặn màu hồng, phía trên còn thấy cái nón kiểu Teletubies.

Phốc... Quay về văn phòng, Cung Lâm một trận cuồng tiếu.

“Hắn là ai vậy a?” Đợi Cung Lâm đi khỏi, Lạc Tiểu Tịch mới chui ra khỏi chăn rống giận.

“Hắn là bác sĩ thực tập ở đây, nghe nói đang học đại học năm cuối, họ Cung.” Vương Lang tiện tay đưa cho Lạc Tiểu Tịch tờ báo. “Người xem, ngay cả Gia Sở lão tiên sinh – người có địa vị nhất giới y học cũng khen hắn, nói hắn là y học giới tân tinh (ngôi sao mới của y học).”

“Đúng vậy, đúng là một con tinh tinh đang lên*!” Lạc Tiểu Tịch nghiêng răng nghiêng lợi, lục tìm cây bút, đem tấm ảnh Cung Lâm trong báo biến thành một con khỉ đột to lớn, rồi mới thoả mãn cười to ba tiếng, vào toilet đánh răng rửa mặt.

* Bé Lạc Tiểu Tịch chơi chữ a: tân tinh (ngôi sao mới) -> tinh tinh

“Xin lỗi,” Cung Lâm lại đẩy cửa mà vào, “Ta để quên bệnh án ở đây.”

Cầm bản bệnh án trong tay, muốn liếc mắt sang tiểu nam hài loã thể trên ghế, Cung Lâm tình cờ thấy được tờ báo trên bàn trà.

“Ách, cái này là biểu đệ của ta nghịch ngợm, bác sĩ đừng để ý...” Vương Lang xấu hổ giải thích.

“Không sao,” Cung Lâm lắc đầu cười, “Có thể cho ta mượn tờ báo này không?”

“...Tuỳ tiện” Vương Lang bất đắc dĩ, trơ mắt nhìn Cung Lâm kẹp tờ báo kia vào chung với quyển bệnh án.

Tên nhóc phá phách, toàn đi gây rối! Đi CS thì đi đi, trên núi đó toàn cây với chả hổ, té chết người!

Nửa tiếng sau, Lạc Tiểu Tịch rút cuộc cũng thu xếp đầu vào đấy, bộ quần áo màu nâu bùn, nhìn qua cũng tương đối.

“Biểu ca, A Kỳ, ta đi a.” Lạc Tiểu Tịch lưng đeo ba lô tiến ra cửa.

“Rất cố gắng a!” Lâm Kỳ nhìn theo bóng lưng Lạc Tiểu Tịch, trêu chọc. “Nói không chừng nó lại thật sự đem phần thưởng tám ngàn tệ kia về đó.”

“Thôi đi, người khác không rõ, người thế nào cũng không thông?” Vương Lang ra vẻ khinh thường. “Nhóc con mặc quần lót Spongebob!”

Lạc Tiểu Tịch ra đến cổng bệnh viện bỗng hắt xì một cái.

13. Quyển 1 - Chương 12

Cánh tay Lâm Kỳ vì té cầu thang mà gãy cũng không phải quá nghiêm trọng, cho nên sau một đoạn thời gian đã có thể xuất viện.

“Sau khi xuất viện đến nhà ta ở đi!” Đêm trước khi Lâm Kỳ xuất viện, Vương Lang ôm y cọ cọ.

“Ta vì cái gì muốn ở nhà người?” Mắt Lâm Kỳ trợn trắng.

“Ở nhà ta đi, ở nhà ta đi! Người về nhà ta ta đem người làm công chúa mà cung phụng.” Vương Lang đưa tay cam đoan.

“Đi chết đi!” Lâm Kỳ muốn đuổi người, lại bị hấn đặt ở dưới thân.

“A Kỳ, ta là nghiêm túc a... Ta nghĩ muốn ở cùng người.” Vương Lang vẫn đang kiên trì.

Lâm Kỳ có chút xấu hổ muốn quay đầu đi không nhìn hấn nữa, cảm lại bị hấn nắm.

Vương Lang nhìn Lâm Kỳ dưới thân vẻ mặt khấn trương, khoé miệng cong lên thành ý cười thản nhiên. Sau đó cúi đầu, chậm rãi hôn lên khoé mắt, bờ môi y, cuối cùng trên xương quai xanh y hạ một cái hồng ấn. Có dấu hiệu này, tiểu ngọc chính là người của mình!

Sau đó của sau đó, Lâm Kỳ thu dọn hành lý đến ở nhà Vương Lang.

“Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử! Mấy hôm trước vừa thấy mặt nhau còn làm ầm ĩ cả lên, bây giờ đã thân thiết như người một nhà rồi a.” Trên bàn cơm, Vương a di cảm khái.

Vương Lang cùng Lâm Kỳ nhìn nhau cười, ngón tay dưới mặt bàn vụng trộm chạm a chạm.

Buổi tối đi ngủ, Vương Lang ôm gối lên lút nhảy vào phòng Lâm Kỳ ở sát vách.

“Đừng có quậy! Bị thúc thúc ai đi phát hiện thì làm sao?” Lâm Kỳ có chút khấn trương.

“Bọn họ sớm đi ngủ rồi.” Vương Lang chui vào trong chăn, ghé vào trên người Lâm Kỳ không chịu đi, giống như đại cầu đê lên cục xương mình yêu thích không buông.

“Ngày mai đi xem phim đi!” Vương Lang vùi đầu vào cổ Lâm Kỳ mà cọ a cọ.

“Không đi.” Lâm Kỳ cự tuyệt ngay lập tức.

Mấy ngày nằm viện quả thật rất nhàm chán, mỗi lần lên máy tính cũng không có tin tức gì mới, chẳng có gì để xem.

“Vậy chúng ta ra công viên đi dạo?” Vương Lang lại đề nghị.

“Trời đang ba mươi tám độ mà đi dạo công viên?” Lâm Kỳ ôm đầu Vương Lang, không nói gì nhìn hấn.

“Vậy chúng ta phải đi đâu hẹn hò đây?” Vương Lang vắt hết óc suy nghĩ.

“Ai hẹn hò cùng người?” Lâm Kỳ đem Vương Lang đá xuống giường, còn mình thì ngồi trên giường ôm chăn mà cười.

Đại cầu ưỡn người bò lên giường, ôm cục xương nhỏ yêu thích của mình gặm tới gặm lui.

Lâm Kỳ đẩy nhưng đẩy không ra, cảm thấy đầu tiên là mặt mình ầm ướt, sau đó xuống đến cổ, xương quai xanh cũng ầm ướt, mà người nào đó vẫn còn muốn xuống dưới.

“Uy, người làm gì?” Lâm Kỳ có chút hoảng, ở dưới thân hấn dùng sức giãy dụa.

“A Kỳ,” Vương Lang đè y không buông, “Ta thích người, chúng ta...”

“Không được!” Lâm Kỳ ngay lập tức ngắt lời hấn.

“Vì cái gì?” Vương Lang cúi đầu cọ cọ mũi y, “Người vẫn chưa tin tưởng ta?”

“Ta không phải.” Lâm Kỳ lắc đầu.

“Vậy là vì cái gì?” Vương Lang không thuận theo, tiếp tục truy vấn không tha.

“... Bởi vì... thúc thúc với a di ở nhà...” Thanh âm Lâm Kỳ nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Chúng ta ngày mai đi du lịch!” Vương Lang hưng phấn thiếu chút nữa ngất xỉu luôn. Y... y... y... là đồng ý rồi??? Vì thế cúi đầu cuồng hôn. Tiểu ngọc một khi được hôn sẽ choáng váng, mê man đến không thể đổi ý được nữa!

Thế là sáu giờ sáng hôm sau, có người nào đó phấn khích quá độ từ trên giường bật dậy, lên mạng tra địa chỉ khách sạn và đặt vé máy bay.

Sắp xếp quần áo xong là vừa đúng tám giờ, vì thế thí điền thí điền chạy vào quấy rối tiểu bảo bối của mình.

Mười phút sau, Vương Lang trên mặt còn ịn một dấu giày ủ rũ ra khỏi cửa.

Không sao, bị đập nhưng tâm tình vẫn hảo!

Trên mặt mình có dấu dép lê của tiểu ngọc, trên mông tiểu ngọc cũng có dấu ấn mình để lại... Vậy là được rồi!

Buổi chiều ngày hôm đó, Vương Lang cùng Lâm Kỳ xuất phát đi Vân Nam. Đến khi lên máy bay, Vương Lang vẫn đang tưởng niệm dư vị đậu hũ được ăn lúc sáng.

Đụng vào... Hắc hắc... Hảo nộn a (rất mềm)... Chảy nước miếng...

Lâm Kỳ nhìn nhìn Vương Lang bên cạnh, không nói tiếng nào quay đầu ra cửa sổ ngắm mây.

Người này cười rộ lên trông thật sự là đáng khinh! Không có mặt mũi mà nhìn nữa...

Sau khi đến Côn Minh*, hai người vừa bước xuống máy bay đã lạnh run người.

* Côn Minh là thủ phủ của tỉnh Vân Nam – Trung Quốc.

“Lạnh như thế a?” Vương Lang xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà của mình.

“Hắt xì!” Lâm Kỳ hắt hơi. “Đi thôi, trước vào toilet thay quần áo đã.”

“...Ách!” Vương Lang méo miệng cười gượng. “Ta sắp xếp hành lý...cái kia... đã quên... không mang theo áo tay dài...”

“.....” Lâm Kỳ không nói gì.

“Bất quá người có thể mặc vài ba lớp áo ngắn tay...” Vương Lang ra chủ ý. “Sau đó mặc thêm mấy lớp quần đùi...”

“.....” Lâm Kỳ nhin riết thành quen, cuối cùng đem chữ “Cút!” ra đến miệng nuốt xuống họng.

Sau cùng, hai người ở trong khu quà lưu niệm của sân bay mua được hai cái áo khoác tay dài màu lam, mặt trước còn viết mấy chữ rồng bay phượng múa “Chào mừng bạn đến với Côn Minh.”

Vương Lang sau khi mặc áo vào càng hứng chí, ở trước gương xoay tới xoay lui.

“Này có cái gì đẹp mà soi?” Lâm Kỳ bất mãn nhìn Vương Lang.

“Giống áo cặp không?” Vương Lang nhìn bóng tiểu ngọc trong gương toét miệng cười.

Ngốc muốn chết! Lâm Kỳ trong lòng vốn muốn khinh bỉ hấn một chút, nhưng khoe miệng lại không tự giác cong lên thành ý cười.

Nắm tay nhau ra khỏi sân bay, độ ẩm từ lòng bàn tay lan toả đến trong lòng.

Đến khách sạn đã là buổi tối, Lâm Kỳ thay dép lê, mở vali lôi quần áo ra. Vương Lang ở bên cạnh cười đến vô sỉ, y giống một người con dâu đảm đang a!

“A Kỳ, chúng ta đi tắm đi!” Mắt thấy đồng quần áo đã nằm ngay ngắn trong ngăn tủ, Vương Lang không giấu nổi sự hưng phấn. Vừa dứt lời liền thấy sắc mặt Lâm Kỳ nháy mắt đỏ bừng.

“Người trước đi!” Lâm Kỳ đuổi người.

“Nhưng là...”

“Ta nhường người tắm trước!” Thanh âm đề cao lên vô số đề-xi-ben.

“Hảo hảo hảo, ta đi trước.” Vương Lang vội vàng đồng ý.

Ta hiểu mà, hiểu mà: Tiểu ngọc là thẹn thùng nga~ Hắc hắc hắc, không sao, dù sao thì cũng đã bị mình nhìn hết rồi...

Vương Lang vài phút sau đã tắm xong, vừa ra khỏi phòng tắm đã ôm vợ mình mà gặm. (Ô, hai bạn trẻ này là đi hưởng tuần trăng mật a!)

“Ta muốn đi tắm!” Lâm Kỳ dùng cả tay lẫn chân mà đẩy hấn ra, nhảy phóc vào phòng tắm như một con thỏ.

Vương Lang bấy giờ mới lấy mấy thứ đã chuẩn bị sẵn từ trong vali ra, lăn qua lộn lại trên giường mà xem.

Kích động nha!

Lâm Kỳ trong phòng tắm run lấy bầy, cầm chai sữa tắm mang theo chà khắp người.

Khẩn trương nha!

Một giờ sau...

“A Kỳ...” Vương Lang vô lực dựa vào cửa phòng tắm. “Đừng tắm nữa, người mà cọ nữa thế nào cũng xỉu trong đó luôn a! Phải tiết kiệm nước...”

Năm phút sau, Lâm Kỳ rút cuộc mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra. Đại khái là tắm rửa có hơi lâu, đại khái là có chút khẩn trương, tóm lại chính là cảm thấy hơi hơi... ửng (choáng váng, hồ đồ).

Vửng vửng hồ hồ bị người kéo lên giường, vửng vửng hồ hồ được người sấy tóc cho, vửng vửng hồ hồ bị người nhét vào trong chăn.

Có nên phản kháng hay không?

Thôi, coi như hết, dù sao sớm muộn gì cũng chết, cùng lắm thì... tàn phế vậy!

Nhận mệnh rồi, chờ nửa ngày vẫn không thấy Vương Lang có bước tiếp theo, Lâm Kỳ trợn mắt nhìn lên: Người đâu???

Ngó dáo dác xung quanh... Nga, ra là ngồi ở ngoài ban công!

Vương Lang ngồi trên ban công liêu mạng hút thuốc, hết điều này đến điều khác, cố gắng không nghĩ đến cảnh tiểu ngốc âm áp, còn thơm ngào ngạt đang nằm trên giường nữa.

Đã muốn đến điên rồi, nhưng là lúc này Lâm Kỳ sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, hôn một chút cũng có thể làm y ngất đi, nhìn qua muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Cho nên, chờ một chút, chờ y bình tĩnh lại rồi nói gì nói sau. Loại chuyện này, phải là người tình ta nguyện mới tốt.

Ngồi trên ban công ngốc một hồi, Vương Lang cảm thấy mình đã đủ bình tĩnh, bèn đứng lên đi vào phòng.

Trong phòng tràn ngập ánh vàng từ chiếc đèn ngủ, tiểu ngốc ngồi ôm gối trên giường, áo ngủ lụp xụp không chỉnh tề, ánh mắt đen lay lắt đang nhìn mình.

Này còn bình tĩnh cái rắm a!

Trước bay qua áp đảo, hung hăng hôn mấy miếng rồi nói sau đi!

“A Kỳ, ta vừa rồi...” Hôn xong, Vương Lang lấp bắp muốn giải thích chuyện hồi nãy.

“Ta biết!” Thanh âm nhỏ nhẹ của Lâm Kỳ ngắt lời hấn, còn vòng tay qua ôm lấy cổ hấn, “Không sao.”

Vương Lang thoáng giật mình, thật cẩn thận cúi đầu, hôn lên đôi môi đậm sắc của y. Đầu lưỡi tiểu ngốc ướt át mềm mại, có chút nóng, có chút ngọt. Đưa tay cởi áo ngủ rộng thùng thình của y ra, ôn nhu ôm y vào trong lòng. Hơi gầy, nhưng làn da y lại trắng mịn tinh tế, chỉ cần hơi dùng sức hôn sẽ lưu lại ấn ký hồng hồng ngay lập tức.

Vương Lang kim lòng không nổi, từ xương quai xanh của y duyên cấn một hồi xuống đến bụng, tại thân thể trắng nõn kia lưu lại những ấn ký chỉ thuộc về chính hấn.

“Lang...” Lâm Kỳ hé miệng thở dốc, cơ hồ không nghe ra thanh âm. “Đèn... tắt đèn...”

Nói chưa dứt lời đã bị Vương Lang ngăn lại đôi môi. Sau đó, liền hoàn toàn mê man.

Vừa mới bắt đầu cảm thấy cũng tốt lắm, nhưng vì chưa bao giờ trải nghiệm qua cái cảm giác như xé rách ấy, khiến cho y đau đến hít thở không thông.

“A Kì,” Vương Lang nhìn khuôn mặt tiểu ngọc bị một tầng mồ hôi che phủ, có chút do dự ngừng lại, “Người được không?”

“...Àn,” Lâm Kì thật vất vả mới hít được một hơi, muốn hướng hân bày ra khuôn mặt tươi cười, nhưng khoé mắt vẫn không nhịn được ứa lệ.

“Quên đi, chúng ta lần sau làm vậy!” Vương Lang không đành lòng, muốn rút ra nhưng lại bị Lâm Kì túm trụ.

“Ta không sao.” Lâm Kì lắc đầu, chủ động nâng hai chân mình quấn quanh eo hân, hơi nâng cơ thể lên ngậy ngô hòa theo ý hân.

“Vậy, người nếu thấy không được phải nói với ta liền nga, không cần chịu đựng.” Vương Lang đau lòng hôn lên giọt lệ còn đọng nơi khoé mắt y. Thật đúng là tiểu ngọc a, đã đau đến toàn thân phát run, vậy mà vẫn tùy theo ý mình!

Đã cố gắng ôn nhu, nhẹ nhàng biết bao, nhưng cuối cùng vẫn là làm y bị thương...

Thời điểm tắm rửa, Vương Lang cúi đầu nhìn Lâm Kì đang thiếp đi trong lòng, cảm thấy thật áy náy.

Sau nửa đêm, sờ sờ đầu y liền thấy y phát sốt, Vương Lang vội xuống lầu mua thuốc, uy y uống xong chính hân cũng không dám ngủ, cứ ngồi bên cạnh nắm tay y như vậy đến bốn, năm giờ.

Cả ngày hôm sau, Vương Lang tự giác giáng cấp mình xuống nô lệ, trung thành và tận tâm hầu hạ tiểu công chúa của mình, đến quây lể tân yêu cầu thêm mấy cái đệm dựa lưng thật to về lót giường cho công chúa dựa lưng đỡ mỏi.

Lâm Kì bị hân ôm lên cả chồng nào gối nào đệm nào chặn ngồi đó nhìn có người chạy đông chạy tây mua cơm mua thuốc.

“A Kì, người muốn uống nước dừa không? Ta vừa nãy thấy dưới lầu có bán.” Vương Lang mang theo tô cháo từ ngoài cửa bước vào, đến bên giường hỏi y.

Lâm Kì gật gật đầu, nhìn hân lại chạy ra ngoài. Vì thế tự mình cười ngốc.

Rất đau, nhưng cũng rất hạnh phúc!

14. Quyển 1 - Chương 13

Từ Côn Minh đến Tây Song phải đi qua Lệ Giang, hai người đi một chút lại dừng một chút cũng mất khoảng nửa tháng.

Phong cảnh đẹp, đồ ăn vật ngon, còn có thêm một tiểu ngọc bên cạnh hay dỗ mặt nữa, rất tốt! Vương Lang bỗng cảm thấy nhân sinh của mình không còn gì có thể hạnh phúc hơn.

Đêm trước khi về nhà, Vương Lang đem Lâm Kì nhốt vào ngực mình, ngồi trên ban công ngắm ánh trăng đêm.

“Làm sao vậy?” Lâm Kì dựa người vào lòng ngực hân. “Vì sao lại thở dài?”

“Sau khi trở về ta phải làm khai giảng, còn người cũng phải về nước Mỹ rồi!” Thanh âm Vương Lang rầu rĩ.

“Ta phải đi ba tháng.” Lâm Kì xoay người ôm lấy hân. “Sau đó ta về nước tiếp tục học cấp ba.”

“Thật sự?” Vương Lang mừng rỡ muốn hôn y đánh chụt một cái, cũng không biết phải diễn tả cảm xúc của mình như thế nào, chỉ đơn giản in lên khuôn mặt phấn nộn của tiểu ngọc vô số nụ hôn, rồi bế ngang y lên chạy như bay vào phòng tắm. “A Kì, ta giúp người tắm!”

“Ta tự tắm!” Lâm Kì đẩy Vương Lang ra khỏi cửa.

Đại cầu trực tiếp bỏ qua lời kháng nghị, cởi phăng áo thun ôm cục xương nhỏ của mình đè vào bồn tắm. “Chúng ta còn chưa làm trong bồn tắm bao giờ nga!”

“Không nên ở chỗ này!” Lâm Kỳ né qua né lại phản kháng.

“Ngoan, nghe lời.” Vương Lang thuận tay cầm theo chai sữa tắm, đồng thời chèn đầu gối mình vào giữa hai chân y.

“Ngày mai phải về nhà...” Lâm Kỳ còn chưa nói xong, miệng đã bị chặn.

“Một lần là được rồi.” Vương Lang quả thực yêu đến chết Lâm Kỳ, lại vừa được nếm thử hương vị, chỉ hận không thể đem y tiến nhập vào xương cốt của mình.

Tám giờ sáng hôm sau máy bay cất cánh, nhưng sân bay lại cách nội thành khá xa, hai người vì thế năm rưỡi đã phải rời giường.

Cầm bàn chải đánh răng đứng trong toilet, Lâm Kỳ mơ mơ màng màng nhìn gương ngẩn người, đến khi ăn sáng vẫn chưa thanh tỉnh.

Vương Lang tự biết mình đuối lý, lặng im thu dọn hành lý.

Ba giờ tối qua mới đi ngủ...

Vốn đâu chỉ có một lần...

Nhưng mà tiểu ngốc mê người như vậy...

Không nhịn được...

Lên máy bay, Vương Lang lấy một tấm chăn mỏng, để Lâm Kỳ nằm trong lòng mình mà ngủ. Nhìn sắc mặt y có chút tái xanh, Vương Lang đưa tay xoa nhẹ, tự nhủ sau này phải biết tiết chế, cho y nghỉ ngơi nhiều một chút.

Ngồi hàng ghế trước là một đám nữ sinh lú rú nói chuyện không ngừng, còn thường xuyên liếc xuống hai người ở hàng ghế sau.

Hạ cánh, hai người đứng ở băng chuyền chờ hành lý, đột nhiên có một người chạy tới, đưa cho Vương Lang một cái hộp nhỏ tinh xảo, sau đó chạy vội đi.

“Này...” Vương Lang có chút nghi hoặc nhìn theo thì thấy một đám nữ sinh nhanh chân chạy trốn, còn một đám khác đang hưởng bên này mà cười.

Lâm Kỳ mắt hững, xoay người đi ra ngoài.

“Ai, A Kỳ, người chờ ta với a!” Vương Lang vội chạy theo đuổi người. “Ta không biết các nàng a!”

“Không biết còn tặng lễ vật cho người?” Lâm Kỳ thở phì phì trừng hắn.

“Ta trả lại được chưa?” Vương Lang bắt đầu dỗi.

Lâm Kỳ không để ý đến hắn, đoạt lấy cái hộp nhỏ mở ra. Bên trong là hai cái móc điện thoại đôi màu đỏ, loại thường thấy được bày bán trên đường. Trong hộp còn có một mảnh giấy, là nét chữ nữ sinh thanh tú: “Các người nhìn qua rất ngọt ngào, hạnh phúc nhé!”

Vương Lang tò mò ghé người nhìn thoáng qua, sau đó hắc hắc cười. Bộ dáng tiểu ngốc ghen thật đáng yêu!

Lâm Kỳ đỏ mặt, vội quay mặt nhìn ra hướng cửa, nhưng không còn thấy bóng dáng mấy cô bé nữ sinh kia nữa. Mình còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn mà...

“A Kỳ!” Xa xa có người gọi tên y.

“Mẹ, Vương a đi!” Lâm Kỳ vội vàng nhét móc điện thoại vào túi quần, chạy về phía lối ra.

Vương Lang vốn cũng định chạy theo nhưng chợt nhớ ra một việc: hành lý chưa lấy a!

Đến khi Vương Lang kéo được vali chạy lại thì đã thấy Lâm Kỳ gương mặt đỏ bừng đang vòng tay ôm kín cổ áo.

“Nhóc con này! Người nhìn người xem, ngày nắng nóng còn mặc áo cổ cao, không sợ cảm nắng chết hả?” Mẹ Lâm Kỳ thật sự khó hiểu.

“Ách... Lâm Kỳ bị cảm, nên lạnh.” Vương Lang thuận miệng nói dối, còn chưa dứt lời đã bị vỗ đầu không thương tiếc.

“Còn nói nữa! Người rót cuộc là chiều cổ A Kỳ thế nào vậy hả?” Vương a di bắt mẫn.

“Ân ân ân, là con sai, được chưa?” Vương Lang vội nắm tay Lâm Kỳ kéo ra ngoài. “Đi, về nhà ta hầu hạ người!”

Lỗ tai Lâm Kỳ đỏ bừng, lén đưa tay nhéo hần.

Đến giữa trưa, hai nhà cùng đến nhà hàng ăn bữa cơm với nhau, rồi thì ai về nhà nấy.

Buổi tối, Vương Lang một mình trên giường ôm chăn lăn qua lăn lại. Sao cứ thấy trống trống thế nào a? Không ngủ được! Móc điện thoại ra tính gọi cho y nói chuyện, nhưng lại sợ phá giấc ngủ người ta, chỉ có thể gửi đi một tin nhắn thăm dò trước. Chưa đầy một phút đã nghe tiếng di động mình kêu vang.

Vương Lang hạnh phúc xoay vài vòng. Tiểu ngốc quả nhiên cũng không ngủ được a! Là nhớ hần sao? Hắc hắc... rất đặc ý nha!

“Uy, A Kỳ!” Vương Lang ôm di động ngồi chồm hổm trên ban công mà nói chuyện.

“Như thế nào còn chưa ngủ?” Thanh âm Lâm Kỳ thật nhẹ nhàng.

“Nhớ người, ngủ không được!” Vương Lang kéo dài giọng oán thán.

“Bớt sến đi!”

“Nhớ ta không?” Vương Lang ôm cái hồ cá nhỏ nhỏ ngây ngô cười.

“Không nhớ!” Lâm Kỳ không cần suy nghĩ đã trả lời.

“Gạt người! Kia vì cái gì còn chưa đi ngủ?”

“Lên mạng nói chuyện phiếm.”

“Cùng ai? Nam hay nữ?” Vương Lang truy vấn.

“Đều có.” Lâm Kỳ nhin cười.

“Ai a?” Vương Lang sốt ruột. Nói chuyện với nữ sinh khuya như vậy? Không được! Cùng nam sinh? Càng, càng không được!!! Về sau tiểu ngốc chỉ có thể nói chuyện với mình a.

“Người quần là ai để làm chi? Có nói ra người cũng đâu biết người ta.” Lâm Kỳ tắt di động, có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Sáng sớm hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lâm Kỳ còn đang mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên cảm thấy trên cổ một mảnh ẩm ướt, cổ sức mở to mắt thì thấy Vương Lang đang đè trên người mình cọ a cọ.

“Buồn ngủ...” Lâm Kỳ chép miệng than thở, sau đó chui vào lòng hần tiếp tục ngủ.

“Ngủ đi, ta ôm người ngủ.” Vương Lang cảm thấy rất mỹ mãn: Chân dài tay dài phải ôm tiểu ngốc, ngủ như vậy mới thoải mái!

Mười giờ sáng, Lâm Kỳ rót cuộc tỉnh ngủ, duỗi người xong lại lười biếng chui vào lòng Vương Lang. Tên này ngủ mà không mặc áo a... Lâm Kỳ đưa tay sờ sờ ngực Vương Lang, sau đó ghé đầu lên, hạnh phúc nha

~Hạnh phúc chưa đầy ba giây, Lâm Kỳ chợt nhớ đến một việc: Du lịch xong rồi a, bay giờ đang ở nhà mình. Vậy tại sao Vương Lang lại ở đây??? Lâm Kỳ hoảng sợ, nhìn xuống dưới đất thì thấy áo quần hần quăng mỗi nơi một chiếc.

“Người dậy mau!” Lâm Kỳ cười trên người Vương Lang ra sức lay hần dậy.

“... A Kỳ, sớm a!” Vương Lang đưa tay kéo y vào trong lòng, mơ mơ màng màng muốn hôn một cái.

“Người như thế nào lại ở trong nhà ta?” Lâm Kỳ từ trong lòng Vương Lang chui ra, đưa tay bóp mũi hắn.

Vương Lang nháy nháy mắt, người đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn Lâm Kỳ cười: “Tối qua nói chuyện điện thoại xong liền đánh xe đến, sau đó ở khu gần đây ngồi đợi đến sáu giờ, ba người đi tập thể dục thì ta vào được.”

“Người điên rồi!” Lâm Kỳ hoảng sợ. “Bị ba mẹ ta thấy thì làm sao đây?”

“Ta nói với bọn họ là cùng bạn bè đi hát karaoke suốt đêm ở gần đây, rồi tiện đường ghé qua thăm người.” Vương Lang đưa tay kéo vạt áo ngủ nằm bên ngoài vào trong cho y. “Không có người ta ngủ không được.”

Lâm Kỳ cảm động, vì vậy ngoan ngoãn nằm ghé vào trên người hắn.

Tiểu ngực thân thể mảnh khảnh mềm mại, càng sờ càng thích!

Làm một chút? Nhưng mà đây là ở nhà a, lỡ to tiếng quá cũng không tốt... Tuy là ba mẹ tiểu ngực đi làm hết rồi, nhưng vẫn còn một a di dọn phòng a!

Vậy nên, nhẫn đi!

Lâm Kỳ nhìn bộ dáng do dự của Vương Lang, cắn môi xuống giường khoá cửa phòng.

“A Kỳ?” Vương Lang tròn tròn hai mắt.

Lâm Kỳ lại đỏ mặt bò lên giường, giống như tiểu bạch tuộc mà quẩn lấy hắn.

Chính mình cũng sắp đi rồi, phải ba bốn tháng mới lại thấy hắn. Cho nên, phải nắm chặt thời gian, nhiều... làm nhiều thêm vài lần đi...

Tối hôm qua y cũng ngủ không ngon, một chút cũng không...

Hiếm khi gặp được tiểu ngực chủ động như vậy, Vương Lang xoay người đè lên Lâm Kỳ, ăn sạch sẽ đến mẩu xương cũng không thừa.

“A Kỳ,” đại đầu ăn no đắc ý, ôm cục xương nhỏ cọ a cọ: “Người không thể chiều ta như vậy, chiều quá sinh hư thì làm sao bây giờ?”

Lâm Kỳ trừng mắt liếc hắn một cái, ghé vào trên giường lười nói chuyện. Đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ?

Vương Lang cười hề hề giơ tay ra: “Lâm Kỳ, ta giúp người xoa thắt lưng.”

Sắc mặt Lâm Kỳ đỏ bừng bừng. Không phải xoa thắt lưng sao? Có ai thắt lưng lại nằm ở mông?

Giữa trưa, Vương Lang và Lâm Kỳ đang ngồi ăn cơm thì chợt nghe tiếng di động kêu.

“Ai thế?” Chờ Vương Lang nói xong, Lâm Kỳ hỏi hắn.

“Nhóc mập.” Vương Lang mức cho Lâm Kỳ chén canh. “Mai là sinh nhật nó, mời mọi người đến nhà nó ăn cơm.”

“Sinh nhật Tiểu Tịch?” Lâm Kỳ vui vẻ: “Vậy chúng ta đi mua quà cho nó!”

“Tiểu tử kia đặc biệt dễ tính.” Vương Lang chìa chìa ngoài cửa: “Ngay bên ngoài có siêu thị, mua một đồng chocolate là nó hí hửng đến cào tường được rồi. Lần nào ta với Hứa Đình cũng mua như vậy.”

“Vậy mai sẽ có nhiều người đến dự chứ?” Lạc Tiểu Tịch dễ thương như vậy, nhất định là được rất nhiều người thích.

“Đúng vậy, mỗi lần đều có rất nhiều bạn học trong trường, 80% là bạn nữ, mà trong số nữ đó thì 80% là các chị lớp trên.” Vương Lang cười trộm.

Mà ở bên kia thành phố, Lạc Tiểu Tịch đang ôm một hộp chocolate, điên cuồng nhét kẹo vào miệng.

Nga nga nga, rốt cuộc cũng không phải ăn uống tiết kiệm nữa, ngày mai sẽ có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp mang chocolate đến nhà, sau đó, bản thân có thể bơi trong biển chocolate được rồi!

Chảy nước miếng. Vì sao một năm không có mười hai cái sinh nhật nhỉ?

Hứa Đình vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng Lạc Tiểu Tịch mặc áo ba lỗ trắng và quần lót Doraemon ngồi trên thảm trải sàn ăn kẹo.

“Đình Đình!” Lạc Tiểu Tịch hai mắt toả sáng, phi như bay đến cạnh Hứa Đình cướp mất cái túi nilon trong tay hắn.

Chocolate hạnh nhân, chocolate đen, chocolate bạc hà, chocolate rượu rum, chocolate sữa, đủ các loại chocolate...

Hạnh phúc mà lẫn lộn, biết Hứa Đình là tốt nhất mà!

“Người ăn vừa phải thôi a!” Hứa Đình bắt đầu nhìn Lạc Tiểu Tịch: “Mai ta có công chuyện không đến nhà người được?”

“Không sao không sao, anh cứ lo việc của anh đi.” Lạc Tiểu Tịch cũng không buồn liếc mắt nhìn Hứa Đình một cái. Trừ bỏ chocolate, mấy cái khác đều là mây bay a bay a.

Hứa Đình không nói gì.

15. Quyển 1 - Chương 14

Chiều hôm sau, Vương Lang mang theo Lâm Kỳ lần đầu tiên đến nhà Lạc Tiểu Tịch. Vừa vào cửa đã thấy phòng khách âm ỉ toàn người là người, quả nhiên đều là những tỷ tỷ xinh đẹp. Lạc Tiểu Tịch ngồi ở vị trí trung gian cái bàn trà, trên người là chiếc áo thun trắng và quần thể thao màu xám bạc, nhìn qua rất sáng sủa gọn gàng.

“Đây là quà cho Tiểu Tịch này.” Một tỷ tỷ đưa cho bé một cái hộp lớn.

“Nha! Chocolate gấu của Bì!” Lạc Tiểu Tịch hai mắt phát sáng ôm hộp chocolate cọ a cọ. “Cám ơn!”

Hảo mạnh (giống kiểu MOE của Nhật ấy) a! Cứ nhiên còn có cái lúm đồng tiền... Hết thấy tỷ tỷ trong nháy mắt gục vô số.

“Đi thôi, ta mang người lên lầu, ở dưới ồn chết được!” Vương Lang cầm món quà thả vào trên bàn.

“Có nên đi qua chúc mừng Tiểu Tịch một cái không?” Lâm Kỳ hỏi Vương Lang.

“Có nhiều tỷ tỷ vây quanh như vậy nó rất phấn khởi.” Vương Lang lôi kéo Lâm Kỳ vào trong phòng. “Không cần để ý đến nó.”

Màu sắc chủ yếu trong phòng là xanh lam, trên giường còn có vài cái gối dựa nhân vật hoạt hình.

“Cái này rất đáng yêu a!” Lâm Kỳ ôm một con mèo nhưng không buông.

“Nó là cái gì? Dạ dày à?” Vương Lang chột chột vài cái.

“Người mới là dạ dày! Nó là bạn tốt nhất của Spongebob, gọi là Patrick a.” Lâm Kỳ giơ cái gối lật qua lật lại. “Hàng bán hạn chế số lượng a, ta chưa bao giờ mua được!”

“Muốn thì mượn nó.” Vương Lang cọ cọ Lâm Kỳ.

“Không được, cái này khẳng định là bảo bối của Tiểu Tịch, ta không cần.” Lâm Kỳ lưu luyến thả cái gối lại.

Vương Lang nhìn nhìn cái thứ được gọi là Patrick, nhìn thế nào thì vẫn thấy nó giống như cái dạ dày. Một cái dạ dày mà cũng hạn chế số lượng bán, thiết!

“Biểu ca, A Kỳ, hai anh lại đây.” Lạc Tiểu Tịch ôm một đống lớn các hộp chocolate lên lầu.

“Buổi tối nhiều người, chúng ta không ở lại ăn cơm đâu, ồ ồ!” Vương Lang hướng Lạc Tiểu Tịch nói chuyện.

“Tuỳ, nếu không hai anh ở phòng của em đi, đợi lát nữa có cơm em nhờ người mang lên.” Lạc Tiểu Tịch trước tiên đem chocolate bày lên trên bàn, sau đó lôi một cái thùng to từ góc phòng ra.

“A Kì, cái này để anh chơi.”

“Đây là cái gì?” Lâm Kì tò mò hỏi.

“Bảo bối!” Lạc Tiểu Tịch đắc ý chống nạnh mà cười.

“Tiểu Tịch!” Dưới lầu có tỷ tỷ gọi to.

“A Kì, anh cứ tự nhiên a!” Lạc Tiểu Tịch sau khi dặn dò một câu liền vui vẻ chạy ra phía cửa: “Đến đây, đến đây...”

“Chỉ biết giả bộ đáng yêu!” Vương Lang khinh bỉ.

“Nó rất đáng yêu đấy chứ!” Lâm Kì đưa tay mở cái thùng, bên trong là một đồng mô hình giấy và thú nhồi bông nằm lung tung.

“Đồ chơi a? Sao mà lộn xộn hết thế này?” Vương Lang lục lọi đồng hồ lớn trong thùng, hẳn chưa bao giờ thấy qua mấy con này a.

“Aaaa đều là hàng số lượng có hạn a!” Lâm Kì trong mắt tràn đầy hâm mộ. “Có nhiều mẫu ta chỉ gặp qua trên mạng, biểu đệ người cư nhiên có cả bộ. Lại còn nhét trong thùng như đồng hồ bỏ ấy!”

Vương Lang nhìn vẻ kích động trên mặt Lâm Kì mà mặc danh kì diệu. Tiểu ngốc bình thường đều cực kì trầm tĩnh, làm thế nào mà chỉ nhìn thấy mấy thứ đồ chơi con nít này đã hưng phấn đến như vậy?

“Cái này người hẳn phải biết nha, Transformer!” Lâm Kì giơ một cái mô hình hỏi Vương Lang.

“Cái này ta biết, người thích ta mua cho người.” Vương Lang gật đầu.

“Người biết ở đâu bán à?” Lâm Kì kích động: “Nói cho ta biết tên đi!”

“Hôn ta một chút ta nói cho người nghe.” Vương Lang chỉ chỉ vào miệng mình.

Lâm Kì nhìn nhìn bé Transformer trong tay, nuốt nước miếng cân nhắc một chút, xong ghé người qua chủ động hôn nhẹ.

Vương Lang tự động phun bong bóng hồng khắp nơi. Tiểu ngốc vừa nãy ở tiệm kẹo có ném qua chocolate ô mai, thảo nào miệng ngọt thế!

“Ở đâu có bán?” Lâm Kì vừa hôn xong đã quay lại vấn đề.

“Chợ đêm có bán a!” Vương Lang rất đắc ý: “Người bình thường không đi mấy nơi như vậy nên không biết, trên vỉa hè bán đầy nhóc, mười tệ một con.”

“.....” Lâm Kì không nói nên lời, mình cùng hẳn quả nhiên là không cùng bước sóng...

Thời điểm ăn cơm chiều, phòng ăn dưới nhà ẩm ỉ muốn đòi mạng, thế là Vương Lang và Lâm Kì quyết định ăn ngay tại phòng của Lạc Tiểu Tịch.

“Như thế nào lại không thấy cha mẹ Lạc Tiểu Tịch?” Lâm Kì có phần tò mò.

“Cô chú ta đều ở nước ngoài, một năm về nước được đôi ba lần.” Vương Lang giúp Lâm Kì lột vỏ một con tôm: “Vốn ba mẹ ta muốn kêu nó qua nhà ta ở mà nó không chịu, nói sống một mình cũng rất tốt.”

“Vậy sao nó không ra nước ngoài luôn?” Lâm Kì há miệng nhận con tôm Vương Lang đưa qua.

“Đi chứ, nhưng mà một hai năm nữa đã.” Vương Lang lấy khăn lau lau tay. “Người không biết chứ, ta thật nhớ lúc nó còn nhỏ đáng yêu hơn bây giờ nhiều, mũm mĩm mập mập, cánh tay trắng bóc. Đặc biệt không thích mặc quần, năm tuổi còn cởi truồng chạy rông trong sân, bà nội thường hay giành ôm nó lắm!”

“Người trước đây cũng rất đáng yêu,” Lâm Kì cắn chiếc đùi cười cười: “Con nhím nhỏ.”

“Trước đây ta không phải rất ngốc sao?” Vương Lang cười một cách vô sỉ, vòng tay ôm y vào lòng. “Nếu sớm biết người sẽ là tức phụ (nàng dâu) của ta, đừng nói là một cái bàn bóng bàn, ngay cả mạng ta cũng có thể cho người.”

“Biểu ca!” Lạc Tiểu Tích bưng tô canh, dùng móng đẩy cửa mà vào, vừa vào phòng phòng đã thấy Vương Lang đang ôm Lâm Kỳ trong tay.

“Đi vào mà không biết gõ cửa à?” Vương Lang trừng bé.

“Ta có gõ, tại anh không nghe đấy chứ!” Lạc Tiểu Tích uỷ khuất, nghĩ thầm ngay cả hai người hôn môi ta cũng đã xem qua, ôm nhau một chút thì có gì ngại ngần mà không cho ta xem!

Đợi lúc tiệc sinh nhật tan đã là mười một giờ đêm, Lâm Kỳ lưu luyến nhìn đám mô hình đồ chơi lần cuối mới cùng Vương Lang ra cửa.

“Đêm nay ta đến nhà người ngủ nha!” Vương Lang vui vẻ đề nghị.

“Không được!” Lâm Kỳ kịch liệt lắc đầu: “Ba mẹ ta cũng không phải đồ ngốc, cho dù là bằng hữu cũng không dính lấy nhau như chúng ta. Lỡ bị phát hiện thì phải làm sao?”

Phát hiện thì phát hiện chứ, đằng nào sớm hay muộn cũng bị phát hiện... Vương Lang trong lòng âm thầm nghĩ, nhưng không nói ra miệng. Hắn thì không sao cả, nhưng Lâm Kỳ còn phải thi đại học nữa, hay là đợi y thi vào đại học xong mới nói vậy.

“Ta đưa người trở về.” Vương Lang nắm chặt tay y không buông.

“Khuya rồi, ta tự đón xe về được, người cũng nhanh về nhà đi!” Lâm Kỳ chỉ chỉ cái đồng hồ điện tử trên cổng ngân hàng: “Sắp 12 giờ rồi.”

“Dù sao trở về ta cũng ngủ không được,” Vương Lang chặn một chiếc taxi, ngang ngạnh túm Lâm Kỳ vào trong. “Ta bảo đảm không ngủ ở nhà người, được không?”

Người cũng đã ngồi lên xe, ta nói ‘không được’ bộ được sao? Lâm Kỳ vừa muốn giận vừa muốn cười.

Đến trước cửa, Vương Lang nắm tay Lâm Kỳ hết niết niết lại ắn ắn, lưu luyến không muốn rời.

“Ngày mai còn gặp lại mà, người sao phải làm như sắp sinh ly tử biệt vậy?” Lâm Kỳ bất đắc dĩ.

“Nhưng mà tuần sau người phải đi, sau đó thì chúng ta đến ba bốn tháng không thể gặp mặt.” Vương Lang buồn bực, đem tiểu ngốc kéo vào trong lòng. “Người lẽ nào không muốn cùng ta ngồi thêm một chút? Ta làm sao lại thấy chỉ có ta luôn dính lấy người, còn người thì cứ đuổi ta đi...”

Lâm Kỳ thật chẳng biết nói gì, chỉ là kêu hắn về nhà hắn ngủ một tối, như thế nào mà hắn lại uỷ khuất đến như vậy?

Đang muốn rống hai câu thì thấy đôi mắt nhỏ đáng thương kia đang nhìn mình, lòng Lâm Kỳ lại mềm xuống.

Hắn cũng không nói sai...

Kia, hôn nhẹ một cái an ủi đi!

Khi hai đôi môi còn cách nhau chỉ một tí xiu xiu xiu, một tiếng còi xe bắt chợt vang lên làm hai người giật bắn mình, vội vàng đẩy nhau ra.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt hai người bọn họ, một người từ trên xe bước xuống.

“Mẹ?” Lâm Kỳ trợn trừng mắt: “Sao khuya như vậy mới về nhà à?”

“Tối mẹ cùng mấy người bạn đi chơi đêm, hơi lâu một chút.” Lâm a di nhíu mày: “Sao con cũng khuya như vậy mới về?”

“... Hôm nay là sinh nhật Tiểu Tích, cho nên...” Lâm Kỳ sờ sờ đầu, “Mẹ, chúng ta vào nhà đi.”

“Lang?” Lâm a di nhìn về phía sau Lâm Kỳ.

“Ách... Chào a di,” Vương Lang đang chuẩn bị chạy ra phía sau một cái cây mà trốn thì bị gọi tên, giật mình vội quay người.

“Vào nhà một lát đi, ta có quà cho hai đứa.” Mẹ Lâm Kỳ thật hào hứng mỗi tay một người kéo vào nhà.

Chuyện gì vậy? Vương Lang dùng ánh mắt hỏi thăm Lâm Kỳ.

Ta làm sao mà biết! Lâm Kỳ cũng ù ù cạc cạc.

Vào trong nhà, Lâm a di phần khởi ôm hai bộ đồ từ ngăn tủ đưa ra: “Nhìn được không?”

Cả Vương Lang lẫn Lâm Kỳ đều cuống hân: áo ngủ nhân vật phim hoạt hình?

Thế là ban đêm, trong phòng ngủ của Lâm Kỳ xuất hiện một con gấu Winnie the Pooh khổng lồ và một con mèo Hello Kittt hồng nhạt.

Winnie the Pooh đang rất rầu rĩ: lớn bằng ngần này rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hân được dịp mặc một bộ đồ khôi hài đến như vậy...

Hello Kitty lại càng ai oán: lão mẹ nhà mình có cái thú vui nào tao nhả đến vậy, khiêu thẩm mỹ sao lại nghèo như vậy, cứ nhiên lại chọn màu hồng phấn a?

“A Kỳ, mẹ người xem cũng xem xong rồi, chụp cũng đã chụp xong, ta cởi ra được chưa? Nóng a!” Vương Lang liều mạng túm lấy phần cổ áo, mong muốn được ít gió thổi vào.

“Cởi thì cởi đi, tùy người.” Lâm Kỳ cầm cái remote bật máy lạnh.

“A Kỳ, người mặc cái này rất đẹp!” Vương Lang từ phía sau đưa tay ôm lấy y, cúi đầu trên cổ y mà cọ cọ, ánh mắt hướng về phía cổ áo y mà ngắm nghía.

Quần áo màu hồng phấn, tiểu ngực lại trắng nõn, hai gam màu phối một chỗ làm sao lại dụ hoặc như vậy?

Rèm cửa sổ bị gió đêm vén lên một góc, tinh quang nhàn nhạt theo đó lặn tẩn mà vào. Trên mặt đất nằm chõng chơ một bộ quần áo Winnie the Pooh.

Một lát sau, mặt đất nhiều thêm một bộ Hello Kitty...

Gió nhẹ nhẹ, đêm yên tĩnh, trong không khí thoang thoảng mùi thơm mát của hoa quế.

Sau đó, thời gian trôi qua rất nhanh, Lâm Kỳ bay đi Mỹ, Vương Lang cũng bắt đầu cuộc sống đại học của mình.

“Thật là, cuối tuần mới về nhà có một lần, trưng cái mặt mốc ấy cho ai coi?” Vương a di thật bất mãn mà nguyệt thẳng con.

“Nga,” Vương Lang rầu rĩ không vui.

FML! Còn tới 62 ngày nữa lận! Lật bàn!!!!

“Nhìn xem, không khá lên được!” Vương a di vẻ mặt khinh bỉ: “Lại đây giúp ta rửa đồ ăn!”

Vương Lang như cái xác chết nằm trên sô pha không động đậy.

Vương a di không nói gì... Vẫn là A Kỳ ngoan, có thể giúp mình làm cơm, còn có thể cùng mình nói mấy câu chuyện phiếm. Ai mà giống cái thằng trong nhà này chứ, to cao vạm vỡ, cho nên đầu óc cũng đơn giản, một chút cũng không đáng yêu!

Lúc trước ở bệnh viện là ôm sai lầm rồi?

Kia chắc là ôm sai lầm rồi!

Vương Lang ghé vào trên sô pha, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Mail a! Mail mới a! Vì cái gì lại không có mail mới a?

Đủ loại phần khích...

16. Quyển 1 - Chương 15

Đối với người trong lòng có tâm sự mà nói, bốn tháng trôi qua như bốn năm.

Thời điểm Lâm Kỳ đi, cây cối bên ngã tư đường vẫn xanh um đầy sức sống, đến khi y về, đã có tuyết trắng áp loạn chi đầu*.

* Tuyết vương trên cành cây khiến nó nặng hơn, nên đê đầu cành cây xuống làm cho cành cây bị bẻ cong.

Ba giờ chiều máy bay hạ cánh, Vương Lang ngay thời điểm 12 giờ trưa đã ra sân bay. Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đi ra, hấn suýt chút nữa bật khóc. Ba bước thành hai vội vã chạy đến, đem tiểu ngốc kéo vào trong lòng, cả đời cũng không muốn buông tay ra.

“Lang,” Lâm Kỳ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt ngây ngô cười.

Đại sảnh sân bay náo nhiệt ồn ào kẻ đến người đi, không ai chú ý đến ở đây có hai nam nhân đang thân mật ôm nhau.

Ngay khi ra đến xe, Vương Lang đã vội vã kéo Lâm Kỳ qua, hấn hăng hôn lên đôi môi làm hấn nhớ thương mong mỗi bao ngày kia. Vẫn mềm mại như trước, cảm giác quen thuộc giống như chưa từng rời đi.

Lâm Kỳ hơi có chút vụng huyễn, nhưng vẫn hé miệng phối hợp với hấn. Nhớ thương tích góp từng chút một nhiều lắm, nên khi gặp lại nhau, ai cũng chẳng muốn buông đối phương ra trước.

“Ta rất nhớ người!” Vương Lang đưa tay, nhẹ vuốt ve cánh môi hồng nhuận. “Người thì sao? Có nhớ ta không?”

“Nhớ.” Lâm Kỳ không một chút do dự: làm sao lại không nhớ cho được? Mỗi lần hấn gửi một lá thư, y sẽ đánh dấu ngay lập tức, rồi cẩn thận xếp vào trong vở, mỗi lúc rảnh rỗi sẽ lại lấy ra xem.

Những nội dung trong thư quả thật một chút dinh dưỡng cũng không có. Nào là ăn cái gì, gặp được ai, Hứa Đình gặp một tên phiền tử (kẻ bịp bợm, lừa đảo) cực kì đáng ghét mỗi ngày đều sút đầu mẻ trán ra làm sao, rồi đến Lạc Tiểu Tịch thi trượt môn toán bị thầy giáo mắng như thế nào... Muốn bao nhiêu chuyện lông gà vỏ tỏi thì có bấy nhiêu chuyện lông gà vỏ tỏi để xem, thế nhưng lại vẫn xem thật hạnh phúc. Từng câu từng chữ đều là những hạnh phúc rất đời bình thường.

“Chúng ta về nhà đi!” Lâm Kỳ vòng tay qua thắt lưng Vương Lang: “Ta không phải đi đâu xa nữa rồi.”

Vương Lang nghe vậy không nhịn được cười, kéo tiểu ngốc qua cần một ngụm lên gương mặt của y.

“Về sau cho dù là người muốn chạy, ta cũng sẽ không để cho người chạy đi mất!”

Trong nhà Lâm Kỳ vô cùng náo nhiệt, hai bà mẹ đang trong bếp chuẩn bị đồ ăn, hai ông bố ngồi trong thư phòng nói chuyện phiếm, Lạc Tiểu Tịch đang ở phòng khách chơi game, vừa thấy Lâm Kỳ vào cửa đã phi như bay lên người y.

“Uy! Như thế nào lại béo lên rồi?” Lâm Kỳ ôm Lạc Tiểu Tịch nựng nựng.

“.....” Lạc Tiểu Tịch nguyên bản đã chuẩn bị một đồng câu từ hoan nghênh, kết quả lời chưa kịp nói ra đã bị những lời này của Lâm Kỳ làm cho tắc nghẹn trong họng.

Béo, béo, béo cái gì?

Rõ ràng... người ta rất... bình thường nha!

Trừ bỏ ở bụng hơi nhiều thịt một chút, cánh tay cũng nhiều một chút thịt, mông cũng có thêm tí xíu thịt... đương nhiên là chân cũng tăng thêm vài miếng thịt... mặt...

Ô ô ô... Lạc Tiểu Tịch thương tâm chạy vào toilet rơi lệ.

A Kỳ trước đây không phải như thế này! A Kỳ đi theo biểu ca học xấu...

“A Kì!” Lâm a di tay còn dính bột mì từ trong bếp chạy vội ra ngoài, ôm lấy đứa con mà nhìn trên nhìn dưới.

“Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết!” Lâm Kì làm nũng.

Mặc kệ có bao nhiêu tuổi, ở trước mặt cha mẹ vĩnh viễn chỉ là đứa con nhỏ.

Vương a di đang đeo tạp dề cũng chạy ra, đứng bên cạnh đưa tay xoa xoa đầu Lâm Kì, rồi lại vỗ vỗ vai y. “Ai da, sao lại gầy thành như vậy? Người vốn đã không mập, lần này trở về lại như thế. Thật là! Để a di hảo hảo tắm bổ lại cho người!”

“Mẹ, con cũng gầy!” Vương Lang cũng cười lớn lên mà vịn vai mẹ mình.

“Người ít sắp đến một chút!” Vương a di cho thằng con mình một cái liếc mắt. “Đi vô nhà bếp rửa đồ ăn đi!”

“.....” Vương Lang đứng bên cạnh cái bồn rửa oán hận: Ta mới là con ruột của người nha! Ta mới là con ruột nha! Ta là con ruột đó nha!

Lâm Kì vào nhà bếp lấy trái cây, quay sang Vương Lang đang nhăn mặt: “A di muốn ta làm một đĩa trái cây.”

Người được lắm! Vương Lang buồn cười nghĩ nghĩ, cô con dâu này có quan hệ với mẹ chồng không tệ a!

Dùng xong cơm chiều, cả đám người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Vương Lang ngồi trên sofa, nhìn nhìn tiểu ngọc ngồi đối diện đến hai mắt phát ra lục quang.

Hàn huyền chốc lát, Lâm Kì hai mắt hồng hồng đánh một cái ngáp.

“Người có muốn đi ngủ trước hay không?” Vương Lang hỏi y.

“Yêu, xem chúng ta đều hằng nói chuyện phiếm mà quên mất A Kì còn chưa quen mùi giờ trong nước.” Vương a di vỗ vỗ đầu.

Lâm Kì ngồi mười mấy tiếng trên máy bay đã mệt muốn chết, vì thế nâng tay dụi dụi mắt: “Con đi ngủ trước. Ba mẹ, a di, thúc thúc, mọi người chậm rãi tán gẫu a!”

“Mau đi đi!” Lâm a di gạt đầu.

Vương Lang muốn theo sau, lại cảm thấy tựa hồ không được tốt lắm, vậy nên chỉ có thể ngồi ngốc ở sofa lo lắng suốt.

“Người có muốn xem quà ta mang về cho người không a?” Lâm Kì bỗng nhiên hỏi một câu.

“Muốn!” Vương Lang mừng rỡ, vẫn là tức phụ nhà mình thiện giải nhân ý. (hiểu lòng người)

Hai người lên lầu vào phòng ngủ, mở cửa ra đã thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngồi giữa phòng xem tranh biếm họa.

“Ngoan, qua thư phòng đọc sách đi!” Vương Lang ngồi xổm xuống trước mặt bé.

“Không đi!” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu: “Ta ở đây thôi.”

“Người có đi hay không?” Vương Lang nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng uy hiếp.

“Không đi!” Lạc Tiểu Tịch oán giận: Ai kêu mấy người bảo ta béo! Ta, ta, ta sẽ quấy rối không đi!

“Người xác định là người không đi?” Vương Lang đột nhiên nở nụ cười.

“Không đi!” Lạc Tiểu Tịch quyết tâm.

“Tuỳ người.” Vương Lang đứng lên, kéo Lâm Kì qua một bên rồi hôn lên môi y.

Lâm Kì hoảng sợ, muốn đẩy hân ra lại bị tên nào đó ôm cứng ngực.

Lạc Tiểu Tịch đầu tiên là sững sốt, rồi ngay lập tức thẹn thùng: có nên nhìn hay không a?

Vương Lang nhìn Lạc Tiểu Tịch trốn tránh ánh mắt có chút buồn cười: tiểu thí hài (nhóc con)!

Lạc Tiểu Tịch vừa định bước ra, lại gặp đúng ánh mắt khiêu khích của Vương Lang. Và thế là Lạc Tiểu Tịch nổi giận.

Người... các người nếu đã dám thân, ta, ta có cái gì lại không dám nhìn?

Cho nên, Lạc Tiểu Tịch kéo người qua, đặt mông lên cái ghế nhỏ bên cạnh, còn thật sự trừng lớn ánh mắt mà nhìn chằm chằm.

Vương Lang bắt đắc dĩ, đành phải buông Lâm Kỳ ra ngồi chồm hổm xuống trước mặt bé: “Người rốt cuộc muốn thế nào mới chịu thôi?”

“Cuối tuần có tổ chức lễ hội, cần 20 vé.” Lạc Tiểu Tịch xoè tay.

“Hai mươi vé?” Vương Lang trợn mắt: “Người muốn đi buôn lậu vé à?”

“Có cho hay không?” Lạc Tiểu Tịch nheo mắt.

“... Đây!” Vương Lang cắn răng.

“Nga...” Lạc Tiểu Tịch chống nạnh mà cười một cách hả hê.

“Mau đi ra ngoài, đi ra ngoài!” Vương Lang túm cổ áo Lạc Tiểu Tịch quăng bé ra khỏi phòng.

Lạc Tiểu Tịch từ sân nhà ngoi lên, vỗ vỗ mông rồi đắc ý dào dạt mà xuống lầu. Có cảnh thân mật để xem, còn có vé đi lễ hội nữa, hú hú hú ú ú ú... Sảng khoái a!

Vương Lang tổng cổ Lạc Tiểu Tịch xong, quay đầu lại muốn tiếp tục ôm tiểu ngọc của hắn, nhưng vừa bước lại gần cái giường đã bị y xua đuổi.

“Có người khác đang ở trong phòng, người làm cái khỉ gì mà @#@\$#%!!!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Kỳ đỏ bừng, muốn rống giận phát tiết nhưng lại sợ cha mẹ dưới lầu sẽ nghe thấy, chỉ có thể luống cuống lấy tay chỉ chỉ Vương Lang, miệng phát ra mấy khẩu hình nghe không rõ.

Vương Lang nở một nụ cười hết sức vô sỉ, đem tiểu ngọc kéo vào trong lòng mà hôn.

“Không được sờ loạn!” Lâm Kỳ gương mặt đỏ ửng đẩy Vương Lang ra.

“Yên tâm, cho dù người nguyện ý, ta cũng không nỡ để người chịu mệt.” Vương Lang ôm y vào toilet. “Rửa mặt rồi đi ngủ! Nhìn người ngủ rồi ta sẽ về, sáng mai ta lại đến.”

Lâm Kỳ nhìn Vương Lang đang giúp mình lấy nước ấm, khoé miệng hơi hơi câu lên.

Vương Lang đưa bàn chải đánh răng và ly nước cho Lâm Kỳ, rồi vòng ra đằng sau ôm lấy y. Trong lòng nổi lên chút cảm giác thành tựu vì gian kế được thực hiện.

Tiểu ngọc quả nhiên vẫn y như lúc trước, hôn nhẹ một chút đầu óc sẽ mơ mơ hồ hồ, sau đó sẽ chỉ lo thẹn thùng, hoàn toàn quên mất chuyện mình hôn y ngay trước mặt Lạc Tiểu Tịch. (=) anh thật là vô lại mà! Ngọc như vậy, sau này mình phải trông coi cẩn thận, không khéo bị người khác dụ dỗ lừa đi mất!

Rửa mặt xong Lâm Kỳ chui vào trong chăn, rất nhanh sau đó đã nặng nề ngủ.

Đem đèn ngủ trước đầu giường vặn tối đi, Vương Lang ngồi bên giường ngắm kĩ khuôn mặt y. Gầy quá! Cầm như thế nào lại thấy nhon như vậy? Gương mặt y vốn đã nhỏ, hiện tại lại càng thấy nhỏ, nút áo ngủ cũng không cài hỏ, mơ hồ lộ ra xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện.

***! Nước Mỹ là cái địa phương khỉ gió gì mà làm tức phụ ta dối thành cái bộ dạng như vậy?

Vương Lang một bên nghiêng răng nghiêng lợi, một bên âm thầm đau lòng. Cho đến khi nghe tiếng mẹ mình gõ cửa, Vương Lang mới buông bàn tay đang cầm tay Lâm Kỳ, đứng dậy ra mở cửa.

“Về nhà chưa? Sáng mai lại đến tìm Lâm Kỳ, nó còn đang chưa quen giờ giấc, chắc là mệt muốn chết rồi.” Vương Lang di nhỏ giọng nói.

Vương Lang gật gật đầu, giúp Lâm Kỳ tắt hết đèn mới cẩn thận ra khỏi phòng.

Về đến nhà, chẳng thấy buồn ngủ gì cả. Hưng phấn!

Từ hôm nay trở đi, Lâm Kỳ sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình, sẽ không bao giờ cách mình xa như vậy nữa!

Chính mình nếu nhớ y, có thể tùy thời nhìn thấy y. Quả thật là một tương lai muốn bao nhiêu tươi đẹp là có bấy nhiêu tươi đẹp!

Chờ cho tiểu ngọc vào đại học, sẽ ngay lập tức dọn qua cái phòng mình đang thuê. Cái này có tính là ở chung không nhỉ?

Ngây ngô cười, hảo phần khích nha! Mỗi sáng sớm thức dậy có thể thấy tiểu ngọc đang nằm cạnh mình...

(^ ^) Cuộc sống thật là tươi đẹp biết bao a!

Cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy, bất giác đã bảy giờ sáng. Một đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại rất sảng khoái.

Sức mạnh của tình yêu quả thật rất vĩ đại! Vương Lang vừa cảm khái vừa tắm rửa, đánh răng, thay quần áo. Sau đó lao vội xuống lầu chuẩn bị đi tìm Lâm Kỳ.

Trên đường đi có băng ngang qua trường trung học cũ, Vương Lang giật mình, xuống xe mua mấy cái bánh trứng và bánh bao hấp. Đây là món ăn vặt Lâm Kỳ thích nhất a!

Khi đến nhà Lâm Kỳ thì Lâm a đi lại nói y còn đang ngủ.

“Yêu, cái gì đây a?” Lâm a đi tiếp nhận đồng hộp thức ăn trong tay Vương Lang.

“Cái này... là cho A... để mọi người ăn sáng.” Vương Lang gãi đầu: “Con cảm thấy ăn rất được, liền tiện đường mua, cho a đi cùng thúc thúc, còn có A Kỳ ăn...”

“Đi, ta đem nó hâm nóng trước, người đi gọi A Kỳ đi, nó cũng đến giờ nên dậy rồi.” Lâm a đi vỗ vai Vương Lang, rồi cầm hộp thức ăn vào trong bếp.

Vương Lang bỗng cảm thấy chột dạ, hình như nụ cười của Lâm a đi có chút... kì quái.

Vẫn biết mình không nên gấp gáp như vậy, nhưng lại rất muốn rất muốn y. A Kỳ hẳn là cũng nhớ mình như vậy đi?

Vương Lang một bên mơ mộng, một bên nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ngủ Lâm Kỳ.

Tấm rèm thật dày đem ánh mặt trời ngăn cách bên ngoài khiến trong phòng có chút u ám, đến gần một chút thì thấy tiểu ngọc vẫn đang ôm chăn vù vù ngủ. Lần này ngủ ngoan không có đá chăn mà đem chăn bao cả người lại như một con tằm trong kén.

A... Vương Lang cười khê, ngồi bên giường chăm chú quan sát tiểu ngọc của hắn. Long mi, ánh mắt đều quen thuộc như vậy, nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục nhìn. Có nhìn cả đời cũng sẽ không thấy chán.

17. Quyển 1 - Chương 16

Lâm Kỳ loáng thoáng cảm thấy bên giường mình có người, muốn nhìn một chút xem là ai nhưng lại lười mở to mắt, thế là nâng cánh tay muốn sờ sờ thử xem.

Vương Lang thấy thế rất buồn cười, vì thế né người ra phía sau, tránh thoát móng vuốt của tiểu ngọc.

Lâm Kỳ quơ phải khoảng không hơi hơi bất mãn, hừ hừ hai tiếng ngồi dậy định tiếp tục quơ tay, nào ngờ cả người bị ôm vào một cái gì đó rất ấm áp, sau đó trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại.

“Sớm a,” Vương Lang hôn xong đưa tay nhéo nhéo cái mũi của y.

Lâm Kỳ ngơ ngác một hồi rồi cũng tỉnh, nháy mắt mấy cái đã thấy Vương Lang đang nhìn mình mà cười.

Cái tên này lại là sáng sớm chạy đến nhà mình sao?

Trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, Lâm Kỳ vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, dựa vào lồng hắn lười biếng mà cọ cọ, cọ đến mức bài khai nút áo ngủ, lộ ra một bên vai trần trụi.

“Người có ý hả?” Người nào đó chịu bất mãn đã nhiều ngày nay lại đang lang huyết sôi trào, nhe răng nanh muốn cắn.

“Không được!” Lâm Kỳ đẩy hắn xuống đất: “Ba mẹ ta còn ở nhà, không được hồ nháo!”

“Ta biết.” Vương Lang ỉu xiu, “Vậy người đi đánh răng rửa mặt đi, ta xuống lầu chờ người.”

Vừa đi xuống cầu thang, Vương Lang âm thầm gào khóc trong lòng. Hôm nay nhất định phải đem tiểu ngọc kéo đến khách sạn một chuyến!

Xuống đến nhà bếp, Lâm a di đã hâm nóng xong bữa ăn sáng, giờ đang xay đậu làm sữa.

“A di, con đây.” Vương Lang vội vàng chạy đến hỗ trợ. “Thức thức không có ở nhà a?”

“Ông có việc phải ra ngoài trước. A Kỳ tỉnh rồi a?” Lâm a di hỏi.

“Ân, đang rửa mặt.” Vương Lang vừa trả lời vừa lấy đậu đen từ tủ lạnh ra.

“Hôm nay uống nước đậu xanh,” Lâm a di chỉ chỉ cái chén nhỏ trên bàn: “Ta đã lấy sẵn rồi.”

“Ách... Con muốn uống đậu đen...” Vương Lang sờ sờ đầu.

“Được, để ta làm cả hai loại.” Lâm a di yêu thích nhìn Vương Lang, tiểu tử này lớn lên thật là soái, lại còn rất hiểu chuyện, nhìn thấy là thấy mến rồi a!

“Lang a,” Lâm a di vừa rửa đậu đen vừa nói chuyện: “A di đối xử với người được không?”

“... Tốt, đương nhiên là rất tốt!” Vương Lang có điểm chột dạ.

“Vậy ta nhận người làm con nuôi thì thế nào?” Lâm a di hỏi.

“Ân?” Vương Lang đầu tiên là sững sốt, sau đó là mừng rỡ: “Đương nhiên là được!”

“Vậy gọi một tiếng mẹ nuôi nghe thử xem nào?” Lâm a di rất vui vẻ, có đứa con ruột ngoan ngoãn, lại thêm một đứa con nuôi đẹp trai như thế, nhân sinh quả thật rất hoàn mỹ a!

“Mẹ nuôi,” Vương Lang hắc hắc cười.

Đến khi Vương Lang bưng tô sữa đậu nành lên bàn mới thấy Lâm Kỳ đang lung la lung lay theo cầu thang đi xuống.

“Người xem người căn thời gian quả rất chuẩn a, vừa vặn có sữa đậu nành nóng mới ra nôi.” Vương Lang một khắc kia thấy Lâm Kỳ, tâm tình ngay lập tức rạo rực lên hẳn, thế là đứng dưới chân cầu thang dang rộng vòng tay. “Nhảy xuống ta ôm một cái!”

Lâm Kỳ cười hì hì, từ trên cầu thang một phát nhào vào trong lòng hắn.

“Đi, đi ăn điểm tâm!” Vương Lang cũng không chịu buông tay, cứ ôm y như vậy đi đến bàn ăn. Chẳng may vừa ngẩng đầu đã thấy Lâm a di đang đứng ngay ngoài cửa phòng bếp.

Đôi vợ chồng son nháy mắt hoá đá tại chỗ.

Vương Lang hoảng hốt: Chết a! Quên mất còn có Lâm a di ở đây!!!

Lâm Kỳ thì nghĩ chết chắc rồi, vừa rồi cái tên lưu manh kia còn đưa tay sờ hông mình, không biết mẹ có thấy được không? Chắc là không thấy được đâu nhỉ?

“Ăn sáng còn ôm nhau?” Lâm a di buồn cười nhìn hai người đang há mồm trợn mắt.

“A ha, đúng đúng, ăn sáng a!” Vương Lang vội vàng thả Lâm Kỳ xuống.

“Mẹ cũng ăn a!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Kỳ đỏ bừng.

Bữa sáng ăn được một nửa, Lâm Kỳ đứng lên lấy đậu đen múc vào cái chén nhỏ.

“Người... không uống đậu xanh a? Còn uống đến ba chén nước đậu đen!” Lâm a di lắc lắc chai nước đậu xanh: “Uống cái này cũng tốt lắm!”

“Không cần, cái này uống ngon hơn.” Lâm Kỳ cúi đầu đưa chén lên miệng.

“A Kỳ, uống một chút thôi cũng được...” Vương Lang trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Cũng được, vậy ta uống một chút.” Lâm Kỳ ngoan ngoãn lấy ra một cái chén khác: “Mẹ giúp con lấy một chút.”

Lâm a di thật buồn bực mà! Lang nó còn hiểu A Kỳ hơn mình... Lang nó còn hiểu A Kỳ hơn mình...

Nhóc con thôi! Không thèm chừa cho mẹ nó một chút mặt mũi! Càng ngày càng không đáng yêu!!!

Ăn xong bữa sáng, Lâm a di ra ngoài, lưu lại hai đứa nhỏ ở nhà.

“Làm sao vậy?” Lâm Kỳ ngồi bên cạnh Vương Lang hỏi hẩn, y cảm thấy hình như Vương Lang đang có tâm sự.

“A Kỳ,” Vương Lang vòng tay ôm lấy tiểu ngọc: “Chờ người thi đại học xong, chúng ta thẳng thẩn cùng cha mẹ đi a! Ta muốn quang minh chính đại cùng một chỗ với người.”

“Hảo,” Lâm Kỳ chui vào lòng Vương Lang: “Đến lúc đó hai chúng ta cùng nói.”

Vài ngày sau, Lâm Kỳ bắt đầu ghi danh vào một trường trung học cấp ba.

Trường học tư nhân ở vùng ngoại thành, cách khu trung tâm thành phố khá xa, chỉ có hai ngày nghỉ mới có thể về nhà. Thế là mỗi cuối tuần, Vương Lang đều lái xe đến cửa trường học chờ đón tiểu tức phụ.

Kì nghỉ đông hôm đó, Vương Lang dứt khoát thay đổi lộ trình chạy đến khách sạn, rất phần khích nha! Sau đó có người kinh hãi phát hiện, tiểu ngọc của hẩn tựa hồ trở nên chủ động hơn một chút rồi nha.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa đánh thức hai người trong phòng.

Lâm Kỳ mở to mắt, nhận thấy mình đang gối đầu lên lồng ngực của Vương Lang, muốn cử động thân mình, lại thấy hai cánh tay hẩn đang vững vàng ôm chặt lấy thắt lưng.

Hơi hơi nghiêng đầu ngắm nhìn gương mặt Vương Lang, không tự chủ được dụi đầu cọ cọ hẩn vài cái, sau đó nhẹ nhàng đặt lên khoe môi hẩn một nụ hôn.

Vương Lang rốt cuộc không thể tiếp tục giả bộ ngủ, xoay người đem Lâm Kỳ đặt dưới thân, hung hăng lấp đầy đôi môi y.

“Người giả bộ ngủ!” Lâm Kỳ vất vả một hồi mới có thể đẩy Vương Lang ra, thở hổn hển trừng mắt nhìn hẩn.

“Người hôn lên ta.” Vương Lang cúi đầu, ái muội cắn cắn khuôn mặt y. “Có chỗ nào khó chịu hay không?”

Lâm Kỳ đỏ mặt, chỗ nào cũng khó chịu a.

“Hôm nay đừng nhúc nhích, hảo hảo ở trên giường nghỉ ngơi đi!” Vương Lang cũng tự biết mình tối qua có chút không biết tiết chế, tiểu ngọc hiện tại hẩn là vẫn còn đau nhức đi.

“Không được, nếu không về nhà ba mẹ sẽ lo lắng.” Lâm Kỳ muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân lại đau đến mức phát run.

“Hồi này ta có điện thoại nói đưa người đi vùng ngoại thành chơi hai ngày rồi.” Vương Lang đem y nhét vào trong ổ chăn. “Hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

“Người lại tự ý quyết định!” Lâm Kỳ mếu máo.

“Ta cũng muốn hỏi ý kiến người mà! Chỉ là có người ngủ nướng như con heo chết.” Vương Lang trưng ra một bộ ngày thơ vô tội.

“Người mới là con heo!” Lâm Kỳ cầm gối đầu quăng hẩn. Người này rõ ràng đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ!!!!!!

Vương Lang vười đến nhần cả răng, không né không tránh cái gối đầu đang lao tới.

Ai nha nha! Thực hạnh phúc nha!

Hạnh phúc chưa được ba giây, đã thấy một món đồ lấp lánh ánh kim loại nhắm thẳng hướng mình phi thân mà đến.

Vội vàng né qua một bên, trong tai vang lên âm thanh thanh thúy của thủy tinh vỡ vụn.

“A Kì, người không tiếc mà đập bể a!” Vương Lang vẻ mặt uỷ khuất: tiểu ngốc cư nhiên lấy đèn bàn chọi hấn...

Hừ!

Lâm Kì đem chặn bao lại quanh người, không thêm để ý đến tên đại lưu manh kia nữa.

18. Quyển 1 - Chương 17

Nghỉ đông không bao lâu chính là Tết Âm lịch, các cửa hàng trên đường phố đều treo đèn lồng đỏ, vừa để ăn mừng lại nhìn rất đẹp mắt.

Vương Lang thế nhưng lại có chút buồn bực: tức phụ hấn phải về nhà thăm ông bà a.

“Người đi bao lâu?” Ngồi trên tấm thảm trải sàn nhà, Vương Lang đem Lâm Kì ôm vào trong ngực, tựa cằm lên bờ vai y.

“Ta nghe mẹ nói chắc cũng phải hơn mười ngày.” Lâm Kì cầm trong tay một ly trà nóng, vừa uống vừa trả lời.

Sau khi nói xong chờ nửa ngày vẫn không thấy Vương Lang phản ứng gì, Lâm Kì nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy hấn đang trưng ra khuôn mặt, từ lông mi đến cái miệng, viết rõ ràng bốn chữ: ta. mất. hứng. nha!

“Qua năm mới ta lại về với người.” Lâm Kì an ủi hấn.

“Sang năm mới được ba ngày là khai giảng rồi!” Vương Lang giận. Nhập học rồi mình chỉ có thể gặp y được có một chút, nhiều nhất thì chỉ là hôn nhẹ, ôm một cái, còn cái khác thì mỗi tháng một lần đã có thể xem là phúc lợi.

Không có cách nào khác mà, tiểu ngốc lên cấp ba rồi, học thôi cũng đủ mệt chết, không muốn y phải phân tâm nữa.

Thế nhưng hiểu thông là một chuyện, có nguyện ý hay không lại là một chuyện khác...

Vốn nghĩ có thể thừa dịp nghỉ lễ năm mới mà làm cái kia cái kia nhiều lần, ai ngờ y cư nhiên lại chạy về nhà, lại còn đi lâu đến như thế! Buồn bực nha!

“Lang, người sinh khí a?” Lâm Kì thả ly trà xuống bàn, xoay người nhìn hấn.

“Hừ hừ, người nói thử xem?” Vương Lang hếch mũi lên trời, hai tay khoanh trước ngực, kiên quyết không cho tiểu ngốc có cơ hội nhào qua ôm ấp làm nũng này nọ.

Gia lần này thực sinh khí đó!

Lâm Kì mếu máo, cúi đầu chà chà ngón chân của mình: “Ta cũng không muốn a! Nhưng cũng không thể không về thăm ông...”

Vương Lang đưa mắt sang ngắm nghía, chỉ thấy chân tiểu ngốc trắng trắng mềm mềm, trông rất dễ nhìn nha, thế là đưa tay ra nhéo nhéo một chút.

“Ngứa!” Lâm Kì né tránh, nhân cơ hội nhào vào trong lòng Vương Lang cọ a cọ. “Người đừng sinh khí, đêm nay ta với người ra ngoài còn không chịu à?”

Vương Lang bất đắc dĩ, chỉ biết mình đối với y là hoàn toàn không có biện pháp.

Một ngày trước khi Lâm Kỳ về thăm ông bà, hai người cùng nhau tản bộ trên đường.

Cảm thấy tiểu ngốc của mình có hơi lạnh, Vương Lang kéo y vào một cửa hàng.

“Người muốn mua cái gì à?” Lâm Kỳ hỏi hần.

Vương Lang gật đầu, từ trên quầy hàng lấy xuống một đôi bao tay. “Nhìn được không?”

“Đẹp,” Lâm Kỳ gật gật đầu.

Tính tiền xong, Vương Lang cầm cái túi nhét vào tay Lâm Kỳ: “Cho người, là quà mừng năm mới.”

Tiểu ngốc cúi đầu nhìn túi giấy trong tay, cười ngốc một hồi.

“Ta cũng muốn có quà!” Người nào đó vô liêm sỉ mở miệng.

“Người muốn cái gì?” Lâm Kỳ hỏi hần.

“Cái này có ai lại đi nói ra không?” Vương Lang bất mãn.

Lâm Kỳ nghĩ nghĩ, lôi kéo Vương Lang đến tiệm trang sức trên lầu 1.

“Xem mấy cái này làm gì?” Vương Lang mặc danh kì diệu, chẳng lẽ vật nhỏ muốn mua cho hần một sợi dây chuyền to thiệt to sao?

Đầu đầy hắc tuyến...

Tức phụ hần thật thà quá!

“Xin hỏi quý khách muốn mua gì?” Cô bé bán hàng vội chạy đến giới thiệu. “Là muốn mua quà cho bạn gái sao?”

“Cái này!” Lâm Kỳ chĩa chĩa quầy hàng.

“Đây là dành cho nam...” Cô bán hàng hảo tâm nhắc nhở.

“Ta biết,” Lâm Kỳ cười cười: “Ta lấy cái này.”

“Ta không cần, đàn bà muốn chết!” Vương Lang nhanh chóng xen vào ngắt lời: “Đại nam nhân ai đeo cái bông tai chứ!”

“Không cần?” Lâm tiểu công chúa nheo mắt lại, giọng cao lên vài phần.

“Muốn...” Người nào đó rất không có khí tiết mà nhanh chóng sửa miệng.

Cô bé bán hàng nhìn trái nhìn phải, trên gương mặt hiện thoáng qua ý cười: “Xin hỏi có muốn bấm lỗ không a?”

“Có,” Lâm Kỳ gật gật đầu, chỉ vào bên tai phải của mình: “Bên này!”

“Không phải cho ta a?” Vương Lang thất vọng.

Cô bán hàng nhìn Vương Lang cười cười, trước tiên bấm lỗ cho Lâm Kỳ cái đã.

“Có đau hay không?” Vương Lang ngoài ử rử thì vẫn là ử rử, nhưng lại không thể không lo lắng cho tức phụ của mình, vì thế chạy qua một bên thổi a thổi.

Tiểu ngốc nhà mình rất đom đống nha!

Lâm Kỳ sờ sờ lỗ tai, rồi ấn Vương Lang xuống ghế ngồi: “Đến người.”

“Ta?” Vương Lang còn chưa kịp phản ứng đã thấy vành tay chợt lạnh.

Mãi cho đến khi đã yên vị trên đường cái, người trì độn nào đó mới có thể lý giải ý tứ của tiểu ngốc. Vì thế trong lòng bóng hồng bay bay, cầm tay y siết thật chặt, thật chặt.

Lâm Kỳ cúi đầu cười trộm, cùng hần nắm tay tiêu sái rảo bước.

Sắc trời dần dần hôn ám, ven đường các cửa hàng đã thấp lên ánh đèn sáng màu ảm áp, chiếu đến cả thế giới xung quanh vô cùng ảm áp và mỹ hảo.

Ngày hôm sau, Lâm Kỳ theo cha mẹ trở về quê thăm ông.

Buổi tối đi ngủ, Vương Lang ôm chăn thở dài thở ngắn. Đêm Giao thừa mà lại phòng đơn gối chiếc, hẳn không thích nha!

Mùng Mười Tết, Lạc Tiểu Tịch đến nhà tìm Vương Lang.

“Tiểu Tịch!” Vương a di quả thật yêu muốn chết bảo bối của mọi nhà mình. “Mau đến xem, a di mua cho người chocolate nè.”

“Không đâu,” Lạc Tiểu Tịch rất ít khi ử rữ như vậy, vẻ mặt đau khổ chỉ chỉ quai hàm của mình: “Đau răng nha, vừa mới đến bệnh viện uống thuốc, mấy ngày sau phải đi trám răng.”

“Xứng đáng, ai kêu người ăn nhiều chocolate như vậy!” Vương Lang nằm trên ghế sofa, một bộ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lạc Tiểu Tịch vẻ mặt ủ rũ, đưa tay miết miết cái miệng.

“Nói bậy bạ cái gì đó? Người một chút cũng không biết quan tâm đệ đệ!” Vương a di giận dữ.

Vương Lang thành công lọt vào vòng phủ nhử của mọi người, vì thế bị phần vọt lên lầu gọi điện thoại (méc vợ)

Chỉ biết, trên thế giới này chỉ có tiểu ngốc là đối tốt với hắn nhất!

Lưu loát ấn một chuỗi 8 chữ số quen thuộc, trong điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng ...”

Vương Lang hoàn toàn buồn bực. Tết năm nay rất rất mất hứng nha!

Đến buổi tối, Vương a di cùng Vương thúc thúc đi ăn tiệc, Vương Lang chỉ đành phải mang Lạc Tiểu Tịch ra ngoài ăn.

Đến nhà hàng, Lạc Tiểu Tịch đặt mông ngồi lên ghế, tay cầm thực đơn điên cuồng gọi món ăn.

“Này, người là gọi món ăn, không phải đọc diễn cảm cái thực đơn nhá!” Vương Lang không nói gì, làm khi gì có người nào thấy món nào là gọi món đấy?

“Ta thích! Dù sao cũng là anh mời mà.” Lạc Tiểu Tịch vẻ mặt vô lại.

Vương Lang dở khóc dở cười, quyết định không cùng tên nhóc mập này so đo.

Cơm đang ăn được một nửa, di động Vương Lang réo rất kêu vang.

“Lang, ta đang ở trước cửa nhà người, người đang ở đâu?” Trong thanh âm Lâm Kỳ có chút hưng phấn nho nhỏ.

“Cái gì?” Vương Lang sửng sốt: cửa nhà... Tiểu ngốc đã về?

Đứng bật dậy, vội vàng hướng cửa mà chạy.

“Uy, uy! Biểu ca người đi đâu?” Lạc Tiểu Tịch quá sợ hãi: “Ta không có tiền a!”

Vừa dứt lời giữa trán đã bị một cái ví tiền ị lên.

“Ăn xong tự trả đi!” Vương Lang nói cũng không thèm quay đầu, hướng đại môn cuồng chạy.

Về đến cửa nhà, đã thấy xa xa có Lâm Kỳ đang ngồi trên đồng hành lý.

Tiến lên đem y kéo vào trong lòng, vừa vui sướng lại có chút đau lòng. Tiểu ngốc ngồi đây chờ đã bao lâu, sao toàn thân lại lạnh thành như vậy?

“Ba mẹ ta cùng với ông bà nội đi Hải Nam, ta về trước.” Lâm Kỳ ngửa đầu hì hì cười: “Ta quên mang theo chìa khóa, cho nên...”

“Cố ý không mang theo đi?” Vương Lang hạnh phúc đến choáng váng, cúi đầu cắn cắn cái mũi nhỏ lạnh lẽo của y.

Vào phòng, ngay cả đèn còn chưa bật, Vương Lang liền đem tiểu ngọc lặn đến trên sô pha.

Cái trán, khuôn mặt, cái mũi, tìm được cái miệng rồi không muốn buông ra nữa.

Vương Lang cảm thấy mình yêu Lâm Kỳ đến muốn điên luôn rồi. Như thế nào sẽ có một người, làm cho hắn thích đến mức một giây cũng không muốn tách ra.

Lâm Kỳ vừa rồi ngồi trong gió lạnh chờ có chút lâu, lúc này bị Vương Lang ôm vào lòng ngực, chỉ cảm thấy thân thể ấm áp dạt dào, thoải mái vô cùng, lại bị hôn có chút mơ hồ, vì thế thần thần nhắm hai mắt lại, như một con mèo nhỏ cọ a cọ.

“Có biết ta muốn người nhiều như thế nào không, hiện tại còn dám câu dẫn ta?” Thanh âm Vương Lang đã có chút nặng nhọc.

Lâm Kỳ vòng hai cánh tay qua cổ hắn, thanh âm nhỏ nhỏ: “Đêm nay ra ngoài đi?”

Một tên Vương mỗ nào đó vừa lòng đẹp ý đến mức muốn ngửa cổ ngắm trăng mà tru lên.

Quả nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn, cổ nhân nói chuyện đó có sai!

Ở một nhà hàng cách đó không xa, Lạc Tiểu Tịch không thèm để ý đến tên biểu ca thấy sắc quên dẽ, ăn đến hoan hoan nhạc nhạc.

Ăn đến món cuối cùng, nhân viên phục vụ đưa lên món tráng miệng ngọt được tặng.

Là chè đậu đỏ a, đã lâu chưa ăn qua... Lạc Tiểu Tịch nuốt nước miếng.

Lấy cái muỗng chấm chấm lên lớp sữa đặc, đưa lên miệng nếm thử... Ai nha! Hảo ngọt nga!

Ăn hay không ăn đây?

Vì thế giữa việc răng đau và không được ăn đồ ngọt, Lạc Tiểu Tịch bắt đầu thống khổ giây dụa.

Cầm cái muỗng chấm chấm lại chọt chọt, bỗng nhiên không cẩn thận trượt tay, đem cả một ly chè đậu đỏ đổ ụp lên người.

“Nha!” Lạc Tiểu Tịch luống cuống tay chân, vội vàng đứng lên lấy khăn giấy lau a lau, viên quản lý nhà hàng thấy thế cũng vội chạy đến hỗ trợ.

Món ăn kia vừa có đá lại có đường, lạnh lạnh còn dính dính, lau thế nào cũng không thể sạch, Lạc Tiểu Tịch kéo kéo quần áo của mình, vẻ mặt khổ sở.

“Nếu không ta trước tiên tìm một bộ quần áo nhân viên cho người mặc tạm, còn bộ quần áo này để ta gọi người đem sang tiệm đổi diện giặt ủi, rất nhanh là xong rồi.”

“Àn, kia cảm ơn.” Cũng không có biện pháp nào khác, Lạc Tiểu Tịch chỉ phải bất đắc dĩ đáp ứng, đi theo nhân viên quản lý thay một thân quần áo như phục vụ bàn, nhàm chán ngồi trên ghế đung đưa đôi chân.

“Phục vụ sinh!” Bên cạnh có người kêu.

Lạc Tiểu Tịch không phản ứng lại, tiếp tục ngẩn người.

“Phục vụ sinh!” Người bên cạnh vẫn còn kêu.

Phiền muốn chết! Lạc Tiểu Tịch tức giận quay đầu qua, trừng mắt.

Bốn mắt chạm nhau, Lạc Tiểu Tịch sửng sốt: bác sĩ sắc lang?

Cung Lâm nhìn nhìn tiểu hài tử, cũng có chút kinh ngạc. Nguyên lai nhóc con này không phải thiếu gia được nuông chiều từ bé, đầu năm mới mà còn phải đến đây làm công...

Có một chút đồng tình cảm thông, vì thế hướng bé con cười cười.

Lạc Tiểu Tịch thật muốn khóc, tên sắc lang này cười rộ lên mà còn... còn... còn soái như vậy...

Nhất định là do đèn trong nhà hàng có vấn đề!

Cầm giận trừng mắt liếc Cung Lâm một cái, Lạc Tiểu Tịch chấp tay sau lưng đi vào phòng nghỉ cho nhân viên.

Gia mới không thêm quan tâm cái loại lưu manh này! Hừ!

“Cung Lâm, lớp xe xong rồi, đi thôi!” Bằng hữu bên cạnh kêu lên.

“Nga,” Cung Lâm nhìn bóng dáng Tiểu Tịch, xoay người đi theo bằng hữu ra cửa.

Vật nhỏ thật đáng thương! Nhỏ như vậy đã phải đi làm công, ngay cả bộ quần áo thích hợp cũng đều không có, quần quá dài đến nỗi phải kéo lê sàn nhà nha!

Nhưng mà lần trước ở bệnh viện, nhìn người nhà của bé như thế nào cũng không thấy giống hoàn cảnh khó khăn a?

Chẳng lẽ tiểu hài tử này là con riêng, cho nên chịu khổ ngược đãi?

Nhất định là như vậy!

Vì thế, trong tư tưởng bác sĩ Cung nháy mắt nảy ra vô số motip kịch tính quen thuộc, càng nghĩ càng chua xót...

19. Quyển 1 - Chương 18

Lâm Kỳ về nhà chưa được vài ngày đã đến Tết Nguyên tiêu (rằm tháng Giêng). Vương a di hưng trí bình bưng ra siêu thị mua bột gạo nếp cùng với mè làm nhân.

“A di, con giúp người.” Lâm Kỳ rửa sạch tay liền chạy vào phòng bếp hỗ trợ.

Vương thúc thúc ở trên ban công uống trà, nhìn thân ảnh bận rộn của Vương a di, ai nha, tức phụ mình thật đắm đuối nha!

Vương Lang hai chân bắt chéo ngồi trên sofa, thường hướng ánh mắt về phía nhà bếp ngấm a ngấm, ai nha, tức phụ ta cũng thật đắm đuối nha!

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây đã đến tháng 6 rồi.

Đêm trước kì thi đại học, Vương Lang khấn trương ở trong nhà đánh trống khua chiêng.

“Lang, người hôm nay dính máu gà à? Nửa đêm hai giờ rồi còn chưa ngủ?” Vương a di không thể nhịn được nữa, người còn mặc áo ngủ đứng chống nạnh trước cửa phòng thẳng con mà rống giận.

Vương Lang bị rống trở về phòng, nằm trên giường trần trọc. Lúc hẩn thi vào đại học còn chưa thấy khấn trương như vậy!

Thật vất vả mơ mơ màng màng ngủ, kết quả lại mơ thấy tiểu ngốc đi thi không mang bút viết, thế là giật mình tỉnh giấc. Thật con mẹ nó dày vò quá!

Đội cho phương Đông dần dần trắng xoá, Vương Lang từ trên giường đứng lên, chạy một mạch đến tiệm văn phòng phẩm: bút bi, hộp bút, gồm, bút xoá, ê-ke, com-pa ... Cái gì có thể mua được hẩn đều mua tất, sau đó chạy đến địa điểm thi của Lâm Kỳ ngồi ngốc ở ngoài.

Chỉ số bảo mẫu bạo phát.

Đội đến tám giờ kém, rốt cuộc thấy được thân ảnh lung la lung lay của Lâm Kỳ bước xuống xe.

“A Kỳ,” Vương Lang vội vàng chạy đến.

“Sao người lại đến đây?” Lâm Kỳ có chút giật mình: “Sắc mặt sao khó xem như vậy?”

“Ta không sao. Người kiểm tra lại một chút, xem có cái gì quên mang theo hay không?” Vương Lang lục xọc lục trong cái túi mang theo. “Người xem xem thiếu món gì, ta cái gì trong này cũng có.”

“Ta cái gì đều mang đủ,” Lâm Kỳ dở khóc dở cười, “Người đừng khấn trương như vậy a!”

“Ta không có khấn trương.” Vương Lang vừa nói vừa gật đầu.

“Ta đi thi đây.” Nhìn bộ dáng ngốc ngốc của hắn, Lâm Kỳ nhin không được cười ra tiếng.

Lâm tiểu công chúa vào phòng thi hai ngày, một con đại hình khuyển nào đó cũng trung thành và tận tâm ở bên ngoài thủ hộ hai ngày.

Nghe được tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ làm bài cuối cùng vang lên, Vương Lang cảm nhận được chính hắn như thế nào lại có chút chóng mặt?

“Lang,” Lâm Kỳ chạy đến bên người Vương Lang: “Ta thi xong rồi!”

“Àn, ta bắt xe đến khách sạn đi, cha mẹ chắc là còn đang chờ đi?” Vương Lang mạnh mẽ bày ra nét tươi cười, nhưng đi chưa được hai ba bước đã thấy dưới chân mềm nhũn.

“Lang!” Lâm Kỳ bị dọa sợ, vội vàng chạy lên đỡ lấy hắn. “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì,” Vương Lang ngồi xổm trên mặt đất. “Qua một lúc là đỡ thôi!”

“Không được, ta mang người đến phòng khám.” Lâm Kỳ kéo hắn liền ra ngoài.

“A Kỳ, chậm một chút a, chân ta nhuyển a!” Vương Lang kêu khổ không ngừng.

Sau khi đến phòng khám kiểm tra, Vương Lang bị bắt nằm bẹp ở trên giường truyền dịch.

“A Kỳ, ta không sao, người đi ăn cơm đi, ba mẹ đều đang chờ người làm lễ chúc mừng mà.” Vương Lang thật áy náy, lễ chúc mừng tiểu ngốc bị chính hắn làm cho hỏng bét.

“Không đi, ta ở cùng người. Ta đã điện thoại cho bọn họ rồi.” Lâm Kỳ giúp hắn ngồi dậy.

Địa điểm thi của y là một khu nhà mới được tu sửa, còn chưa được chính thức đi vào hoạt động, xung quanh cái gì cũng không có.

Mặt trời tháng sáu độc như vậy, y ở trong phòng thi còn có máy điều hoà, hắn thế nhưng vẫn ngốc nghếch ngồi cả buổi dưới ánh mặt trời, kết quả là phơi nắng đến cảm nắng luôn.

Thế mà suốt ngày kêu mình là tiểu ngốc, không biết chính hắn mới là tên ngốc đi.

Muốn cười hắn một chút, nhưng là miệng còn chưa kịp cong đã thấy mũi có chút cay cay. Chỉ đơn giản là vòng tay ôm hắn, thật cẩn thận hôn lên.

Hưởng thụ tiểu ngốc khó có khi chủ động, Vương Lang một tay nâng gáy y, càng muốn đòi lấy mạnh mẽ hơn.

Hai người hôn đến xuất thần, không để ý có người đã chạy đến trước cửa.

“Các người đang làm cái gì?” Vương a di trợn mắt há hốc mồm.

Vương Lang hoảng hốt buông Lâm Kỳ ra, chỉ thấy hai bà mẹ đều đang đứng ở cửa.

“... Mẹ...” Vương Lang chợt dạ mở miệng.

Lâm Kỳ căng thẳng đến mức mặt trắng bệch, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lâm a di cũng có chút kinh ngạc. Biết hai tên nhóc này quan hệ tốt, cũng đã sớm đem Vương Lang như con mà đối đãi, nhưng cũng không thể nghĩ tới, bọn họ cư nhiên lại có thể...

Trong phòng bệnh yên lặng đến dọa người, Lâm Kỳ có điểm sợ hãi, lại có điểm uỷ khuất: Mình và hắn cũng không có làm chuyện gì xấu, cũng không gây trở ngại đến người khác, chỉ là đơn thuần muốn cùng đối phương một chỗ, nắm tay hắn cả đời, vì cái gì lại phải cần cần dục dục như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì cả mình và hắn đều là nam nhân?

Này là cái lí do gì a?

“Đừng khóc,” Vương Lang đưa tay thay tiểu ngọc lau nước mắt.

“... A Kì, chúng ta về nhà trước.” Lâm a di đã không còn biết nên nói cái gì.

Lâm Kì do dự một chút, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đứng lên. Đi theo mẹ ra đến trên xe, Lâm Kì không hề nói chuyện.

“A Kì,” Lâm a di thử gọi y một tiếng.

“Mẹ,” Lâm Kì xoạch một tiếng rồi nước mắt, “Thật xin lỗi...”

Trong nhà chỉ có một thằng con như vậy, tính tình vừa ngoan lại là dạng trầm tĩnh, Lâm a di từ đó đến giờ đều là đem Lâm Kì như tiểu bảo bối mà nuôi dưỡng, trong trí nhớ thì đây là lần đầu tiên nó khóc thảm như vậy.

Vốn là muốn mắng nó vài ba câu, nhưng chính nó cũng đã đáng thương đến như thế, vậy mình còn mắng được cái gì a?

Coi như xong!

Trong phòng bệnh, Vương a di đang nhéo lỗ tai Vương Lang mà nổi bão.

“Mẹ a, đau! Con còn đang truyền dịch nha!” Vương Lang kêu thảm thiết.

“A Kì ngoan như vậy, nhất định là người đem nó làm hư!” Vương a di rống giận.

“Mẹ!” Vương Lang bắt măn né tránh. “Như thế nào gọi là làm hư? Tụi con là nghiêm túc.”

“Nhưng mà...”

“Mặc kệ cái gì a,” Vương Lang ngắt lời bà: “A Kì có chỗ nào không tốt? Mẹ không phải lúc nào cũng muốn y làm con ruột đấy thôi?”

“Nhưng là...”

“Mẹ~~” Vương Lang chạy qua đám lưng bà lấy lòng. “Mẹ nói chuyện một chút với Lâm a di đi a, đừng để Lâm Kì ăn mắng.”

Trong cả cuộc đời, đây là lần đầu tiên bà thấy một sinh vật thân cao 1m85 làm nũng, nhất thời Vương a di cảm thấy thân thể mình run run.

Vài ngày sau, hai người vẫn không dám gặp mặt, chỉ có thể lên lút gửi tin nhắn.

Không lâu sau đó, Lâm Kì lên trường lấy giấy đăng kí nguyện vọng vào đại học, thật cẩn thận cùng người nhà thương lượng chuyện chọn đại học.

“Người muốn vào trường nào?” Lâm a di hỏi y.

“Đại học D.” Thanh âm Lâm Kì nhỏ như muỗi kêu, nhưng vẫn là rất rõ ràng chui vào tai hai người cha mẹ này.

Vương thúc thúc không nói gì, Vương a di do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng vẫn là gật đầu.

Cái này xem như là ngầm thừa nhận đi?

Lâm Kì vẫn luôn căng thẳng trong lòng, lúc này liền đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, mấy ngày nay lúc nào cũng lo sợ.

Nhìn đến đôi mắt Lâm Kì hồng hồng, Lâm thúc thúc và Lâm a di đều có chút đau lòng. Có một đứa con bảo bối như vậy, còn có ai nỡ lòng nói cái gì?

Ở bên kia thành phố, Vương a di nghĩ nghĩ, cũng hiểu được Lâm Kì kì thật rất tốt, tuy rằng mình không có một đứa con dâu, nhưng mình còn lời thêm một đứa con cơ mà, không lo!

“Xú tiểu tử, về sau nếu dám khi dễ A Kì, ta với người đoạn tuyệt quan hệ!” Vương a di uy hiếp.

“Ân, ân.” Vương Lang gật đầu điên cuồng. Như thế nào lại nở khi dễ a, đau lòng còn không kịp đây!

Trải qua mấy ngày đè nặng áp lực, Vương Lang chọn một ngày trời trong nắng ấm đem Lâm Kỳ ra cùng ngoại ô tản bộ giải sầu.

“Lang,” Lâm Kỳ ngồi trên ghế pho lá quay đầu nhìn Vương Lang. “Chúng ta có phải hay không đã làm cho cha mẹ thất vọng rồi?”

“Ngốc!” Vương Lang dừng xe, đem tiểu ngốc kéo vào trong lòng. “Không được loạn tưởng! Chúng ta về sau hảo hảo cùng một chỗ, hảo hảo hiếu thuận với cha mẹ, bọn họ sẽ hiểu được.”

Lâm Kỳ ở trong lòng hấn cọ cọ, không nói gì.

“Hơn nữa mọi người cũng không phản đối a, mẹ ta còn bắt ta hứa là phải chiều cố người cho tốt đây.” Vương Lang xoa xoa khuôn mặt y: “Không cần bày ra cái khuôn mặt đau khổ này, thi xong kì thi đại học người hẳn phải vui vẻ mới đúng. Có muốn học lái xe không?”

“Ta? Muốn!” Lâm Kỳ vội vàng tỉnh táo lại tinh thần.

“Đến, ta dạy cho người.” Vương Lang và Lâm Kỳ cùng đổi chỗ ngồi.

“Ba ta cũng đã dạy cho ta, có điều... ta học chậm.” Lâm Kỳ thẳng thật khai báo.

“Không sao, cái này đơn giản lắm! Người đại khái biết lái xe đến mức nào? Trước thử một chút cho ta xem xem.” Vương Lang đem móng vuốt tiểu ngốc đặt lên trên tay lái.

“Vây, ta nổ máy nga!” Lâm Kỳ có chút phấn khởi, thử khởi động xe trước tiên.

Chỉ có điều còn chưa đi được bao xa, Vương Lang đã phải vội vàng nhào người qua đập lên chân thắng phụ y.

Rõ ràng chính là đại lộ bằng phẳng, nhưng sao hấn lại có cảm giác giống như lái xe vượt địa hình ta? Đây rõ ràng là nhân tài a!

“... Ta lái không được tốt a?” Lâm Kỳ sợ hãi hỏi Vương Lang.

Vương Lang bị đôi mắt nhỏ nhỏ của y nháy mắt miếu sát (một chiêu là gục), những kìm chế này giờ trong lòng cũng trở thành mây bay a bay.

“Không phải, tức phụ ta lái xe tốt lắm.” Vương Lang hôn nhẹ một cái khích lệ lên khuôn mặt y. “Đến, tiếp tục.”

Vì thế, nửa giờ sau...

“Lang! Làm sao bây giờ? Đằng trước có cái cây!”

“.....”

“Thắng hư rồi phải không?”

“.....”

“A a a, nên đi bên trái hay phải?”

“.....”

Vài lần như vậy, cái xe mới mua chưa được nửa năm của Vương Lang đã cấp tốc đứng vào hàng ngũ cựu chiến binh.

“Thật xin lỗi.” Lâm Kỳ ngồi xổm bên chiếc xe ấy náy. “Ta giúp người mang nó đi sửa.”

“Không có việc gì, sửa cái gì mà sửa? Người xem nó không đẹp à, có thêm điểm nhấn, không còn đơn điệu như trước nữa.” Vương Lang mang tức phụ mình lên xe, hôn một cái bắt đầu cởi quần áo. (che mặt, xấu hổ nga:”>)

“Không được!” Lâm Kỳ phản ứng lại, có ý định muốn chạy trốn.

“Ngoan, nghe lời.” Vương Lang đề tiểu ngọc ngồi lại trên ghế.

Lâm Kỳ vẫn rất khấn trương, không ngừng giãy dụa, tiểu thân mình xoay a xoay, đôi chân đạp a đạp.

Vương Lang nhìn đến một màn này thiếu chút nữa phun huyết, tiêu chuẩn dục cự còn ngênh là đây a! Vì thế bỏ nhào qua, cắn một ngụm.

Ăn xong đến thỏa lòng thỏa dạ, Vương Lang đắc ý mở máy chiếc xe có trang trí hoa văn trù tượng của mình, lái về nhà. Trong lòng thầm cảm thấy làm trong xe rất có cảm giác, mai mốt làm thêm mấy lần nữa đi?

Lâm Kỳ ngồi trên ghế phó lái, thở phì phì trừng hấn. Mai mốt không thềm lên xe tên đại lưu manh này nữa!

“A Kỳ,” Vương Lang vừa lái xe vừa cười đến vui vẻ: “Lần sau ra ngoài chúng ta mang theo tấm thảm đi!”

“Làm gì?” Lâm Kỳ cảnh giác.

“Mặt cỏ kia không tệ, lần sau chúng ta có thể...”

“Câm miệng!” Lâm Kỳ mặt đỏ tai hồng ngắt lời hấn.

“A Kỳ, thử một lần đi!”

“Nằm mơ!”

“Kích thích lắm đó!”

“Cuồng phò!!!”

“Vậy chừng nào mới được?”

“Cút!”

“Ngày mai đi!”

“.....” Lâm Kỳ khóc không ra nước mắt.

20. Quyển 1 - Chương 19

Đợi đến tháng chín khai giảng, hai người cũng quay trở lại trường học.

Vương Lang có hơi mất hứng, vốn muốn cùng tiểu ngọc ở chung, nhưng lại bị chính mẹ hấn hạ lệnh cấm.

“Cái này này đó đó đợi cho các người tốt nghiệp đại học xong rồi nói!” Thái hậu Vương a di truyền chỉ.

“Nga,” Vương Lang rầu rĩ, mà Lâm Kỳ ở một bên lại là vẻ mặt sùng bái nhìn chăm chăm Vương a di: Ai nha, rất có khí thế nha!

Khai giảng xong chính là học quân sự, tiểu ngọc không được mang đi động, không được mang laptop, suốt một tháng như thế, hai người vẫn chưa có biện pháp liên hệ.

Vì thế, Vương Lang mỗi ngày lên lớp xong sẽ lại co ngón tay đếm ngày, rồi cắn giận lằm bằm. Tiểu ngọc như thế nào lại nghe lời như vậy chứ? Thầy giáo nói không cho mang đi động liền thật sự không mang theo, len lén mang đi cùng đâu có ai biết!

Đủ loại bất mãn nha!

Thật vất vả chờ hết một tháng, Vương Lang từ sáng sớm đã lái xe đến khu quân sự đón tức phụ của mình.

“Lang!” Lâm Kỳ hướng Vương Lang vẫy vẫy tay rồi kéo hành lý chạy qua.

“Mặt bị làm sao vậy?” Vương Lang hoảng sợ: “Người đánh nhau?”

“Không phải, chúng ta là luyện võ rèn luyện, không cần thận bị trúng đòn thôi.” Lâm Kỳ sờ sờ vết trầy trên mặt: “Không có việc gì, vài ngày nữa là khỏi rồi.”

“Cái gì mà không có việc gì? Vạn nhất có thì phải làm sao? Là ai đánh?” Vương Lang trợn râu trừng mắt.

“Ta thật sự không có việc gì!” Lâm Kỳ ném túi hành lý về phía Vương Lang, còn mình thì chui vào xe trước. “Nhanh lên, ta muốn về nhà tắm rửa!”

“Về sau không được đánh quyền nữa!” Vương Lang vừa lái xe vừa tức tối.

“Ta cảm thấy như vậy rất tốt!” Lâm Kỳ cầm di động làm gương soi.

“Người đây gọi là cái gì thẩm mỹ?” Vương Lang dở khóc dở cười.

“Mẹ ta đâu? Không phải bà nói là sẽ ra đón ta sao?” Lâm Kỳ quay đầu hỏi.

“Thúc thúc với a đi tạm thời có việc phải ra ngoài, hiện tại nhà người không có ai.” Vương Lang ghé người qua hôn y một chút. “Vậy đến thẳng nhà ta đi?”

“Không cần, ghé nhà ta đi.” Lâm Kỳ lắc đầu.

“Vì sao?” Vương Lang buồn bực: “Nhà ta có vẻ gần hơn a.”

“Không vì cái gì hết, đến nhà của ta!” Lâm tiểu công chúa trừng mắt, sao người lại dài dòng như vậy?

“Ân ân ân, nhà của người, nhà của người.” Vương Lang nhanh chóng thỏa hiệp. Tiểu ngọc gần đây được mình sủng, tính tình càng ngày càng dễ nổi cáu a!

Về đến nhà, Lâm Kỳ bị người nào đó nài ép lôi kéo, kéo đến tận cửa phòng tắm.

“Ta tự mình tắm.” Lâm Kỳ giãy dụa.

“Bồn tắm lớn chính là để hai người cùng tắm, phải tiết kiệm nước!” Vương Lang nói đến đúng lý hợp tình, vừa nói vừa đem tiểu ngọc lột sạch sẽ, ôm vào bồn tắm bắt đầu gặm.

“Sắc cuồng!” Lâm Kỳ tức giận vươn tay nhéo hấn: “Người trong đầu ngoài loại chuyện này ra còn có cái gì khác nữa không?”

“Không có.” Vương Lang đáp rõ ràng, cúi đầu ngăn lại cái miệng đang muốn hé ra kia. Đi gì mà tới một tháng, hôn một chút cũng không bỏ bao nhiêu!

Vốn hai người dự định 5 giờ chiều sẽ đi ăn cơm, kết quả là đến tận 7 giờ tối, Lâm Kỳ còn đang bị ai đó đặt ở trên giường.

Lâm Kỳ kén ăn rất lợi hại, tập quân sự nhiều ngày như vậy trên cơ bản sẽ không hảo hảo mà ăn cơm. Vốn đã rất đói, lại bị hấn ép buộc đến tận bây giờ, vì thế Lâm Kỳ bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng.

“A Kỳ, người không sao chứ?” Cảm nhận được y không khỏe, Vương Lang có chút khẩn trương dừng động tác.

Thân thể Lâm Kỳ miễn cảm đến dọa người, hơi chút khiêu khích đều có thể làm cho y bối rối không biết phải làm sao, bởi vậy Vương Lang bình thường đều thật cẩn thận chú ý không làm cho y quá mệt mỏi, miễn cho tiểu ngọc chịu không nổi. Lần này chính hấn cũng cực kỳ chú ý, thế nào mà y lại ngất đi rồi?

“Ta không sao, chỉ là đói bụng...” Lâm Kỳ có hơi uỷ khuất, trong bụng ầm ầm loạn hưởng.

“... Ngoan, ta mang người đi ăn cơm.” Vương Lang vô hạn áy náy.

“Không đi, không muốn động,” Lâm Kỳ túm cái chăn bao lại thân mình, chỉ chừa cái đầu ở bên ngoài. “Mệt muốn chết!”

“Vậy ta đi mua mấy thứ về nhà.” Vương Lang sờ sờ khuôn mặt y: “Người trước tiên ngủ một giấc đi!”

Lâm Kỳ ngoan ngoãn “Ân” một tiếng, nhắm mắt lại rất nhanh đã ngủ.

Vương Lang ra đến cửa lại không kìm lòng quay lại ngắm Lâm Kỳ một cái, càng xem càng thấy tức phụ nhà mình rất đẹp nha! Rất tự hào nha!

Mua cơm về rồi, Vương Lang đào Lâm Kỳ còn bọc một đồng trong chăn ra, giúp y mặc quần áo.

Lâm Kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mặc kệ hần bài bố cho mình.

“Ngoan, tốt lắm!” Vương Lang cười xấu xa, hôn nhẹ một cái lên mặt y: “Đi ăn cơm thôi!”

“Nga,” Lâm Kỳ đáp ứng một tiếng, vừa đứng lên đi được hai bước đã cảm thấy có điểm kì quái.

Ba giây sau cúi đầu nhìn nhìn, sau đó “xoát” một cái mặt đỏ bừng, chạy như bay trèo lại lên giường.

Đầu sở thì còn đang bận ôm bụng, cười đến thiếu chút nữa sặc chết. Ai nha! Bộ dáng tiểu ngốc chỉ mặc mỗi cái áo sơmi hảo đáng yêu a!

Lâm Kỳ dở khóc dở cười, cầm gối đầu chơi hần. Người này từ bao giờ có cái thú vui “thú vị” đến như thế?

Mãi đến lúc ăn cơm, trên mặt Vương Lang vẫn là nụ cười đáng khinh không ngừng được.

Hừ! Lâm Kỳ tức giận.

“Cục cưng, đến, ăn canh.” Vương Lang rất chân chó (nịnh bợ) đi hầu hạ tức phụ.

“Không uống!” Lâm Kỳ đẩy cái muống canh ra. “Vốn là có quà cho người, nhưng bây giờ không cho nữa!”

“Cái gì?” Vương Lang sốt ruột: “Đừng a! Quà gì? Mau đưa ta, mau đưa ta!”

“Không cho!” Lâm tiểu công chúa kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

“A Kỳ...” Vương Lang rất oai oán mà kêu lên.

“Không cho!” Lâm Kỳ cúi đầu ăn cơm, nhưng nhai chưa được hai miếng đã cảm thấy bên người có vật gì đó cọ cọ.

Không để ý đến hần, tiếp tục ăn.

Đại hình khuyến buồn bực, vươn chân trước đem cục xương nhỏ của nó ôm vào trong lòng.

“Người làm gì a? Ta còn đang ăn cơm đây!” Lâm Kỳ giãy dụa.

“Quà đâu? Cho ta đi!” Vương Lang ôm y càng thêm chặt.

“Ta khi nào thì nói muốn đưa quà cho người?” Lâm tiểu công chúa chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“A Kỳ, ta biết sai rồi.” Vương Lang nhận thua.

“Sai là sai thế nào?” Lâm Kỳ khoanh tay hỏi hần.

“Ta không nên không cho người mặc quần... A! Người lại đánh ta?” Vương Lang thật uỷ khuất, A Kỳ không nói đạo lý a, rõ ràng là y muốn hỏi, hần trả lời lại còn đánh hần.

Lâm tiểu công chúa không thêm để ý đến ai kia nữa, cơm nước xong xuôi liền trở về phòng đi ngủ. “Đêm nay người ngủ thư phòng!”

Vương Lang làm bộ không nghe thấy, theo mộng y đi vào phòng ngủ. Dù sao da mặt mình cũng dày... (anh tự hào ghê ta)

“A Kỳ, ta giúp người mở máy tính.”

“A Kỳ, ta giúp người lấy nước.”

“A Kỳ, ta giúp người lau cái bàn a.”

“A Kỳ, người có muốn ăn trái cây không?”

“A Kỳ, đến, ăn cherry này! Người xem nó ngon mắt không, rất giống người.”

“Người mới là giống cherry ấy!” Lâm Kỳ rút cuộc không thể tiếp tục trầm mặc, quay đầu trừng hần.

“Cục cưng, quà a, quà a.” Vương Lang ôm y cọ a cọ.

“.....”

“Quà a, A Kì...” Đại hình khuyến tội nghiệp ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu công chúa, ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn y.

“... Đi thôi.” Lâm Kì bị đánh bại, đứng dậy ra khỏi phòng.

“Hắc hắc hắc,” Vương Lang cười đến nhe cả răng. Tiểu ngọc thật là tốt!

Vừa đẩy cửa thư phòng ra đã nghe thấy hương hoa hồng thoang thoảng, gió nhẹ khẽ lay mấy tấm rèm, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, lẳng lặng dừng lại nơi chiếc đàn dương cầm giữa phòng.

“Ta lúc trước có nói qua, muốn đàn cho người một khúc nhạc người có thể nghe hiểu.” Lâm Kì hướng Vương Lang cười cười: “Hôm nay đàn cho người nghe.”

Vương Lang đứng ở cạnh cửa, nhìn tiểu ngọc cẩn thận mở nắp đàn dương cầm. Bên tai vang lên giai điệu rõ ràng rất xa lạ, nhưng lại có cảm giác quen thuộc.

Ngây ngô nhớ lại khoảng thời gian còn học trung học, bỗng nhiên thấy trong lòng dâng lên một chút ngọt, một chút chua.

Lần đầu tiên gặp nhau, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi. Mặc kệ có bao nhiêu thời gian trôi qua cũng không thể quên được.

Nhân sinh dài như vậy, chung quy cũng có không ít người đến rồi lại đi, ai cũng không thể nắm rõ trong tương lai mình sẽ gặp những ai, nhưng tổng hội lại có chút này nọ là có thể xác định, tỷ như phần cảm tình này. Nếu đã cầm tay y, vậy cả đời cũng sẽ không buông ra.

“Lang,” Đàn xong một khúc nhạc, Lâm Kì quay đầu nhìn hấn: “Nghe có hay không?”

Vương Lang đi qua, nhẹ nhàng từ sau lưng vòng tay ôm lấy y.

Lâm Kì dựa vào lòng ngực hấn, hết thấy đều là an tâm.

Buổi tối nghỉ ngơi, Lâm Kì chui vào lòng Vương Lang, đưa tay chọt chọt hấn: “Người còn chưa nói ta đàn nghe có hay hay không đâu.”

“Đương nhiên là hay!” Vương Lang đưa tay捏捏 mũi y.

“Vậy người nghe hiểu không?” Ánh mắt Lâm Kì sáng long lanh.

“Ách...” Vương Lang nhìn nhìn vẻ mặt trông mong của tiểu ngọc, cảm thấy không muốn làm cho y thất vọng, vì thế hàm hồ gật gật đầu: “Àn, nghe hiểu, chính là cái tác phẩm nổi tiếng... cái gì mà...”

“A?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Kì nhanh chóng biến sắc, đuổi chân ra đem Vương Lang đá xuống giường. “Ngủ dưới sàn đi!”

“Cực cực làm sao vậy?” Vương Lang bắt đắc dĩ đứng lên.

Lâm Kì tức giận, vùi đầu vào trong chăn.

Tác phẩm nổi tiếng, tác phẩm nổi tiếng...

Đại ngu ngọc, hấn căn bản nghe chẳng hiểu gì hết, báo hại mình trông mong chờ đợi nhiều như vậy!

Một tiếng sau, Lâm tiểu công chúa vụng trộm nhìn nhìn đại hình khuyến đang nằm dưới sàn, tâm có chút đau lòng.

Người hấn dài như vậy, còn phải co quắp trong tấm thảm, càng nhìn càng đáng thương.

Thôi vậy, không có tể bào âm nhạc cũng không phải lỗi của hấn!

“Đi lên đi.” Lâm Kì hướng một bên lùi vào, chừa ra chút chỗ trống.

Vương Lang vẫn như trước không nhúc nhích, nằm quay lưng về phía y.

Thật sự sinh khí sao?

Lâm Kì xuống giường, ngồi xổm bên cạnh hấn lấy tay đẩy đẩy.

Hừ! Đại hình khuyến sống chết không động đây. Hắn cũng có tôn nghiêm nha!

“Cái đoạn nhạc kia không phải danh khúc, là ta tự mình viết.” Lâm Kỳ ôm đầu gối, ngồi bên cạnh hắn. “Viết riêng cho người.”

Viết riêng cho ta? Đầu óc Vương Lang như vừa lạc vào mộng, nỗ lực nửa ngày mới có thể hiểu thông.

Trong lòng ấm đến nóng lên, không biết nói cái gì cho phải. Tiểu ngốc này, sao cứ một lần lại một lần làm cho chân tay hắn luống cuống?

“Lang,” Lâm Kỳ nhỏ giọng gọi hắn.

Vương Lang ôm y trở lại trên giường, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

Cái gọi là hạnh phúc, kì thật lại rất đơn giản.

Có thể cùng y cả đời nắm tay nhau, chính là hạnh phúc lớn nhất của hắn rồi.

Đêm hè yên tĩnh tốt đẹp, vườn hoa dưới lầu truyền đến một hương hoa nhẹ nhàng khi có khi không, từng chút từng chút một, nhuộm hương hoa khắp phòng.

Một buổi tối tràn đầy hương vị.

21. Quyển 1 - Chương 20: Phiên Ngoại 1

Vào một buổi tan học nào đó...

“A Kỳ, thật xin lỗi, đến muộn.” Vương Lang thở hồng hộc vội chạy đến cửa phòng học.

Lâu lâu mới có dịp cùng tiểu ngốc đi ăn cơm, nhưng lại đúng lúc bận công chuyện, trễ nãi cuộc hẹn là muốn hắn chết a!

“Muộn nửa tiếng, gọi cho người người còn tắt máy.” Lâm Kỳ trừng hắn.

“Hội học sinh bên kia có chút chuyện, không tiện mở điện thoại.” Vương Lang cố gắng giải thích.

“Hừ!” Lâm tiểu công chúa nổi giận.

“Ngoan, không giận a.” Vương Lang cọt nhả xán lại gần, đưa tay niết niết bàn tay y.

“Người làm gì mà lâu như vậy?” Lâm Kỳ cong miệng hỏi.

“Hội bóng rổ muốn tổ chức một trận đấu, cho nên tìm ta thảo luận chuyện kinh phí.” Vương Lang xoa xoa cái bụng nhỏ của y: “Đói bụng lắm hả?”

“Buổi trưa không ăn cơm.” Lâm Kỳ than thở.

“Hảo hảo hảo, vậy bây giờ đi kiếm đồ ăn.” Vương Lang kéo người hướng nhà ăn mà đi.

Lúc đến nhà ăn chọn món, tâm tình Lâm Kỳ mới tốt lên một chút.

“Ngoan, ăn cơm xong ta dẫn người đi xem phim.” Vương Lang vươn tay nhéo nhẹ khuôn mặt y: “Gần đây hình như có phim mới.”

“Àn,” Lâm Kỳ gật gật đầu, mở menu ra xem.

“Vậy, xem phim xong chúng ta kiếm một phòng thuê đi?” Vương Lang tận dụng thời cơ tranh thủ phúc lợi.

Lâm Kỳ cúi đầu không nói chuyện, chính là mặt đỏ ửng.

Nga nga, cam chịu rồi!

Đại hình khuyến hắc hắc cười, ở dưới bàn cùng tiểu xương cốt cọt cọt đầu gối. Vui a!

“Vương Lang!” Vui còn chưa đầy ba giây, bên cạnh đã nghe người gọi tên. Quay đầu lại nhìn thì thấy là năm sáu đại mỹ nữ.

“Thật là người a! Chúng ta đã ngờ ngợ rồi.” Trong số nữ sinh có một người vui mừng ra mặt. “Không bằng chúng ta ngồi một bàn đi, vừa lúc đổi sang bàn lớn luôn.”

“Không cần đâu” Vương Lang liều mạng cự tuyệt.

“Đến đây đi, đến đây đi, vừa lúc giới thiệu vài học muội cho người.” Nữ sinh kia chỉ chỉ vào những người còn lại: “Mấy bé này đều là thành viên mới của đội nhảy.”

“Đúng vậy, học trưởng, chúng ta vừa mới vào đã nghe danh tiếng của người, cùng ngồi ăn cơm đi?” Nhóm đại mỹ nữ líu ríu trò chuyện không ngừng.

“Đúng vậy, lúc tan học nghe ta nói muốn giới thiệu vài vị học muội cho người, người rõ ràng còn rất cao hứng mà!”

Cao hứng cái gì a! Ta đó là để sớm thoát thân, giả bộ cho có lệ với người thôi! Vương Lang trong lòng kêu khổ không ngừng, dè dặt nhìn sang người bên cạnh, chỉ thấy tiểu ngốc đang lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ hoàn toàn không thèm nghe những người ở đây đang nói cái gì.

Xong rồi, tức phụ lại sinh khí rồi!

“Hôm nay còn có việc, đổi hôm khác đi, hôm khác nói sau.” Vương Lang liên tục vừa dụ vừa ép mới đuổi được các nàng đi, vừa quay đầu đã thấy Lâm Kỳ đang trừng mình.

“Ngoan, uống trà này.” Vương Lang định nói lảng sang chuyện khác.

“Cùng tiểu học muội của người mà uống.” Lâm Kỳ đứng lên đi ra ngoài.

“A Kỳ,” Vương Lang nhanh chân đuổi theo kéo y lại.

Cũng không phải lỗi của hần a, sao tính tình tiểu ngốc lại nóng nảy như vậy?

“Buông tay!” Lâm Kỳ trừng Vương Lang.

“Người như thế nào nói chuyện không có đạo lý?” Vương Lang có chút bất đắc dĩ.

“Ta thích thế.” Lâm Kỳ né khỏi bàn tay Vương Lang, một mình trở về kí túc xá.

Vương Lang đứng trước cửa nhà ăn, trong tâm có chút tức giận. Hần đã phải nhún nhường như vậy, y còn muốn thế nào?

Trở lại chỗ ngồi nhìn một bàn đầy đồ ăn, tâm càng khó chịu. Cầm chiếc đũa gấp thử hai miếng, không phải mặn thì là quá ngọt, một chút khẩu vị cũng không còn.

Khi Lâm Kỳ trở lại kí túc xá, bụng đã đói đến mức réo rất kêu vang. Mở tủ đồ ăn ra nhìn nhìn ngó ngó, chỉ thấy bạch bánh quy còn có một nửa, thế là tu ừng ực hai ly nước khoáng, trong bụng nghẹn một đống ứ khuất.

Quên đi, dù sao trong vòng 1 tiếng hần chắc chắn sẽ gọi điện thoại giải thích, khi đó đi ăn cũng không muộn. Lâm Kỳ nhàn nhã cầm lấy bạch bánh, nằm trên giường đọc sách.

Ai ngờ chờ đến hai tiếng đồng hồ cũng không nghe được tiếng chuông di động nào, chẳng lẽ hư rồi? Lâm Kỳ cầm di động nhìn nhìn, không có việc gì a.

Hừ! Không thèm để ý đến hần nữa!

Tiểu công chúa tức giận chạy đi tắm rửa, xong rồi chui vào ổ chăn quyết tâm đi ngủ. Lăn qua lộn lại đến nửa tiếng, di động bên gối vẫn không nhúc nhích, trong lòng có chút hư không.

Lang chẳng lẽ thật sự sinh khí? Không thể nào, trước kia hần và mình tuy có cãi nhau nhưng chưa lần nào hần sinh khí với mình a!

Lâm Kỳ ôm chăn ngồi dậy, hơi hơi buồn bực. Cẩn thận nghĩ lại thì hình như lần này không phải là do hần sai, là chính mình gây sự?

Vậy, điện thoại xin lỗi đi?

Lâm Kỳ lôi điện thoại ra bấm số, nhưng lại nhận được thông báo máy hân đã tắt.

Lại đợi nửa tiếng nữa, càng chờ càng sốt ruột, tính tình hân nóng nảy như vậy, có khi nào lại đánh nhau với ai không?

Thật sự là chờ không được, Lâm Kỳ nhảy xuống giường thay quần áo mang giày, tính toán đến phòng hân thuê tìm người.

Vừa mở cánh cửa kí túc xá đã nghe có người gọi tên y.

“Vừa lúc định đi tìm người,” Đồng học ở cách vách đưa cho y một cái túi nilon. “Vừa nãy dưới lầu đụng phải Vương Lang, hân nhờ ta đưa cái này cho người.”

“Vậy người đâu?” Lâm Kỳ sốt ruột.

“Đưa cho ta xong hân đi về rồi.” Đồng học ngáp một cái rồi cũng trở về phòng mình.

Lâm Kỳ mang cái túi trở về phòng, mở ra xem thì toàn những món y thích ăn, mũi bỗng nhiên thấy cay cay.

Đại ngốc, rõ ràng đang giận mình, vậy mà vẫn đối với mình thật tốt.

Lấy di động ra tiếp tục gọi, nhưng vẫn như cũ không ai bắt máy.

Chạy xuống dưới lầu, lại gặp đúng bác quản lí đang đi kiểm tra ban đêm, chỉ có thể trở lại kí túc xá.

Nằm trên giường, Lâm Kỳ ôm laptop xem ảnh chụp. Kỳ thật Lang rất tuấn tú, rất đẹp trai, khó trách có nhiều nữ sinh thích như vậy...

Loại nam sinh như thế, đặt ở đâu cũng dễ dàng trở thành tiêu điểm, thế nhưng hân vẫn rất nhường nhịn mình.

Quen hân lâu như thế, cứ nhiên đem những dung túng của hân cho là lẽ đương nhiên, còn có thói quen cố tình gây sự trước mặt hân, lại còn luôn luôn nổi giận mà không có lý do nữa.

Mỗi lần cãi nhau, mặc kệ là lỗi của ai, người xin lỗi trước luôn luôn là hân.

Mỗi lần gặp khó khăn, mặc kệ có khó thế nào, thay mình giải quyết cũng chính là hân.

Nhưng mà mình lại luôn chọc tức hân, thật là áy náy!

Cả một đêm, Lâm Kỳ cơ hồ không ngủ được bao nhiêu. Sáng hôm sau, khi cửa kí túc xá vừa mở, Lâm Kỳ đã bắt xe đến phòng Vương Lang.

Đến nơi rồi mới thấy còn chưa đến 6 giờ, nghĩ nghĩ Vương Lang hân là còn đang ngủ, thế nên y lấy khăn tay lau qua bậc tam cấp trước cửa ngồi chờ hân rời giường.

Một giờ sau, Lâm Kỳ cảm thấy có chút mệt mỏi, bèn dựa vào thành lan can tính chợp mắt một chút. Ai ngờ hai mí mắt vừa khép đã ngủ, đến khi có người lay tỉnh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“A Kỳ,” Vương Lang kéo y đứng lên: “Người đến đây lúc nào?”

Vốn chuẩn bị xuống lầu vứt rác, ai ngờ vừa mở cửa đã thấy tiểu ngốc đang ngồi thù lù trước cửa mà ngủ, làm cho hân nhất thời hoảng sợ.

“Vừa mới tới không bao lâu.” Lâm Kỳ dụi dụi mắt, hắt xì một cái.

“Mau vào!” Vương Lang kéo y vào trong phòng, “Mặt đất ẩm như vậy mà người cũng ngồi được a? Áo ngủ ở trong ngăn kéo, nhanh đi tắm rửa đi.”

“Nga,” Lâm Kỳ ngoan ngoãn gật đầu, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

“Người tự tắm đi, ta đi mua điểm tâm.” Vương Lang đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt y.

“Lang,” Lâm Kỳ vội ôm lấy thắt lưng hân cọ cọ: “Người không giận ta chứ?”

“... Ta vốn không giận người.” Vương Lang hừ hừ.

“Gạt người, người rõ ràng sinh khí!” Lâm Kỳ mếu máo.

“.....” Vương Lang im lặng không phản bác.

“Lang, ta sai rồi, được không?” Lâm Kỳ ngẩng đầu xin lỗi.

“Àn?” Vương Lang có chút kinh ngạc. Này hình như là lần đầu tiên trong trí nhớ mình nghe y xin lỗi.

“Lang,” Lâm Kỳ chớp chớp mắt, còn thành thật giơ tiểu móng vuốt ra bảo chứng. “Ta từ nay về sau không khi dễ người nữa.”

“Tiểu ngốc!” Nhìn bộ dạng nghiêm túc của y, Vương Lang không nhịn được cười, dang tay ôm y vào trong ngực. “Người có thể nào ta cũng vẫn thích, ta giúp người tắm, được không?”

Tiểu xương cốt khuôn mặt đỏ bừng, bị đại hình khuyến tha vào trong phòng tắm.

“Lang, có phải lúc trước ta thường xuyên không nói đạo lý không?” Lâm Kỳ chui vào lòng Vương Lang hỏi hẩn.

“Có chút chút.” Vương Lang gãi gãi mũi.

“Vậy sao không thấy người tức giận?” Lâm Kỳ quệt quệt miệng.

“Ta không muốn thế.” Vương Lang cúi đầu cắn cắn bờ vai y. “Như vậy cũng rất tốt, trừ ta ra không có người chịu được tính tình của người, như vậy không phải lo có người bắt người đi mất.”

Lâm Kỳ cười ngốc một hồi, ở trong lòng Vương Lang cọ a cọ.

“Trong phòng tắm hay là trên giường?” Vương Lang bị y cọ đến mức thần hồn điên đảo.

“Lang, ta đói.” Lâm Kỳ cố gắng tỏ ra đáng thương.

“Biết người đói, nhưng ta cũng đói a.” Vương Lang cười xấu xa, tay đã không thành thật mò xuống dưới sờ soạng.

“Không phải,” Lâm Kỳ né tránh, “Ta thật sự đói bụng...”

“.....” Vương Lang dở khóc dở cười, tiểu ngốc này là cố ý đi?

“Nguyên ngày hôm qua ta cũng chưa ăn cơm.” Lâm Kỳ trề môi, chân trái cọ cọ chân phải, lại còn len lén ngó trộm Vương Lang vài cái.

“Được rồi, được rồi, ta đi mua cơm.” Vương Lang ngay lập tức đầu hàng, chỉ biết là hẩn không thắng được y mà.

Túm lấy cái khăn tắm lau người cho tiểu ngốc, sau đó thì lấy máy sấy thổi cho tóc khô. Cuối cùng ôm y trở lại phòng ngủ, nhét vào trong ổ chăn.

Lâm Kỳ ở trong ổ chăn thoả mãn nheo nheo mắt. Có hương vị của Lang a!

Vương Lang nhìn một màn này thiếu chút nữa đã xị máu mũi, vội vàng bưng kín mũi chạy ra ngoài. Thật dày vò a! Tiểu ngốc chính là thơm ngào ngạt trần trụi nằm trên giường của hẩn, chính hẩn thì lại nhìn được ăn không được...

Vương Lang đang cố gắng mang giày mà không tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa thì nghe Lâm tiểu công chúa ở trong phòng gọi hẩn.

“Lang ơi!”

“Làm sao vậy?” Đại hình khuyến nhanh chóng phóng vào phòng, trong lòng mừng thầm.

Chẳng lẽ A Kỳ muốn trước tiên ăn cái kia?

“Người còn chưa hỏi ta muốn ăn cái gì.” Lâm Kỳ vô tội chớp chớp mắt: “Ta muốn ăn tiểu lung bao, còn muốn uống phần ti thang, ngẫu thang* cũng muốn nữa.”

* ‘tiểu lung bao’ là há cảo, ‘phần ti thang’ là canh miến, ‘ngẫu thang’ là canh củ sen

“... Còn gì nữa không?” Đại hình khuyến chưa từ bỏ ý định, ít nhất thì cũng phải có một cái hôn nhẹ a.

“Không có,” Tiểu công chúa lắc lắc đầu. “Đi nhanh a, ta đói bụng rồi.”

Vương Lang bị phần, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy ra ngoài mua đồ.

Không có biện pháp a, ai bảo ta thương y làm chi.

22. Quyển 1 - Chương 21: Phiên Ngoại 2

Mùa hè năm nay, Lâm Kỳ là sinh viên năm nhất, Vương Lang năm hai.

Vào cuối tuần, Vương Lang vẫn như trước chở Lâm Kỳ ra vùng ngoại ô dạy y lái xe.

“A Kỳ, chúng ta không học có được hay không?” Vương Lang bày ra vẻ mặt đau khổ mà hỏi, nhìn y lái xe thật sự rất đau tim a!

“Ta đã nói ta không muốn học mà!” Lâm Kỳ lườm hất một cái: “Trình độ lái xe của ta rất tốt, chúng ta không cần học nữa đâu.”

“.....” Vương Lang không nói gì.

Đến năm, sáu giờ tối, Lâm Kỳ tập xe cũng có chút mệt mỏi, vì thế đổi vị trí với Vương Lang, mình thì ngồi ở ghế phó lái gặm chocolate.

“Người như thế nào cũng ăn cái thứ này?” Vương Lang nhú mày.

“Tiểu Tịch cho ta, nghe nói là bác sĩ bắt hất phải thay đổi thực đơn hằng ngày.” Lâm Kỳ bẻ một miếng dút vào miệng Vương Lang. “Đi thôi, về nhà ăn cơm, ta đói bụng rồi.”

“Khoan về đã, gần đây có một quán ăn cũng được.” Vương Lang nhìn nhìn đồng hồ: “Giờ còn chưa muộn, chúng ta đi không?”

“Ăn, cũng được.” Lâm Kỳ gật gật đầu, dù sao đi đâu thì cũng là đi ăn.

“Ăn xong ghé nhà ta đi, mẹ ta nói ta đưa người về chơi với bà.” Vương Lang vừa lái xe vừa hỏi.

“Ăn,” Lâm Kỳ cười tít mắt. Vương a di đố y là tốt nhất!

Đến địa điểm đánh dấu trên bản đồ, cả hai đều có phần mờ mịt.

“Nơi này có quán ăn tư gia?” Lâm Kỳ buồn bực nhìn đồng nhà trệt cũ nát trước mặt.

“Chính là nơi này a!” Vương Lang dừng xe vào sát lề đường. “Nếu không đi thêm một đoạn nữa? Nói không chừng là ngay phía trước.”

“Mệt chết!” Lâm Kỳ hờ hững: “Không bằng về nhà cho rồi.”

“Đừng a, dù sao cũng đã đến tận đây rồi.” Vương Lang cố gắng lôi kéo y xuống xe. “Đi, ta mang người đi tìm một chút.”

Lâm Kỳ không lay chuyển được hất, chỉ có thể lẻo đẻo theo phía sau.

Một đường vừa hỏi vừa tìm, hai người cuối cùng cũng thành công bước chân vào quán cơm sau nửa tiếng đồng hồ.

“Cư nhiên lại là ở trên sườn núi!” Lâm Kỳ uống trà, còn ngáp một cái.

Đây mà là quán ăn tư gia à? Hẻo lánh như thế mà còn có nhiều khách như vậy...

“Người sao lại mệt mỏi đến như vậy a?” Vương Lang gọi món xong vội xán lại gần Lâm Kỳ. “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Sắp đến kì thi cuối kì, tối hôm qua ngồi đọc sách cả đêm.” Lâm Kỳ ủ rũ: “Hôm nay còn bị người bắt đi học lái xe.”

“Người không nói cho ta biết a!” Vương Lang bất đắc dĩ: “Sớm biết ta đã cho người ở nhà nghỉ ngơi.”

“Không có gì, ta vốn cũng muốn ra ngoài một chút. Ngày nào cũng đọc sách đến mức muốn hôn mê luôn rồi.” Lâm Kỳ mếu máo: “Ta phát hiện thì ra học rất mệt.”

“Vậy đừng học, về sau đại gia nuôi người.” Vương Lang từ trong túi móc ra cái ví tiền, tùy tiện thấy lên bàn.

Lâm Kỳ rất phối hợp mà gật đầu, vươn trảo túm lấy cái ví, mở ra nhìn liền nhú mày: “Sao người mang nhiều tiền mặt như vậy?”

“Tiểu Tịch muốn mua một cái mô hình gì đó, mà cái tiệm kia lại không cho quẹt thẻ, ta định mai dẫn nó đi mua.” Vương Lang nhéo nhéo cái mũi Lâm Kỳ: “Người có muốn đi cùng không? Ta thấy sở thích hai người cũng không sai biệt lắm.”

“Đi chứ!” Lâm Kỳ điên cuồng gật đầu.

Nguyên tưởng rằng ăn một bữa cơm chả mất bao nhiêu thời gian, ai mà biết được nhà hàng này làm ăn vô cùng tốt, bởi vậy tốc độ đưa đồ ăn lên cũng chậm đến nỗi không thể chậm hơn được.

Tìm người phục vụ thúc giục vài lần, kết quả là người ta trả lời rằng quá nhiều khách, mà món ăn lại phải tỉ mỉ tinh xảo, cũng chả còn cách nào khác.

Dùng xong bữa cơm, trời bên ngoài đã tối đen như mực.

“Người tính tiền đi, ta đi toilet cái đã.” Lâm Kỳ đem ví tiền của mình quăng lên trên bàn.

“Đi đi.” Vương Lang gật đầu, chờ người phục vụ mang hoá đơn lên.

Lâm Kỳ chạy đến cửa toilet đã thấy có chút chán nản. Sao lắm người thế kia?

“Ngài nếu không chờ được, có thể dùng toilet bên ngoài.” Một anh phục vụ hảo ý giải thích: “Chỉ là có hơi xa, ra ngoài đi thẳng, đến tiệm sửa xe kia thì quẹo trái.”

“Àn, cảm ơn a.” Lâm Kỳ gật gật đầu.

Sớm biết thế y đã không uống một bụng nước ô mai rồi! Bụng càng ngày càng đau...

Đi ra ngoài là màn đêm tối om om, ánh sáng mờ nhạt từ những ngọn đèn đường căn bản không đủ chiếu sáng. Lâm Kỳ do dự một lát, quay đầu lại nhìn về phía quán ăn, chỉ thấy Vương Lang vẫn còn ngồi chờ. Quên đi, giải quyết vấn đề quan trọng hơn.

Đợi cho đến được cái nơi được gọi là toilet kia, Lâm Kỳ cảm thấy hơi hoảng sợ.

Này căn bản là một cái toilet trong nhà xưởng sửa xe đã bị bỏ hoang, ngay cả một cái đèn cũng không có. Bất quá không còn lựa chọn nào khác, Lâm Kỳ mở điện thoại lấy ánh sáng bước vào.

Giải quyết xong vấn đề, Lâm tiểu công chúa cơ hồ là chạy ra khỏi WC. Bên trong là cái cảnh vật nghiệp chướng nào a! Y lại là người có bệnh khiết phích nữa, về nhà nhất định phải tắm lại!!!

Ngay tại thời điểm Lâm Kỳ hùng dũng bước trở về, từ đằng sau có ba, bốn cái bóng đen âm thầm đuổi kịp.

Cảm thấy được có chỗ không đúng, Lâm Kỳ sắc mặt khê biến, tăng nhanh cước bộ trở về.

“Đừng đi vội a!” Mấy người phía sau nhanh chóng chạy lên bao vây, tên cầm đầu còn moi ra một con dao sáng choang mà lắc lắc: “Thế nào? Có tiền cho đám bằng hữu này mượn đi chơi một chút.”

“Ta không mang ví tiền.” Lâm Kỳ nhú mày.

“Nhìn người một thân quần áo lụa là mà bảo không có tiền?” Người nọ cầm con dao chĩa vào Lâm Kỳ. “Ít gặt người đi!”

“Người tin hay không thì tùy.” Lâm Kỳ bất động thanh sắc lui từng bước về sau. “Vị tiền của ta để ở chỗ bằng hữu trong kia rồi.”

“Lên lục soát coi!” Người nọ không giữ nổi kiên nhẫn, nhướn mắt ra hiệu cho bọn đàn em.

Lâm Kỳ cũng không phản kháng, dù sao không có tiền để cướp cũng không sợ bị cướp sắc, lục thì lục đi.

“Vô liêm sỉ! Bọn người buông y ra!” Khi Lâm Kỳ còn đang lúng túng không biết tiếp theo nên làm cái gì, bên tai chợt vang lên một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó là thân ảnh Vương Lang đang vọt lại đây.

Mấy tên lưu manh kia đều là bọn thất nghiệp ở vùng này, đa phần đều lớn lên từ trong đánh nhau, vừa lúc này lại nghe có người chủ động khiêu khích, tất nhiên là sẽ phản ứng theo thói quen: có dao thì rút dao, không có dao thì dùng gạch.

“A Kỳ, chạy a!” Vương Lang một bên đánh nhau, một bên lo lắng hướng Lâm Kỳ rống. Tiểu ngốc lúc này còn đứng ngẩn ngơ ở nơi đó làm gì?

Vài tên lưu manh lúc trước chỉ lo đối phó với Vương Lang, nghe tiếng rống của hắn mới sực nhớ ra là còn một đứa. Vì thế, có thằng lập tức cầm cục gạch nhắm thẳng Lâm Kỳ tung tay muốn đập.

Hoàn hảo Lâm Kỳ còn phản ứng, nhanh chóng né sang bên trái, bằng không thì không chết cũng sẽ ngu si.

Vương Lang nhìn một màn mà hồn phi phách tán, gấp gáp tiến lên muốn bảo hộ y, lại bị mấy tên cầm chân không cho đi.

Cho dù Vương Lang có giỏi đánh nhau cũng không thể chịu nổi bị ba người vây công, huống hồ hắn còn phân tâm lo cho Lâm Kỳ ở bên kia, một khắc ngẩn người, hắn liền cảm thấy cái mông chợt lạnh.

F***, lão tử bị thương!

Vương Lang bỗng thấy ngực trống rỗng, thôi thì cũng không thấy đau, dù sao thì vẫn còn đánh được.

Tựa như trong tiểu thuyết, cảnh sát luôn là đám người cuối cùng có mặt ở hiện trường.

Nhìn mấy tên côn đồ bị nhét vào xe cảnh sát, Vương Lang cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, hoàn hảo tiểu ngốc không có việc gì.

Thần kinh vừa buông lỏng đã cảm thấy chân trái và thắt lưng đau đến mức chết lặng, đầu gối chợt mềm nhũn, hắn quỵ sụp xuống mặt đất.

“Lang!” Lâm Kỳ chấn kinh. Vừa nãy không quá để ý, nhưng bây giờ nhìn lại thì quần hắn toàn là máu.

“Người làm sao lại bị thương?” Lâm Kỳ luống cuống tay chân đỡ lấy hắn.

Một vài viên cảnh sát giúp đỡ đem Vương Lang dìu vào xe. Dưới chân núi có một trạm y tế, đơn giản xử lý một chút rồi gọi xe cứu thương chở hắn đến bệnh viện.

“Ta thật sự không có việc gì mà.” Vương Lang nằm sấp trên giường chợt chợt Lâm Kỳ. “Tiểu ngốc, người đừng có lo lắng a.”

Lâm Kỳ ngồi xổm một bên, nắm chặt những ngón tay có chút lạnh lạnh của hắn, mũi sao cay quá.

“Ngốc! Nhiều người như vậy, không được khóc.” Vương Lang nhỏ giọng thì thầm: “Một chút cũng không đau mà.”

“Có thuốc tê, người đương nhiên sẽ không đau.” Lâm Kỳ nói bằng giọng mũi nghèn nghẹn. “Người mới ngốc, ai cho người chạy đến?”

“Không lẽ đứng nhìn người bị người khác sờ a?” Vương Lang trừng mắt. Ta kháo! Còn chưa có cắt mấy cái móng vuốt bẩn thỉu của bọn chúng đâu!

Sau khi đến bệnh viện, cái mông của ai đó được may lại.

“Có lưu sẹo hay không a?” Vương Lang lo lắng hỏi.

“Sợ cái gì? Có sợ thì cũng chỉ có mình ta xem.” Lâm Kỳ thốt ra xong mới bắt tri bắt giác mà đỏ mặt.

Vương Lang hắc hắc cười, nằm úp sấp trên giường niết niết bàn tay của tiểu ngọc, chơi đến vui vẻ.

Nửa tiếng sau, nhóm người thân nhận được điện thoại đã nhanh chóng đến bệnh viện.

Vương a di là người đầu tiên vọt đến bên giường bệnh, xoát một cái xốc cả tấm chăn lên.

“Mẹ!” Vương Lang kêu thảm thiết. Hắn còn chưa thể mặc quần a!!!

Tuy rằng cái mông đã bị băng gạc bao kín, nhưng mà có ai lại không cảm thấy xấu hổ đâu.

Sau khi xác định đứa con bảo bối thật sự không có chuyện gì nghiêm trọng, Vương a di mới nhẹ lòng, vội vàng gọi cho lão công sắp xếp bàn bạc, tính toán ở lại bệnh viện chăm sóc con.

“A di, thật xin lỗi. Lang vì cứu con nên mới bị thương.” Lâm Kỳ cúi đầu giải thích.

“Cái tên ngọc tử này, chuyện này với con đâu có quan hệ gì!” Vương a di vỗ vỗ bờ vai của y: “Không sao đâu, chờ mấy tên kia được đồn cảnh sát thả ra ngoài, ta sẽ tìm người tẩm quất bọn chúng một trận.”

Những lời này vừa xuất ra, cả phòng bệnh một mảnh yên tĩnh.

Vương Lang khiếp sợ há hốc miệng. Mẹ mình quả nhiên rất bực hân!

“A di, để ta chiếu cố Lang đi!” Lâm Kỳ muốn ở lại.

“Không được, người ngày mai còn có kì thi mà.” Vương Lang liên tục phát tay: “Trở về đi, ta không sao, thật đó!”

“Sáng mai ta đi,” Lâm Kỳ ngồi lên mép giường, thanh âm mềm mại: “Lang, tối nay để ta ở lại đây đi.”

Vương Lang có hơi giật mình. Trước mặt người khác, tiểu ngọc vẫn luôn lãnh đạm với hắn, vậy mà bây giờ y cư nhiên trước cả đám đông hướng mình làm nũng?

Bị thương nhưng phúc lợi thật là tốt!

Trên hành lang, một bé mập đang nghiêm túc gọi điện thoại: “A lô, Đình Đình a?”

“Ân, làm sao vậy?” Hứa Đình ở đầu kia điện thoại hỏi.

“Biểu ca ta bị thương.”

“Cái gì? Không có việc gì chứ?” Hứa Đình giật nảy.

“Hắn vì cứu A Kỳ, chạy tới cùng đám người bắt cóc quyết đấu.” (Uy, làm gì có màn bắt cóc)

“Sau đó thì làm sao?” Hứa Đình hỏi tiếp.

“Sau đó hắn bị thương.”

“Bị thương như thế nào?”

“Ở mông.” Thanh âm Lạc Tiểu Tịch như đau kịch liệt. “Ta cảm thấy tiểu cục hoa của hắn nhất định là bị chị y tá may lại...”

“A?” Hứa Đình khiếp sợ, đây là cái kiểu đánh nhau gì, vì sao thương thế lại ở chỗ đó?

“Là bị người lấy dao đâm.” Lạc Tiểu Tịch đứng lúc giải đáp thắc mắc.

“Ta thao!” Hứa Đình giận tím mặt. “Ai con mẹ nó dám đánh? Lão tử đi tìm chúng tính sổ.”

“Mấy tên đó bị cảnh sát bắt.” Lạc Tiểu Tịch khịt khịt mũi. “Người trước tiên gọi điện an ủi biểu ca đi, hắn nhất định đang rất thương tâm.”

Và thế là Vương Lang trong phòng bệnh nhận được một cuộc gọi thật mặc danh kì diệu.

“Ai thế?” Lâm Kỳ chờ Vương Lang cúp máy mới lên tiếng hỏi.

“Hứa Đình,” Về mặt Vương Lang hoàn toàn mờ mịt. “Cũng chẳng biết hắn nói cái gì, kêu ta nên ăn thức ăn lỏng.” (=))

“Vậy người có muốn ăn không?” Lâm Kỳ hỏi hắn.

“Ta mới không thèm ăn thức ăn loãng.” Vương Lang cười hề hề một cách đê tiện: “Ta muốn ăn người...”

Lâm Kỳ nheo mắt, vươn tay chọc chọc miếng băng gạc trên mông hắn.

“A!” Vương Lang lại kêu thảm thiết.

Lâm tiểu công chúa hướng hắn nhăn mặt. Ai bảo người nói hươu nói vượn!

Một tuần sau, thành viên trong hội học sinh tìm khắp nơi không thấy Vương Lang, bèn gọi điện cho hắn. Không may người nghe máy lại chính là Lạc Tiểu Tích, lúc này cả bọn mới giật mình biết tin Vương Lang nằm viện.

Vì thế một đám người mang theo nào hoa quả, nào bánh trái ùn ùn đi thăm bệnh.

Vừa đẩy cửa vào là hình ảnh Vương Lang nằm sấp trên giường, bẹp miệng lằm bằm, cái quần tụt một nửa, trên mông còn thấy có băng gạc.

Mọi người kêu thảm thiết: “Lão đại, anh rút cuộc thất thân cho tẩu tử?”

“Cút!” Vương Lang bạo hoả lật bàn: “Lão tử là bị trĩ!”

23. Quyển 1 - Chương 22: Phiên Ngoại 3

Hai giờ sáng, một bằng hữu của ba ba Lâm Kỳ mới mở rạp hát, trước khi khai trương đang muốn tìm một nhạc sư dương cầm. Lâm Kỳ vừa nghe tin này đã rất hào hứng xung phong nhận.

Sáu giờ sáng cùng ngày, Vương Lang lái xe đến dưới nhà đón Lâm Kỳ.

“Buổi sáng tốt lành a.” Lâm Kỳ ôm một bọc quần áo to bự nghiêng ngả bước lên xe, miệng còn ngáp một cái.

“Người biểu diễn trong bao lâu?” Vương Lang hỏi y.

“Chắc là hai tiếng, 8 giờ khai trương, 10 giờ đại khái xem như xong.” Lâm Kỳ dụi dụi mắt: “Ta ngủ trước một lát, tí nữa đến thì gọi ta dậy a.”

“Vậy lúc người chơi đàn ta ở đâu?” Vương Lang tiếp tục hỏi.

“Tuỳ, người muốn ở đâu thì ở.” Lâm Kỳ mơ mơ màng màng trả lời.

Ngủ trên xe một tiếng đồng hồ, tinh thần Lâm Kỳ tốt lên không ít. Nhanh chóng vào phòng thay quần áo, Lâm Kỳ đứng trước gương chỉnh trang lại mái tóc.

Thợ trang điểm vác thùng đạo cụ tới làm việc, bị Lâm Kỳ hết tránh lại né.

“Được rồi, nam nhân thì trang điểm hoá trang làm cái gì!” Vương Lang đem tiểu ngọc che chở phía sau, thăm nghĩ tức phụ ta không cần trang điểm cũng đủ đẹp rồi.

Thợ trang điểm nhìn Lâm Kỳ một chút, nhìn cũng thuận mắt. Thôi, không trang điểm thì không trang điểm vậy.

Vương Lang lúc này vòng ra sau Lâm Kỳ giúp y chải tóc, thừa dịp không ai chú ý liền hôn trộm một phát.

“Đừng nháo!” Lâm Kỳ bắt đắc dĩ đẩy hắn ra. “Đừng có quấy rối, đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

“Ta làm sao mà ra ngoài được, khắp nơi toàn người với người.” Vương Lang bắt đắc dĩ.

“Ai quản người đi đâu.” Lâm Kỳ ôm lọ gel vuốt tóc chạy ra ngoài. Phải cách tên đại lưu manh này xa một chút, không có là thế nào cũng lại bị hôn trộm!

“Lâm Kỳ,” Ngoài cửa có người gọi: “Nhanh lên, đến lượt cậu rồi!”

“Nga,” Lâm Kỳ vội vàng chạy qua.

Trong phòng hoá trang có rất nhiều diễn viên đi tới đi lui, người này tìm không thấy bông tai, người kia tìm không ra lễ phục, lú lú lo lo thành một đoàn. Vương Lang bị ồn đến tâm phiền ý loạn, vì thế muốn ra ngoài đi dạo một vòng, đợi cho đến 10 giờ lại về đón Lâm Kỳ.

Đến chỗ hậu trường hần tùy ý liếc mắt một cái, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Lâm Kỳ đang chơi đàn. Góc độ không được tốt cho lắm, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của y. Mái tóc đen gọn gàng, cái mũi duyên dáng, đôi môi mỏng manh, còn hơi hơi thấy được chiếc bông tai loé sáng dưới ánh đèn...

Trên sân khấu rất tối, chỉ có một luồng sáng duy nhất chiếu thẳng vào người y. Lễ phục màu trắng, đàn dương cầm cũng màu trắng.

Ngón tay thon dài di chuyển lưu loát trên phím đàn, nhìn nhẹ nhàng như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

Vương Lang luyến tiếc ánh mắt mình rời đi, chỉ đơn giản ngồi xuống hàng ghế trước sân khấu.

Nguyên lai hạnh phúc cũng đơn giản như thế.

Có thể yên lặng nhìn y như thế, đã là hạnh phúc.

Bên cạnh có người ôm bó hoa muốn chạy qua, bị Vương Lang gọi lại.

“Có chuyện gì sao?” Cậu bé ở cửa hàng bán hoa hỏi hần.

“Này, bán cho ta một cành.” Vương Lang chỉ chỉ bó hoa trong lòng ngực của cậu.

“Không được đâu, cái này cửa hàng chúng ta đã kết thành một bó rồi.” Cậu bé lắc đầu.

“Làm ơn đi, rất quan trọng đối với ta.” Về mặt Vương Lang rất thành khẩn.

“... Vậy đưa người một bông vậy.” Cậu bé giao hoa mềm lòng, thấy hần nói chuyện cũng được, rút ra một cành hồng đưa cho hần.

“Cám ơn.” Vương Lang hướng cậu bày ra nụ cười cảm kích.

Đợi cho Lâm Kỳ biểu diễn xong, chạy về hậu trường lại tìm không thấy Vương Lang.

Còn không màng xem mình biểu diễn a? Lâm Kỳ có chút buồn bực, lấy di động ra tính bấm số hần, lại thấy có một tin nhắn chưa đọc, của Vương Lang.

“A Kỳ, đến tầng 5 đi, ta ở trên đó.”

Tầng 5 còn chưa có lắp thiết bị xong, hần chạy lên đó làm gì? Lâm Kỳ thật mặc danh kì diệu cắt điện thoại, bước vào thang máy.

Giữa từng đồng từng đồng trang thiết bị, Lâm Kỳ vừa đi vừa tìm, nhưng vẫn không thấy người đâu a.

Đang nghi ngờ thì từ phía sau có người nhẹ nhàng ôm lấy y.

“Làm ta sợ muốn chết!” Lâm Kỳ dễ khóc dễ cười, xoay người trừng hần: “Đang yên đang lành người chạy tới đây làm chi? Chơi trò ngồi nhà ma a?”

“Bởi vì nơi này không có người quấy rầy, còn có, cái này tặng người.” Vương Lang vừa nói vừa lấy cành hoa hồng đưa ra. “Xem như... chúc mừng người biểu diễn thành công.”

“Tặng ta?” Lâm Kỳ có hơi bất ngờ. Không có gì tự nhiên tặng hoa cho mình???

“Hôm nay lúc người chơi đàn nhìn đẹp lắm!” Vương Lang ôm y vào trong lòng, tiếng nói trầm thấp dụ hoặc: “Cực cưng, ta yêu người.”

“Tự nhiên buồn nôn như vậy làm chi...” Tim Lâm Kỳ không hề thua kém đánh trống liên hồi, y rút cuộc đơn giản vùi mặt vào lòng hắn.

“Không có gì, chỉ là muốn nói.” Tay Vương Lang cầm lấy cái cảm khéo léo của y, nhìn thật sâu vào ánh mắt y: “A Kỳ, người nói yêu ta được không, trước giờ người chưa có nói qua.”

“.....” Mặt Lâm Kỳ xoát cái biến hồng, có chút không thích ứng kịp bộ dạng nghiêm túc như thế của Vương Lang, còn có... câu thổ lộ trực tiếp kia của hắn.

“A Kỳ...” Trong thanh âm Vương Lang có chút vội vàng xao động, có chút ỷ khuất, còn có chút làm nũng.

“... Ta yêu người.” Lâm Kỳ cuối cùng đầu hàng, thanh âm nhỏ hơn tiếng muỗi kêu.

Gương mặt Vương Lang tràn ngập tiểu ý, cúi người hôn trụ đôi môi y.

Trong căn phòng đầy ắp đồng thiết bị, ánh đèn mờ ảo le lói, gần cửa sổ có kê một chiếc bàn.

Lâm Kỳ bị Vương Lang hôn đến vụng vụng hồ hồ, trong hoảng hốt cảm nhận được bản thân mình như bị người ôm lấy lơ lửng, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Lang, chúng ta trở về rồi mới làm tiếp được không?” Lâm Kỳ có chút khấn trương.

“Đừng sợ, nơi này không có người lui đến.” Vương Lang cởi chiếc nút trên lễ phục của y, một tay theo vạt áo sơ mi tiến vào.

Có rất nhiều sự tình cả hai người đều quen thuộc, Vương Lang rất nhanh đã có thể làm cho Lâm Kỳ buông tha phản kháng.

Lễ phục hoa lệ bị trải ra bàn, áo sơ mi và quần cũng nằm cách đó không xa, chỉ có độc nhất một chiếc nơ cổ màu đen tro tro, càng tôn thêm vẻ trắng nõn của làn da.

Vương Lang gần như tham luyến si mê nhìn chăm chăm vào thân thể hoàn mỹ bên dưới, bàn tay khẽ vuốt ve.

“Lang...” Trong mắt Lâm Kỳ là thủy quang khó nhìn, chịu không nổi cái loại tra tấn tựa như vĩnh viễn không hết này, chủ động nhắc chân vòng quanh thắt lưng hắn.

“A... Chờ không nổi?” Vương Lang cười khẽ.

Lâm Kỳ cắn cắn môi, đưa tay cởi ra chiếc dây lưng của hắn.

“Hiện tại đốt lửa, lát nữa phải chịu trách nhiệm a.” Vương Lang bắt lấy đôi tay không an phận của y, con người bị nhuộm thành một màu đen như mực.

“... Muốn.” Toàn thân Lâm Kỳ bị tình dục nhuộm màu hồng nhạt.

“Muốn sao? Vậy chút nữa không được phép nói không nga.” Vương Lang bĩ bĩ cười, đưa tay cố định vòng eo của y, động thân một cái liền vào.

Dưới lầu là những ngôi sao thăm đỏ, có cả chân dài và rượu ngon, nhìn qua vừa hào nhoáng vừa diễm lệ.

Trên lầu là căn phòng tối mờ với hàng đồng dụng cụ, có hai thân thể trẻ tuổi đang vĩnh viễn dây dưa.

Bốn phiến môi thiết tha duyên cắn lẫn nhau sau một lúc mới có thể tách ra, lại thấy được một sợi chỉ bạc kéo ra từ khoé môi, đậm mỹ nhưng cũng rất tình sắc.

Vì thế có người khẽ động thân mình, một lần nữa dâng lên đôi môi. Một người khác phối hợp cúi đầu, thật sâu hôn trụ.

Cả thế giới cứ như không hề tồn tại, chỉ còn có cảm giác kích thích từ phía đối phương.

Đợi đến khi hoan yển (ở thì cái mà mọi người đều biết ấy) kết thúc, cả người Lâm Kỳ đều rải đều hôn ngân xanh xanh tím tím, còn chính y thì vô lực cuộn tròn trên mặt bàn.

Vương Lang mặc hảo quần áo rồi vòng tay đem Lâm Kỳ ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng thay y lau sạch dấu vết trên người.

“Lang,” Lâm Kỳ đột nhiên rất muốn khóc, nhưng chính y cũng không biết nguyên nhân là vì sao.

Vương Lang lặng lẽ cúi đầu, khẽ chạm bờ môi y. Không hề mang theo chút xíu tình dục nào, chỉ đơn thuần là lòng thương yêu.

Đơn giản lau khô hạ thân của y xong, Vương Lang nhìn đến quần áo Lâm Kỳ trên mặt đất mà khổ mặt. Vừa nhả lại vừa bần, làm sao mà mặc lại được?

Lâm Kỳ cuộn người trong lòng ngực Vương Lang, lười biếng không muốn nói chuyện, cũng chẳng muốn động đây.

“A Kỳ, người lúc đến đây là mặc thường phục phải không? Ta xuống dưới lầu lấy lên cho người, ở đây chờ một chút nhé?” Vương Lang nhẹ giọng hỏi y.

“Không được!” Lâm Kỳ nắm chặt vạt áo hần.

“Nghe lời, quần áo người bây giờ không mặc lại được. Ta sẽ quay lại nhanh mà.” Vương Lang vỗ vỗ lưng y.

“Không được.” Lâm Kỳ vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Hoan ái kịch liệt ban nãy không chỉ rút cạn thể lực của y, mà còn rút luôn cả năng lực suy nghĩ của y.

Y biết Vương Lang đang nói chuyện với mình, nhưng lại không biết hần nói cái gì.

Chỉ duy nhất nghe được hần muốn mình một mình ở lại đây chờ hần.

Đương nhiên là không được!

“A Kỳ...” Vương Lang bất đắc dĩ.

Hàng mi Lâm Kỳ khẽ run, y mơ mơ màng màng ngủ mất.

Chờ đến khi tỉnh lại, y đã được thay áo ngủ, lại còn nằm trên giường trong khách sạn nữa.

“A Kỳ,” Vương Lang cúi xuống cọ cọ cái trán y: “Tỉnh rồi?”

“Mấy giờ rồi?” Lâm Kỳ khàn giọng hỏi.

“Hơn 9 giờ tối rồi.” Vương Lang lại đem cả người y ôm vào trong lòng. “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Hoàn hảo...” Lâm Kỳ đỏ mặt thẹn thùng.

Đơn giản rửa mặt một chút, hai người ra ngoài ăn cơm.

Tiểu xan bao xốp giòn, thơm mát, phía trên còn rưới chút tương tiêu đặc chế. Bên cạnh là một miếng beefsteak tuyệt vời hoà quyện hương vị với món súp.

Bồi bàn bưng khay bạc qua lại giữa các khách nhân như con thoi, các nhạc công mặc áo đuôi tôm mỉm cười hoà nhã, cùng nhau diễn tấu một giai điệu chúc mừng.

Mọi thứ đều thật mỹ hảo!

Dùng bữa xong, hai người chủ động nắm tay nhau đi bộ. Còn vài ngày nữa là đến dịp Giáng sinh, bởi vậy trên đường nơi nơi đều trang hoàng cây thông Noel.

Bông tuyết từ trên không lả tả theo gió. Lâm Kỳ vươn tay, tiếp được một bông tuyết nho nhỏ.

Một mảnh trong suốt dừng lại trên lòng bàn tay ấm áp, rất nhanh đã hoá thành giọt nước chảy đi mất.

Nhìn hành động trẻ con của y, khoẻ môi Vương Lang khẽ cong lên, bàn tay hần nắm bàn tay y càng thêm chặt.

Quảng trường trước cửa toà thị chính vẫn còn rất nhiều cửa hàng mở cửa, trên tán vẩy tuyết từng vĩ đại có treo thật nhiều những mảnh phiến nhỏ.

“Ước một điều đi!” Một nhân viên công tác đưa ra hai mảnh phiến. “Viết xong rồi treo lên cây, đợi lát nữa nếu may mắn được chọn thì không chỉ điều ước thành sự thật, còn có thể được quà nữa đây.”

“Không cần,” Vương Lang quay sang tiểu ngọc cười cười: “Ước nguyện của ta đã trở thành sự thật rồi.”

“Ước nguyện gì?” Lâm Kỳ mỉm cười, nheo nheo mắt hỏi hần.

“Thế này này.” Vương Lang đột nhiên kéo y vào trong lòng, cúi đầu hôn trụ thật sâu.

Xung quanh có người thấy được, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng rồi hầu như đều biến thành tươi cười thiện ý: Yêu nhau là tốt rồi.

Ánh đèn từ trên cây thông Nole lưu chuyển, có người chủ trì cầm lấy micro lớn tiếng khơi mào, đám đông cũng trở nên rộn ràng náo nhiệt.

Xa xa trong giáo đường mơ hồ truyền đến tiếng thánh ca, chúc phúc cho những con người thiện lương trên đời.

Trời rất lạnh, nhưng hai bàn tay đang nắm nhau kia lại thật nóng.

Trong lòng, cũng ấm áp vậy đi!

24. Quyển 1 - Chương 23: Phiên Ngoại 4

Trong nháy mắt, Lâm Kỳ đã học xong năm thứ tư chuẩn bị tốt nghiệp.

Trong lễ tốt nghiệp, Lâm Kỳ đại biểu toàn bộ sinh viên năm cuối sắp tốt nghiệp đọc diễn văn. Tây trang nghiêm túc, bông tai màu bạc, dáng cười tươi tắn và ánh mắt trong veo.

Vương Lang đã cố ý chạy đến từ sáng sớm, ngồi lẫn trong đám sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp.

Trong vườn trường thì tối không thiếu chính là bát quái (lời đồn) và chuyện xấu, huống hồ bình thường hai người cũng không quá che đậy quan hệ của mình. Vì thế có tiếng người nhỏ nhỏ đùa giỡn.

“Học trưởng, đi lên tặng hoa a!”

“Học trưởng, lên ôm một cái đi a!”

Vương Lang không nhin được mà cười, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu ngọc trên khán đài, thì thấy y cũng đang nhìn về phía mình.

Lâm Kỳ có hơi khấn trương, hần trăm ngàn lần đừng có làm cái gì khác người a! Cha mẹ với thầy cô hiệu trưởng gì gì còn ngồi ngay phía dưới đó!

Thấp tha thấp thỏm mà hoàn thành xong bài diễn văn, Lâm Kỳ gần như là chạy xuống khỏi sân khấu, y rất lo sợ Vương Lang có thể sẽ xông lên cho mình một cái ôm nồng nhiệt.

“Mẹ,” Lâm Kỳ ngồi xuống bên cạnh mẹ mình.

“Con trai ta rất soái a!” Lâm a di rất hơn hở mà khoe ảnh chụp. “Lúc về chọn mấy tấm rồi đem đi rửa.”

“Mẹ!” Lâm Kỳ bất đắc dĩ. Chung quanh còn có đồng học mà, xấu hổ muốn chết đi được...

“Đi tìm Lang đi, ta vừa mới thấy hần ngồi hàng dưới cùng thì phải.” Lâm a di quay đầu muốn chỉ phương hướng cho Lâm Kỳ. “Đi? Chạy đi đâu mất rồi?”

“Không sao, con biết hần ở đâu.” Lâm Kỳ nheo mắt chạy ra khỏi hội trường.

Một đường chạy thẳng đến sân bóng đá mini phía Tây, y đã thấy Vương Lang ngồi trên khán đài đang ngoắc ngoắc tay với mình.

Chạy đến ngồi bên cạnh, Lâm Kỳ lấy đầu cọ cọ vào bờ vai của hần.

Vương Lang cũng vòng tay qua bờ vai nhỏ nhỏ của y, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán.

Sau sân bóng chính là một toà giáo đường, mỗi ngày đều có tiếng chuông cổ rơi vào khuôn viên sân trường, ngẫu nhiên còn có một bài thánh ca được hoà xướng.

Mùa thu hai năm trước, nhà trường có tổ chức kỉ niệm 50 năm thành lập trường, Vương Lang lấy thân phận là chủ tịch hội học sinh đương nhiên bị bắt tham gia lên kế hoạch, Lâm Kỳ lại là đại biểu của nhà trường đi giao lưu trao đổi, chuyện to chuyện nhỏ cứ ùn ùn kéo đến, làm cho cả hai người có đến một tháng còn chưa gặp mặt nhau.

Bởi vậy ngay sau khi buổi lễ kết thúc, hai người ngay cả Khánh công yến (tiệc mừng Quốc khánh) cũng không tham gia, trực tiếp chuồn ra ngoài hội trường.

“Đi đâu?” Lâm Kỳ hỏi hẩn.

“Sân bóng đi! Theo cánh cửa kia mà ra ngoài, đi từ cửa chính thế nào cũng bị người tóm.” Vương Lang túm lấy y mà chạy.

Lúc chạy đến sân bóng mới phát hiện, cái cửa nhỏ kia cư nhiên đã bị khoá!

“Mệt chết!” Lâm Kỳ leo lên khán đài thở hổn hển.

“Lại đây, cho ta xem coi có gãy không.” Vương Lang đặt mông ngồi bên cạnh, hai tay kéo mặt y qua.

“Đừng có náo!” Lâm Kỳ có hơi ngượng.

Một, hai giờ chiều, trời vẫn còn rất sáng, vạn nhất bị đồng học thấy thì phải làm sao a?

“Nơi này ai mà tới a! Mọi người đều đến sân vận động mới xây rồi.” Vương Lang rất hưng phấn chỉ chỉ bộ tây trang trên người: “Lão công ta hôm nay soái hay không soái?”

“Quần áo soái, người” Lâm Kỳ hi hi cười.

Hai người trên khán đài cãi nhau một trận ầm ĩ xong, thì Lâm Kỳ dựa vào trong lòng Vương Lang, đưa tay nghịch cái nút áo trên bộ tây trang của hẩn.

Nhìn khuôn mặt nhu thuận nhỏ nhắn của Lâm Kỳ, trên môi Vương Lang liền không kìm được ý cười.

Xa xa trong giáo đường truyền đến tiếng nhạc chúc mừng đám cưới.

“A Kỳ,” Vương Lang lấy ngón cái xoa nhẹ gương mặt y: “Trong tương lai người muốn cái hôn lễ như thế nào?”

“Hôn lễ?” Lâm Kỳ có hơi ngoài ý muốn, một chút vui mừng, nhưng cũng một chút chần chờ.

“Đúng vậy!” Vương Lang mỉm cười với y: “Tương lai chúng ta sẽ kết hôn.”

Đôi mắt Lâm Kỳ chớp chớp, y cảm thấy mũi mình đã cay cay.

Mình và hẩn, cũng có thể có hôn lễ sao?

“Ân, đến lúc đó cũng không nên mời nhiều người. Trừ bỏ chúng ta thì có cha mẹ, còn có một vài tên bạn tốt là được rồi.” Vương Lang đem y ôm thật chặt. “Sau hôn lễ ta sẽ mang người đi du lịch, tùy người muốn đi đâu, tùy người muốn đi bao lâu ta đều cùng người. Như vậy được không?”

“Hảo.” Lâm Kỳ gật đầu, cổ họng hơi khàn khàn.

“Ngốc! Như thế nào lại khóc?” Vương Lang nhéo nhéo mũi y cố ý đùa: “Mới nói cái hôn lễ người đã mừng đến như vậy, về sau còn muốn cùng ta cả một đời, người chẳng phải sẽ hạnh phúc đến chết ngất đi?”

Lâm Kỳ cũng không thềm cãi nhau với hẩn, chỉ mân miệng cười cười.

“Vậy, cầm lấy cái này về sau gặp ta mà đổi nhẫn.” Vương Lang moi di động từ trong túi ra, đưa tay gỡ cái móc điện thoại ra nhét vào túi áo y. “Giữ cho kĩ, đánh mất là ta tuyệt nợ a!”

Lâm Kỳ nhìn khuôn mặt mang theo ý cười vô lại của hẩn, lòng tràn đầy ấm áp.

Sân bóng sau giờ Ngọ rất vắng vẻ, duy nhất có hai thân hình nam sinh đang hôn nhau mãnh liệt, nhưng cũng rất ngọt ngào.

Bên tai là khúc nhạc mừng đám cưới người khác, nhưng hạnh phúc trước mặt lại là của chính mình.

Từ đó về sau, cái sân bóng cũ nát này liền biến thành nơi hẹn hò thường xuyên của hai người. Cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau nghe thánh ca, cùng nhau cười, cùng nhau nháo...

Mỗi một cảnh tượng đều là kỷ niệm bốn năm đại học tốt đẹp nhất trong đời.

Nhớ lại năm trước Vương Lang tốt nghiệp, hai người cũng là ở trong này.

Khi đó là buổi tối, sau đó mình với hắn ở sân tập thể dục...

Mặt Lâm Kỳ đỏ lên, cảm thấy nghi hoặc vì sao lá gan mình lại lớn đến vậy nhỉ?

Là do ban đêm tình sắc rất lưu nhân, hay là do thanh âm Vương Lang rất mê hoặc?

Dù sao thì hi lý hồ đồ, mình cũng đã...

Hơn nữa, cảm giác hình như cũng không tệ lắm...

“A Kỳ, cười cái gì vậy?” Vương Lang nhéo mũi y.

Ta là đang cười sao? Mặt Lâm Kỳ lại càng đỏ hơn.

“Có phải hay không nhớ đến ngày này năm trước, chúng ta ở trong này... Ân?” Vương Lang ghé vào lỗ tai y cười nhẹ, khi hô hấp thở ra nhiệt khí làm cho Lâm Kỳ một trận ngứa ngáy, bàn tay cũng không tự giác với vào trong vạt áo của y. “Có muốn thử lại một lần không?”

“Không muốn!” Lâm Kỳ dùng sức đẩy hắn ra.

Đùa cái quỷ gì a!!! Năm trước tốt xấu gì thì cũng là buổi tối, hiện tại còn đang là ban ngày ban mặt đó...

“Ha ha ha...” Vương Lang ngồi trên ghế, nhìn Lâm Kỳ bên người mặt mũi đang khấn trương quá độ mà cười lớn. “Ngốc quá! Ta chọc ngươi thôi, ta sao có thể cầm thú đến như vậy a?”

Ngươi mà không cầm thú?! Lâm Kỳ tức tối. Trên đời này làm gì tìm được cái giống đực nào là tế bào đơn sinh cấp thấp dễ dàng động dục giống ngươi chứ?

Lúc ở nhà, lúc mình vào nhà bếp pha cà phê, lúc vào thư phòng chơi đàn, lúc ra phòng khách xem TV, lúc đi toilet đánh răng, tùy thời tùy chỗ đều bị hắn ôm đến trên giường. Hừ!

Đến kí túc xá, mình nguyên bản cũng có một đứa bạn cùng phòng, nhưng cậu ta lại suốt ngày không trở về, cả tháng may ra lộ mặt được hai lần, thế là cái tên đại lưu manh này liền trường kì cầm cọc trong đấy, xem cái kí túc xá như căn nhà thứ hai không khác là bao.

Thậm chí có mấy lần, ở ngay trong sân trường, mình còn bị hắn... cái kia cái kia...

“Sắc cuồng!” Lâm Kỳ ngượng ngùng mà nhớ lại.

Vương Lang nhướn mi, cũng không phản bác. Chỉ là nhớ lại trong đầu, mỗi lần làm chẳng phải ngươi cũng rất phối hợp đấy thôi. Vừa mới bắt đầu thì còn phản kháng, về sau thì chính là dục cự còn nghênh!

“Không cho cười!” Lâm tiểu công chúa đoán được suy nghĩ trong lòng của Vương Lang, thế là đỏ mặt chỉ hắn.

“Không cười, nói chuyện đứng đắn.” Vương Lang chìa tay ra: “Đồ vật ta đưa ngươi một năm trước đâu rồi?”

“Đánh mất rồi.” Lâm Kỳ nhìn trời.

“A... Không được nháo, mau đưa cho ta.” Vương Lang đứng lên, đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy y. “Ngoan, đưa cho ta nào.”

“.....” Lâm Kỳ cong miệng, đưa tay vào túi quần lấy đồ ra trả cho Vương Lang.

“Ta nói rồi, sau này cái này sẽ đổi được nhẫn.” Vương Lang giơ một cái hộp ra trước mặt Lâm Kỳ: “Mở ra xem.”

Lâm Kỳ chần chờ một chút rồi vươn tay nhận lấy cái hộp kia.

“Mở ra a!” Vương Lang thúc giục.

Mở chiếc hộp ra là chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh đang yên lặng nằm đấy, mặt trong có khắc chữ viết tắt cho tên của hai người.

“Có thích không?” Vương Lang cọ cọ vào tai y: “Đây là một người bạn của Hứa Đình đặc biệt thiết kế cho chúng ta. Chỉ có một đôi duy nhất này thôi đấy.”

Lâm Kỳ gật đầu, nước mắt dừng trên tay.

Vương Lang cười cười, lấy ra một chiếc nhẫn, cẩn thận đeo vào ngón trỏ bàn tay trái cho Lâm Kỳ.

Tay tiểu ngọc rất đẹp, khi đeo nhẫn vào trông lại càng chói mắt.

Lâm Kỳ cũng cầm một chiếc nhẫn đeo vào giúp hắn, nhưng tay y lại run run.

“Ngốc!” Vương Lang vòng tay ôm chặt lấy Lâm Kỳ: “Đi thôi, ta đưa ngươi đến một chỗ.”

“Chỗ nào?” Lâm Kỳ ần ần có chút đoán được, nhưng cũng không dám khẳng định.

Xe chạy một đường đến trước cửa một căn nhà nhỏ ở phía Nam thành phố thì dừng lại.

Vương Lang kéo tay Lâm Kỳ đi vào căn phòng ở phía trước, sau đó hắn quay đầu nhìn Lâm Kỳ cười cười.

“Lang,” Lâm Kỳ ngập ngừng nhìn nhìn hắn.

“Kết hôn thì làm sao lại không có động phòng chứ!” Vương Lang đưa cho y một chiếc chìa khoá: “Cho căn nhà sau này của chúng ta.”

Kính hỉ quá lớn làm Lâm Kỳ có điểm mơ hồ.

Mở cánh cửa ra là căn phòng đầy ắp người. Có cha mẹ mình, có Vương thúc thúc và Vương a di, còn có biểu ca của mình, có Trần Việt cùng Hàn Dạ, Lạc Tiểu Tịch, bác sĩ Cung, Hứa Đình, và cả một người bạn của Hứa Đình nữa.

“Nga nga, kết hôn nga!” Lạc Tiểu Tịch hoan hô.

Cung Lâm ở một bên nhìn bé mà cười.

Bé mập nhìn cái bánh cưới mà nuốt nước miếng hơn chục lần rồi, đã thế bé còn vụng trộm lấy ngón tay quẹt một ít kem ăn...

“Tiểu Hắc, A Kỳ nó kết hôn...” Biểu tình trên mặt Trần Việt thật phức tạp.

“Ngươi nếu thích, ngày mai chúng ta cũng kết hôn.” Hàn Dạ xoa xoa đầu hắn.

“Không cần, cuộc đời tự do của ta còn chưa có chơi đủ.” Trần Việt thẹn thùng che mặt.

Hàn Dạ nheo mắt, mang theo Trần Việt ra ban công.

“Hàn gia gia, là ta sai lầm rồi...” Trần Việt kêu thảm thiết.

Hứa Đình thì nhìn nhìn nam sinh bên cạnh mình, thấy hắn cười một cách xấu xa.

“Ngươi cười cái gì?” Hứa Đình hỏi.

“Ai cần ngươi lo!” Nam sinh kia hếch mũi lên trời hừ hừ.

“Ngươi không cần quá phận.” Hứa Đình thấp giọng uy hiếp, đang chuẩn bị bạo lực một chút thì chợt nghe một trận xôn xao bên ngoài.

Quay đầu lại thì hình ảnh đập vào mắt là Lâm Kỳ hai mắt đỏ hồng đang ôm mẹ mình.

“Tiểu tử ngốc!” Lâm a di vỗ về bờ vai của y. “Các người cao hứng là tốt rồi.”

Này đại khái là hôn lễ đơn giản nhất trên thế giới đi.

Không có hoa tươi, không có lễ phục lộng lẫy, không có trâu cau, nhưng lại hạnh phúc tràn đầy.

Giữa căn phòng, Vương Lang cầm tay Lâm Kỳ mỉm cười.
Trong góc phòng, Lạc Tiểu Tịch vụng trộm ăn bánh ngọt.
Đều là ngọt ngào hương vị.
___ Hoàn ___

25. Quyển 2 - Chương 1

Lạc Tiểu Tịch là một hài tử ngoan ngoãn, năm nay mười sáu tuổi, vừa bước chân lên cao nhĩ.
Bé có gương mặt đỏ đỏ toàn thịt, mắt to chớp a chớp, trong nháy mắt đã miếu sát vô số tỷ tỷ xinh đẹp.
Vì thế, Lạc Tiểu Tịch có thể thường xuyên thu được chocolate từ các tỷ tỷ xinh đẹp này.
Ai nha, thật là vui vẻ nha!
Xoay vòng vòng...
Bất quá, gần đây Lạc Tiểu Tịch có chút buồn bực, bởi vì toàn bộ số chocolate của bé đã bị một người tịch thu mất.
“Về sau mỗi ngày chỉ được ăn nhiều nhất là ba thanh.” Cung Lâm đem số chocolate bỏ vào ngăn tủ khoá lại.
“Bốn thanh.” Lạc Tiểu Tịch cò kè mặc cả.
“Hai thanh.” Cung Lâm nhướn mi cười cười.
“..... Vẫn là ba thanh đi.” Lạc Tiểu Tịch thở ngắn thở dài.
Cung Lâm nhìn tiểu hài tử lẩn lộn trên tấm thảm, tâm có chút buồn cười.
“Đứng lên đi, ta mang người ra ngoài ăn cơm.” Cung Lâm vỗ đầu bé.
“Không được vỗ a!” Lạc Tiểu Tịch khấn trương bảo vệ cái đầu của mình. “Tuần sau kiểm tra Vật lý đó. Thật vất vả mới học vào đầu được, vỗ rồi nó bay hết thì làm sao?”
“Lần này có thể đạt điểm trên trung bình không?” Cung Lâm thật nghiêm túc hỏi bé.
“... Ta sẽ cố hết sức.” Thanh âm Lạc Tiểu Tịch rõ ràng yếu đi rất nhiều.
“Cố gắng?!?” Cung Lâm đập bàn: “Ngày hôm qua ta mới giảng lại cho người mấy đề ôn tập, nhanh như vậy đã quên rồi?”
“Khó như vậy, ai mà nhớ kĩ được a?” Lạc Tiểu Tịch bi phẫn: “Chỉ có biến thái mới có thể học được!”
Một câu này vừa ra, bác sĩ Cung Lâm thi vào đại học đạt điểm tuyệt đối môn Vật lý của chúng ta xoát cái đã đổi sắc mặt.
“Ách... Đương nhiên là ngoại trừ người...” Lạc Tiểu Tịch cũng biết mình đã lỡ mồm, vội vàng chớp chớp mắt một cách vô tội. “Cung Lâm, tối nay chúng ta ăn cái gì nga?”
“Mì rau cải.” Cung Lâm ngồi xuống sofa, mở TV. “Người về phòng đem tập vở hôm qua nhìn lại một lần đi, 6 giờ thì ra ăn cơm.”
“... Ta không thích ăn rau xanh.” Lạc Tiểu Tịch kháng nghị.
“Vậy người ăn mì với nước sôi,” Cung Lâm ngắc đầu nhìn bé: “Tự mình chọn.”
“Ta sẽ nói với mẹ là người ngược đãi ta.” Lạc Tiểu Tịch cả giận nói.
“A di sẽ không tin người.” Cung Lâm cười đến tà ác.

Trên mặt Lạc Tiểu Tịch đã có ngấn nước mắt, nặng nề lê đôi chân vào phòng đọc sách.

Cha mẹ xuất ngoại, trong nhà chỉ có một mình, bé cũng sớm đã quen. Ai biết được một ngày kia về nhà, trong nhà lại nhiều thêm một người.

“AAA! Sắc lang!” Lạc Tiểu Tịch kêu thảm thiết.

Người này lúc trước bé đã gặp qua, chính là đại lưu manh a đại lưu manh, lần đầu tiên gặp mặt đã nhân cơ hội sờ soạng bé.

Cung Lâm cũng có chút kinh ngạc, vốn là nhận được điện thoại của mẹ, nói rằng bà có người bạn tốt, con sắp vào cấp ba, cho nên nhờ hắt lại đây ôn tập cho nhóc chút bài học. Đã không muốn đáp ứng, nhưng là mẹ hắt cứ năm lần bảy lượt nói đi nói lại hoài, hắt thôi thì đành miễn cưỡng đáp ứng vậy.

Không nghĩ tới, cư nhiên lại là bé mập này...

“Người người người người như thế nào lại ở nhà của ta? Ta nói cho người, ta ta ta ta...” Lạc Tiểu Tịch lắp bắp.

Cung Lâm bắt đầu dĩ, thật vất vả mới giải thích rõ ràng được.

“Mẹ, con không chịu không được à?” Lạc Tiểu Tịch ôm điện thoại khóc rống lên, nước mắt như mưa.

“Không thể!” Giọng nói Lạc mama tràn đầy một cỗ khí phách không cho cự tuyệt. “Bằng không người phải qua nhà biểu ca Vương Lang ở.”

Lạc Tiểu Tịch cũng hết cách, nước mắt ngấn nước mắt dài cúp điện thoại.

Cứ như vậy, cuộc sống ở chung của một sinh viên đứng đầu của Đại học Y và một tên nhóc vừa vào trung học chính thức bắt đầu.

Nhóc con rất cảm hận, bác sĩ sắc lang lúc nào cũng bắt bé học Vật lý.

Bác sĩ Cung cũng tức giận không kém, tên nhóc mập này sao lại ngốc đến như vậy a?

Buổi tối lúc ăn cơm, Lạc Tiểu Tịch nhìn tô mì với rau cải xanh trước mặt mà một chút khẩu vị cũng không có.

Không có thịt, không có bánh kẹo này nọ, càng không có trái cây hoa quả.

“Ta mỗi ngày vận dụng đầu óc rất căng thẳng, cần phải bổ sung dinh dưỡng.” Lạc Tiểu Tịch chỉ chỉ vào mình bắt đầu đàm điều kiện. “Ngày mai ta muốn ăn sườn kho.”

“Hai giờ đồng hồ làm được 3 bài, trong đó có 1 bài làm sai, ta không biết là người dùng não quá độ đó!” Cung Lâm chậm rì rì gõ gõ mặt bàn.

Lạc Tiểu Tịch rơi lệ.

Này tuyệt đối là khinh bỉ!

Bộ giải được bài Vật lý là giỏi lắm sao!

Cảm giận!!!

“Cơm nước xong đi về giải bài tập ta ra cho người ấy.” Cung Lâm buông đũa, đứng lên: “Trở về ra sẽ kiểm tra, làm không xong ngày mai lại tiếp tục ăn mì với rau cải.”

“Người đi đâu?” Lạc Tiểu Tịch tò mò hỏi hắt.

“Có nói người cũng không biết.” Cung Lâm lười quan tâm một tên nhóc, lên lầu thay quần áo rồi ra cửa.

Thiệt! Diện đồ như vậy, chắc chắn là đi ăn tiệc. Lạc Tiểu Tịch trừng lớn đôi mắt.

Mì trong tô vừa nhạt lại chẳng có hương vị gì cả, thật sự là không muốn ăn.

Mở tủ lạnh ra nhìn nhìn, một đồng thịt tươi a...

Không, không biết làm a...

Bác sĩ sắc lang đúng là biến thái, không tự mình làm cơm còn chưa nói, thế nhưng còn không để a di nấu cơm làm việc.

Khó chịu, khó chịu!

Rầu rĩ về phòng, Lạc Tiểu Tịch tìm ra hai khối chocolate lúc trước lén giấu được, vụng trộm ăn luôn. Sau đó phải quăng luôn lớp giấy bao nữa, để tên bác sĩ sắc lang kia khỏi phát hiện.

Ai nha, cuộc sống sao mà hảo cay đắng nha!

Tối, khi Cung Lâm trở về, hắn thấy được đèn phòng Lạc Tiểu Tịch còn sáng.

Gần 12 giờ khuya rồi a, nhóc mập này làm cái gì mà còn chưa đi ngủ?

Cung Lâm có chút buồn bực. Bài tập mình ra cũng không khó, nhóc ấy sẽ không làm bài lâu như vậy chứ?

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, hắn thấy được một Lạc Tiểu Tịch đang nằm ghé vào trên bàn vù vù say ngủ.

Cung Lâm nhíu nhíu mày, đến trước mặt bé muốn gọi bé dậy lên giường nằm, ánh mắt liếc qua trang vở lại thấy có chỗ kì quái.

Cẩn thận rút ra, chỉ thấy chữ trên trang giấy chẳng được bao nhiêu, nhưng chân gà chân vịt thì đặc biệt nhiều, ở giữa còn có chocolate và kẹo dẻo...

Trong góc phòng cũng có những bức tranh na ná như thế, hắn thế nào cũng nhận không ra thằng nhóc vẽ cái gì. Nhìn kĩ thật kĩ mới phát hiện ra bên cạnh có một hàng chú thích: Đây là xá xiu.

Phốc... Cung Lâm nhin không được mà bật cười ra tiếng. Vật nhỏ này cũng thú vị ra phết!

“Tiểu Tịch, đứng dậy lên giường ngủ!” Cung Lâm ghé vào lỗ tai bé nhẹ giọng kêu.

Lạc Tiểu Tịch hừ hừ hai tiếng, ngồi dậy, mờ mịt lấy tay lau nước miếng.

“Đánh răng rửa mặt chưa?” Cung Lâm hỏi bé.

“Àn, rồi.” Lạc Tiểu Tịch ngáp một cái.

“Đi, mang người lên giường ngủ.” Cung Lâm ôm bé dậy.

Lạc Tiểu Tịch giống như một bé koala nhỏ, ngoan ngoãn vươn đôi tay toàn thịt ôm lấy cổ hắn.

Cung Lâm cảm thấy rất mắc cười. Nhóc mập này nếu chưa tỉnh ngủ thì phản ứng sẽ cực kì trì độn. Đáng yêu thật!

Ôm bé nhét vào trong ổ chăn, Cung Lâm nhéo nhéo lỗ tai bé: “Tiểu ngốc tử, ngủ ngon.”

“Đại sắc lang, ngủ ngon.” Lạc Tiểu Tịch mơ mơ màng màng lẩm bẩm.

Cung Lâm dở khóc dở cười, hắn thật ra một chút mệt mỏi cũng không có.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Cung Lâm rời giường muốn đi WC, lại nghe thấy trong nhà ăn dưới lầu có động tĩnh. Đi xuống xem thì thấy ngay một Lạc Tiểu Tịch đang ôm tô canh.

“Người đang ăn cái gì?” Cung Lâm cảm thấy có chút kì quái.

“... Không có gì...” Lạc Tiểu Tịch hiển nhiên là bị dọa sợ.

“Mì vẫn còn? Để lâu như vậy rồi người ăn làm sao?” Cung Lâm đoạt lấy cái tô từ trong tay bé.

“... Ta đói bụng, ngủ không được.” Lạc Tiểu Tịch thật uỷ khuất.

Bác sĩ sắc lang chính là tên tư bản tàn khốc, chẳng những không cho mình ăn cơm, còn cướp mất tiền tiêu vặt với đồ ăn vặt của mình nữa! Ngày nào cũng bắt mình làm bài tập Vật lý nữa chứ!

Cung Lâm nhìn qua bộ dạng đáng thương hề hề của bé, cũng hiểu được chính mình có hơi quá phận. Tên nhóc này còn đang tuổi ăn tuổi lớn.

“Được rồi, về phòng chờ đi, ta đi nấu cơm cho người.” Cung Lâm xoa xoa cái đầu nhỏ của bé.

“Thật sự à?” Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu, neho mắt: “Vậy lúc nấu người nhó phải cho nhiều nhiều thịt vào.”

“Được rồi, được rồi.” Cung Lâm đứng là nửa cười nửa mếu, tên nhóc này sao lại tham thế chứ?

Nửa giờ sau, Cung Lâm bưng một cái khay trên tay gõ cửa phòng Lạc Tiểu Tịch.

Lạc Tiểu Tịch vui vẻ chạy ra mở cửa, thấy được một đĩa cơm cà ri gà vô cùng mê người.

“Người làm?” Lạc Tiểu Tịch trợn mắt.

“Bằng không người cho nó ở đâu chui ra?” Cung Lâm đặt cái khay lên bàn: “Ăn đi, buổi tối nhớ ăn ít một chút. Mai là ngày cuối tuần, cho phép người ngủ thẳng đến 12 giờ, trưa ta lại làm món khác cho người.”

Lạc Tiểu Tịch điên cuồng gật đầu, sau đó cắm mặt vào cái khay ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Bác sĩ sắc lang cũng không quá đáng ghét, ít nhất cơm cà ri gà hần làm ăn ngon lắm!

Giữa trưa hôm sau rời giường, quả nhiên nghe được thanh âm lạch cạch trong bếp. Xuống lầu đã thấy thân ảnh Cung Lâm bận rộn trong chiếc tạp dề.

“Ăn món gì nha?” Lạc Tiểu Tịch vội vàng chạy qua phòng bếp nhìn một vòng, hạnh phúc đến suýt nữa hôn mê.

Nguyên lai bác sĩ sắc lang ngoại trừ mì rau với cơm cà ri còn biết làm nhiều món ngon như vậy nha!

Thò tay bốc trộm một viên thịt cho vào miệng, ai nha ngon thật à!

Thêm một miếng nữa...

Cung Lâm nhìn bộ dáng dè dặt ăn vụng của Lạc Tiểu Tịch, cảm thấy có điểm buồn cười. Đã lên đến cấp ba rồi, thế nào mà còn tính trẻ con như vậy?

“À!” Lạc Tiểu Tịch ném xong món thịt viên lại chạy qua thử món cá, không nghĩ đến con cá kia vừa ra khỏi nồi, thế là bị bỏng, bé kêu lên thảm thiết.

“Vào tủ lạnh lấy nước đá mà uống một ngụm, sau đó ra chuẩn bị ăn cơm.” Cung Lâm nhéo cái lỗ tai mềm mềm của bé.

Lạc Tiểu Tịch gật đầu, vui vẻ chạy đi dọn bàn ăn. Ai nha, hạnh phúc nga!

Thời điểm ăn trưa, Lạc Tiểu Tịch tay trái chiếc muỗng, tay phải đôi đũa, ăn đến hoan hoan hỉ hỉ.

Cá kho tộ, sườn xào chua ngọt, canh bí nhồi thịt, ngay cả món ớt xanh và rau sống bình thường ghét nhất bé đều ăn rất ngon.

“Có thích hay không?” Cung Lâm hỏi bé.

“Thích! Thích!” Lạc Tiểu Tịch nhiệt tình gật đầu.

“Thích thì ăn nhiều một chút.” Cung Lâm múc canh cho bé: “Về sau đừng có mua mấy thứ bánh ngọt bên ngoài làm điểm tâm, sáng mai ta nướng bánh bông lan cho người.”

Lạc Tiểu Tịch trềnh lớn đôi mắt. Nướng bánh bông lan? Bác sĩ sắc lang cũng thật hoàn hảo quá đi!

“Nhưng người không phải đi làm à?” Lạc Tiểu Tịch hỏi hần.

“Ta lúc này phải viết báo cáo nghiên cứu, không cần đến bệnh viện.” Cung Lâm lại xoa xoa đầu bé. “Bất quá chúng ta nói điều kiện đã. Ta phụ trách cho người ăn no, nhiệm vụ của người là bài kiểm tra cuối kì phải trong top 100.”

“Top 100?” Lạc Tiểu Tịch khó xử, bé biết thành tích học tập của mình không được tốt, lần nào cũng cách top 200 xa lắc xa lơ.

“Không sợ, ta dạy cho người 1 tháng, người nhất định qua cửa.” Cung Lâm bơm hơi cho bé.

“.....” Lạc Tiểu Tịch vẫn rất do dự, ngẩng đầu nhìn Cung Lâm.

“Ngoan, qua được cửa này ta cho người chocolate.” Cung Lâm dụ khi nhóc mập.

Chocolate!!!

“Loại mới nhập khẩu, hương vị mới nga!” Cung Lâm tiếp tục quảng mồi.

Hương vị mới???

“Hào!” Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc gật đầu.

Vì chocolate, liều mạng!

26. Quyển 2 - Chương 2

Vì thế, ngày hôm sau, Lạc Tiểu Tịch vẫn ngoan ngoãn ở nhà đọc sách. Gặp phải bài nào quá khó sẽ đi hỏi Cung Lâm, bằng không thì cứ lấy vở ra làm bài tập.

Cung Lâm ở trong bếp giúp bé chuẩn bị cơm trưa, trong nháy mắt có cảm giác như một baba đang chiều cổ con mình mà hoảng hốt. Hắn còn đang ngăn người mà cảm khái thì chợt nghe di động kêu vang.

“Bác sĩ Cung, chiều nay ta có việc bận, không thể cùng đi xem phim với người được.” Trong điện thoại truyền ra thanh âm của nam nhân.

“Tuỳ người.”

Cúp điện thoại, Cung Lâm có chút hờn giận. Gần đây y cứ như đang trốn tránh mình...

“Lâm Lâm, ta muốn uống trà sữa ô mai.” Từ sau cánh cửa phòng bếp nhô ra nửa cái đầu bé con con.

“Sắp ăn cơm rồi, không được uống trà sữa.” Cung Lâm trừng bé.

Lạc Tiểu Tịch meo máo, rầu rĩ “Nga” một tiếng, mặt ủ mày chê xoay người về phòng.

“Tiểu Tịch,” Cung Lâm nhìn đến cảnh này lại thấy có phần không đành lòng, thế là lên tiếng gọi bé lại: “Như vậy đi, xem xem nếu buổi sáng người học thật sự nghiêm túc, buổi chiều ta mang người ra ngoài chơi.”

“Đi đâu chơi?” Ánh mắt Lạc Tiểu Tịch nhất thời sáng hơn cả sao.

“Rạp chiếu phim đi.” Cung Lâm từ trong túi lôi ra hai chiếc vé xem phim: “Sau đó mua trà sữa cho người.”

“Nga nga nga...” Lạc Tiểu Tịch giơ hai cánh tay hoan hô. Có thể xem phim, còn được uống trà sữa

Cung Lâm lắc đầu mà cười. Đúng là tên nhóc con!

Buổi chiều, đến giờ đi chơi, Lạc Tiểu Tịch mặc chiếc áo khoác màu xám, chân mang đôi giày thể thao màu trắng, trông vừa ngoan lại rất đáng yêu.

Cung Lâm nhìn đến Lạc Tiểu Tịch một thân gọn gàng sạch sẽ, đột nhiên có cảm giác hâm mộ. Chính mình thời còn học trung học cũng là bộ dáng vô tư vô lự như thế đi?

“Lâm Lâm,” Bàn tay ngăn ngửa của Lạc Tiểu Tịch quơ quơ trước mặt hắn: “Phát ngốc cái gì nha?”

“Không có gì,” Cung Lâm vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ toàn thịt: “Đi thôi, tiểu ngốc tử.”

“Người mới ngốc!” Lạc Tiểu Tịch tức giận.

Đến rạp chiếu phim, Cung Lâm nguyên bản chỉ tính toán mua trà sữa cho Lạc Tiểu Tịch thôi, thế nhưng bất đắc dĩ thay, hắn không chịu được đôi mắt nhỏ cố gắng tỏ ra vẻ đáng thương, và thế là tiền trong túi hắn lại yên lặng nhảy ra ngoài.

Trà sữa ô mai, trà sữa anh đào, bắp rang, chocolate... thất thất bát bát mua cả một đống lớn.

Tiểu mập mập cười đến vui vẻ, vào phòng chiếu phim liền tìm vị trí ngồi, sau đó chuyên tâm vào tiết mục ăn uống.

“Người cứ ngồi đây, ta đi toilet.” Cung Lâm vỗ vỗ cái đầu tròn của bé.

“Ân, ân, người đi đi.” Lạc Tiểu Tịch cầm mặt ăn bắp rang, đầu cũng không nâng một chút.

Ăn một trận no nê, tiếng nhạc quảng cáo bên tai đột nhiên chấm dứt, đổi thành từng trận thét chói lói lỗ tai.

Lạc Tiểu Tịch bị dọa đến cả người run run, ngẩng đầu lên vừa lúc trên màn hình chuyển sang cảnh máu me đầm đìa.

Kinh, kinh, phim kinh dị???

Lạc Tiểu Tịch rơi lệ, chỉ hận không thể đem cái bịch bắp rang bao lấy quanh đầu.

“Làm sao vậy?” Cung Lâm đi toilet về thì thấy Lạc Tiểu Tịch đang gắt gao nhắm chặt mắt, hai tay cũng cố gắng bịt thật chặt lỗ tai.

“Đây là cái phim gì a?” Lạc Tiểu Tịch vẻ mặt cầu xin, hỏi hẩn.

“Phim kinh dị a.” Cung Lâm bật cười ra tiếng: “Như thế nào? Sợ hả?”

Lạc Tiểu Tịch khụt khịt mũi, thầm nghĩ đương nhiên là sợ rồi.

“Lá gan nhỏ như vậy a?” Cung Lâm nhìn bé mà buồn cười: “Đi thôi, ra ngoài nhìn thử xem có phim hoạt hình hay không.”

Phim hoạt hình?

Ta thêm vào! Lại bị xem thường, hừ!

Lạc Tiểu Tịch tức giận.

“Đi a!” Cung Lâm đẩy đẩy bé.

“Không đi! Ta muốn xem, ta là thích xem phim kinh dị đấy.” Lạc Tiểu Tịch nghiêm nét mặt nhìn chăm chăm vào màn ảnh không thèm đếm xỉa gì nữa.

Phim kinh dị của Mỹ, mặc dù không biến thái như của Nhật Bản, nhưng cũng rất nhiều cảnh máu me.

Phim chiếu được một nửa, Cung Lâm quay đầu sang nhìn Lạc Tiểu Tịch bên cạnh, đã thấy khuôn mặt bé trắng bệch, đến ly trà sữa cầm trong tay cũng đã run run sắp đổ.

“Đi thôi, Tiểu Tịch, ta đói bụng rồi, ra ngoài mua cơm ăn đi.” Cung Lâm không đành lòng dọa bé nữa, vì thế tìm đại một cái cớ lôi bé ra khỏi phòng chiếu phim.

Mãi đến khi hai người đã yên vị trong nhà hàng, món cũng đã gọi xong, vẻ mặt Lạc Tiểu Tịch vẫn không chút thay đổi.

“Không có việc gì chứ?” Cung Lâm có chút lo lắng, không nên để tiểu hài tử bị dọa cho choáng váng a.

“... Không việc gì.” Lạc Tiểu Tịch phục hồi tinh thần bắt đầu nghiêm túc lắc đầu: “Cung Lâm, người không phải sợ.”

Cung Lâm chỉ đành dở khóc dở cười.

Buổi tối về đến nhà, Cung Lâm ngồi trong phòng khách xem TV, Lạc Tiểu Tịch cũng ôm một cái chén trang trí hình Spongebob ngồi bên cạnh hẩn.

Trên TV là chương trình tọa đàm y học, Cung Lâm mặc danh kì diệu nhìn chăm chăm Lạc Tiểu Tịch, chỉ thấy bé cũng đang nhìn màn hình rất nghiêm túc.

“Người... người xem hiểu à?” Cung Lâm thật sự là nhin không được mới hỏi.

“Có thể.” Lạc Tiểu Tịch nói mà mặt cũng không hồng chút nào.

Cung Lâm trong lòng chỉ cho là nhóc con rối hơi, không có việc gì làm. Dù sao cũng là cuối tuần, cứ để nó chơi đùa cho thích, cũng không bị làm sao.

Sau đó Cung Lâm phát hiện, mặc kệ hắn đi đâu, làm gì, Lạc Tiểu Tịch đều lẻo đẻo theo sau.

Đến tủ lạnh lấy lon bia, bé sẽ ngồi xổm trước mặt hắn nói cái gì Lâm Lâm, ta muốn uống nước trái cây.

Đến thư phòng lấy máy tính, bé sẽ đứng ngoài cửa nói Lâm Lâm, nhớ bật đèn.

Đến ban công hút thuốc, bé cũng lạch bạch đuổi kịp, hỏi Lâm Lâm người hút thuốc lá hiệu gì nha.

Cung Lâm vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ hoặc tên nhóc này hôm nay sao lại quái lạ như thế.

Chuẩn bị đi ngủ, Cung Lâm vừa nằm xuống giường, ngẩng đầu lên đã thấy Lạc Tiểu Tịch ôm gối đầu xuất hiện ở cửa phòng hắn.

Đến lúc này, bác sĩ Cung của chúng ta mới hậu tri hậu giác phát hiện: bé con này là đang sợ hãi.

“Lại đây đi.” Cung Lâm dịch dịch người qua một bên, chừa ra một chỗ trống cho bé.

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười, chậm rì rì bò lên giường, chui vào trong ổ chăn ấm áp.

Tuy rằng bé biết hành động như vậy rất xấu hổ, nhưng mà bé thật sự rất sợ nga!

Cái phim gì hư quá, tại sao lại khủng bố như vậy chứ!!!

Bên cạnh mình có người làm Lạc Tiểu Tịch an tâm không ít, ngáp một cái, đang định ngủ thì di động Cung Lâm chấn động, rồi vang lên.

“Thật có lỗi, chưa tắt điện thoại.” Cung Lâm sờ sờ đầu bé: “Ngủ đi, ta ra ngoài tiếp điện thoại.”

Lo lắng Lạc Tiểu Tịch có thể sợ hãi nên Cung Lâm cũng không đi xa, chỉ ra ban công phòng ngủ để nhận điện thoại.

Lạc Tiểu Tịch cách một lớp cửa kính nhìn hắn. Tuy không nghe được Cung Lâm nói cái gì, nhưng nhìn biểu tình đó thì không phải là chuyện tốt.

Cúp điện thoại trở về phòng ngủ, Cung Lâm thấy Lạc Tiểu Tịch đang trợn con mắt nhìn mình.

“Ta đánh thức ngươi à?” Cung Lâm cảm thấy có lỗi, nhóc con này sáng mai còn phải đi học.

“Ta kể truyện cười cho ngươi nghe nha.” Lạc Tiểu Tịch cảm thấy Cung Lâm đối xử với bé cũng tốt lắm, cho nên lúc tâm tình hắn không được tốt bé phải ở bên cạnh hắn.

“Truyện cười gì?” Cung Lâm ngồi xuống bên giường, có chút hứng thú nhìn bé. Tiểu mập mập này lại muốn làm cái gì đây?

“Ngày xưa, có một người tên gọi Tiểu Thái.” Lạc Tiểu Tịch khoanh chân ngồi đối diện Cung Lâm.

“Àn, sao đó thì sao?” Cung Lâm hỏi bé, đồng thời chuẩn bị tâm lí lát nữa cười to.

“Sau đó qua một đêm, hắn sưa (ôi thiêu).” Lạc Tiểu Tịch ôm bụng cuồng tiếu.

Ai nha nha, thật sự là rất khôi hài!

Tiểu Thái sưa!

Người kể cười đến hoan hỉ, người nghe lại vô luận thế nào cũng cười không được.

Đây mà là truyện cười à?

Bác sĩ Cung suy nghĩ nửa ngày cũng không làm sao nghĩ ra được chỗ nào đáng cười.

“Không mắc cười sao?” Lạc Tiểu Tịch thật vất vả ngừng cười, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện Cung Lâm một chút ý cười cũng không có.

Cung Lâm nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt bé con, cảm thấy có điểm dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ thế hệ giữa mình với bé lệch nhau đến thế?

“Người đúng là chả có tí hài hước gì cả!” Lạc Tiểu Tịch tức giận, chui lại vào ổ chăn.

Thật thất bại! Hẳn cư nhiên lại không cười!

Lúc mình kể cho biểu ca với Kì Kì, còn có Đình Đình nữa, mọi người còn rõ ràng nói là rất hài hước!!!

Nhìn cục chần nhỏ bên cạnh, Cung Lâm cảm thấy rất khó đỡ, đồng thời cũng có chút cảm giác kháng khác.

Ý muốn bảo hộ sao? Có lẽ là vậy đi.

Một bé con đơn thuần như thế, sẽ luôn khiến người khác nhin không được muốn bảo hộ.

Di động đặt ở chế độ im lặng vẫn chợt loé chợt rung. Mở ra là mấy cái tin nhắn.

Vài phút trước, bạn giường mới nhận thức không lâu của hấn gọi điện đến muốn chia tay.

Vài phút sau, trong di động đã tràn đầy tin nhắn. Toàn bộ đều là mời hấn ra ngoài chơi. Còn phần chơi cái gì, trong lòng mọi người đều đã rõ.

Cung Lâm là đại tài tử trong y viện, ban ngày mặc một thân áo blouse trắng, cầm dao giải phẫu lấp lánh ánh kim loại, hào hoa phong nhã lại anh tuấn tuấn lãng.

Có mấy nữ sinh ban y tá đổ mắt đến muốn xin số điện thoại, nhất nhất đều bị hấn chặn lại.

Muốn cùng nhau ăn cơm... Thật xin lỗi, không có thời gian.

Muốn cùng nhau đi xem phim... Thật xin lỗi, không có hứng thú.

Muốn phương thức liên lạc... Thật xin lỗi, cái này riêng tư.

Thái độ nho nhã lễ độ, khoẻ môi câu lên thành cái cười mỉm, miệng nói ra lời cự tuyệt lại là không nhân nhượng.

Chỉ có một số ít vài người biết được tính hướng của hấn. Buổi tối thường xuyên đến quán bar Tây Dạ, khá nhỏ, người nơi đó trên cơ bản đều cùng một loại.

Ngồi trước bàn không lâu sẽ có người lại gần. Nhìn thuận mắt, chỉ cần không mắc bệnh, trên cơ bản sẽ không cự tuyệt.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, còn có ai ngốc hồ đồ mà đợi chờ chân ái?

Hư vô mờ mịt như vậy, chỉ một đêm tình làm sao có tình thật sự?

“Lâm Lâm, buổi sáng ta muốn ăn cơm bào ngư.” Lạc Tiểu Tịch mơ mơ màng màng lẩm bẩm.

Cung Lâm nhin không được muốn phụt cười. Nhóc kia lại muốn toàn cái gì đâu...

“Lâm Lâm, ta còn muốn mua Apple 3G.” Lạc Tiểu Tịch tiếp tục nói thầm.

“Được rồi, sáng mai liền mua cho người.” Cung Lâm nhéo nhéo gương mặt bé: “Không cho nói nữa, ngủ đi!”

Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoan chép chép miệng, khò khò ngủ.

Sáng hôm sau, Cung Lâm mở mắt ra chính là thấy gương mặt Lạc Tiểu Tịch. Nhóc con kia vóc dáng nhỏ, mặt cũng nhỏ, còn mang theo nét bụ bẫm của trẻ con. Lông mày rất nhạt, nhưng lông mi so với nữ sinh còn dài hơn. Cái mũi cũng nhỏ, nộn nộn thịt, nhin không được vươn tay ra nhéo.

Lạc Tiểu Tịch bị nắm mũi không còn cách hô hấp nào khác, đầu tiên là không an phận giật giật thân mình, sau đó liền mơ mơ màng màng mở mắt.

“Sớm a.” Cung Lâm vỗ vỗ gương mặt bé.

“Sớm.” Lạc Tiểu Tịch duỗi người, nhớ mang máng hình như trước khi đi ngủ có đòi cái gì đó, thế nhưng nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra được, đành phải chủ động mở miệng hỏi.

“Nga, có.” Cung Lâm gật đầu: “Người nói buổi sáng muốn ăn cháo thịt băm, còn muốn mua 3 bịch táo.”

Thật không? Lạc Tiểu Tịch sờ sờ đầu.

Mình muốn nhiều táo như vậy làm gì chứ?

27. Quyển 2 - Chương 3

Ăn xong bữa sáng, Lạc Tiểu Tịch lưng đeo cặp sách tung tăng đến trường.

Trong cặp có một hộp đồ ăn, là Cung Lâm làm hạnh nhân cao cho bé, bên trên còn rưới một lớp mật ong ngọt ngào, ăn ngon mà nhìn cũng đẹp mắt. Vốn chuẩn bị để buổi chiều có đói thì ăn, nhưng kết quả là bé thật sự không nhin được...

Lúc học bài, một hương vị giòn ngọt từ cặp sách truyền ra. Thế là bé vươn tay, cẩn thận mở nắp hộp, múc một muỗng vụng trộm nhét vào miệng.

Hạnh nhân giòn giòn thơm ngát, bột bánh mịn màng trơn bóng, càng ăn càng ngon!

Ăn xong hạnh nhân cao, nhóc mập chẹp chẹp miệng, cảm thấy ăn còn chưa đã. Bác sĩ sắc lang này cũng thật quá keo kiệt đi, cho mình chưa đến nửa hộp...

Hai tay mò mò trong ngăn bàn, lấy ra một thanh chocolate và hai gói bánh bích quy.

Ai nha! Có nhiều đây thôi a! Loạch xoạch xé giấy bao.

Tiểu nam sinh ngồi cùng bàn với Lạc Tiểu Tịch nhin không nổi hương thơm bánh kẹo từ chỗ bên cạnh, yên lặng nuốt mấy ngụm nước miếng.

Ngồi kế bên thằng mập này quả là nghiệp chướng mà!

Ăn cho đã xong, Lạc Tiểu Tịch nhìn nửa thanh chocolate còn lại trên tay, cảm thấy có chút khó xử. Bé hình như ăn quá nhiều đồ ngọt rồi, có hơi ngán. Thế nhưng chocolate ngon thế này mà ném đi thì thật đáng tiếc. Vậy thì, thôi ăn vậy.

Vì thế, trước khi hết tiết, Lạc Tiểu Tịch thành công nhồi một bụng toàn đường đến mức buồn nôn. Uống hai ly nước, trong miệng vẫn thấy khó chịu, trong dạ dày cũng khó chịu.

“Tiểu Tịch, kế là tiết thể dục, người mau đi thay đồ thể dục đi a!” Lớp trưởng hảo tâm nhắc nhở bé.

“Nga.” Lạc Tiểu Tịch rầu rĩ trả lời một tiếng rồi ủ rũ đi thay quần áo.

Khi sắp ra đến cửa lớp, khoé mắt bé liếc đến chỗ đám nữ sinh đang đọc sách trong lớp, tâm hâm mộ đến chảy nước miếng. Làm nữ sinh thật tốt, có nhiều đặc quyền như vậy!

Nội dung tiết thể dục hôm nay là chạy cự li dài, Lạc Tiểu Tịch nhìn đường chạy kéo dài xa tít tắp, trong lòng yên lặng ảo não.

Chạy được ba vòng liền cảm thấy dạ dày co thắt một trận, không biết là do ăn quá nhiều hay là trời quá nóng nữa.

Kiên trì thêm vài bước, Lạc Tiểu Tịch thật sự nhin không nổi nữa, che miệng chạy vội vào toilet nôn thốc nôn tháo.

Thầy thể dục thấy vậy hoảng sợ, vội vàng mang bé đến phòng y tế.

“Không có việc gì,” Bác sĩ sau khi kiểm tra sơ bộ, vừa viết đơn thuốc vừa nói chuyện: “Chỉ là chút cảm nắng mà thôi.”

Còn có chút ăn quá nhiều nữa... Lạc Tiểu Tịch trong lòng yên lặng bỏ sung.

Thầy thể dục nhìn thấy Lạc Tiểu Tịch được cầm cái ống truyền dịch rồi mới xem như thở phào trong bụng, để ổn thoả mọi đường vẫn nên gọi một cú điện thoại cho người nhà đi.

Cung Lâm nguyên bản đang đọc sách trong nhà, đột nhiên lại được thầy giáo báo là Tiểu Tịch bị bệnh, thế là hoảng sợ.

Vội vàng đuổi đến trường học thì thấy Lạc Tiểu Tịch đang cuộn mình ngủ say trong chăn.

Truyền dịch đã xong, trên mu bàn tay còn dán miếng băng cá nhân. Chắc là do lúc rút kim không ấn mạnh tay, dưới lớp băng dính ẩn ẩn thấy máu bầm.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm ghé vào lỗ tai bé nhẹ giọng kêu.

Mắt Lạc Tiểu Tịch nhắm chặt không mở.

“Tiểu Tịch, về nhà rồi ngủ tiếp.” Cung Lâm tiếp tục gọi bé.

Lạc Tiểu Tịch vẫn không có phản ứng, sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu Tịch!” Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, Cung Lâm chạy vội ra ngoài tha ông bác sĩ phụ trách vào phòng.

“Nó, nó nó...” Bác sĩ phụ trách nhìn Lạc Tiểu Tịch hôn mê bất tỉnh thì chỉ biết bất lực run rẩy.

“Danh sách thuốc ông cho nó dùng đâu, đưa cho tôi!” Cung Lâm túm lấy cổ áo ông bác sĩ hét lớn.

Làm một ít sơ cứu đơn giản cho Lạc Tiểu Tịch xong thì xe cứu thương cũng đã âm ỉ chạy tới.

Sau ba giờ cấp cứu căng thẳng, cuối cùng Lạc Tiểu Tịch đã thoát ly nguy hiểm.

Một vị giáo sư với mái tóc đã bạc màu bước ra từ phòng cấp cứu, vỗ vỗ bả vai Cung Lâm: “Không có việc gì.”

Hoàn hảo tiểu tổ tông này không có việc gì!

“Là gì của cậu? Sao lại khẩn trương đến độ này, cả phòng bệnh cũng không dám bước vào?” Ông giáo sư hỏi hần.

“Là con một người bạn của mẹ em, đang nhờ em chiếu cố.” Cung Lâm tiễn vị giáo sư xong liền chạy vào phòng bệnh chăm sóc Lạc Tiểu Tịch.

Nếu ngày hôm nay hần đến trễ một chút nữa, vậy.....

Cung Lâm không dám nghĩ nhiều thêm nữa, luồn bàn tay vào trong chăn cầm lấy bàn tay của Lạc Tiểu Tịch. Tựa hồ chỉ có cảm nhận được mạch đập của bé, mình mới có thể an tâm thêm một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, cái bọc chăn vây quanh Lạc Tiểu Tịch giật giật, bé mơ màng mở mắt.

“Tiểu Tịch!” Cung Lâm đỡ bé ngồi dậy: “Cảm giác thế nào?”

“Khó chịu, toàn thân đều đau.” Lạc Tiểu Tịch cọ cọ rồi chui vào lòng Cung Lâm, cau mày oán giận.

“Không có gì đâu, nhóc ngày hôm qua là do dị ứng với thành phần của thuốc, hiện tại đã không có gì phải lo nữa rồi.” Cung Lâm vỗ về lưng bé con: “Ta xin phép nghỉ cho nhóc rồi, chiều nay ta vào trường làm rõ mọi chuyện, gọi biểu ca nhóc đến đây chăm nhóc nhé?”

“Không được!” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu như trống bỏi: “Nếu dì ta biết khẳng định sẽ ép ta sang Mỹ, ta không muốn đi đâu!”

“Thế nhưng...”

“Lâm Lâm,” Lạc Tiểu Tịch đang rất khẩn trương: “Van cầu người, ta nhất định sẽ rất nghe lời.”

“Ngốc, lần này đâu phải lỗi của nhóc.” Cung Lâm xoa xoa cái mũi bé: “Vậy được, ta sẽ không báo cho bọn họ biết, buổi chiều nhóc nghỉ ngơi một mình nhé, có việc gì thì gọi mấy chị y tá.”

“Được.” Lạc Tiểu Tịch vội vàng gật đầu. Chỉ cần không đưa bé sang Mỹ, thế nào cũng được.

Buổi chiều, Cung Lâm trước tiên phải chạy đến trường học của bé để cùng giải quyết cái chuyện tình “sự cố khi chữa bệnh”, sau đó lại tất tưởi chạy về nhà làm đồ ăn đem vào cho Tiểu Tịch.

Khi mang đồ đến bệnh viện thì thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngoan ngoãn ngồi trên giường chơi PSP.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch nghe được động tĩnh, ngẩng đầu cười với hắn.

Sắc mặt bé vẫn còn xanh xao lại càng tôn thêm màu đen lầy của đôi mắt, sạch sẽ đơn thuần như một tiểu thiên sứ.

Nghĩ đến đây Cung Lâm mới thấy thông suốt vì sao có nhiều vị tỷ tỷ trong trường lại thích bé đến thế.

“Buổi trưa ăn món gì?” Cung Lâm vừa giúp bé chuẩn bị cái bàn ăn nho nhỏ vừa bắt chuyện.

“Buổi trưa có cháo thịt gà, còn có salad với nấm.” Lạc Tiểu Tịch khịt khịt mũi: “Đây là người làm?”

“Ừ, có bỏ thêm mấy loại thảo dược, vậy mới tốt cho sức khỏe.” Cung Lâm đưa cái muỗng cho bé: “Yên tâm, ba ngày sau là có thể xuất viện được rồi.”

“Lâm Lâm, sao người làm được nhiều món ăn ngon như thế nha?” Lạc Tiểu Tịch húp một muỗng canh, cảm thấy rất thơm, uống ngon vô cùng.

“Thích thì ăn nhiều một chút.” Cung Lâm chỉ cười, không trả lời vấn đề của bé.

Năm thứ hai đại học, có người từng nằm trong lòng hắn, nói rằng cả đời phải cùng một chỗ. Sau đó hắn nói được.

Rồi đến sinh nhật thứ mười chín của y, lần đầu tiên y theo hắn về nhà.

Thân thể trắng nõn trong đêm tối nở rộ những đoá hoa kiều diễm.

Sau cuộc vui, y nằm trên giường kêu đói bụng.

Đã hơn nửa đêm nên chẳng còn hàng quán nào mở cửa, hắn đành tự mình xuống bếp làm một tô trứng xào cà chua.

Có hơi mặn, nhưng y vẫn ăn rất vui vẻ.

Sau kì nghỉ hè đó, hắn tự mua sách dạy nấu ăn, hết lần này đến lần khác luyện tập tay nghề.

Đã từng nghĩ rằng ở với nhau cả đời, y tuy không muốn xuống bếp nhưng phải có một người làm cơm, thế mới là gia đình.

Lại có ai ngờ thế sự vô thường, khi hắn có thể làm cả một bàn đồ ăn, y đã chẳng còn bên người nữa.

Cả đời này hắn chỉ yêu như thế một lần, vậy mà kết cục lại như thế.

“Lâm Lâm, người làm sao vậy?” Lạc Tiểu Tịch cảm thấy kì quái, biểu tình trên mặt hắn là thế nào vậy?

“Không có gì.” Cung Lâm tự giễu mà cười. Cũng đã ba năm rồi, sao vẫn không bỏ xuống được nhỉ?

“Lâm Lâm, ngày mai mang sách vật lý lên đây giúp ta nhé.” Biểu tình của Lạc Tiểu Tịch thật sự nghiêm túc. “Kì thi sắp đến rồi, ta vẫn muốn được vào top 100 đây.”

“Mấy ngày nay cứ nghỉ ngơi cho thoải mái đi, chừng nào về nhà rồi lại học.” Cung Lâm nhéo mũi bé: “Yên tâm, ta khẳng định sẽ bổ sung đầy đủ cho nhóc.”

Nhìn gương mặt Cung Lâm gần trong gang tấc, Lạc Tiểu Tịch bỗng giật mình. Bác sĩ sắc lang bộ dạng rất đẹp mắt nha, còn đẹp trai hơn cả biểu ca luôn!

Biết làm vật lý, còn có thể nấu cơm, lúc cười lộ lên lại đặc biệt ôn nhu... Ai nha nha, rất hoàn mỹ!

Lạc Tiểu Tịch xuất viện xong còn bị Cung Lâm giữ ở nhà bồi bổ mấy ngày mới thả cho bé đi học.

“Có chuyện gì đều phải gọi điện thoại cho ta!” Cung Lâm túm lấy cặp sách sau lưng bé căn dặn.

“Ta biết rồi.” Lạc Tiểu Tịch giãy dụa. Nói cũng đã nói đến ba bốn lần rồi, ta sắp bị muộn rồi đó! Ngao ngao ngao

~~Buổi tối về nhà, Lạc Tiểu Tịch mở sách ngồi trong thư phòng ngoan ngoãn nghe Cung Lâm giảng bài vật lý.

“Tốt lắm! Đi ngủ đi, đã mười một giờ rồi.” Cung Lâm nhéo nhéo tai bé: “Sáng mai còn phải dậy sớm nữa.”

“Ừm, Lâm Lâm ngủ ngon.” Lạc Tiểu Tịch dọn dẹp sách vở xong liền chạy đi rửa mặt đánh răng, sau đó leo lên giường.

Cung Lâm nhìn Lạc Tiểu Tịch trở về phòng của bé rồi đứng dậy tự mình pha một ly cà phê, sau đó tự cổ vũ tinh thần mình để viết đề tài nghiên cứu.

Mấy ngày nay bị chuyện của bé ngốc làm cho căng thẳng đầu óc còn bận rộn nhiều thứ, nháy mắt mà hạn nộp sơ thảo đã gần đến rồi.

Viết một hồi hần liền bắt tri bắt giác ngủ quên mất. Trong lúc mơ mơ màng màng, có người túm lấy quần áo hần.

Trợn mắt lên nhìn thì thấy Lạc Tiểu Tịch đang đứng bên người, mặc áo ngủ hình Spongebob, đôi mắt to sáng long lanh.

“Có chuyện gì thế?” Cung Lâm vừa duỗi thắt lưng vừa hỏi.

“Hai giờ rồi, Lâm Lâm ngủ đi!” Lạc Tiểu tịch đang rất áy náy, nguyên bản bé khát nước nên chạy xuống dưới lầu đi rót nước, ai ngờ lúc đi ngang qua thư phòng lại thấy Lâm Lâm mệt mỏi mà ngủ say.

Mở máy tính hần lên thì thấy một bản báo cáo viết chưa đầy ngàn chữ... Cũng đúng thôi, mấy ngày nay hần toàn dành thời gian chăm sóc cho mình, lấy đâu ra thời gian lo liệu công việc của hần đây.

“Ừ, đi ngủ.” Cung Lâm cười cười: “Bé cũng nên đi ngủ đi, bé mê Spongebob.”

“Lâm Lâm, cảm ơn người.” Lạc Tiểu Tịch thấy hơi ngượng ngùng, thế nhưng vẫn rất nghiêm túc mà nói lời cảm tạ. Hần đối với bé thật sự rất tốt!

Cung Lâm lại cười, nhéo nhéo gương mặt bụ bẫm của bé rồi mới quay vào toilet rửa mặt.

Lạc Tiểu Tịch vẫn đứng tại chỗ, hai má bé hình như nóng lên rồi?

Ngày thường không phải hần không nhéo mặt mình, nhưng cảm giác không nay hình như khác, không giống với mọi ngày... Tim đập nhanh hơn này, mà cái cảm giác khác lạ ấy đang từng chút từng chút một lan rộng.

Trở lại giường, muốn ngủ cũng không ngủ được nữa rồi. Trong đầu chỉ toàn hình ảnh gương mặt tươi cười của Cung Lâm. Đẹp trai đến mức không thể đẹp trai hơn!

Sáng hôm sau, khi Cung Lâm rời giường thì chợt nghe có tiếng động lạ trong phòng bếp.

“Tiểu Tịch, đây là...” Cung Lâm trợn cả hai mắt. Bé ngốc này là đang nấu cơm?

“Nào, đến ăn sáng.” Lạc Tiểu Tịch mặc tạp dề, nhìn Cung Lâm tủm tỉm cười.

Ai nha nha~ Lâm Lâm nhất định sẽ khen mình biết làm đồ ăn~ Hảo ngượng ngùng nha!

“Bánh bao hấp Quảng Đông, điểm tâm sáng tươi ngon, tiện lợi. Cửa hàng chúng tôi có nhiều loại bánh bao phục vụ quý khách.” Cung Lâm ngồi xuống bên bàn ăn, sau đó mới nghiêng cổ lên đọc dòng chữ trên cái gói.

“Toàn là ta mua hết đó nha!” Lạc Tiểu Tịch đang phi thường đắc ý.

“Cho nên thứ mà nhóc làm được cũng chỉ là xay đậu nành thành sữa đậu nành thôi.” Cung Lâm cố gắng nhịn cười. Bé ngốc vừa mặc tạp dề vừa đeo bao tay, người nào không biết còn tưởng bé đang chuẩn bị làm tiệc Mãn Hán hoàn tịch nữa.

Cười! Cười! Có cái gì buồn cười chứ? Lạc Tiểu Tịch tức giận.

Mình bỏ sức ra làm không có một câu khen ngợi lại còn chịu nhạo báng!

Bác sĩ sắc lang thật đáng ghét!

Tối hôm qua nhất định là u u mê mê mới thấy hần đẹp trai!

28. Quyển 2 - Chương 4

“Không ăn!” Lạc Tiểu Tịch oán giận, cởi tiểu tạp dề ra rồi tiện tay với lấy cặp sách.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm túm lấy bé, “Đùa một chút, người sinh khí thực sao?”

“Không sinh khí, ta sắp muộn rồi!” lỗ mũi Lạc Tiểu Tịch hướng lên trời, “Ta phải đi đến trường!”

Cung Lâm bắt đắc dĩ, lấy gà mên bỏ vào bánh bao cùng sữa cho bé.

“Nhớ ăn đó a” Khi xuất môn, Cung Lâm còn không quên mà dặn dò bé.

Lạc Tiểu Tịch làm bộ không nghe thấy, lưng đeo cặp sách khẳng khẳng đi về phía trước.

Đến trường học, Lạc Tiểu Tịch còn đang canh cánh trong lòng.

Những thứ kia đều do mình mua mà, không phải do tự mình làm cũng không sao, nếu làm được thì mình sớm đã làm rồi a!

Hơn nữa, cho dù là mua, chính mình cũng phải chạy tới ba cửa hiệu mới mua được, đã không thèm cảm kích lại còn chế diễu mình.

Bác sĩ sắc lang thật quá đáng.

Bữa sáng không ăn, lại không hề thấy đói, vì thế Tiểu Tịch đem bánh bao cùng sữa chia cho đồng học.

Giờ tự học, Lạc Tiểu Tịch giống như bình thường, nhàm chán xem cuốn sách, cảm thấy di động rung.

Vừa mở điện thoại ra đã nhìn thấy tin nhắn hình, bác sĩ sắc lang vừa ăn bánh bao vừa chụp tự sướng.

Phía dưới có một dòng chữ

“Bữa sáng ăn rất ngon, thực xin lỗi chuyện hồi sáng, cảm ơn bé ngốc”

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười

Nỗi buồn bực vì tin nhắn vừa rồi mà biến mất không còn một mảnh.

Màn hình di động đổi thành ảnh của Cung Lâm, mặt mày tuấn lãng, tươi cười sáng sủa. Soái đến kinh thiên động địa a.

Tiết Vật lý buổi chiều, Lạc Tiểu Tịch thoáng một cái liền quần lấy lão sư hỏi chút vấn đề.

“Chính người mua sách luyện tập a?” Lão sư một bên giảng bài một bên trả lời nó

“Àn” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, lấy vở đem những điểm trọng yếu mà lão sư vừa giảng giải toàn bộ đều ghi nhớ, sau đó về chỗ ngồi đọc kỹ.

Lão sư Vật lý thực vừa lòng, hài tử này cuối cùng cũng chịu học Vật lý.

So với nó của trước đây thực quá khác biệt!

“Tiểu Tịch, người chăm chỉ học Vật lý như vậy để làm chi a” Tên ngồi cùng bàn rất ngạc nhiên, “Kho như vậy a, ta vừa nhìn đã thấy chóng mặt rồi!”

Đó là vì người không có giáo viên vật lý vừa tuần tú lại thực ôn nhu. Lạc Tiểu Tịch yên lặng ở trong lòng mà trả lời hắn.

Đêm nay mình lại có thể thật nhanh hoàn thành bài tập, sau đó Lâm Lâm nhất định sẽ khen ngợi mình. Chờ mong thật nhiều

Tan học, Lạc Tiểu Tịch ra cổng trường, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Cung Lâm đang đứng ở ngoài cổng.

“Lâm Lâm” Lạc Tiểu Tịch vội chạy tới.

“Đi thôi, tối nay ra ngoài ăn” Cung Lâm bởi vì chuyện lúc sáng, cảm thấy có điểm áy náy cho nên buổi tối muốn dẫn bé ra ngoài ăn đền bù một chút.

“Ăn cái gì a?” Lạc Tiểu Tịch hảo vui vẻ, hần cư nhiên tới đón mình tan học.

“Người muốn ăn cái gì?” Cung Lâm khoác vai bé hỏi

“Ăn...món Hồ Nam ...rất cay...món ăn Quảng Đông...Italia...” Lạc Tiểu Tịch thực do dự, bộ dáng giống như món nào ăn cũng ngon lắm.

“Rất cuộc muốn ăn cái gì” Cung Lâm buồn cười nhìn nó.

Tiểu mập mập này như thế nào lại tham ăn như vậy?

“Đồ ăn Vân Nam đi! Ta muốn ăn khí oa kê1 và mẽ tuyến2” Lạc Tiểu Tịch khịt mũi, “Vùng phụ cận có quá cơm, gọi là trà Mã Cổ, ăn ngon lắm.”

“trà Mã Cổ?” Cung Lâm nghe vậy ngẩn ra.

“Ăn, đi ta mang người đi, ta biết đường, ăn siêu cấp ngon!” Lạc Tiểu Tịch thực phấn khởi.

Cung Lâm hơi hoảng hốt một chút, nhìn bóng dáng Lạc Tiểu Tịch phía trước, vẫn là lắc đầu đuổi theo.

“Đi, đi bên trái hay bên phải...” đến một cái lối rẽ, Lạc Tiểu Tịch nhăn mặt.

Lâu lắm không có tới, có chỗ đã quên mất.

“Bên này.” Cung Lâm hai tay dứt túi quần, dọc theo hướng bên trái đi lên phía trước.

“Người từng tới đó?” Lạc Tiểu Tịch quay đầu nhìn hần.

“Ăn” Cung Lâm gật đầu, lại không nói nhiều.

Lạc Tiểu Tịch có điểm buồn bực, như thế nào bác sĩ sắc lang có điểm mất hứng.

Chẳng lẽ hần không thích đồ ăn Vân Nam?

“Lâm Lâm, nếu không chúng ta đi Tắt Thắng khách đi” Lạc Tiểu Tịch thật cẩn thận hỏi.

“Phía trước chuyển một khúc ngoặt là tới Trà Mã Cổ” Cung Lâm hướng bé cười, “Lần sau ăn Tắt Thắng khách được không?”

“Nga” Lạc Tiểu Tịch gật đầu.

Cũng được, lần sau chính mình mời hần ăn cơm!

Vào trong quán, Cung Lâm quen thuộc gọi món ăn, khí oa kê, mẽ tuyến đặc biệt đặc biệt, trức đồng nhục3, gia tử bảo4, rau sao, trả lại thực đơn cho Lạc Tiểu Tịch lại gọi thêm rượu gạo Điểm Điểm.

Liền sau đó, Lạc Tiểu Tịch ôm cái chén ngửi ngửi, có vị rượu nhàn nhạt.

“Uống đi, rượu không có độ, chính là uống...” Cung Lâm cười cười, “Sẽ không say”

Lạc Tiểu Tịch thả lỏng, cái miệng nhỏ nhấp một chút, cảm thấy tê tê ngọt ngào, hương vị rất ngon. Vì thế uống luôn mấy hớp liền.

“Còn muốn” Lạc Tiểu Tịch ý muốn còn chưa hết.

“Uống nhiều như vậy sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết” Cung Lâm lấy chén trong tay hần đặt lên bàn.

“Ăn?” Lạc Tiểu Tịch có điểm không lý giải được.

Nếu uống ngon như vậy, vì cái gì không thể uống nhiều một chút?

“Bác sĩ Cung” Có nhân viên phục vụ nhận ra Cung Lâm, cười cười bước đến gần, “Lại cùng Tiểu Viễn tới ăn thuốc tuyến a.”

“Tiểu Viễn?” Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu nghi hoặc.

“Nga, thực xin lỗi, ta còn tưởng...”

“Không có gì” Cung Lâm đánh gãy lời giải thích của nhân viên phục vụ.

“Tiểu Viễn là ai?” Lạc Tiểu Tịch rất ngạc nhiên.

“Là một bằng hữu của ta.” Cung Lâm che dấu thay hần châm trà, “Người không biết đâu.”

Phục vụ sinh nhìn Lạc Tiểu Tịch, trong mắt có chút phức tạp.

“Phiền người giúp chúng ta thêm hạt tiêu.” Cung Lâm nhã nhặn đuổi khách.

“Được chờ một chút” Phục vụ sinh thở dài ở trong lòng.

Tiểu hài tử này nhìn qua mới mấy tuổi đầu a!

Bác sĩ Cung thật thất đức! (anh này coi vậy mà tinh mắt thiệt)

Khí oa kê mùi thơm nức mũi, thức tuyển trồn tuột ngon miệng, còn có trúc đồng nhục, vừa xốp vừa mềm, bỏ thêm tiểu mễ tiêu ngoại nhập, cay cay, gia tử bóng luôn mềm mại, rau xanh thủy nộn, chỉ hận không thể ăn luôn cả cái bàn nữa. (dịch đoạn này thật khổ)

“Ăn ngon, thật ngon” Lạc Tiểu Tịch từ đáy lòng khen ngợi, ngẩng đầu nhìn Cung Lâm, lại phát hiện hần đang ngẩn người.

“Lâm Lâm người như thế nào không ăn nha?” Lạc Tiểu Tịch hỏi hần.

“Ăn?” Cung Lâm hoàn hồn, “Người nói cái gì?”

“Này cho người, cái này ăn ngon” Tiểu Tịch hướng trong bát hần gấp một khối măng.

Nhìn Cung Lâm há miệng ăn, tiểu ốc tử hề hề cười ốc. Giống như có điểm hạnh phúc.

Cơm nước xong, hai người ra khỏi quán cơm chậm rãi đi bộ trở về.

Dưới đèn đường mờ nhạt sáng vai bước đi, Lạc Tiểu Tịch trộm cười; có điểm giống như hẹn hò.

Ban đêm gió có chút lạnh, Tiểu Tịch vụng trộm rung mình, Cung Lâm lại không phát hiện.

Về nhà, Lạc Tiểu Tịch vội vàng từ cặp sách lấy ra quyển sách luyện tập vật lý, ngồi vào bàn học làm bộ học bài.

Cung Lâm như cũ cầm sổ ngồi bên cạnh bé, mở máy tính, ma xui quỷ khiến liền mở ra một file, bên trong đều là ảnh của hần cùng Viễn chụp chung.

Từng tấm từng tấm lật qua, hồi ức cũng từng chút từng chút xuất hiện trong tâm trí, ngũ vị tạp trần, không thể nói rõ là ngọt ngào hay đau khổ.

Viễn, người hiện tại ở nơi nào, có sống tốt hay không.

Có phải hay không còn giống như trước đây, ngay cả cười đều là thản nhiên.

Chúng ta, còn có thể có cơ hội gặp lại hay không.

Nhìn nhìn, liền cảm thấy có chút mệt mỏi, đưa tay nhu nhu huyết thái dương, nghĩ tới đêm nay đại khái có muốn ngủ cũng khó.

“Lâm Lâm, làm xong rồi.” Lạc Tiểu Tịch ôm bài tập vui vẻ chạy tới bên cạnh Cung Lâm.

Cung Lâm nháy mắt thanh tỉnh, cách một tiếng khép máy tính lại.

“Làm sao vậy?” Lạc Tiểu Tịch hoảng sợ.

“...Không có gì.” Cung Lâm quay đầu nhìn bé, “Làm sao vậy?”

“Ta làm xong bài tập.” Tiểu Tịch đem vở đưa cho hần.

Cung Lâm qua loa xem hai trang sau đó liền đưa cho nó. “Àn, làm xong thì nghỉ sớm một chút đi.”

“Lâm Lâm...” Lạc Tiểu Tịch thất vọng lại không cam lòng, mắt to lấp lánh.

“Ta đi ngủ trước.” Cung Lâm tâm phiền ý loạn, mang theo máy tính trở về phòng mình.

Lạc Tiểu Tịch mếu máo, trong lòng đầy ủy khuất.

Chính mình làm bài tập tốt như vậy, còn tưởng hần sẽ khen ngợi mình một chút; ai biết hần ngay cả xem còn không có nhìn kỹ. Hại chính mình mất công mong đợi lâu như vậy.

Trở về phòng mình, Lạc Tiểu Tịch không muốn ngủ, vì thế mở máy tính ra lên QQ.

“Như thế nào còn chưa ngủ?” Hứa Đình rất nhanh nhắn tin hỏi.

“Người không phải cũng không ngủ đó sao.” Tiểu Tịch nhanh chóng trả lời hần, thuận tiện gõ thêm cái mặt mếu.

“Ai khi dễ người?” Hứa Đình dứt khoát gọi điện thoại đến hỏi.

Lạc Tiểu Tịch yêu nhất là ngủ, bình thường mười giờ đã lên giường.

Hôm nay đã sắp mười hai giờ còn chưa ngủ, nhất định có chuyện.

“Không có ai khi dễ ta.” Tiểu Tịch âm thanh rầu rĩ.

“Vậy ai làm người mất hứng?” Hứa Đình truy vấn.

Lạc Tiểu Tịch khần trương há mồm, không biết nên trả lời thế nào.

Liên bởi vì Cung Lâm không có khen ngợi mình?

Lạc Tiểu Tịch lại ngốc lảng, cũng biết lý do như vật thật khôi hài đi.

Nhưng là, còn có nguyên nhân nào khác sao? Hình như không có.

Người tốt cuộc làm sao vậy a?” Hứa Đình vẫn còn truy vấn.

“Ta không sao...” Qua loa vài câu rồi cúp máy, Lạc Tiểu Tịch rốt cục ỉn ỉn cảm giác được, giống như... Chính mình thích bác sĩ sắc lang kia...

Trong lòng có điểm loạn, có điểm hưng phấn, cũng có điểm chờ mong.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm ở ngoài cửa gọi bé.

“Ân?” Tiểu Tịch chạy ra mở cửa.

Nhìn máy tính trên bàn Lạc Tiểu Tịch còn sáng, Cung Lâm nhú mày, vừa trở về phòng thấy đèn phòng bé còn sáng, như thế nào khuya như vậy rồi còn lên mạng?

“Khuya như vậy rồi còn không ngủ, nhanh đi nghỉ ngơi.”

“Ngủ liên đây mà.” Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn chớp mắt.

“Yêu, hôm nay như thế nào lại nghe lời như vậy? Cung Lâm theo thói quen xoa khuôn mặt đỏ đỏ thịt của bé.

Bình thường tiểu mập mạp này đều phải cùng mình cò kè mặc cả.

Lạc Tiểu Tịch cảm thấy trên mặt có hơi nóng lên.

Ai nha đây là cảm giác luyến ái sao?

Ngay cả lơ đãng đụng chạm như vậy, đã cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào.

Trong đầu, có một tiểu nhân nhi đang khoái hoạt xoay vòng vòng.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” Cung Lâm thay bé đóng máy tính.

“Ân, Lâm Lâm ngủ ngon.” Lạc Tiểu Tịch cười có chút ngại ngùng.

Tiến vào ổ chăn, Tiểu Tịch mở ra di động, vụng trộm xem tấm hình ban ngày Cung Lâm gửi cho.

Vốn định cài làm hình nền di động, lại cảm thấy có điểm ngượng ngùng.
Vì thế lập một file đặt tên cục cưng Bối Bối, đem ảnh lưu vào.
Trong mộng đều đang cười thật tươi
Nguyên lai là tình yêu, đúng là tình yêu trong cái chớp mắt; chẳng biết chính xác từ khi nào, đã yêu rồi.
Ngay cả chính mình cũng không biết rõ nguyên nhân.

29. Quyển 2 - Chương 5

Sáng sớm hôm sau, Cung Lâm vừa bừng bữa sáng đặt lên bàn, liền nhìn thấy Lạc Tiểu Tịch đang lững thững bước xuống cầu thang.
Mặc áo sơ mi kẻ caro nhỏ, quần dài màu vàng nhạt, đi giày thể thao màu trắng, thật ngoan.
“Sao lại nhìn ta như vậy?” Lạc Tiểu Tịch thực khẩn trương.
Mình dậy từ lúc sáu giờ để chọn quần áo... sẽ không bị phát hiện chứ?
“Người mặc như vậy đẹp lắm” Cung Lâm thay bé kéo ghế, “Ngồi đi tiểu bạch thỏ.”
Lại đổi biệt danh...
Hắn đã gọi mình là tiểu ngọc tử, tiểu mập mập, hiện tại lại nhiều thêm một cái tên tiểu bạch thỏ.
Tổng hợp lại một chút, chẳng lẽ trong lòng hắn mình chính là con thỏ vừa béo vừa ngọc?
Đây là cái hình tượng quái quỷ gì a!
Lạc Tiểu Tịch mếu máo, ở trong lòng yên lặng siết nắm tay.
Nhất định phải cho hắn biết, kỳ thực mình cũng rất tuấn tú!
Sau khi tan học buổi chiều, Lạc Tiểu Tịch đi thẳng sang trường đại học tìm Vương Lang.
“Sao hôm nay lại tới tìm ta?” Vương Lang thật ngoài ý muốn.
“Biểu ca, giúp ta đi mua quần áo đi.” Tiểu Tịch khụt khịt mũi (con nhợn nè).
“Mua quần áo?” Vương Lang biểu tình mờ mịt, “Quần áo của người không phải đều do mẹ ta mua cho sao?”
“Ta muốn tự đi mua, đi mua cho ta đều là thứ chỉ hài tử mới mặc!” Lạc Tiểu Tịch vẻ mặt đau khổ.
“Vậy người liền tự mình đi mua, kêu ta làm gì?” Vương Lang vẫn mặc danh kỳ diệu.
“Ta cũng sẽ không tự mình mua!” Tiểu Tịch rầm rì, “Biểu ca, ta muốn mặc giống người.”
“Giống ta?” Chỉ số tự kỷ của Vương Lang lập tức tăng theo hàm lũy thừa.
“Àn” Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc gật đầu.
Vừa hầm hờ vừa giảo hoạt, chính là phong cách này!
“Tôi đây một chút, ta mang người tới trung tâm thương mại!” Vương Lang một bên gọi điện cho Lâm Kỳ, một bên nắm vai Lạc Tiểu Tịch kéo đi.
“Tuy người lớn lên không đẹp trai, nhưng bây giờ tân trang một chút, vẫn còn có hy vọng.” Vương Lang cười xấu xa, “Coi trọng tiểu nữ sinh nhà ai?”
Lạc Tiểu Tịch đỏ mặt, chính mình mới không có coi trọng tiểu nữ sinh!
Vương Lang hắc hắc cười, có người xuân tâm nảy mầm tình yêu

~Lâm Kỳ bên cạnh nhấc chân đuổi hần, biểu tình của người này thật quá đáng khinh!

Đến trung tâm thương mại, Vương Lang trực tiếp mang Lạc Tiểu Tịch lên lầu 4 bán hàng hiệu.

“Cái này được không?” Vương Lang thuận tay cầm một kiện áo khoác, phía trước in đầy tiểu răng nanh ác ma.

“Khó coi chết được.” Lâm Kỳ bình luận.

Cái gì vậy, thật lòe loẹt.

“Ta đi thử xem.” Lạc Tiểu Tịch tiếp nhận chiếc áo khoác vào phòng thay quần áo, cảm thấy bộ này nhìn qua rất có khí chất lưu manh.

Chờ Lạc Tiểu Tịch từ trong phòng thay đồ đi ra, Vương Lang thiếu chút nữa là phun ngụm nước ra.

Rõ ràng là phong cách đường phố, bé sao lại mặc thành thế kia.

Nhìn giống như cái bánh trôi nhỏ trắng nõn.

“Kỳ Kỳ, làm sao bây giờ, ta hảo muốn cắn nó một cái.” Vương Lang cười đến run bần bật.

“Vớ vẩn!” Lâm Kỳ lườm hần một cái, “Đi Tiểu Tịch, ta đưa người đi chọn quần áo.”

“Nga.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu.

Biểu ca thật đáng ghét, lại còn quấy rối!

Quên đi, mặc giống Kỳ Kỳ cũng được.

Mua xong quần áo đã là tám giờ tối, Vương Lang đưa Tiểu Tịch đến cửa nhà rồi mới cùng Lâm Kỳ rời đi.

Lạc Tiểu Tịch xách túi quần áo, thật cẩn thận hướng cầu thang bò lên.

“Tiểu Tịch ngơ đã về?” Cung Lâm nghe được tiếng động, ra cửa bật đèn cầu thang.

“Ân.” Lạc Tiểu Tịch vội vàng đáp một tiếng rồi xách quần áo chạy như điên về phòng.

“Người mua cái gì thế, sao phải chạy như ăn cướp a?” Cung Lâm rất ngạc nhiên.

“Không có gì!” Lạc Tiểu Tịch nhanh chóng đóng cửa phòng.

Cung Lâm có điểm không thể hiểu nổi, nhưng chắc tiểu mập mập muốn riêng tư một chút, vì thế cũng không hỏi nhiều.

Buổi tối, Cung Lâm xem thư xong từ trong thư phòng đi ra, lại thấy Lạc Tiểu Tịch đang ôm cốc nước đi tới.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm gọi bé lại, “Trước khi đi ngủ không nên uống quá nhiều nước.”

“Ân, được rồi.” Lạc Tiểu Tịch gật gật đầu, đặt cái ly trong tay lên bàn.

“Dạo này sao lại nghe lời như vậy?” Cung Lâm tiến đến sờ sờ cái lỗ tai nhỏ của bé.

Lỗ tai tiểu mập mập thật mềm, sờ lâu sẽ ngứa.

Lạc Tiểu Tịch ngây ngô cười.

Ai nha lại bị nhéo...

Còn có, mình mặc áo ngủ mới, Lâm Lâm có phát hiện ra không?

“Tiểu tử ngốc, cười ngây ngô cái gì!” Cung Lâm xoa đầu bé, “Muốn vào phòng ta nói chuyện phiếm không?”

“Muốn muốn muốn.” Lạc Tiểu Tịch như bắt được vàng.

Phòng ngủ của Cung Lâm là phòng cho khách, bởi vậy không có nhiều đồ đạc, trông rất gọn gàng.

“A!” Lạc Tiểu Tịch chỉ vào bộ xương trên giá sách hét thảm thiết

Đây đây là cái ma quỷ gì?!

“Đừng sợ, đây là thạch cao, hôm nay ta vừa mượn được.” Cung Lâm chạy lại giải thích, “không tin người sờ thử, này.”

“Không sờ!” Lạc Tiểu Tịch nhảy vọt lên giường, lấy chăn đem mình bao lại.

Thật khủng bố!

“Vây, ta mang nó ra ngoài.” Cung Lâm không đành lòng dọa bé nữa, vì vậy đành khiêng bộ xương ra ngoài, mang ra ngoài giờ có chút khó khăn, để ở đâu bây giờ? Phòng nào tiểu mập mạp cũng có thể ngẫu nhiên ra vào!

Nếu không hay để ở ban công? (mẹ ơi =_____ =)

Quên đi, để người ngoài nhìn thấy thì coi như xong đời.

Kia...

Bác sĩ Cung thực khó xử, suy xét mấy lần nữa, quyết định để nó ở sau cửa phòng tắm, còn cẩn thận phủ cái khăn tắm lớn lên trên. (mẹ ơi giết con đi!!! Thằng này nguy hiểm quá)

Hôm nào mang đi trả.

Trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Lạc Tiểu Tịch đem chăn cuộn chính mình lại, thành một đồng nho nhỏ.

“Ngoan, ta mang cái kia đi rồi” Cung Lâm ngồi bên vồ vồ bé.

Lạc Tiểu Tịch đỏ mặt, Cung Lâm vồ vồ mông mình...

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đem bé từ trong chăn kéo ra, “Lá gan của đại nam sinh sao lại nhỏ như vậy?”

Lạc Tiểu Tịch cảm thấy lá gan mình cũng không tính là nhỏ, ít nhất biết bộ xương kia chỉ là mô hình thì không sợ hãi nữa.

Nhưng nếu mình không sợ nữa, lại không còn lý do để nằm lại trong chăn của Lâm Lâm...

Kia, kia, kia chính là giả bộ a.

“Thực sợ hãi?” Cung Lâm ngồi trên giường hỏi bé, “Là ta không đúng, lần sau sẽ không đem mấy thứ này về nhà nữa, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Àn.” Tiểu Tịch gật đầu, nhưng lại không có nửa điểm ý tứ muốn xê dịch.

“Kia, vậy đêm nay người ngủ ở đây đi.” Cung Lâm bắt đắc dĩ.

Không có biện pháp, ai bảo mình dọa bé.

Lạc Tiểu Tịch đáp ứng một tiếng, tâm có chút mặc cảm tội lỗi.

Nhưng nhiều hơn, chính là sung sướng vì gian kế được thực hiện.

Cung Lâm sờ sờ đầu bé, đứng lên đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, bên hông chỉ quần một cái khăn tắm, bọt nước lấp lánh từ trên thân thể chảy xuống.

Lạc Tiểu Tịch trộm nuốt nước miếng.

Thân hình Lâm Lâm thật đẹp.

Cơ bụng từng khối từng khối; chẳng bù cho mình, bụng đều là thịt cùng mỡ bèo nhèo...

Lạc Tiểu Tịch thấy thật ảo não.

Bộ dạng mình không đẹp trai, dáng người thực xấu, cả vật lý cũng không giỏi nữa.

Cùng hấn chênh lệch, cũng không khỏi quá lớn!

“Làm sao vậy?” Cung Lâm thay xong áo ngủ, nằm xuống cạnh bé hỏi.

“Không có gì.” Tiểu Tịch cẩn thận hướng đến bên Cung Lâm cọ cọ, sau đó làm bộ lơ đãng xoay người. Chóp mũi vừa vịn cọ vào ngực hắn.

Vừa tắm rửa xong, hơi thở tươi mát như gió xuân, dễ chịu đến không muốn rời khỏi.

Cung Lâm nhú mày, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng tiểu ngọc tử này vừa bị bộ xương dọa sợ. Lạc Tiểu Tịch mơ mơ màng màng ngủ, miệng chóp chép co người chui vào lòng Cung Lâm.

Đêm thực yên tĩnh, gió thực lạnh

Ve kêu ếch hát thật hay.

Sáng sớm hôm sau, Cung Lâm cảm thấy ngực mình ngứa ngứa.

Mở mắt ra liền thấy, tiểu mập mập đang nằm trong lòng mình, ngủ khò khò.

Miệng còn chảy nước miếng, Cung Lâm bật cười, đưa tay thay bé lau miệng.

Lạc Tiểu Tịch miệng đỏ đỏ, sờ lên ầm ập lại mềm mại, nhin không được nhẹ nhàng miết miết một chút.

Ngủ bị quấy rầy, Tiểu Tịch bất mãn nhú mày, “A ô” một ngụm cắn lấy đầu ngón tay của hắn.

“Uy!” Cung Lâm đỏ khóc đỏ cười, đem ngón tay mình từ trong miệng bé rút ra.

“Àn?” Lạc Tiểu Tịch mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt Cung Lâm đang tươi cười.

“Tiểu ngọc tử, rời giường.” Cung Lâm chọc chọc quai hàm mềm ại của bé, “Sắp tám giờ rồi.”

“Tám giờ?” Lạc Tiểu Tịch giật mình, nháy mắt đã thanh tỉnh.

Sắp đi học muộn a!

“Hôm nay là thứ bảy.” Cung Lâm buồn cười nhìn bé.

“Nga, làm ta sợ muốn chết.” Lạc Tiểu Tịch vỗ vỗ ngực, một lần nữa nằm lại trên giường.

Suy nghĩ một chút, hôm qua mình cùng Lâm Lâm đồng giường công chăm một đêm. (em nó nghĩ đi đâu vậy?)

Hắc hắc hắc...

“Ngủ tiếp một lát đi, ta đi làm bữa sáng cho ngươi.” Cung Lâm xốc chăn lên, xuống giường.

“Ta giúp ngươi!” Lạc Tiểu Tịch vui vẻ đuổi theo.

“Ngươi có thể sao?” Cung Lâm nghi hoặc.

“Ngươi sẽ dạy ta!” Lạc Tiểu Tịch thật nghiêm túc.

Hai người rửa mặt xong xuống bếp, Cung Lâm đưa cho Tiểu Tịch một cái bát cùng bốn cái trứng gà. “Đánh lòng trắng trứng tan ra.”

“Chỉ cần lòng trắng?” Lạc Tiểu Tịch nghi hoặc hỏi, “Có ai lại đánh mỗi lòng trắng trứng không, lòng đỏ ăn cũng rất tốt mà!”

“Tối qua ngươi nói muốn ăn bánh ngọt dâu tây” Cung Lâm xoa xoa cái mũi nhỏ của bé, “Đừng kêu ta không làm cho ngươi nha!”

Ta ta ta, ta thực sẽ không.....

Tiểu mập mập thật khó nghĩ.

“Ta dạy ngươi.” Cung Lâm lắc đầu cười cười, đưa tay lấy quả trứng gà dạy bé

Ánh dương buổi sớm chiếu vào phòng bếp, Cung Lâm khắp người đều phủ một tầng vàng sáng vàng nhạt.

Khuôn mặt anh tuấn, tươi cười ôn hòa.

Lạc Tiểu Tịch đứng một bên, hết sức chuyên chú đánh trứng.
Học xong, lần sau đến lúc sinh nhật Lâm Lâm, mình sẽ tự tay làm cho hắn ăn.
“Học được chưa?” Cung Lâm cầm một quả trứng khác đưa cho bé, “Thử xem.”
Lạc Tiểu Tịch thật cẩn thận, đem lòng trắng trứng cho vào cái bát nhỏ.
“Thông minh.” Cung Lâm vuốt vuốt cái mũi nộn nộn của bé, xoay người chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.
Lạc Tiểu Tịch ngây ngô cười, vừa rồi Lâm Lâm khen mình thông minh.
“Tiểu ngốc tử, có muốn thêm một chút sữa đặc không?” Cung Lâm một bên rửa dâu tây một bên hỏi bé.
“Muốn muốn muốn! Muốn thêm một chút chocolate nữa!” Tiểu Tịch cuống cuống gật đầu.
“A...” Cung Lâm bị bộ dáng bé chọc cười, cầm một quả dâu tây gọi bé, “Lại đây”
Lạc Tiểu Tịch đi tới đem dâu tây ăn luôn.
Ai nha ăn ngon thật.
Còn có, ngón tay hắn, vừa rồi không cẩn thận đụng vào miệng mình.
Này này xem như... gián tiếp hôn hắn?
Tiểu mập mập đỏ mặt, trộm liếm liếm miệng mình.
Ngọt.

30. Quyển 2 - Chương 6

Chờ làm xong phối bánh ngọt bỏ vào lò nướng, mặt Lạc Tiểu Tịch cũng biến thành con mèo nhỏ.
Cung Lâm nhìn bé cười, nâng lên cằm bé, lấy khăn tay giúp bé lau mặt.
Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy có chút ngây ngất; lại đến gần một chút, là có thể hôn hắn.
Lông mi hơi hơi rung động, Tiểu Tịch nhột nhạt nhắm mắt lại.
Trong lòng bang bang nhảy loạn, nhưng không biết nụ hôn có dừng lại trên môi?
“Được rồi, sạch rồi” Cung Lâm buông cằm nó ra, xoay người nhìn lò nướng.
Lạc Tiểu Tịch có chút mất mát.
Hắn không thích mình sao?
Cung Lâm ngồi xổm trước lò nướng, đưa tay đặt thời gian.
Trên mặt biểu tình như không có việc gì, trong lòng lại loạn thành một đoàn.
Lạc Tiểu Tịch bộ dáng thanh tú tinh xảo, vừa rồi nhìn bé nhắm mắt lại, chính mình cứ nhiên cảm thấy giật mình.
Là bởi vì chính mình gần đây không có đi ra ngoài sao? Mới có thể có phản ứng với tiểu ngốc tử này.
Cung Lâm lắc đầu, muốn đem sự tình vừa rồi quên đi.
Tại trù phòng, tràn ngập hương vị ngọt ngào của bánh ngọt, im lặng một cách khác thường.
Lúc này hai người đều có chút xấu hổ, vừa lúc chuông điện thoại vang lên phá vỡ không khí kỳ quái.
“Uy” Cung Lâm như trút được gánh nặng, lấy điện thoại ra nghe.

“Bác sĩ Cung, lâu rồi không thấy người, buổi tối đến đây đi?” Di động truyền đến giọng nói nam nhân.

“Được.” Cung Lâm lập tức đáp ứng.

Dù không nhớ rõ hẳn là ai, nhưng đi ra ngoài thả lỏng một chút cũng không có gì, mình chết dí ở nhà cũng lâu rồi.

“Buổi tối người muốn đi ra ngoài à?” Lạc Tiểu Tịch vừa rồi ả ả nghe được người nọ nói chuyện, vì vậy vừa ăn dâu tây vừa hỏi hẳn.

“Àn, buổi tối người làm xong bài tập đi ngủ sớm một chút.” Lò nường đình đông vang lên, Cung Lâm đeo bao tay, cẩn thận lấy khay bánh.

Lạc Tiểu Tịch nghĩ mình không giúp, vì sao mặc kệ Cung Lâm làm gì mình vẫn thấy hẳn rất đẹp trai.

“Tiểu Ngốc tử, giúp ta đem dâu tây cùng bơ lấy lại đây.” Cung Lâm gọi Tiểu Tịch hỗ trợ.

“Lâm Lâm, người buổi tối muốn đi đâu?” Lạc Tiểu Tịch một bên đem bơ đưa cho hẳn, một bên làm bộ như lơ đãng mở miệng.

“Cùng vài bằng hữu đi uống rượu.” Cung Lâm cẩn thận chét bơ xong lại xếp dâu tây, cắt một khối bánh lớn đưa cho Tiểu Tịch, “Nóng hổi mới ra lò, ha ha xem có thích không.”

Bánh ngọt xốp vàng óng ánh, hương vị bơ ngọt ngào mê người, dâu tây tiên diễm ướt át, còn bỏ thêm chocolate sữa mình thích ăn nhất, ăn vào miệng lại chẳng cảm thấy mùi vị gì cả.

“Thế nào?” Cung Lâm xoa đầu bé.

“Ăn ngon.” Lạc Tiểu Tịch cười tủm tỉm, cổ lấy dũng khí mở miệng, “Lâm Lâm, tối ta đi cùng người được không?”

“Đi đâu?” Cung Lâm đầu tiên là sững sốt, lúc sau lại lắc đầu, “Người đi làm gì, tiểu hài tử không được đi.”

“Lâm Lâm” Lạc Tiểu Tịch chưa từ bỏ ý định.

“Làm nũng cũng vô dụng.” Cung Lâm ở cạnh bồn rửa chén, “Chuyện này không thương lượng.”

Lạc Tiểu Tịch đô đô miệng, ủ rũ xoay người lên cầu thang.

Đầy một bụng tức tối, không đưa ta đi thì ta không biết tự đi sao!

Ăn cơm tối xong, Cung Lâm liền thay quần áo ra ngoài.

Nghe thấy Cung Lâm đã rời khỏi nhà, Lạc Tiểu Tịch cũng từ phòng ngủ của mình chạy tới, lén lút đi theo hẳn.

Phỏng theo tình tiết trong phim điện ảnh, Tiểu Tịch cố ý mặc áo T-shirt đen, quần bò đen mũ đen, chỉ tiếc không có chiếc kính đen nữa là hoàn hảo.

Vẫy tay gọi một chiếc taxi, Lạc Tiểu Tịch bình tĩnh chui vào xe

“Đi đâu?” Tài xế hỏi bé.

“Đi theo chiếc xe phía trước” Lạc Tiểu Tịch biểu tình thực nghiêm túc, tiện tay đem vành mũ lưỡi trai đè thấp.

Ai nha mình thật ngẫu.

Bộ mặt lái xe nhăn lại, nhin tiếng cười ghen đã lâu trở về.

Tiểu mập mạp này thật đáng yêu.

Khoảng nửa giờ sau, xe Cung Lâm dừng trước một quán bar, sau đó thành thạo bước vào.

Lạc Tiểu Tịch cũng muốn theo vào, lại bị nhân viên gác cổng ngăn lại ngoài cửa: “Xin hỏi ngài có thể thành viên sao?”

“Thành viên là trò gì?” Lạc Tiểu Tịch há hốc mồm, miệng áp ứng: “Có, không mang theo!”

“Thực xin lỗi, không có thể thành viên thì không thể qua cửa.” Nhân viên gác cổng lễ độ nhã nhặn đuổi.

“Nhưng mà...” Lạc Tiểu Tịch chưa từ bỏ ý định, vướn cổ nhìn vào bên trong.

“Muốn vào?” Bên người đột nhiên có người hỏi.

Lạc Tiểu Tịch quay đầu lại nhìn, là một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, mang mắt kính, có vẻ thanh lịch lại nhã nhặn.

“Ân” Tiểu Tịnh ngoan ngoãn gật đầu.

“Đi thôi, ta mang ngươi vào trong.” Nam nhân trung niên mang Lạc Tiểu Tịch hướng bên trong đi tới.

Ánh mắt nhân viên gác cổng sáng tỏ, không có ý ngăn cản.

“Cảm ơn thúc thúc.” Lạc Tiểu Tịch thực vui vẻ.

Thúc thúc? Nam nhân trung niên có chút vui vẻ.

“Thúc thúc hẹn gặp lại.” Lạc Tiểu Tịch thấy Cung Lâm, liền khẩn trương tìm một cái bàn, ngồi xuống vụng trộm nhìn hắn.

Trung niên nam nhân nhìn mắt lạc tiểu tịch, lắc đầu cười cười, xoay người đi làm chuyện của mình.

Rất nhanh, tiểu mập mập liền phát hiện quán bar này so với những nơi khác có chút không giống nhau.

Không có tỷ tỷ xinh đẹp mà toàn nam nhân, đủ loại nam nhân.

Bọn họ quay lại một chỗ, ôm nhau, trêu ghẹo, hoặc là hôn nhau.

Ở xa xa, cũng có một người ngồi trong lòng Cung Lâm; không thấy rõ mặt lắm, lại có thể nghe thấy bàn bọn họ ngẫu nhiên phát ra tiếng cười.

Lạc Tiểu Tịch ôm chén rượu ghé vào ghé vào trên bàn, cảm thấy cái mũi cay cay.

Lâm Lâm không thích mình, trong lòng hắn có người khác.

Mối tình đầu của mình còn chưa có bắt đầu, đã bị tuyên cáo chấm dứt một cách tàn nhẫn.

Thật là thương tâm, ăn một cái gì an ủi một chút đi.

Lấy ra thanh chocolate từ trong túi quần, chậm rãi đưa lên miệng – Ngọt sinh đắng. (khó hiểu)

“Sao lại khóc?” Nam nhân ngồi đối diện cười đưa cho bé một chén rượu, “Mời người, ta là Vương Hy, còn người?”

“Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu lên nhìn hắn, không nói gì.

Vương Hy bị hắn liếc mắt nhìn một cái thì hơi sững sốt.

Vừa rồi chính là nhìn thấy bé tại đây ngồi uống rượu một mình, nên theo thói quen tính lại đây làm quen, lại không nghĩ bộ dáng bé tinh tế như thế.

Xem ra tuổi hắn là không lớn, ánh mắt đen như bảo thạch, cái mũi xinh xắn, miệng đỏ đỏ, trên mặt vẫn còn nét mũm mĩm của trẻ con, cầm lại cương nghị, hơn nữa biểu tình ủy khuất giống như thiên sứ lạc vào nhân gian.

Lạc Tiểu Tịch khịt khịt mũi, đứng lên muốn bỏ đi, lại bị Vương Hy giữ chặt.

“Người muốn làm gì?” Lạc Tiểu Tịch tránh khỏi hắn.

“Đừng sợ, ta muốn cùng người uống rượu.” Vương Hy lắc chén rượu trong tay.

Ai muốn cùng người uống rượu!

Lạc Tiểu Tịch giận giữ muốn rời đi, đi không được hai bước lại bị một đồng người vây quanh.

“Các người muốn làm gì?” Lạc Tiểu Tịch cảnh giác trừng mắt nhìn bọn họ.

“Chỉ là cùng nhau uống chén rượu, có nên nể mặt nhau một chút không?” Vương Hy nắm lấy vai bé, mạnh mẽ nâng chén rượu đưa tới miệng Tiểu Tịch, “Uống xong ta liền để người đi”

“Buông tay!” Lạc Tiểu Tịch vừa giãy dụa vừa nhìn về phía Cung Lâm.

Nhạc trong quán bar rất lớn, hơn nữa lại có tiếng người âm ỹ, chẳng ai chú ý tới góc nhỏ này.

“Người mau buông ra!” Lạc Tiểu Tịch sốt ruột.

“Không buông!” Nam nhân vô lại trêu đùa, giơ chén rượu mạnh bạo áp vào miệng Tiểu Tịch.

Lạc Tiểu Tịch bị sắc liên tục ho khan, liều mạng muốn giãy ra.

“Buông nó ra.” Bên cạnh truyền đến một giọng nói.

Chính là của người đàn ông trung niên mang Tiểu Tịch vào lúc trước.

“Mục tử.” Người tới hiển nhiên có chút thân phận, mấy tên lưu manh bồi tiểu rồi đi.

“Cám ơn thúc thúc.” Lạc Tiểu Tịch lấy khăn tay trên bàn lau rượu dính trên cổ áo, lòng ủy khuất đến không chịu được.

“Đang đợi hần? Nam nhân trung niên đỡ Lạc Tiểu Tịch ngồi vào ghế phía trước, chỉ chỉ Cung Lâm mở miệng hỏi.

Lạc Tiểu Tịch yên lặng gật đầu, nước mắt tí tách rơi.

“Ta đi gọi hần lại đây nhé?” Nam nhân trung niên lại hỏi.

“Không cần.” Lạc Tiểu Tịch nở nụ cười nhợt nhạt, “Ta nên về nhà”

Nam nhân trung niên nhìn Tiểu Tịch rời khỏi quán bằng ánh mắt phức tạp, nghĩ một chút, cuối cùng viết một tờ giấy, bảo nhân viên phục vụ đưa cho Cung Lâm.

“Lại có ai coi trọng bác sĩ Cung của chúng ta a?” Người ngồi cùng bàn rì rầm.

Cung Lâm cười cười mở tờ giấy nhìn lướt qua, sắc mặt bất chợt biến đổi.

“Làm sao vậy?” Mọi người bị dọa sợ.

“Các người cứ từ từ chơi tiếp, ta có việc đi trước.” Cung Lâm rút chân chạy nhanh ra ngoài.

“Ai, Bác sĩ Cung, người quên áo khoác!” Mọi người buồn bực, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nam nhân trung niên nhìn Cung Lâm đuổi theo ra ngoài quán, trong mắt có chút tang thương cùng hàm mộ.

Còn trẻ tuổi thật tốt, phạm sai lầm còn có thể vãn hồi.

Cung Lâm ra khỏi quán, liếc mắt liền nhìn thấy Lạc Tiểu Tịch.

Tiểu ngọc tử lẻ loi đứng ở bên đường, đang đưa tay vẫy xe.

Trong nháy mắt, Cung Lâm đột nhiên cảm thấy trong lòng phi thường đau xót, trong đầu chưa kịp suy nghĩ thân thể đã hành động.

Lạc Tiểu Tịch giận chính mình vì sao không gọi được xe, hốt nhiên đã bị kéo vào cái ôm ấm áp.

“Lâm Lâm.” Tiểu mập mập có điểm không thể tin được.

Cung Lâm ôm hần không nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng cùng thân thể phát run.

“Lạnh sao?” Cung Lâm buông bé ra một chút, cúi đầu nhìn.

Lạc Tiểu Tịch mặc cả bộ đồ đen, áo thun trễ cổ dán vào người, cẩn thận ngửi một chút còn có thể thấy mùi rượu trên người.

“Ai khi dễ người?” Cung Lâm nhúu mày.

“...Không có” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu, miễn cưỡng cười một cái, “Ta về nhà trước.”

“Tiểu Tịch...” Cung Lâm không biết mình nên nói cái gì.

“Ta...Cảm thấy chơi rất vui, nên mới đi theo tới đây.” Lạc Tiểu Tịch tránh khỏi ôm ấp của hắn, “Người vào đi, ta tự gọi xe về nhà.”

Nhìn bé ngốc trước mắt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, Cung Lâm đưa tay, thay hắn lau nước mắt.

Lạc Tiểu Tịch cảm thấy mình thật là vô dụng, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng không diễn nổi.

Cái này Lâm Lâm hẳn là nhìn ra đi.

Cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn, ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn Cung Lâm một cái cũng không có.

Ngã tư đường tối đen, đèn đường trong treo nhưng lạnh lung, lá cây bị gió thổi tung bay rồi lại từ từ rơi xuống.

“Về nhà đi.” Cung Lâm vươn tay gọi một chiếc taxi, mang theo Tiểu Tịch chậm rãi tiến vào trong.

Suốt quãng đường cả hai không hề lên tiếng...

31. Quyển 2 - Chương 7

Sau khi về nhà, Lạc Tiểu Tịch lên phòng lấy áo ngủ, chuẩn bị tới phòng tắm tắm rửa.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đứng ở cửa gọi bé.

“Àn?” Lạc Tiểu Tịch ngồi xổm trước ngăn tủ bối quần áo, đáp một tiếng, nhưng không quay đầu lại.

“Sau này, đừng tới loại quán bar kia nữa.” Cung Lâm cố gắng tìm đề tài.

“Được.” Lạc Tiểu Tịch đáp ứng, lấy quần áo ôm vào lòng, không đứng lên cũng không quay đầu.

“Tiểu Tịch...” Cung Lâm không biết mình nên nói gì, “VẬY, người ngủ sớm một chút.”

Lạc Tiểu Tịch gật gật đầu, liều mạng cắn môi.

Nằm trên giường, Lạc Tiểu Tịch không sao ngủ được.

Hôm nay mình làm như vậy thật không hay, không chỉ bị nam nhân đáng khinh đùa bỡn, lại còn thất tình thực thê thảm.

Lạc Tiểu Tịch cảm thấy mình hình như không đủ nam tính.

Đàn ông bình thường tình đều đến quán bar uống rượu, còn mình lại chỉ có thể vụng trộm trốn trong chăn khóc.

Nhưng mà, muốn khóc lắm a.

Kệ đi, dù sao cũng không ai thấy, càng không dọa đến ai.

Sáng hôm sau rời giường, hai mắt tiểu mập mập sưng thành sợi chỉ.

Lấy nước đá trườm, cũng chẳng khá hơn là mấy.

Nếu người kia nhìn thấy, sẽ thật xấu hổ lắm a.

Lạc Tiểu Tịch kéo ngăn tủ lấy ra mũ lưỡi trai đội lên đầu, đem vành mũ ép xuống.

Đội lát nữa mình cúi đầu như vậy, hẳn là sẽ không bị hắn phát hiện đi?

Đi xuống lầu, vốn định lén lút trốn đi, lại nhìn thấy Cung Lâm ngồi trong trừ phòng mở ngăn tủ nhỏ lấy hòm thuốc.

“Người tìm thuốc?” Do dự một hồi, Tiểu Tịch vẫn là đi qua hỏi hẩn.

“Ân, bị cảm.” Cung Lâm cổ họng khàn khàn.

Hôm qua không mang áo khoác chạy ra khỏi quán bar, đêm không ngủ được lại ra ban công hút thuốc, sáng nay thức dậy đầu liền đau như sắp vỡ ra, đến trần nhà trên đầu cũng xoay vòng vòng.

“Nga, mặt người sao lại hồng như vậy?” Lạc Tiểu Tịch hoảng sợ, đưa tay sờ sờ trán Cung Lâm, liền thấy nóng đến dọa người.

“Ta đưa người đi bệnh viện.” Lạc Tiểu Tịch sốt ruột.

“Ngốc, ta chính là bác sĩ a.” Cung Lâm mạnh mẽ sốc lại tinh thần hướng bé cười cười, “Đến trường đi, ta uống thuốc là được.”

“Vậy người nghỉ ngơi, ta đi mua thuốc cho người.” Lạc Tiểu Tịch quăng cặp xách, đỡ hẩn đứng lên, “Nhà ta không có thuốc cảm, người dùng loại nào?”

“Thuốc cảm thông thường là được.” Cung Lâm thực sự không còn chút sức lực nào tự mình đi mua.

“Ân, người ở đây chờ ta.” Lạc Tiểu Tịch giúp hẩn đắp chăn xong, tự mình đi ra ngoài mua thuốc.

Sau khi nhìn hẩn uống thuốc xong, Lạc Tiểu Tịch chạy tới trù phòng, muốn xem một chút xem còn gì có thể ăn không.

Bình thường mình bị cảm, dì cùng bác gái đều nấu canh gà cho mình uống.

Mở tủ lạnh ra xem, đều là nguyên liệu nấu ăn... mấy ngày nay đều là Lâm Lâm nấu cơm, mình lâu rồi chưa thấy qua đồ ăn liền đông lạnh.

Bánh quy pho mát chân giò hun khói đều có, nhưng Lâm Lâm đang ốm, hẩn sao có thể ăn những thứ này.

Mình tự nấu? Nhưng Lạc Tiểu Tịch tự mình biết mình, làm ra liệu có ăn được không.

Nghĩ nghĩ, Lạc Tiểu Tịch gọi cho một hiệu canh tẩm bổ, kêu canh gà mái già hấp cách thủy cùng canh nấm tuyết.

Cái kia, canh nấm tuyết là gọi để mình uống.

Nói chuyện điện thoại xong, Lạc Tiểu Tịch nấu một nồi cháo.

Món này mình đặc biệt am hiểu.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch bưng bát cháo hoa thật lớn lên lầu, nhẹ nhàng lay hẩn, “Dậy ăn chút gì đi.”

“Ân?” Cung Lâm mờ mịt mở mắt.

“Ăn chút cháo đi, ta tự nấu đấy.” Tiểu Tịch chớp chớp mắt.

“Người có thể nấu cháo?” Cung Lâm nhếch miệng cười.

“Đương nhiên rồi!” Lạc Tiểu Tịch đỡ hẩn ngồi dậy, “Ta còn kêu canh gà, lát nữa sẽ đưa tới đây, người còn muốn ăn gì không?”

“Không cần, nhiều đó đủ rồi.” Cung Lâm bưng bát cháo lên uống, “Ngon lắm.”

Lạc Tiểu Tịch trở nên méu máo.

Nói dối, cháo hoa có gì mà ngon.

Chuyện tối qua, cả hai người đều không nhắc lại.

Làm bộ như chưa từng phát sinh, ít nhất ...như vậy... sẽ không xấu hổ.

Cung Lâm nghĩ, sau khi kèm tiểu mập mập này vượt qua môn vật lý, liền nhanh chóng rời đi.

Mình cùng bé, không thể đi chung đường.

Lạc Tiểu Tịch lại nghĩ, nếu Lâm Lâm không thích mình, vậy, làm bằng hữu đi... Ít nhất còn có thể nhìn thấy hắn, còn có thể cùng hắn nói chuyện.

Cũng không tệ lắm.

Đều là đàn ông, nắm được thì cũng buông được!

Tối giữa trưa, quán đưa canh tối. (Làm ăn kiểu gì z, gọi từ sáng trưa mới thêm đưa tối)

Lạc Tiểu Tịch tự mình ra ngoài mua rau dưa, bỏ vào nấu cùng canh gà đem cho Cung Lâm.

Còn hấp cơm tẻ cùng bí đỏ.

“Thật giỏi a.” Cung Lâm ách cổ họng khen bé.

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười.

Àn, tuy rằng Lâm Lâm không thích mình, nhưng nghe hắn khen, mình vẫn thật vui vẻ.

“Người ăn cái gì?” Cung Lâm hỏi bé.

“Ta ăn cái này.” Lạc Tiểu Tịch vui vui vẻ vẻ bưng canh ngân nhĩ. Ai nha hảo ngọt nha.

“Buổi trưa người chỉ ăn thứ này?” Cung Lâm nhú mày, “Không được, đi lấy cái bát, ăn cơm!”

“Không ăn.” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu như trống bỏi, “Canh gà Riga của người thực nhiều gừng, ta không ăn đâu!”

“Vậy người ăn cái gì, ta làm cho người.” Cung Lâm xốc chân lên định xuống giường.

“Đừng a.” Lạc Tiểu Tịch nóng nảy, “Người còn chưa khỏi, nằm xuống nằm xuống!”

“Vậy người ngoan ngoãn ăn cơm.” Cung Lâm không nhượng bộ, “Hoặc là để ta làm cho người.”

Lạc Tiểu Tịch cân nhắc mãi, đành than thở lấy đến một cái bát nhỏ.

Nhắm mắt bịt mũi, ừng ực ừng ực uống canh gà.

Cung Lâm nhìn mà dở khóc dở cười, khó ăn như vậy sao?

Bởi vì uống thuốc cảm, Cung Lâm cơm nước xong, rất nhanh lại buồn ngủ.

Lạc Tiểu Tịch thu dọn bát đĩa, khinh thủ khinh cước trở lại phòng hắn.

Kỳ thật trong lòng hiểu rõ, cảm mạo chẳng phải là bệnh gì nặng, uống thuốc xong ngủ một giấc thì tốt rồi.

Nhưng mà chính mình vẫn muốn cùng hắn.

Lạc Tiểu Tịch ngồi ở bên giường, nhìn Cung Lâm đến không chớp mắt.

Càng nhìn càng thấy đẹp trai.

Lông mi cong cong, cái mũi cao cao, miệng cũng thật đẹp.

Khuôn mặt không sắc bén như cửa biểu ca, mà ôn nhu vô cùng, làm cho người ta không nhìn được muốn tiếp cận.

Đôi mắt nhắm nên giờ không thấy được, nhưng rất rõ ràng đó là đôi mắt biết nói, nhất là lúc hắn cười lên, ánh mắt tràn ngập ôn nhu.

Lạc Tiểu Tịch nhếch môi, cảm thấy thật muốn hôn hắn.

Nhưng là, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không tốt lắm thì phải?

Nhưng mà, nói không chừng đời này, mình chỉ có thể có duy nhất cơ hội này thôi?

Tốt xấu gì cũng là mối tình đầu, hôn một cái an ủi một chút đi!

Tiểu mập mập cúi đầu, chu môi ở trên mặt Cung Lâm chạm nhẹ một cái, sau đó nhanh chóng rời ra, sợ bị phát hiện.

Phù phù, hoàn hảo hoàn hảo, Lâm Lâm không có tỉnh.

Trong lòng có điểm ngọt lại có điểm chua.

Đến tối, Lạc Tiểu Tịch lên QQ, đem tên người dùng đổi thành biểu tượng cái mặt méu nhỏ nhỏ (T_T).

Nửa giờ sau, QQ kêu vang một mảnh.

“Ai khi dễ người?” Hứa Đình hỏi đầu tiên. Sau đó là biểu ca, cuối cùng là Kỳ Kỳ.

Lạc Tiểu Tịch méu máo, đồng thời trả lời tất cả câu hỏi của mọi người.

“Ta thất tình.” Lạc Tiểu Tịch thực nghiêm túc lên tiếng.

Nguyên tưởng rằng sẽ có thật nhiều lời an ủi, kết quả diễn đàn cư nhiên im ắng.

Àn? Lạc Tiểu Tịch thực buồn bực.

Lại một phút đồng hồ, diễn đàn rốt cuộc có động tĩnh.

Vương Lang: Phốc.....

Lâm Kỳ: ^_^

Hứa Đình: Ha ha ha ha cáp!!

Tiểu Tịch lại càng buồn bực, hai tay múa trên bàn phím.

Ta nói thật a, ta thực thất tình!

Vương Lang:..... Không có việc gì, ca về sau giới thiệu cho người người tốt.

Lâm Kỳ: Tìm cách an ủi.

Hứa Đình: Cùng nhau tìm.

Lạc Tiểu Tịch thực phẫn nộ.

Các người đều là người xấu!

Lâm Kỳ: Thật a? Xảy ra chuyện gì?

Vương Lang: =|| Cầu chân tướng.

Hứa Đình: Cui trọng con gái nhà ai nha?

Lạc Tiểu Tịch do dự 3s đánh ra một dòng chữ.

Ta thích bác sĩ đang sống ở nhà ta, nhưng hắn không thích ta.

Sau khi up lên, diễn đàn lại một hồi trầm mặc.

Lạc Tiểu Tịch trong lòng sợ hãi, nghĩ nghĩ, lại bồi thêm một câu nói.

Trăm ngàn không được nói cho người khác a! Nhất là ba mẹ ta!

Vương Lang: A a a! Kỳ Kỳ ta nhìn thấy cái gì! Nó nói nó thích ai?!!

Lâm Kỳ: T_T, Cung Lâm.

Hứa Đình: FML, có lộn không? Mắt chó của lão tử sắp rớt tròng a!

Lạc Tiểu Tịch: các người đừng làm loạn! Ta thật sự nghiêm túc!

Vương Lang: Kỳ Kỳ, ta bị kích thích rồi, làm sao bây giờ, đêm nay đến nhà an ủi ta đi!

Lâm Kỳ: = =, Cút.

Vương Lang: Kỳ Kỳ, nếu không được vậy đêm nay ta đến ký túc xá của người!

Vương Lang: Kỳ Kỳ, ta đang nói chuyện với người đó.

Vương Lang: Kỳ Kỳ, người bơ ta a!

Lâm Kỳ: = =||

Hứa Đình: Hai người, đừng trọc vào kẻ cô đơn ta a.

Vương Lang: Người cô đơn? Nghe nói gần đây người theo đuổi một học đệ thanh tú khoa nghệ thuật a.

Hứa Đình: FML, hần như vậy còn TM thanh tú học đệ, tiểu lưu manh thì có.

Vương Lang: Cầu chân tướng! Cầu chi tiết!

Hứa Đình:...

Lâm Kỳ: ... ta cũng muốn nghe.

Nhìn màn hình hỗn loạn thành một đoàn, Lạc Tiểu Tịch có chút buồn bực.

Mình là người thất tình, là chuyện nghiêm trọng như vậy, vậy mà cũng chẳng thêm an ủi mình.

Quên đi, mình tự an ủi chính mình.

Lạc Tiểu Tịch ôm lấy hộp kẹo, ngồi trước máy tính ăn chocolate.

Đầu kia, trên máy tính ba người nói nhao nhao ồn ào một trận, rốt cuộc hảo tâm nhớ tới Lạc Tiểu Tịch.

Vương Lang: Tiểu ngốc tử, đâu rồi?

Lạc Tiểu Tịch: Đây.

Vương Lang: Người thích tên bác sĩ kia?

Lạc Tiểu Tịch: Ân

Lâm Kỳ: Người có nói với hần không?

Hứa Đình: Người có nói với hần không?

Lạc Tiểu Tịch: Không có, nhưng mà hần biết.

Vương Lang: Họ Hứa kia người sao lại nói giống Kỳ Kỳ nhà ta?

Lâm Kỳ: Cút

Hứa Đình: Cút

Vương Lang: Lại giống nhau!

Lâm Kỳ: Người đừng quấy rối!

Lạc Tiểu Tịch: Biểu ca!!

Vương Lang: Được rồi được rồi, ta câm miệng, mọi người tiếp tục đi.

...

Diễn đàn QQ vô cùng náo nhiệt, ba người vắt hết óc, thương lượng làm thế nào giúp tiểu ngốc tử theo đuổi tên bác sĩ kia.

Phòng bên cạnh, Cung Lâm cảm thấy mũi mình có điểm ngứa ngứa, vì thế ôm lấy hộp giấy, một bên hắt xì một bên chùi nước mũi.

Cảm mạo thật đáng ghét.

Đang yên đang lành lại lắc đầu là sao, chẳng lẽ vẫn cảm mạo nên còn khó chịu?

“Không có việc gì.” Nhìn mặt Lạc Tiểu Tịch gần trong gan tấc, Cung Lâm có điểm hoảng hốt.

“Àn, ta đi lấy sữa ấm cho ngươi nha, ngươi bị cảm không thể uống sữa lạnh.” Lạc Tiểu Tịch cầm ly sữa quay lại trừ phòng.

Nghe tiếng lòng vì ba chuyển động từ trừ phòng chuyển tới, Cung Lâm cảm thấy một số thứ dường như có cái gì đó không thích hợp.

Nhưng cụ thể là cái gì, thì không thể nói rõ.

Cũng không muốn làm rõ...Như bây giờ cũng tốt.

“Lâm Lâm uống sữa đi.” Lạc Tiểu Tịch ra khỏi trừ phòng, đem cái ly đưa cho hắn.

Khoảnh khắc ngắn ngủi đầu ngón tay chạm nhau, có cảm giác ngứa ngứa chạy thẳng vào trong lòng.

Tiểu mập mập cũng vậy, đại bác sĩ cũng vậy...

“Buổi trưa ta làm ngư hương gia tử cho ngươi ăn nga!” Lạc Tiểu Tịch rất đặc ý.

“Buổi trưa? Ngươi không đi học sao?” Cung Lâm nhú mày.

“Ngươi đang bệnh mà, ta ở nhà chiếu cố ngươi.” Tiểu Tịch tủm tỉm cười.

“Như vậy sao được, cơm nước xong thì nhanh đi học đi!” Cung Lâm một lèo phủ quyết.

“Nhưng mà...”

“Bất kể là cái gì, không được kiếm cớ lười biếng!” Cung Lâm hung hăng trừng hắn.

Đùa cái gì chứ, bé sắp thi cuối kỳ rồi

“Nga” Lạc Tiểu Tịch đáp ứng một tiếng, cúi đầu yên lặng ăn sandwich.

Trong lòng có điểm ủy khuất, sao lại nói mình lười biếng, mình là thật muốn chiếu cố hắn a.

Cung Lâm cũng hiểu được thái độ của mình vừa rồi thật ác liệt, nên trong lòng tính nên mở miệng giải thích như thế nào.

“Ta ăn xong rồi, Lâm Lâm hẹn gặp lại” Lạc Tiểu Tịch uống xong ngụm sữa cuối cùng, liền ủ rũ mang cặp sách trên lưng xuất môn.

Cung Lâm thật áy náy, chính mình còn chưa cho bé một lời giải thích.

Giờ học buổi sáng, Lạc Tiểu Tịch nằm ghé vào trên bàn vẽ vòng vòng – mất hứng.

“Lạc Tiểu Tịch ngươi làm sao vậy?” Nam sinh ngồi cùng bàn hỏi

“Thất tình” Tiểu Tịch trả lời thực nghiêm túc.

“Thật sao?” Tiểu nam sinh mở mắt thật lớn, “Ai nha?”

“Nói ngươi cũng không biết.” Lạc Tiểu Tịch nhăn nhó, nghĩ thầm ngươi chưa từng trải qua tình ái, làm sao mà hiểu được.

Bị người mình thích cự tuyệt, việc này thật khiến cho người ta suy sụp, tiêu tụy.

Mở miệng thở dài.

Lúc nghỉ trưa, Lạc Tiểu Tịch đang đi tới căng tin, đột nhiên cảm thấy di động trong túi quần rung lên.

Lấy ra xem, là Cung Lâm gọi.

“Bé cóc, ta đang cửa phòng học của ngươi, ngươi đang ở đâu vậy?” tiếng Cung Lâm từ điện thoại trên tay rơi vào tai tiểu mập mập.

“...Cửa phòng học của ta? Ta trở lại ngay!” Lạc Tiểu Tịch lập tức xoay người hướng phòng học chạy tới.

“Tiểu Tịch người không ăn cơm a? Đồng học ngồi cùng bàn thực buồn bực.

Lại phải ngồi một mình!!!

Chạy đến cửa phòng học, Lạc Tiểu Tịch liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cung Lâm đang đứng ở đó, trong tay còn mang một túi giấy to.

Chung quanh không ngừng có nữ sinh nhìn lên hắn.

Như vậy liền tức giận, Lâm Lâm vì sao phải để cho các người nhìn!!

“Mất hứng à? Sao lại gục mặt xuống như vậy” Cung Lâm đến trước mặt Tiểu Tịch, cúi đầu hướng bé cười cười.

“Không có mất hứng.” Lạc Tiểu Tịch nhìn cái túi giấy trong tay hắn, “Cái gì vậy?”

“Cơm trưa.” Cung Lâm kéo bé tới sân thể dục.

Nghĩ lại chuyện hồi sáng, thật sự không biết giải thích thế nào.

Đơn giản liền làm ngư hương gia tử cùng thịt bò Tenderloin chiên giòn2 mà tiểu ốc tử thích ăn nhất, bỏ và cà mên mang đến đây cho bé.

“Cơm trưa?” Lạc Tiểu Tịch cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng là...

“Người còn đang bệnh a.” Tiểu mập mập vươn tay sờ sờ cái trán của hắn, “Hắn là người nên ở nhà nghỉ ngơi chứ.”

“Ta không sao.” Cung Lâm ngồi trên khán đài, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Đến, ngồi ăn cơm đi.”

Lạc Tiểu Tịch thả lỏng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cung Lâm, ăn từng miếng từng miếng.

Cung Lâm nhìn bộ dáng bé có chút ngốc, nhìn không được xoa đầu bé.

Sao lại có người dễ thương đến như vậy chứ.

Gió mùa hạ ấm áp thổi nhẹ nhẹ, mang theo hương hoa sơn chi thanh thuần, nhàn nhạt vương vấn quanh hai người.

Ấm áp mà tươi đẹp.

“Khi nào người thi?” Cung Lâm một bên uống nước một bên hỏi bé.

“Cuối tuần hai.” Lạc Tiểu Tịch khịt mũi than thở, “Lại còn thi Vật lý...”

“Ta không phải đã giảng hết nội dung sẽ thi cho người rồi sao?” Cung Lâm bị biểu tình uể oải của bé chọc cười, “Vẫn còn sợ a?”

“Nếu ta thi tốt có được thưởng không?” Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc hỏi hắn.

“Thưởng?” Cung Lâm có chút ngoài ý muốn, “Người muốn thưởng cái gì?”

Ta muốn hôn...

Tiểu mập mập yên lặng trả lời trong lòng.

“Như vậy đi, nếu người thi hảo ta liền mua sofa spongebob phiên bản giới hạn cho người.” Cung Lâm đồng ý.

Ai nha ngồi sofa spongebob hôn sao?

Tiểu mập mập tự mình YY đến chảy cả nước miếng (không hiểu chắc là tưởng tượng)

“Tiểu Tịch?” Cung Lâm sờ lỗ tai bé, “Ngây ngô cười cái gì vậy, có muốn hay không?”

“Muốn!” Lạc Tiểu Tịch luống cuống gật đầu.

“Vậy người học chăm vào a.” Cung Lâm kéo bé đứng lên, “Được rồi trở về lớp học đi, ta tới nơi gần đây có việc một chút, buổi chiều sẽ quay lại đón người được không?”

“Được.” Lạc Tiểu Tịch vui đến sủi bọt.

Đưa cơm cho mình, còn đến đón mình về nhà, như thế này không phải đang yêu nhau sao?

Ngay cả trong lớp học cũng không nhịn được cười.

Tiểu tử ngồi cùng bàn càng lúc càng bức bối, tiết hóa học nhàm chán, Lạc Tiểu Tịch nghe thấy gì mà cao hứng như vậy?

Buổi chiều tan học, quả nhiên thấy Cung Lâm đứng chờ trước cổng trường.

“Cho người.” Cung Lâm đưa cho bé một chuỗi mít quả.

“Hả?” Lạc Tiểu Tịch vui mừng.

“Đồ ăn vặt truyền thống, không khó ăn như chocolate của người.” Cung Lâm ôm lấy bé kể, “Tuyệt đối sạch sẽ đó, ta nhờ một bằng hữu ở tiệm bánh đích thân làm đó.”

Quả sơn trà bọc đường (kẹo hồ lô)3 sáng bóng, cắn một miếng liền phát ra tiếng lạo xạo.

“Ăn ngon không?” Cung Lâm xoa xoa đầu bé.

“Thật chua a.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tịch nhăn thành một đoàn.

“Ha ha ha.....” Cung Lâm cười ngặt nghẽo.

Lạc Tiểu Tịch gờ sâu mít quả không biết nên làm gì bây giờ.

Làm sao bây giờ, cái này là Cung Lâm cho mình.

Ăn vào, thật sự rất chua!

Đang do dự, liền cảm thấy Cung Lâm lấy đi sâu mít quả từ tay mình.

“Đừng a, Lâm Lâm ta ăn!” Tiểu Tịch nóng vội.

“Ăn cái gì, mặt mũi đều nhăn lại.” Cung Lâm sờ sờ mũi bé, “Tiểu tử kia tay nghề không được, lần sau ta tự làm cho người.”

“Hảo” Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu cười, ánh mắt lấp lánh sáng lên.

Về nhà đã là bảy giờ tối, Cung Lâm vội vã tới trù phòng nấu cơm, Tiểu Tịch cũng đứng một bên hỗ trợ rửa rau.

Nào là cà rốt, giầu, còn có rau cải, cũng giầu.

Thịt bò ngon, chuẩn bị tới hai khối, sau thịt bò còn muốn giầu luôn mấy miếng sườn non.

Cung Lâm làm bộ không thấy hành động của bé; một bên cho dầu vào chảo, một bên đỡ khóc đỡ cười.

Tiểu mập mập này còn có thể buồn cười hơn được không.

Ăn cơm tối xong, Lạc Tiểu Tịch đang tranh rửa bát, lại bị Cung Lâm bám tới tận trù phòng.

“Được rồi, đi đọc sách đi.” Cung Lâm vỗ vỗ đầu bé.

Thanh âm của đại bác sĩ ôn nhu ghê, tiểu mập mập nghe mà lòng tràn đầy ngọt ngào.

Cứ như vậy mà ngoan ngoãn tới phòng đọc sách thẳng đến mười một giờ đêm, định đi ngủ mới nhớ tới muốn lên QQ một lát.

Vương Lang: Bé ngọc thể nào rồi? Mấy chiêu dạy người tối hôm qua hữu dụng chứ?

Hứa Đình: Chờ chút! Người khoan hãy nói, chờ lão tử đi tìm...(cái đoạn này ta không biết dịch tn mn xem thử xem)

Lạc Tiểu Tịch: -|

Vương Lang: Người đúng là bị học đệ thanh tú kia tra tấn thành biến thái rồi...

Hứa Đình: Là lão tử tra tấn hần!

Lâm Kỳ: Các người đừng nháo nữa! Tiểu Tịch hôm nay thế nào rồi?

Vương Lang: Kỳ Kỳ người onl a, sao lại không để ý tới ta?!

Hứa Đình: người làm phiền người ta.

Vương Lang: Kháo! Ta không có hỏi người, người nháo cái gì!

Lâm Kỳ: Ai cũng không được nháo nữa!!

Vương Lang: Hảo! (này là sợ vợ mà!)

Hứa Đình: ...

Lạc Tiểu Tịch: Hôm nay ta giúp hần làm bữa sáng.

Lâm Kỳ: Sau đó thì?

Vương Lang: Sau đó thì?

Hứa Đình: Sau đó thì?

Vương Lang: Kỳ Kỳ người thật thần kỳ, hỏi còn nhanh hơn hai người bọn ta. =3=

Lâm Kỳ: ...

Lạc Tiểu Tịch: Sau đó buổi trưa hần đến trường đưa cơm cho ta, buổi chiều đến đón ta tan học.

Vương Lang: Wa, tiến độ có nhanh quá không?

Lạc Tiểu Tịch: (*_*)

Hứa Đình: Có làm gì khác nữa không?!!!!!!!!!!!!Mau nói!

“Tiểu Tịch, sao còn chưa ngủ?” Cung Lâm mở cửa phòng, đứng ở đó mà hỏi bé.

“Ách, ngủ ngay đây!” Lạc Tiểu Tịch giật mình, mạnh tay đóng máy tính lại.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi học đấy.” Cung Lâm dặn dò xong liền thay bé đóng cửa lại.

Lâm Lâm quan tâm đến mình.

Lạc Tiểu Tịch nằm ở trên giường lăn lộn, ôm gối mà vui vẻ đến không ngủ được.

33. Quyển 2 - Chương 9

Đến trước khi Lạc Tiểu Tịch thi cuối kỳ một ngày, Cung Lâm cố ý làm một bàn thức ăn thật lớn.

“Làm sao bây giờ, Lâm Lâm ta hồi hộp quá.” Lạc Tiểu Tịch có chút run rẩy.

Cuộc thi lần này là thi toàn thành phố, hơn nữa ba mẹ nói, nếu thi không tốt, sẽ bắt mình đi Mỹ.

Không không không muốn đi!

“Đừng sợ.” Cung Lâm đưa cho bé một bát canh, “Hôm qua không phải chúng ta còn thi thử sao, người làm rất tốt mà.”

“Thật chứ?” Lạc Tiểu Tịch có điểm không tin, mình là thực sự tốt?

“Yên tâm.” Cung Lâm chọt chọt cằm bé, “Học trò ta dạy, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết khẳng định của Cung Lâm, Lạc Tiểu Tịch cảm thấy mình được thả lỏng một chút.

Àn, mình đúng là đã học qua, cho nên hẳn là không có vấn đề gì đi?

Bưng chén nhỏ ăn cơm.

Buổi tối, Lạc Tiểu Tịch tiếp tục ở trong thư phòng ôn tập, Cung Lâm trước tiên giúp bé thu dọn một chút trong phòng, rồi cầm đồng lớn quần áo đi giặt.

Quần áo của Tiểu Tịch loạn thất bát tao đủ thứ lung tung, nào là chìa khóa nào là chocolate, còn có một mẫu giấy nho nhỏ.

Lật xem, đều là công thức vật lý.

Cung Lâm nheo mắt cười cười, tiểu mập mập này thật là chăm chỉ.

“Tiểu Tịch, công thức của người.” Cung Lâm vào phòng, đem mẫu giấy đưa cho Lạc Tiểu Tịch, thuận tiện mang cho bé một ly nước trái cây.

“Những công thức đó ta đều đã nhớ kỹ rồi!” Lạc Tiểu Tịch đắc ý dạt dào.

“Được được được, người lợi hại nhất.” Cung Lâm cọ cọ mũi bé, cùng bé cười rộ lên.

Tiểu mập mập thực đáng yêu.

Sáng hôm sau, Cung Lâm tự mình đưa Lạc Tiểu Tịch đến trường, sau đó lại tới trung tâm thương mại, định mua một cái sofa Spongebob.

Cứ nghĩ đến bộ dạng tiểu mập mập ở trên sofa lăn lộn lộn, liền nhịn không được ý cười.

Nhìn lại thời gian còn sớm, vì thế lại đi siêu thị mua một hộp chocolate thật lớn, mới trở lại trường đón bé.

Vừa đến trường, lại thấy Lạc Tiểu Tịch đứng trước cổng đợi mình.

“Thi thế nào?” Cung Lâm xoa xoa đầu bé.

“Rất tốt.” Lạc Tiểu Tịch rất đắc ý.

Lần này nhất định có thể được 100 điểm!

Ba môn thi rất nhanh liền qua, cuối cùng chỉ còn lại môn vật lý.

Cung Lâm vẫn luôn chờ Tiểu Tịch ở cổng trường, đã rất lâu rồi mà vẫn chưa thấy bé đi ra. Điện thoại cũng tắt máy.

Thấy học sinh đã đi ra gần hết, Cung Lâm mặt nhăn mày nhú, tiểu mập mập rốt cuộc đi đâu, đã nói mình sẽ tới đón bé cơ mà.

“Người đang đợi Lạc Tiểu Tịch?” Một nam sinh đeo kính nhìn Cung Lâm nửa ngày, rốt cuộc tiến lại hỏi hần.

“Àn, người là...” Cung Lâm có chút ngoài ý muốn.

“Ta là bạn cùng bàn của Lạc Tiểu Tịch, lần trước ta đã thấy người đến tìm cậu ấy.” Nam sinh đeo kính kéo kéo quai cặp, “Hôm nay cậu ta gian lận bị giáo viên phát hiện, liền bị đình chỉ thi.”

“Cái gì?” Cung Lâm chấn động, “Cậu ấy đi đâu rồi?”

“Không biết.” Nam sinh đeo kính lắc đầu.

Cung Lâm lập tức chạy vào trong trường; phòng giáo vụ, không có; phòng học, không có; toilet, cũng không có.

Cơ hồ đã lật tung cả trường học, cũng không tìm được Lạc Tiểu Tịch.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a.

Cung Lâm vừa tìm, vừa nhịn không được mà miên man suy nghĩ.

Gấp đến độ thiếu chút nữa báo cảnh sát.

Cuối cùng, Cung Lâm chạy tới sân thể dục bỏ hoang, mới thấy được thân ảnh nho nhỏ đang tìm kiếm.

Mặc đồng phục, một mình lẻ loi ngồi trên khán đài.

Đầu óc chẳng kịp suy nghĩ gì, đã tiến đến ôm lấy bé vào trong lòng.

“Lâm Lâm?” Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu, “Sao người lại tới đây?”

“Ta ở cổng trường gặp bạn học của người.” Cung Lâm nhìn đôi mắt đỏ bừng của tiểu mập mập, lòng đau muốn chết, “Ngoan, không khóc.”

“Ta không gian lận.” Mũi Tiểu Tịch cay cay, nước mắt lại tí tách rơi xuống.

Lúc đang làm bài thi thì muốn lấy khăn tay, lại không cẩn thận làm rơi tờ công thức. Sau đó bị giáo viên trông thấy, liền thu luôn bài thi của bé.

Ủy khuất không chịu được, giáo viên sao có thể như vậy, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho mình.

“Ta biết người không gian lận.” Cung Lâm đưa ngón tay cái lau đi nước mắt trên mặt bé, “Ta đi tìm giáo viên của người.”

“Giáo viên của ta không nói đạo lý, còn bảo nhất định sẽ phạt ta.” Lạc Tiểu Tịch vừa khóc vừa kéo.

“Không sao, có ta đây.” Cung Lâm vỗ vỗ vai bé.

“Người có cách làm cô giáo tin tưởng ta?” Lạc Tiểu Tịch hấp hấp cái mũi, ngẩng đầu hỏi hần.

Ánh mắt đỏ rực cái mũi cũng đỏ ửng, giống như tiểu động vật bị khi dễ.

“Àn.” Cung Lâm gật đầu, sau đó đưa tay nắm lấy cằm bé, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tiểu mập mập sững sốt đến quên cả khóc.

Vừa rồi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

“Nín rồi?” Cung Lâm buồn cười nhìn bé.

“Người...” Lạc Tiểu Tịch liếm liếm miệng nuốt nước miếng.

“Ngày mai ta sẽ đi tìm giáo viên của người.” Cung Lâm vuốt mũi bé, “Bây giờ không được khóc.”

“Không phải, vừa rồi người...” Lạc Tiểu Tịch có điểm choáng váng.

“Vừa rồi ta làm sao?” Cung Lâm vẽ mặt đầy nghi hoặc.

“Người, người,...” Lạc Tiểu Tịch nóng nảy, hôn xong liền xong?! (ý chữ xong sau là muốn bỏ chạy không nhận)

“Người người người vừa rồi...” Lạc Tiểu Tịch gấp đến độ lắp bắp.

Nói còn chưa xong, đã bị Cung Lâm đẩy trở về trong miệng.

Vì thế đầu óc hoàn toàn bay lên mây.

Cung Lâm cũng không thể hiểu nổi, chính mình vừa rồi vì sao lại hôn bé.

Là muốn an ủi? Hay là thích bé?

Tiểu mập mập miệng mềm mại đỏ đỏ, lại giống như kẹo đường ngọt ngào.

Nhịn không được liền ngậm lấy mà duyên liếm.

Lạc tiểu Tịch toàn thân như nhũn ra, oa ở trong lòng Cung Lâm động cũng không dám động.

“Tiểu Mập Mập.” Cung Lâm xoa xoa mũi bé, “Choáng váng?”

Lạc Tiểu Tịch ngơ ngác nhìn Cung Lâm đến vài giây, sau đó mặt “Xoát” một cái đỏ bừng.

“A...” Cung Lâm đem bé kéo vào trong lòng mình, cầm để trên đỉnh đầu bé cọ cọ.

Thật là tiểu ngốc tử, ngay cả đỏ mặt cũng chậm một nhịp.

Lạc Tiểu Tịch đem mặt chon trong lòng Cung Lâm, cảm thấy trái tim trong lồng ngực gấp đến sắp nhảy ra ngoài.

Lâm Lâm hôn mình, kia, hân cũng thích mình đi?

Hạnh phúc đến ngất mất!

“Về nhà thôi?” Cung Lâm ghé vào lỗ tai bé nhẹ giọng nói, “Sáng mai ta đi gặp giáo viên của ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết việc kia.”

Lạc Tiểu Tịch gật đầu, khịt mũi một cái, nín khóc.

Nắm tay nhau, hai người chậm rãi trở về nhà.

Cung Lâm cảm thấy nếu đã không kìm lòng được mà hôn bé, vậy thì ở cùng một chỗ đi.

Ai bảo tiểu mập mạp này lại đáng yêu như vậy.

Lạc Tiểu Tịch ngốc hồ hồ cười suốt đường đi, kỳ thi không vui đã sớm bay mất không còn một mảnh.

Sau khi về nhà, Cung Lâm thay quần áo chuẩn bị nấu cơm, Lạc Tiểu Tịch giống như cái đuôi nhỏ, đi theo hân không rời.

“Đi xem TV đi.” Cung Lâm có điểm buồn cười, “Cơm chín, ta gọi ngươi.”

“Ta giúp ngươi nấu cơm.” Lạc Tiểu Tịch vui vẻ mở tủ lạnh lấy ra vài thứ này nọ.

“Làm sủi cảo được không?” Cung Lâm hỏi Tiểu Tịch, “Thịt heo, tôm khô, mộc nhĩ.”

“Được!” Lạc Tiểu Tịch hoan hô.

Là món mình thích nhất! (anh để ý hình như món nào e cx thích)

Chuẩn bị xong nhân bánh rồi làm vỏ bánh, Lạc Tiểu Tịch ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chăm chú làm sủi cảo.

“... Ngươi biết làm?” Cung Lâm nhìn động tác ngây ngô của Lạc Tiểu Tịch, rốt cục nhịn không được hỏi.

“Không.” Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc lắc đầu.

“Vậy còn không theo ta học!” Cung Lâm xoa đầu bé, “Ngươi xem, ngươi là đang gói cái gì!”

“Cái này gọi là sáng tạo.” Lạc Tiểu Tịch lấy vỏ bánh, trước gấp gấp sau lại cuốn cuốn.

“Lâm Lâm ngươi xem, giống một đóa tiểu cúc hoa không?” Lạc Tiểu Tịch giơ cái “sủi cảo” hỏi Cung Lâm.

Cung Lâm khước miệng giật giật, cố gắng muốn tìm ra chút ý tứ đùa giỡn trên mặt Tiểu Tịch.

Tiểu ngốc tử vẫn như trước giống như tìm được hiện vật quý hiếm giờ cao miêng sủi cảo, đôi mắt to ngập nước chớp chớp, biểu tình vừa thuần khiết lại trong sáng.

Chẳng lẽ chính ta rất tà ác đáng khinh? Bác sĩ Cung thở dài.

Nấu chín sủi cảo đặt lên bàn, Lạc Tiểu Tịch lập tức tặc một tiếng chép miệng.

Ai nha hảo ngon.

Há miệng phù một cái thổi thổi, cắn một miếng, ngon thật.

“Lâm Lâm ăn ngon!” Đôi mắt Tiểu Tịch hí thành một đường.

“Đương nhiên ăn ngon.” Cung Lâm cười tap dễ đi tới, “Nào hôn một cái làm phần thưởng?”

Lạc Tiểu Tịch chu môi ba một cái, hung hăng dán một cái hôn lên mặt Cung Lâm, lại lưu lại một dấu răng nho nhỏ đều tấp tắp.

“Hôn như vậy sao?” Cung Lâm có điểm dở khóc dở cười.

Tiểu ngốc tử này là con cún con sao?

Lạc Tiểu Tịch ngại ngần, cái kia, thực không biết như thế nào là hôn nhau.

Nhưng, nhưng, nhưng, sau này có thể học mà.

“Ăn đi.” Cung Lâm vỗ vỗ đầu bé.

“Ăn, cái tiểu hoa cúc này cho người ăn.” Lạc Tiểu Tịch gấp một cái sủi cỏ vào bát Cung Lâm.

“Khụ khụ...” Bác sĩ Cung nuốt một ngụm khí vào khí quản.

Spongebob sofa đã được đưa tới, sợ làm lỡ kỳ thi của bé, mấy ngày nay vẫn nhét trong tầng hầm.

Bây giờ dù sao cũng không có việc gì, vì vậy, sau khi cơm nước xong, hai người ngồi ở hành lang bắt đầu lắp ráp sofa.

“Đưa cái tua vít cho ta.” Cung Lâm một bên xem bản thuyết minh, một bên vờn tay. (sao ta có cảm giác như hần đang làm phẫu thuật vậy?)

“Đây!” Lạc Tiểu Tịch thật vui vẻ đưa cái tuavit vào tay hần, len lén nuốt nước bọt.

Ai nha Lâm Lâm thật là rất đẹp trai mà, lúc hần làm phẫu thuật nhất định còn đẹp trai hơn bây giờ nữa!

Cung Lâm nhìn bản thuyết minh cùng một đồng mảnh ghép rối loạn đầy đất, có điểm choáng váng.

Ghế sofa rất cuộc phải lắp như thế nào a?

Thực ra mai có thể tới trung tâm thương mại nhờ người đến lắp, thế nhưng quay đầu nhìn lại, Tiểu Tịch đang ngồi xổm một bên, vẻ mặt chờ mong nhìn mình.

Haiz, tiếp tục nghiên cứu a.

Tốt xấu gì cũng là người có chỉ số thông minh cao, không tin không thể bị cái đồ chơi này gây khó dễ!

Một giờ sau, bác sĩ Cung còn đang cầm bản thuyết minh nghiên cứu; thì bên cạnh, tiểu mập mập đã cuộn thành một đồng nho nhỏ (thông cảm ta chẳng biết nên dùng từ gì nữa), ngủ gà ngủ gật.

Trên QQ, ba tên hỗn đản cũng ngáp liên tục.

Hứa Đình nghị, đêm nay thật buồn chán, không bằng đi ra ngoài bắt nạt tiểu tặc mao kia một chút.

Hoan hỷ mà thay áo khoác.

Lâm Kỳ nghĩ, có nên gọi tới hỏi thăm một chút không a?

Lấy di động ra, suy nghĩ một chút nữa lại quyết định không gọi.

Chính là không cần báo nháo như vậy!

Dù sao Lang Lang nhất định sẽ hỏi, hỏi xong nhất định hần sẽ kể lại cho mình nghe.

Mà lúc này, Vương Lang cũng bắt đầu phiền não.

Tiểu ngọc tử này thật là, cứ nhiên lại tắt máy.

Dù sao cũng không có việc gì, vậy thì... tới ký túc xá tìm Kỳ Kỳ?

Ta đưa ra chủ ý này thật tốt.

Khẩn cấp xuất môn!

34. Quyển 2 - Chương 10

Đến 11h đêm, Cung Lâm cuối cùng cũng lắp được phân nửa cái sofa.

“Lâm Lâm, thế nào rồi?” Lạc Tiểu Tịch đánh cái ngáp, từ trên thảm đứng lên.

“Sắp xong.” Cung Lâm cọ cọ mũi bé, “Đi ngủ trước đi, ta cam đoan sáng mai ngủ dậy thứ đầu tiên người nhìn thấy sẽ là sô pha mới”

“Ân.” Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn gật đầu, trở về phòng rửa mặt đi ngủ.

Cung Lâm pha một ly café, tiếp tục ngồi xuống chiến đấu với sô pha Spongebob.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tịch đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy mũi mình ngứa ngứa. Tiểu mập mập đánh một cái hắt xì, nhắm mắt lại vờ vai.

“A...” Cung Lâm xem đến thích thú, vì vậy liền cúi người cắn vào má bé.

Lạc Tiểu Tịch mở to mắt chớp chớp, cảm thấy giống như mình đang nằm mơ.

“Ngủ ngon?” Cung Lâm ôm bé từ trong chăn ra, “Đi, ta mang người đi xem sô pha mới.”

Lạc Tiểu Tịch mặc áo ngủ màu vàng nhạt, mơ mơ màng màng được đại bác sĩ đặt lên sô pha mới, nhìn quanh một vòng, nháy mắt tỉnh ngủ.

“Oa oa oa oa!” Lạc Tiểu Tịch hoan hô, đứng trên sô pha không ngừng nhảy nhót.

Nhìn bộ dạng tiểu mập mập mừng rỡ như điên, Cung Lâm đột nhiên cảm thấy mình một đêm mất ngủ, tựa hồ thật đáng giá.

“Lâm Lâm!” Lạc Tiểu Tịch từ trên sô pha nhảy vào lòng Cung Lâm, đầu đưa đến bên cổ hân cọ cọ.

“Có thích không?” Cung Lâm ôm bé cùng nhau ngồi xuống sofa.

“Thích.” Tiểu Tịch vui vẻ cọ qua cọ lại.

Lâm Lâm đối với mình thật tốt.

“Ta vừa gọi đến trường người.” Cung Lâm đưa tay vuốt tóc bé, “Giáo viên chủ nhiệm các người ngày mai muốn gặp ta, người theo ta đi đi.”

“Giáo viên chủ nhiệm?” Lạc Tiểu Tịch có điểm sợ hãi.

Giáo viên chủ nhiệm là bà cô bốn mươi tuổi kỳ quái, hung hăng đến chết khiếp.

“Chúng ta phải đi gặp nàng nói lý lẽ, cũng không phải đi cãi nhau.” Cung Lâm động viên bé, “Đừng sợ.”

“...Ân.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, miễn cưỡng đáp ứng.

“Đừng sụi mặt.” Cung Lâm xoa xoa mặt bé.

Tiểu mập mập nên mỗi ngày đều hoan hoan nhạc nhạc, thở dài than ngắn còn ra cái bộ dáng gì nữa?

Ăn cơm trưa xong, di động của Lạc Tiểu Tịch vang lên.

Mở máy ra thì thấy tin nhắn của Vương Lang.

“Đình Đình đã trở lại.” Lạc Tiểu Tịch cười lộ ra tiểu bạch nha (răng trắng nho nhỏ), “Biểu ca kêu chúng ta buổi chiều tới nhà hân ăn cơm.”

“Đình Đình?” Cung Lâm nhú mày, đình đình là ai?

“Hứa Đình, là bạn học của biểu ca ta, trước đây ở cách vách nhà ta, sau đó hân chuyển đi rồi.” Lạc Tiểu Tịch cười đến vui vẻ, ai nha mình đã thật lâu rồi chưa gặp Đình Đình.

“Cao hứng như vậy sa?” Cung Lâm híp mắt hỏi bé.

“Đương nhiên rất cao hứng nha!” Lạc Tiểu Tịch lắc lư đi lên lầu thay quần áo.

“Tiểu Tịch” Cung Lâm nhin không được gọi bé lại.

“Làm sao vậy?” Lạc Tiểu Tịch dừng bước, quay đầu hỏi.

“...Người buổi chiều đi một mình thôi.” Cung Lâm sờ sờ cái mũi, “Ta nhất thời muốn đến phòng tập thể hình.”

“Người không theo ta cùng đi a?” Lạc Tiểu Tịch có điểm thất vọng, “Được rồi, tối nay người đừng chờ ta về, nếu muộn quá ta ở lại luôn nhà biểu ca.”

“Khụ khụ...” Cung Lâm đằng hắng cổ họng, “Ở bên dưới phòng tập kia có cửa hàng đồ ngọt.

Àn? Lạc Tiểu Tịch vĩnh tai.

“Bánh nhân mè đen ngon lắm đó, bên trong còn có nhân đậu đỏ.” Bác sĩ Cung cười thực dụ hoặc, “Tiểu Tịch muốn theo ta đi không?”

“Có!” Tiểu mập mập lập tức đáp ứng, trong mắt tràn đầy hào hứng (hem hiểu luôn)

Ai nha mới nghe qua đã thấy ngon.

Đình Đình cũng chưa đi ngay, về sau lại tìm hấn ngoạn!

Nhìn thân ảnh Lạc Tiểu Tịch chạy vội về phòng thay quần áo, Cung Lâm thực vừa lòng.

Ngoan ngoãn ở bên cạnh mình là được rồi.

Đến cửa hàng bên dưới phòng tập thể hình, Cung Lâm vốn định để Tiểu Tịch ở trong đó chờ mình, dù sao cửa hàng cũng là do bằng hữu hấn mở, bên trong có TV có máy tính, tiểu tử ngốc sẽ không nhàm chán, ai ngờ lại bị Tiểu Tịch cự tuyệt.

“Ta cũng phải đi tập thể hình.” Lạc Tiểu Tịch thật nghiêm túc.

Cung Lâm cố nén cười.

“Người đây là cái biểu tình gì!” Lạc Tiểu Tịch nổi giận.

“Được được được, ta mang người đi.” Cung Lâm sờ sờ đầu bé, mang theo bé vào thang máy.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Lạc Tiểu Tịch vào phòng tập thể hình.

Ngô... có gì sai sao.

Tiểu mập mập rất ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Cô gái trước sân khấu nhìn Lạc Tiểu Tịch, thích đến hận không thể xô tới mà xoa mà nhéo.

Lòng run lên.

Cung Lâm đi theo nhân viên phục vụ nạp thẻ hội viên, Lạc Tiểu Tịch ghé vào quầy phục vụ cười tủm tỉm.

Ai nha thật nhiều tỷ tỷ xinh đẹp.

Chờ khi Cung Lâm xong xuôi trở lại, đã thấy Lạc Tiểu Tịch ôm mấy hộp chocolate.

“Ở đâu ra?” Cung Lâm thực buồn bực.

“Tỷ tỷ xinh đẹp cho.” Lạc Tiểu Tịch vui vui vẽ vẽ chỉ vào trước sân khấu.

Cung Lâm dở khóc dở cười, đành phải đi tới đưa tiền bo.

“Không cần không cần, này không phải hàng hóa.” Cô gái liên tục lắc đầu đẩy trả lại tiền của Cung Lâm (đoạn này ta không hiểu dịch tạm tn các vị xem lại góp ý nhá) “Đó là chúng ta tặng cho bé.”

“Cám ơn tỷ tỷ.” Lạc Tiểu Tịch cười làm khuôn mặt đỏ đỏ hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ.

Bác sĩ Cung kiên nhẫn nói cảm tạ, rồi nhanh chóng lôi kéo tiểu mập mập lên tầng hai.

“Về sau không được tùy tiện nhận đồ của người khác.” Cung Lâm cảm thấy mình như đang dạy con.

“Biết rồi.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu có lệ, hai tay vẫn nhanh nhẹn bóc vỏ hộp.

Hảo chờ mong a hảo chờ mong, là vị mới.

“Ta đi thay quần áo, người ở lại đây a.” Cung Lâm thật bất đắc dĩ.

Đợi đến lúc Lạc Tiểu Tịch ăn xong chocolate ngẩng đầu lên, đã qua một tiếng đồng hồ.

Di, Lâm Lâm đâu?

Tiểu mập mập liếm liếm ngón tay, bắt đầu đi xung quanh tìm Cung Lâm, trên đường còn thuận tiện hỏi nhân viên đưa nước khoáng.

Chocolate ngọt đến phát sợ.

Nhóm người dùng máy chạy bộ thấy tiểu mập mập, đều cảm thấy đùa thực vui.

Lạc Tiểu Tịch đi nửa ngày, không thấy Cung Lâm đâu, nhưng kẻ cơ bắp lại thấy không ít.

Vì sao dáng mọi người lại đẹp như vậy?

Đã kích thật lớn.

Đi đến một góc không người, Lạc Tiểu Tịch đưa tay kéo áo T-shirt của mình, muốn xem thử bụng mình gần đây trông thế nào.

Đều, đều, đều là thịt!

Tiểu mập mập nước mắt lưng tròng, thực uể oải đưa tay xoa xoa.

Cái kia cái gì, cái kia, về sau...

Thân hình Lâm Lâm đẹp như vậy, mình, mình thì...

Chênh lệch cũng thật quá lớn!

“Tiểu Tịch người đang làm cái gì?” Cung Lâm bị kinh ngạc đến nhảy dựng.

Mình tập xong cánh tay đang chuẩn bị đi chạy bộ, ai ngờ lúc vô ý lại thoáng thấy tiểu thỏ đang ở nơi này vén quần kéo áo.

“Lâm Lâm” Lạc Tiểu Tịch nhanh lẹ chạy tới.

“Người đang làm cái gì?” Cung Lâm nhìn bé đứng trước mặt.

Tiểu mập mập ngẩng đầu nhìn, ngô, dáng người Lâm Lâm thật đẹp. Hâm mộ không chịu được.

“Làm sao vậy, nhầm chán hay là không thoải mái?” Cung Lâm hỏi bé.

“Ta cũng muốn tập.” Tiểu mập mập khịt khịt mũi, trong lòng âm thầm quyết tâm.

Mình cũng muốn có cơ bụng!

“Tập?” Cung Lâm bật cười, “được.”

“Trước tập cái này đi.” Cung Lâm mang Lạc Tiểu Tịch vào một gian phòng, đem cánh tay nhỏ mập mập đặt lên máy, “Ngoan, thử xem có thể kéo ra không?”

Lạc Tiểu Tịch thực nghiêm túc gật đầu, hít sâu rồi dùng sức.

Di, không phản ứng.

Hít sâu, tiếp tục.

Còn, còn, vẫn là không nhúc nhích tĩnh.

Tiểu mập mập thực buồn bức, chẳng lẽ mình dùng sai cách?

Quay đầu muốn hỏi Cung Lâm, lại thấy hắn đang ôm bụng ngồi xụp xuống mà cười.

“Không được cười!” Lạc Tiểu Tịch tức giận.

“Được được ta không cười, người tiếp tục đi.” Cung Lâm đem tiếng cười nuốt trở về.

“Người tới thử xem!” Lạc Tiểu Tịch hạ lệnh.

Cung Lâm gật đầu, tiến đến dễ dàng kéo ra.

Lạc Tiểu Tịch thật thất thố, cảm thấy tôn nghiêm nam nhân của mình bị khiêu chiến.

Còn không tin!

Tiểu mập mập cắn răng, dùng hết toàn lực hướng hai bên mà kéo.

Sau đó kêu thảm thiết.

“Tiểu Tịch!” Cung Lâm đang đứng một bên chế diễu cũng bị hoảng sợ, chạy đến đỡ lấy bé.

Lạc Tiểu Tịch nước mắt lưng tròng, cánh tay khừu ta chảy máu ròng ròng.

Vừa rồi không cẩn thận, kết quả trượt tay một cái, toàn bộ cánh tay liền va thật mạnh vào máy tập.

Cung Lâm luống cuống ta chân gọi phục vụ, muốn lấy thuốc giúp bé xử lý vết thương.

May mắn không bị thương đến xương cốt, nhưng vừa rồi lúc bị va đập, cánh tay tiểu mập đã rách thành một vết.

Đơn giản thay bé xử lý vết thương một chút, sau đó Cung Lâm liền mang Tiểu Tịch đến bệnh viện.

Mình chính là bác sĩ, tự biết vết thương này khá nhỏ, nhưng vẫn mang bé chạy đi tiêm, vạn nhất bị nhiễm trùng liền thăm.

Đến bệnh viện, Lạc Tiểu Tịch ngồi trong văn phòng của Cung Lâm, khóc như mưa.

Sao mình lại xui xẻo thế này, lại bị thương đến dọa người.

“Đau lắm sao? Nhịn một chút.” Cung Lâm cẩn thận giúp bé băng bó cánh tay, “Rất nhanh liền xong rồi.”

Sau khi băng bó xong vết thương, cánh tay Lạc Tiểu Tịch chỉ có thể giữ thẳng tắp.

Không có biện pháp a, ai bảo mình bị thương ở khừu tay.

“Còn đau không?” Cung Lâm lau nước mắt cho bé.

“Có phải ta rất ngốc không?” Lạc Tiểu Tịch khẳng khái.

“Ai nói.” Cung Lâm cúi đầu hôn nhẹ lên mũi Tiểu Tịch, “Người không ngốc, cho dù người thực sự ngốc, ta vẫn thích.”

Khuôn mặt tiểu mập mập đỏ bừng, khóe mắt còn ngấn nước, khóe miệng lại cong lên.

Cung Lâm cười cười cọ cọ mũi bé, ra ngoài cầm một cái khay tiêu độc tiến vào.

“Làm gì vậy?” Lạc Tiểu Tịch ngồi trên ghế hỏi hần.

“Tiêm.” Cung Lâm lấy ống tiêm, “Để vết thương của người khỏi bị nhiễm trùng.”

“A?” Lạc Tiểu Tịch mở lớn miệng.

“Ngoan, sẽ không đau.” Cung Lâm giơ ống tiêm, “Đến, cởi quần ra.”

Mông, mông, tiêm vào mông? (sao bên TRUNG QUỐC ng ta cứ thích tiêm mông thế nhỉ)

Lạc Tiểu Tịch khấn trương.

“Nhanh lên.” Cung Lâm một bên sắp xếp dụng cụ thúc giục, trong mắt có chút tiểu ý, “Đã lớn như vậy còn sợ tiêm?”

“Nga.” Tiểu mập mập một bên đỏ mặt, một bên chậm rãi cởi thắt lưng.

Cung Lâm nhìn nhìn, cảm thấy Lạc Tiểu Tịch dường như có chút khó khăn, vì thế dứt khoát tiến lên, tự tay cởi bỏ thắt lưng của bé, tay trái nhẹ nhàng kéo một cái, nửa cái mông của tiểu mập mập liền lộ ra ngoài.

Bị, bị, bị nhìn!

Tim Lạc Tiểu muốn nhảy ra, vụng trộm nhìn Cung Lâm, đã thấy hần còn đang giúp mình tiêm, một chút biểu tình cũng không có.

Vì thế, tiểu mập mập thật thất vọng.

Mông mình lộ ra ngoài như vậy, thế mà hần lại chẳng có biểu tình gì!

Tức giận!

35. Quyển 2 - Chương 11

Sau khi tiêm xong, Cung Lâm mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng của mình đưa cho Tiểu Tịch: “Mặc tạm cái này đi, thay cái áo T – shirt của người ra, ta đem đi giặt.”

“Không cần.” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu.

“Áo của người đều là máu, làm sao mặc ra ngoài được?” Cung Lâm xoa xoa khuôn mặt bé, “Tiệm giặt ủi ở ngay cửa bệnh viện, rất nhanh có thể làm xong, nào mau lên.”

“Ta ta ta...” Lạc Tiểu Tịch lấp bắp.

Cái kia cái kia... Trên bụng mình... toàn là thịt... mỡ...

“Ta giúp người thay quần áo.” Cung Lâm vươn tay đem áo T – shirt của Tiểu Tịch cởi ra.

Tiểu mập mập vô cùng khấn trương, cánh tay nhỏ vùng vẫy, liều mạng che đi bụng mình.

“Phốc...” Chú ý thấy động tác nhỏ của bé, bác sĩ Cung nhin không được bật cười ra tiếng.

Bị ...bị cười nhạo...

Lạc Tiểu Tịch quẫn bách đến thiếu chút nữa khóc ầm lên, lúc đang không biết làm thế nào, lại cảm thấy mình bị Cung Lâm ôm ngả ra giường, sau đó cái bụng bị hôn... ẩm ướt, ngứa ngứa.

“Lâm Lâm...” Tiểu mập mập khấn trương run cả răng, còn không biết nói làm sao, đã bị Cung Lâm chặn lấy đôi môi, hôn đến thiên hôn địa ám.

Sau khi nụ hôn triển miên qua đi, Cung Lâm nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Tiểu Tịch, khóe môi bất giác cong lên.

Mình hình như thật sự muốn thương bé.

Nhin không được lại cúi đầu, nút một cái thật mạnh, tạo thành một hôn ngân đồ rục trên cái bụng nhỏ (?) trắng nõn mềm mại của bé, rồi mới đem bé đi thay quần áo.

Mặc quần áo xong, tiểu mập mập đem mặt chôn ở trong lòng Cung Lâm, dĩ thế nào cũng không chịu ra.

Bị, bị nhìn bụng, còn, còn bị nhìn nửa cái mông, còn bị hôn thiếu chút là ngứa xủ nữa.

Ai nha xấu hổ quá.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm vỗ vỗ đầu bé, “Ngoan, ta mang quần áo của người đi giặt.”

Lạc Tiểu Tịch làm bộ như không nghe thấy, vẫn như trước rúc trong lòng Cung Lâm.

“Ngoan, đi sớm về sớm, chúng ta còn phải đi ăn cơm a.” Cung Lâm thật hiểu sở thích của tiểu mập mập.

Quả nhiên, Tiểu Tịch ngoan ngoãn buông Cung Lâm ra, nhưng vẫn cúi đầu ngượng ngùng nhìn hần.

Cung Lâm cười cười, hôn lên má bé một cái, cầm áo của Tiểu Tịch đi ra ngoài.

Lạc Tiểu Tịch ngồi trong văn phòng của cả buổi cũng không thấy Cung Lâm trở về, cảm thấy có chút nhàm chán, vì thế tùy tay cầm quyển tạp chí trên bàn đọc giết thời gian.

Đều là tiếng Anh, xem không hiểu.

Hay là xem báo giấy?

Tuần san Y học, vẫn là không hiểu.

Tiểu mập mập thật lo lắng, như vậy sau này, mình và Cung Lâm sẽ không có tiếng nói chung!

Về mặt nghiêm túc suy nghĩ biện pháp giải quyết đến nửa ngày, mãi khi bụng réo ầm ỹ, mới nhớ tới, mình hôm nay chỉ mới ăn bữa sáng!

Buổi trưa vốn muốn đi ăn điểm tâm ngọt, ai dè bánh trôi còn chưa được ăn, mình lại bị chảy máu ở phòng tập.

Thật là vô cùng vô cùng vô cùng bi kịch.

Kiểm cái gì ăn tạm một chút.

Quay đầu nhìn xem, Lạc Tiểu Tịch thực vui vẻ.

Ai nha trong tủ của Cung Lâm có một hộp bánh quy thật to!

Nhưng mà để hơi cao.

Hào hứng tìm một cái ghế kê dưới chân, Lạc Tiểu Tịch vươn tay với lấy cái hộp.

Lấy xuống rồi mới phát hiện hình như bên trong không phải đựng bánh quy, sao lại nhẹ như vậy?

Định đặt lại chỗ cũ, nhưng lại cảm thấy thăng bằng của mình có chút chao đảo, vô cùng khẩn trương, cái hộp sắt trong tay 'Ba' một tiếng vang lên, bên trong có cái gì đó rớt ra ngoài.

Lạc Tiểu Tịch nhanh chóng nhảy xuống khỏi băng ghế, định đem mấy thứ kia nhặt trở về, một bên lại cảm thấy buồn bực, áo sơ mi điện thoại di động cả áp phích nữa, Lâm Lâm cho mấy thứ này vào trong hộp bánh quy làm gì?

Một tấm ảnh bay xuống dưới gầm giường, Lạc Tiểu Tịch không nghĩ gì, lập tức vênh mông, lấy chổi quét ra.

Ai nha dùng một tay không tiện.

Tiểu mập mập một đến thờ hồng học, nhìn ảnh chụp xong liền sửng sốt.

Là một nam nhân rất dễ nhìn, trên người mặc một chiếc áo blouse trắng giống Lâm Lâm.

Phía sau ảnh còn có chữ viết của Lam Lâm.

Tiểu Viễn nhất cá đào tâm (để nguyên vì không hiểu bạn nào biết giải thích dùm ta ha)

Tiểu Viễn, bạn, bạn trai cũ sao?

Mặt Tiểu Tịch méo sẹo mếu máo, đem tấm ảnh bỏ vào trong hộp, sau đó thật cẩn thận để lại chỗ cũ.

Ngô, mất hứng.

Kỳ thật trong lòng rất rõ ràng, Lâm Lâm vừa tốt lại vừa đẹp trai như vậy, trước khi quen mình nhất định có bạn trai, có khi không chỉ là một người!

Nhưng mà, biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác!

Tiểu mập mập thực nghiêm túc ngẩng đầu nhìn cái hộp sắt kia.

Chỉ là một cái hộp sắt xanh xanh đỏ đỏ bình thường, một cái hộp đựng bánh quy cũ!!

Nếu là bảo bối của mình, đều phải mua cái rương nhỏ cất kỹ! Thứ gì không thích liền bỏ vào vỏ hộp chocolate vứt đi!

Nghĩ như vậy, Lạc Tiểu Tịch cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hơn nữa, hừ hừ, vừa rồi lấy chổi quét ảnh ra, ngay cả rác rưởi cũng quét ra cùng!

Hồ...thật thoải mái...

Tiểu mập mập khịt mũi, liền lấy tạp chí Y học bắt đầu xem.

Tiếng nói chung sao, muốn có liền có.

Hydrochlorothiazide, sulfat triamterene, hydralazine, cơ trơn động mạch, hạch giao cảm...

Này...là ... cái...gì...sao ...mà...

Mắt hoa lên, thật buồn ngủ...

Cung Lâm cầm quần áo sạch trở lại, mở cửa liền thấy Lạc Tiểu Tịch ghé vào bàn làm việc của mình ngủ say sưa.

Cánh tay phải duỗi thẳng tắp bên người, đầu gối lên từ điển y học của mình.

Còn chảy nước miếng.

Cung Lâm cố gắng lắm mới không lăn ra cười tại chỗ.

Cẩn thận ngẫm lại, từ lúc cùng tiểu mập mập bên nhau, tựa hồ ngày nào cũng thật vui vẻ.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đến bên bé nhẹ giọng gọi, “Dậy đi.”

“Ăn?” Lạc Tiểu Tịch đang nằm mơ thấy mình được ăn đùi gà rán, kết quả vừa đưa lên miệng đã bị gọi tỉnh, vì thế lòng tràn đầy mất mát.

“Đi thôi, sắp năm giờ rồi, hôm nay có đại tiệc.” Cung Lâm đem Lạc Tiểu Tịch ôm đến bên giường, giúp bé thay quần áo.

Đại tiệc?!!

Hai mắt tiểu mập mập nháy một cái sáng lóa lên.

“Ăn cái gì a?” Nuốt nước miếng đánh ực. (vâng e lại làm khổ anh rồi)

“Đợi lát nữa người sẽ biết.” Cung Lâm cười cười, nhân cơ hội nhéo cái bụng nhỏ của bé một cái.

Mềm thiệt a.

Lái xe đi, Cung Lâm mang theo Tiểu Tịch đến một nhà hàng phong cách cổ điển.

“Đây là ăn gì?” Lạc Tiểu Tịch tò mò nhìn xung quanh.

“Được thiện.” Cung Lâm ôm tiểu mập mập lên đặt trên chiếc tràng kỷ lớn, “Đây chính là quán điểm tâm của bằng hữu ta.”

“Được, thuốc a?” Lạc Tiểu Tịch nhú mày.

“không phải thuốc, là món ăn từ thuốc.” Cung Lâm xoa xoa mũi bé, đưa cho bé một bát trà, “Uống trà đi, ta đi vào chào hỏi hân một chút.”

Lạc Tiểu Tịch ôm bát trà ồng một ngụm, cũng không tẻ lắm.

Mở ra nhìn xem, có long nhãn còn có táo đỏ.

Bụng đói, ăn trước mấy thứ này cũng được lắm.

Dùng đầu lưỡi cuốn vào miệng ăn.

Nhìn bốn phía xung quanh, nơi này có vẻ lâu năm.

Cạnh cửa cong trưng tấm biển, đã muốn loang lổ không nhìn ra được trên đó viết gì, khoản lạc còn có thể nhìn được, hình như là một chữ “Ly”.

Ai nha mình thật là tinh mắt, loại chữ xoắn xuýt như vậy mà cũng có thể đọc được!

Lúc Lạc Tiểu Tịch đang trong cơn mơ màng, ngoài cửa đột nhiên có một người bước vào.

Nhìn thấy Lạc Tiểu Tịch ở đó, người nọ hơi sững sốt.

Trong nhà mình sao lại có một tiểu hài tử?

Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt. Ngô, bộ dáng người này thật dễ nhìn!

“Người là...” Người vừa tới có chút nghi hoặc.

“Chu Ly!” Cung Lâm từ trong phòng chạy ra, “Còn tưởng người không có ở nhà.”

“Nhận được điện thoại của người ta liền đi ra ngoài mua thức ăn.” Người nọ dương dương tự đắc giơ lên hai túi đồ trong tay, “Nhà ta cũng không phải khách sạn, sao có thể lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đồ, người lại không báo trước, ta chỉ có thể đứng lúc đi mua.”

“Phải, phải, phải, vất vả cho người rồi.” Cung Lâm ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Tịch giới thiệu, “Tiểu Tịch, hân là bạn tốt của ta, kêu Chu Ly.”

“Ân, xin chào.” Lạc Tiểu Tịch tay đưa không tới, vì thế tiếp tục nằm trên ghế đu đưa đu đưa, “Ta là Lạc Tiểu Tịch.”

“Chào.” Chu Ly cũng ngồi xổm xuống trước mặt bé, “Cánh tay sao lại bị thương vậy?”

“Ách...” Tiểu Tịch ấp úng, nhìn về phía Cung Lâm xin giúp đỡ.

Chuyện chảy máu trong phòng tập thể hình dọa người như vậy... không không không nên nói a!

“Không cần thận thối, không có gì nghiêm trọng.” Cung Lâm kịp thời cứu nguy giúp Tiểu mập mập.

“Phải, không có gì nghiêm trọng cả.” Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc gật đầu.

Không có gì nghiêm trọng mà kêu ta từ cửa hàng trở về nấu canh cho nó?

Chu Ly cười cười, cũng không tiếp tục truy vấn, đứng dậy mang túi lớn túi nhỏ vào bếp.

“Lâm Lâm, hân cười lên trông thật đẹp.” Lạc Tiểu Tịch thiết tình khen ngợi.

Không phải đẹp đến kinh thiên động địa, nhưng nhìn qua đường nét rất hài hòa.

“Đẹp hơn ta?” Cung Lâm hí mắt.

“Không có, người đẹp trai nhất.” Tiểu mập mập cười hì hì.

Cung Lâm cười vuốt vuốt mũi bé, cầm lấy một bát trà bưng lên định uống.

“Đi?” Bác sĩ Cung thực nghi ngờ, bên trong sao lại chẳng còn tí lá trà nào.

Lại vừa thấy, trên cái bàn nhỏ bên cạnh có ba cái hạt táo với một đồng vỏ nhãn.

Còn có một cây nhãn sâm ăn dở, phỏng chừng tiểu mập mập cảm thấy không ăn nổi, cho nên không thể ăn hết.

Phốc...

“Người lại cười ta!” Lạc Tiểu Tịch thực tức giận.

Người ta, người ta, đã đói bụng rồi thì chớ! Còn không thể ăn cái này cái kia a!

Cung Lâm không đáp lại bé, chỉ cúi xuống ngăn chặn cái miệng đồ đồ của bé.

Hân như thế nào lại chơi vui như vậy... mình đúng là nhạt được bảo bối mà.

Tại trù phòng, trên bếp củi đặt một nồi nước; ùng ục ùng ục, hương vị thật tuyệt vời.

“Thơm quá nha!” Lạc Tiểu Tịch vươn dài cái mũi ra sức ngửi ngửi hít hít.

“Đi, ta đưa người đi xem.” Cung Lâm đem Tiểu mập mập ôm vào lòng mình đi tới trù phòng.

“...Ta tự đi được mà.” Lạc Tiểu Tịch có chút ngượng ngùng, ở trù phòng có bằng hữu của Lâm Lâm.

“Không sao, hân vừa ra ngoài mua hành lá.” Cung Lâm ôm bé vào trù phòng.

“Oa!” Lạc Tiểu Tịch mở to hai mắt.

Trù phòng này thật phong cách quá đi!

Không có lò vi sóng, không có lò nướng điện, không có bếp gas.

Góc sáng nhất là bếp củi, góc tường có tiêu tẩm ớt, nồi niêu xoong chảo đến cả cái gáo múc nước đều giống như trong phim cổ trang!

“Chu Ly chính là cao thủ được thiện.” Cung Lâm thả Lạc Tiểu Tịch xuống, “Hắn là học trưởng của ta, là con của trung y thế gia.”

“Oa!” Lạc Tiểu Tịch một bên tán thưởng, một bên thật cẩn thận mở vung nồi canh lên xem.

Ai nha không được, bụng hảo đói.

Nhìn bộ dạng Tiểu Tịch liêu mạng nuốt nước miếng, Cung Lâm lại nhìn xung quanh, thấy trên bàn có vài cái bánh ngô nhỏ, còn có một ít tiêu ớt.

Bưng bánh vào trong sân, hai người đem bánh ngô rắc tiêu ớt ăn sạch sành sanh.

Lạc Tiểu Tịch bị cay tới ngứa mắt không ngừng hít hà, lại vẫn cảm thấy thật hạnh phúc.

Lâm Lâm đối với mình thật tốt.

Mặt trời ngả về tây, bóng đổ loang một mảng.

Tiểu viện cổ kính, có dàn cây xanh biếc, khai hoa tím tím.

36. Quyển 2 - Chương 12

Nấu canh cần một thời gian khá dài, cái bụng đói của tiểu mập mập rục rịch kêu réo, bánh ngô đã ăn lúc này không biết đi đâu hết rồi.

Cung Lâm ban đầu nghĩ muốn dẫn bé đi ăn thứ gì đó bổ dưỡng một chút, nhưng lại xem nhẹ cái sự mất thời gian này, vì thế đành chạy vội vào bếp.

“Người sốt ruột cũng vô ích a.” Chu Ly không buồn nhìn hắn nói.

Cung Lâm nhìn nồi nước đang sôi ùng ục, lại nhìn Tiểu Tịch đang không ngừng uống trà trong sân viện, xần xần tay áo bắt đầu tìm kiếm trong nhà bếp, tự mình tìm cho tiểu mập mập cái gì đó bỏ vào bụng.

Bột ngô, kiều mạch, gạo lứt, rau dại, thịt khô.

Đều là đồ thô a? Cung Lâm nhíu mày.

Tiểu ngốc ghê được nuông chiều từ bé, làm sao có thể ăn những thứ này?

Nghĩ một chút, làm cái gì đó đi.

Trong viện, Lạc Tiểu Tịch nằm dài trên tràng kỷ mà ủ khuất.

Ai nha, người ta cho mình ăn mầm đá... Thật đáng thương.

Lúc Tiểu Tịch đang yên lặng nuốt nước mắt, thì từ nhà bếp truyền đến một cỗ mùi đồ ăn thơm nức mũi.

Chín, chín, chín rồi?

Kích động đến nỗi lệ nóng doanh tròng.

Nhìn Cung Lâm bưng chiếc khay lớn đi tới chỗ mình, Lạc Tiểu Tịch từ đáy lòng cảm thấy, Lâm Lâm chưa từng đẹp trai như lúc này!

“Đói lắm đúng không?” Cung Lâm đưa tay xoa xoa đầu bé.

“Không sao, không sao.” lực chú ý của Tiểu Tịch đều bị đồ ăn hấp dẫn, “Đây là cái gì vậy?”

Bề mặt vàng óng, còn nướng xém mấy chỗ, vừa thấy cũng biết ăn rất ngon!

“Bánh bột ngô.” Cung Lâm cầm một miếng đưa đến bên miệng Tiểu Tịch, “Bổ thêm chút mật ong và sữa tươi.”

“Ngô, ăn ngon!” Lạc Tiểu Tịch sau khi cắn một cái liền gật đầu.

“Còn có tỏi tươi xào thịt khô.” Thấy tay bé bất tiện, Cung Lâm đơn giản đem bé ôm vào lòng, “Ăn một miếng.”

Lạc Tiểu Tịch há miệng ăn, chớp chớp mắt.

Lâm Lâm thật giỏi nha!

Tiểu mập mập trong lòng mềm nhũn, đáng yêu vô cùng, Cung Lâm nhịn không được liền lại gần, cắn lên mặt bé một cái.

Ai nha, lại bị hôn...

Lạc Tiểu Tịch chu cái miệng bóng nhẫy, hôn lại.

Chụt

~Chu Ly cảm ẩm nước đứng ở cửa, cảm thấy có chút khó xử.

Mình có nên đi qua đó?

Cơm nước xong, về nhà, Cung Lâm đem Lạc Tiểu Tịch ôm vào lòng, hai người cùng nhau xem TV.

Nha, Spongebob! Lạc Tiểu Tịch kích động, nhưng mà, không quá hai giây đã bị Cung Lâm chuyển kênh.

Ngô... không được xem Spongebob...

Quên đi, tiểu mập mập tự an ủi mình, dù sao cũng có chọn bộ CD.

“Người muốn xem cái gì?” Cung Lâm hỏi bé.

“Àn... cái này đi!” Tiểu Tịch chỉ vào TV, trên đó đang chiếu một buổi tọa đàm Y học.

“Cái này?” Cung Lâm buồn cười nhìn bé, “Người có thể hiểu sao?”

“Nghe nhiều một chút sẽ tốt thôi, nói không chừng sau này ta sẽ thi vào trường Y.” Lạc Tiểu Tịch với lấy một quả táo, chậm rãi cắn.

Cung Lâm nheo mắt cười cười, cũng không nói gì nữa.

Tọa đàm vừa dài lại vừa nhàm chán, Lạc Tiểu Tịch nghe mà thấy mệt mỏi rã rời.

Nếu nói buồn ngủ, như vậy, cũng thật quá mất mặt đi!

Cẩn thận ngẫm lại, mình dường như nên ra về không ngại học hỏi một chút.

“Lâm Lâm, hần nói như vậy là có ý tứ gì?” Tiểu mập mập làm bộ nghiêm túc hỏi.

“Ta không biết.” Cung Lâm ngáp một cái đáp.

“Không biết?!” Ánh mắt Lạc Tiểu Tịch trừng thật lớn, “Không phải người học Y sao?”

“Phạm vi Y học rất lớn, ta chuyên về tim mạch.” Cung Lâm bóp bóp mũi bé, “Hần nói về bệnh ngoài da, ta nghe không hiểu lắm.”

Không phải chứ?!!!

Tiểu mập mập muốn khóc.

Mình mất công giả vờ những một giờ...

“Đi thôi, ta đưa người đi tắm!” Cung Lâm ôm lấy bé.

Cái gì?! Lạc Tiểu Tịch sợ hãi.

Tắm rửa?

Kia chẳng phải sẽ phải cởi cởi cởi cởi sạch sao?

Không cần a!

Rằng Lạc Tiểu Tịch đánh vào nhau lập cập, “Lâm Lâm ta ta tat a tự tự, làm được!”

“Người có một tay, sao mà tự tắm được.” Cung Lâm đem Lạc Tiểu Tịch tới phòng tắm, lấy túi nilon bao cánh tay bị thương của Tiểu Tịch lại.

“Ta thật sự có thể tự tắm mà.” Tiểu Tịch thực muốn khóc luôn.

Khỏa thân trước mắt Lâm Lâm?

Mới nghĩ đến thôi đã muốn xỉu luôn.

“Xấu hổ?” Cung Lâm sau khi bắt chi bắt giác ý thức được nguyên nhân khiến tiểu mập mập không tự nhiên.

Đương nhiên là xấu hổ! Tiểu mập mập hét lớn trong lòng.

“Được, vậy tự người tắm, có gì gọi ta.” Cung Lâm vỗ vỗ đầu bé.

Lạc Tiểu Tịch thở dài một hơi thật nhẹ nhõm, bắt đầu tự cởi quần áo của mình.

Đứng trước chiếc gương lớn sẫm soi, Lạc Tiểu Tịch chọc chọc bụng mình.

Ngô, khi nào thì giảm được cái khối thịt này đây, khi nào thì lại cùng Lâm Lâm...

Ách, cùng nhau tắm rửa.

Đỏ mặt...

Tắm rửa xong, Lạc Tiểu Tịch được Cung Lâm ôm đến phòng ngủ sấy tóc.

Cung Lâm cảm thấy mình ôm tiểu mập mập này đến nghiện rồi, hễ nhìn thấy là muốn ôm vào lòng.

“Di, Lâm Lâm người lại viết gì thế?” Lạc Tiểu Tịch thấy văn bản đang mở ra trên máy tính của Cung Lâm.

“Àn, là báo cáo thôi.” Cung Lâm giúp bé sấy tóc, cúi đầu hôn nhẹ lên cái mũi nhỏ của bé, “Chơi một mình đi, ta viết xong lại chơi với người.”

“Được” Tiểu Tịch ngoan ngoãn gật đầu, từ trong phòng mình lôi ra một quyển truyện tranh, nằm trên giường của Cung Lâm nhàn nhã đọc.

Đến lúc Cung Lâm làm báo cáo xong quay đầu lại, Tiểu mập mập đã ngủ ngon lành.

Cẩn thận rút quyển truyện khỏi tay bé, Cung Lâm giúp bé đắp chăn, còn mình ra ngoài tắm rửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lạc Tiểu Tịch vụng trộm mở mắt nhìn, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt!

Haiz, không muốn ngủ một mình...

Cung Lâm tắm rửa xong quay lại, cũng không nỡ đánh thức bé, dù sao giường cũng lớn, hai người nằm cũng còn dư dả.

Nằm xuống giường, định tắt đèn, nghiêng người lại vừa lúc thấy cái miệng phẩn đồ đồ của tiểu mập mập, nhìn không được, lại cúi xuống hôn một cái.

Lạc Tiểu Tịch trong lòng căng thẳng muốn chết.

Ai nha, hảo kích động.

Cung Lâm nhìn lông mi Tiểu Tịch run run, khóe miệng cong lên thành ý cười.

Tiểu ngốc tử, ngay cả ngủ cũng giả vờ.

Cũng không vạch trần bé, chỉ tiếp tục chăm chú cắn thôn hôn bé.

Lông mi nhè nhẹ run rẩy, cái mũi thanh tú, khuôn mặt nộn nộn, cái tai tinh tế, cuối cùng là cái miệng mềm mại ngọt ngào.

“Ngô...” Tiểu mập mập bị hôn không cách nào hô hấp, rốt cục mở mắt.

“Không giả vờ nữa?” Cung Lâm trêu đùa nhìn bé.

Lạc Tiểu Tịch đỏ mặt.

Bị bị bị phát hiện rồi.

“Không muốn ngủ một mình sao?” Cung Lâm cọ cọ mũi bé.

“Àn.” Lạc Tiểu Tịch tự nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, “Trước đây ba mẹ ở nước ngoài, ta vẫn luôn ngủ một mình.”

“Không sao, sau này ta ngủ cùng người.” Cung Lâm không thể chịu được nhìn tiểu mập mập hốc mắt phỉm hồng, cúi đầu hôn lên mắt bé, “Như vậy được không?”

“Hào!” Lạc Tiểu Tịch dùng sức gật đầu.

Là đang nói về sau, mình sẽ không bao giờ phải ở một mình nữa?

Vui sướng đến muốn quay vòng vòng.

Nhìn nụ cười đơn thuần trên mặt Tiểu Tịch, Cung Lâm cảm thấy nơi mềm yếu nhất trong lòng mình, dường như chảy ra một chút ấm áp và ngọt ngào.

Ngày hôm sau, lúc Lạc Tiểu Tịch thức dậy, quả nhiên thấy mình được Lâm Lâm ôm trong lòng.

Vui vẻ không chịu được, bé nằm trong lòng Cung Lâm cọ a cọ.

“Người làm gì thế bảo bối.” Cung Lâm bị cọ tỉnh, đưa tay sờ sờ lỗ tai bé.

“Lâm Lâm, buổi sáng tốt lành.” Ổ chăn thực ấm thực ấm, Lạc Tiểu Tịch cuộn thành một quả táo tròn tròn nho nhỏ, nằm đến thật thoải mái.

“Buổi sáng tốt lành.” Cung Lâm cúi đầu cắn một miếng táo, “Hôm qua ngủ ngon không, có đè vào tay không?”

“Không có, ta ngủ rất ngoan.” Lạc Tiểu Tịch ngồi dậy, quơ quơ cánh tay phải.

Hoàn hảo, không đau lắm.

“Rửa mặt đi!” Cung Lâm ôm Tiểu Tịch vào lòng đi tới phòng tắm.

Lạc Tiểu Tịch ghé vào vai Cung Lâm cười đến ngây ngốc.

Ai nha, thực hạnh phúc, nếu sau này mỗi ngày đều được như vậy thì tốt rồi.

Ăn xong bữa sáng, Cung Lâm mang Tiểu Tịch đi thay quần áo, chuẩn bị dẫn bé đến bệnh viện đổi thuốc.

Áo ngủ màu vàng nhạt của Tiểu Tịch bị cởi ra, bờ vai lại lần nữa lọt vào tầm mắt Cung Lâm.

Vẫn là kim lòng không được muốn thóp bụng lại...

Lần sau nhất định phải giảm béo!

Đến bệnh viện, Cung Lâm thay thuốc cho bé xong, lại giúp bé mở máy tính trên bàn làm việc của mình.

“Trong máy có phim, người xem một mình đi.” Cung Lâm sờ đầu bé, “Ta hôm nay hẹn giáo viên của các người, tay người bị thương đừng đi, ở lại đây chờ ta, buổi trưa ta sẽ giúp người gọi đồ ăn, dùng tay trái cầm thìa tự mình ăn, ăn nhiều một chút, chiều ta sẽ về sớm, cùng người ăn cơm chiều, được không?”

“Được.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu.

Lâm Lâm thật là hoàn hảo, đẹp trai như vậy, thông minh như vậy, còn săn sóc như vậy.

Sau khi Cung Lâm rời đi, Lạc Tiểu Tịch tùy tiện bật một bộ phim xem khoảng nửa giờ, lại bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Ngô, phim khoa học viễn tưởng...

Lại tìm tìm, phim hành động... phim trinh thám...phim kinh dị...Ah, phim kinh dị...

Không phải chứ, chẳng có cái nào làm mình thấy hứng thú.

Mở file nhạc...

Nhạc nước ngoài...Nhạc kịch...Tọa đàm y học...

Mở file hình ảnh...

Ảnh giải giải giải phẫu?

Nhanh nhanh đóng cửa sổ!

Người đưa cơm đưa tới cơm thịt chiên giòn, Lạc Tiểu Tịch ăn mà đầy một bụng tâm sự.

Như vậy không được a, chẳng lẽ tiếng nói chung của mình và Cung Lâm, lại chỉ có đồ ăn?

Như vậy liệu có tầm thường quá không!!!

“Cung Lâm.” Ngoài cửa có tiếng gõ.

“Vào đi.” Lạc Tiểu Tịch buông thìa.

“Di, người là ai?” Đứng ngoài cửa là một nam bác sĩ đeo kính nhả nhận, nhìn thấy Lạc Tiểu Tịch thì có điểm kinh ngạc.

“Ta là bằng hữu của Lâm Lâm, hẳn có việc, đi ra ngoài rồi.” Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt, quyết định trước mặt đồng nghiệp của Cung Lâm để lại chút ấn tượng tốt, vì thế nét mặt nhu thuận, “Xin hỏi người có việc gì sao?”

“Nga, ta đến là để báo với hân một tiếng, người kia về nước... Quên đi ta tự gọi điện báo cho hân.” Nam nhân đeo kính nhả nhận trên mặt xuất hiện biểu tình thực quỷ dị, tựa như nín cười rất vất vả.

“Nga.” Lạc Tiểu Tịch cảm thấy có chút buồn bực, người kia làm sao vậy?

Mãi đến lúc cơm nước xong đi vào toilet, tiểu mập mập mới phát hiện, trên mũi mình có một hạt cơm.

Lại nhớ tới biểu tình của bác sĩ đeo kính vừa rồi...

Nước mắt doanh tròng, mình làm Lâm Lâm mất mặt!

37. Quyển 2 - Chương 13

Hơn bốn giờ chiều, Cung Lâm về tới văn phòng, đẩy cửa vào thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngồi ăn kẹo.

“Vừa ra ngoài mua kẹo?” Cung Lâm xoa xoa đầu bé hỏi.

“Không phải, y tá tỷ tỷ cho.” Lạc Tiểu Tịch cười tủm tỉm.

Mình vốn là đi tiếp nước, kết quả lại gặp thật nhiều y tá tỷ tỷ.

Đầu tiên là nói chuyện phiếm, nói chuyện nói chuyện, cuối cùng mình thu được một đồng kẹo thật lớn!

Còn không định lấy, nhưng nhìn thấy bao bì thực hấp dẫn...

Vì thế liền, nhin không được...

“Miệng người sao lại tham như vậy?” Cung Lâm vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ngồi một mình rất nhàm chán... Ân, cô giáo ta nói thế nào?” Lạc Tiểu Tịch sờ sờ cái mũi nói sang chuyện khác.

“Ta với cô giáo các người sẽ tổ chức một kỳ thi đặc cách.” Cung Lâm vuốt vuốt mũi bé, “Vốn định lập tức cho người thi lại, nhưng cánh tay người bị thương, cho nên giáo viên người nói để đến khai giảng, lại cho người thi lần nữa.”

“A? Ta ta ta... thi một mình?!” Răng Tiểu Tịch run lên.

Rất rất rất khủng bố! Còn không bằng chờ thi lại đi!

“Phải có tự tin!” Cung Lâm nắm cằm bé, “Không được làm mặt cún con, cười một cái xem!”

Lạc Tiểu Tịch thở dài một tiếng, nhắm mắt chui vào lòng Cung Lâm.

Vật lý...thật đáng ghét!

Cung Lâm cảm thấy có chút dở khóc dở cười, tiểu mập mạp này sao ghét Vật lý như vậy a.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Cung Lâm đưa tay sờ tai bé. (cái thằng này sờ lẩm thế?)

“Ân... Ta muốn ăn canh sườn heo.” Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi.

Góc đường có một quán ăn chuyên món canh, mình trước đây từng cùng Cung Lâm đến ăn, canh sườn heo hầm củ sen ở đó ngon số một luôn!

“Ân, chúng ta chọn canh sườn heo, ngô ngọt, cơm khoai lang.” Cung Lâm thực hiểu sở thích của tiểu mập mạp.

Lạc Tiểu Tịch hoan hô, một tay ôm cổ Cung Lâm, chu môi hôn một cái.

Miệng còn chưa tới bên mặt Lâm Lâm, bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa.

“Ai đó?” Tiểu Tịch thực bất mãn.

Quấy rầy người khác hôn nhau!

“Có thể là y tá tỷ tỷ hâm mộ người mang chocolate tới?” Cung Lâm cười cợt mũi bé, đứng lên đi mở cửa.

Ai nha y tá tỷ tỷ sao? Lạc Tiểu Tịch hết giận.

Cái kia, tỷ tỷ xinh đẹp và chocolate vẫn rất tuyệt!

Cửa phòng được mở ra, Cung Lâm sững sờ tại chỗ.

“Ai vậy?” Lạc Tiểu Tịch tò mò thò đầu ra xem.

“...Trước đây... đồng nghiệp của ta trước đây.” Cung Lâm hoàn hồn, hướng người ngoài cửa cười cười, “Đã lâu không gặp...Vào đi.”

Từ ngoài cửa một người tiến vào, mặc chiếc áo sơ mi sáng màu, mang kính mắt, thân hình cao ráo lại thanh tú nhã nhặn.

Lạc Tiểu Tịch mở lớn miệng.

Chính là nam nhân trong ảnh?

Cho nên là người cũ... cái kia cái kia!

Trong tâm chí tiểu mập mạp trong nháy mắt hiện lên hai chữ: TÌNH DỊCH!

Đầu óc nhanh chóng xoay tròn, nghĩ tới mấy kịch bản thế này trên phim truyện giờ àng ứng phó thế nào.

Đầu tiên, mình phải có khí thế!

Nhưng cái khí thế kia ... làm thế nào mới có được?!

Không được căng thẳng, không thể không thể không thể thua a.

Biểu hiện phải nghiêm túc, ánh mắt phải sắc bén, ngực phải ưỡn lưng phải thẳng, phải...

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đánh gãy suy nghĩ miên man của Tiểu Tịch, “Một mình ra hoa viên dạo một chút, lát nữa tar a đó tìm người.”

“A?” Lạc Tiểu Tịch sốt ruột, này này này là ý gì, sao mình không được ở lại.

Tro tàn lại cháy phải làm sao bây giờ?!

“Ngoan, ta cùng đồng nghiệp bàn chuyện một chút.” Cung Lâm tiếp tục nhỏ giọng khuyên bé, “Nếu không ta mang người tới phòng nghỉ y tá, người tìm các tỷ tỷ chơi?”

Lâm Lâm muốn đem đem đem đem mình quảng cho một đám nữ nhân?!

Tiểu mập mập muốn kháng nghị, nhưng lời nói chưa thoát ra khỏi miệng, người đã bị Cung Lâm từ trên ghế bế lên.

“Ngoan.” Cung Lâm vỗ vỗ đầu bé, biểu tình rất nghiêm túc.

“Nga.” Lạc Tiểu Tịch bất đắc dĩ đáp ứng, tự mình đi ra cửa.

Không cam lòng quay đầu lại nhìn, ngô, cửa gì mà một vết nứt cũng không có?!

Úp mặt lên cánh cửa nghe một chút, cái gì cũng không nghe được.

Vì vậy, đành ủ rũ ngồi ở dãy ghế ngoài hành lang.

Lâm Lâm gạt người, rõ ràng là cùng hấn trước đây dây rủa không rõ, còn nói là bàn công việc.

Còn đuổi mình ra ngoài!

Tiểu mập mập tâm tình nháy mắt biến xấu.

Năm phút... mười phút...hai mươi...bốn mươi...

Một giờ sau, Lạc Tiểu Tịch rốt cuộc nhin không được, chạy đến gõ cửa phòng Cung Lâm.

“Làm sao vậy?” Cung Lâm mở cửa hỏi bé.

“Lâm Lâm, ta đói. Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt.

Nhân cơ hội nhanh chóng ngó vào phòng, ngô, người kia đang ngồi trên ghế nhìn mình, không nghĩ tới lại phải đối mặt.

“Chào.” Đường Viễn hướng Lạc Tiểu Tịch mỉm cười.

“... Chào.” Nhìn thấy nụ cười của Đường Viễn, Lạc Tiểu Tịch đột nhiên cảm thấy nguy hiểm.

So với trong ảnh còn đẹp hơn!

“Nếu vậy chúng ta cùng đi ăn.” Cung Lâm quay đầu nhìn Đường Viễn, “Người muốn ăn cái gì?”

“Không cần. Đường Viễn đứng lên, “Buổi tối ta còn có việc, để hôm khác đi.”

Đừng để hôm khác, tốt nhất một lần cũng không muốn đi cùng.

Lạc Tiểu Tịch yên lặng than thở trong lòng.

“Vậy thứ ta không tiện.” Cung Lâm có chút miễn cưỡng, nghiêng người nhường đường cho Đường Viễn, “Cánh tay Tiểu Tịch không tiện, một mình không cách nào ăn cơm, ta phải đi cùng nó.”

Là vì cánh tay không tiện, người mới bắt đắc dĩ ăn cơm cùng ta sao?

Tâm trí Lạc Tiểu Tịch hoàn toàn bị cảm giận che lấp.

Mất hứng!

Đường Viễn đi rồi, Cung Lâm sờ sờ đầu Lạc Tiểu Tịch, nhìn bé đầy vẻ xin lỗi, “Thực xin lỗi, vừa rồi ta mãi nói chuyện, đói bụng lắm sao?”

Hừ hừ! Lạc Tiểu Tịch còn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi, một mình phăm phăm đi trước.

Thực sinh khí? Cung Lâm lắc đầu cười cười, đuổi theo phía sau.

Bên ngoài sắc trời đã sẫm tối, gió lạnh lạnh.

Lạc Tiểu Tịch mặc áo T – shirt ngắn tay, lạnh run cả người.

“Lạnh sao?” Cung Lâm vươn tay đem bé ôm vào trong lòng.

Sau hi lên xe, Cung Lâm cũng không buông Tiểu Tịch ra, cánh tay vẫn khoác trên vai bé.

Tiểu mập mập hướng trong lòng Cung Lâm dựa vào, cả thấy thật ấm áp.

Lại dựa vào dựa vào.

“Đừng giận.” Cung Lâm xoa xoa khuôn mặt bé, “Hôm nay để người đói bụng là ta sai, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Không phải tức giận vì chuyện đó! Lạc Tiểu Tịch biến mếu máo, tựa vào lòng Cung Lâm không nói lời nào, yên lặng tính toán mình nên giải quyết việc này như thế nào.

Nhưng, mình không, không, không có kinh nghiệm ở phương diện này a.

Bằng không, trở về hỏi bọn biểu ca?

Lạc Tiểu Tịch nghiêm túc gật đầu.

Phải.

Cung Lâm buồn cười nhìn bé, tiểu ngốc nghếch này nghĩ cái gì trong đầu đây.

Ngốc hề hề lại ngốc vù vù (hoàn toàn không hiểu ý a.)

Đến khách sạn đối mặt với một sảnh đầy mỹ thực, Lạc Tiểu Tịch tâm tình lại tốt lên một chút.

Mặc kệ nói thế nào, Lâm Lâm vẫn đi ăn với mình!

“Há miệng.” Cung Lâm lấy chiếc đũa gấp miếng sườn đến bên miệng Tiểu Tịch.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn há miệng, vừa ăn sườn vừa hỏi Cung Lâm, “Đồng nghiệp đến tìm người hôm nay tên là gì?”

Ai nha lúc hỏi cái này, nhất định phải giả vờ lơ đãng một chút!

“Àn?” Cung Lâm sững sốt, chợt cười cười, “Hắn tên Đường Viễn, làm sao vậy?”

Đường Viễn, Tiểu Viễn, còn họa đào tâm!

Hừ hừ!

“Hắn làm cùng bệnh viện với người, cái kia chắc cũng học khoa tim mạch?” Lạc Tiểu Tịch tiếp tục hỏi.

“Không phải, hắn học ngoại khoa, trước kia cùng làm thực tập với ta, sau làm bệnh viện khác.” Cung Lâm đưa cơm khoai lang tới miệng bé, “Cánh tay còn đau không?”

Lâm Lâm nói sang chuyện khác!

Tiểu mập mập lại mếu máo.

Quên đi, để đó về sau vẫn còn cơ hội hỏi lại!

Cơm nước xong về nhà, Lạc Tiểu Tịch phá lệ không có dính lấy Cung Lâm, một mình ngồi trong phòng ngủ lên mạng.

Biểu ca Kỳ Kỳ Đình Đình, không ai online!

Kia, mình tự tra trên mạng trước đi!

Lên diễn đàn search đề tài tương quan, lập tức thấy một đồng lớn topic có liên quan.

Lâu chủ: Xin giúp đỡ, bạn gái cũ của bạn trai ta đột nhiên quay về tìm hân, xin hỏi ta nên làm sa bây giờ?!

n Đây đơn không đơn giản, người đến tìm ta đi!

n Ta cùng người chiến đấu! Nếu đánh không lại đến chỗ ta mua áo đặc mạn biến thân thần khí, công dụng đặc biệt giá cả ưu đãi, liên hệ điện thoại 139*****!

n Bên trên nói thật vô nghĩa! Lâu chủ là nữ! Mua rồi cũng biến cô gái xinh đẹp của ta thành một thân chiến sĩ đầy sát khí!

n Bên trên người mới nói vô nghĩa, người dựa vào cái gì nói lâu chủ là con gái?

n Aaaaaaaaaaaaaaa, ava, profile của lâu chủ ghi là nam!

n Phốc... Lâu chủ cảnh ngộ người thật bất hạnh, thỉnh chú ý bảo vệ tiểu cục hoa phần nộn, nếu như có cần, có thể hướng ta inbox mua nội y! Mua ba tặng một! Hàng thật giá thật! Mua rồi miễn đổi!

Đây là cái gì...

Lạc Tiểu Tịch dờ khóc dờ cười đóng topic.

Vẫn là nên hỏi bọn biểu ca thì hơn.

Lấy di động vừa định gọi, đột nhiên nghe thấy tiếng Cung Lâm gõ cửa

“Có chuyện gì vậy?” Lạc Tiểu Tịch mở cửa.

“Tôi nay ta có việc phải ra ngoài.” Cung Lâm xoa xoa đầu Tiểu Tịch, “Người một mình ngủ trước đi, được không?”

Nhất thiết phải vậy a!!!!

Lạc Tiểu Tịch nóng nảy, ra ngoài buổi tối?

“Lâm Lâm ta đau đầu.” Lạc Tiểu Tịch ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Đau đầu người ôm bụng làm gì?” Cung Lâm dờ khóc dờ cười.

Giả bệnh thất bại, Lạc Tiểu Tịch ngồi xổm trên mặt đất ảo não.

Cái kia cái kia, mình thật khẩn trương, lại không có kinh nghiệm giả bệnh!

“Không muốn ta đi ra ngoài?” Cung Lâm ngồi xuống đối diện bé hỏi.

“Àn... vừa xem phim kinh dị, ta sợ lắm.” Lạc Tiểu Tịch cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, sợ bị Cung Lâm nhìn thấy mắt mình đảo loạn không yên.

Mình không phải cố ý nói dối, nhưng mà, chính là không làm vậy thực không nghĩ ra cách nào làm cho Lâm Lâm đừng ra ngoài.

“Àn... vậy được rồi ta ở nhà với người.” Cung Lâm đem bé ôm vào ngực hôn nhẹ, “Dù sao ta cũng không muốn đi.”

Lâm Lâm bảo hân... không muốn đi?!

Hắc hắc hắc, tiểu mập mạp cao hứng, cọ cọ đầu vào cổ Cung Lâm.

Sau khi tắm rửa xong, Lạc Tiểu Tịch mặc áo ngủ leo lên giường Cung Lâm chuẩn bị ngủ.

“Người xem phim gì mà khủng bố như vậy?” Cung Lâm thuận miệng hỏi bé.

“Ách... Biến thái tiền đạo của Lưu Đức Hoa!” Lạc Tiểu Tịch nói bừa.

Biến thái tiền đạo Lưu Đức Hoa... Đó là cái loại phim gì?

Bác sĩ Cung buồn bực, chẳng lẽ là RTHK giả mạo phim?

38. Quyển 2 - Chương 14

“Ngủ đi.” Cung Lâm tiến vào chăn, xoa rối tóc bé.

“Không tắt đèn sao?” Lạc Tiểu Tịch chỉ chỉ đèn ngủ bên cạnh hỏi hần.

“Chờ người ngủ ta mới tắt, kéo người lại sợ hãi.” Cung Lâm cười cười, vươn tay ôm bé vào lòng.

Lạc Tiểu Tịch nằm trong lòng Cung Lâm, lắc lắc đầu, không cẩn thận làm cúc áo hần tuột ra.

“A.” Cung Lâm bật cười, nắm lấy cằm bé, “Người làm gì vậy tiểu lưu manh?”

Lạc Tiểu Tịch xoát cái đồ mặt, ách, cái kia cái kia... Không phải mình cố ý!

Tiểu mập mập mồm mồm ầm ập nằm trong lòng, sạch sẽ lại mềm mại, dưới ánh đèn màu lam nhạt, tựa như khối bánh mousse ngọt ngào mới ra lò.

Nhịn không được liền cúi đầu hôn lên môi bé một cái.

Lạc Tiểu Tịch ngây ngốc, hôn nhẹ một cái liền khấn trương, căng thẳng liền quên hô hấp! Vì thế thoáng một cái mặt đỏ bừng, gấp đến độ đưa tay đẩy Cung Lâm ra.

“Tiểu ngốc ngếch.” Cung Lâm buồn cười vỗ vỗ khuôn mặt bé, “Sao lại ngốc như vậy?”

Tiểu mập mập mặt đỏ đến tận mang tai, cổ hồng, thí thí (aka mông) hồng, toàn thân đều hồng.

Mình bị hần đặt dưới thân hôn đến hôn đi, đương, đương nhiên thật khấn trương!

“Đừng sợ” Cung Lâm cúi đầu cọ mũi bé, “Người còn nhỏ, ta sẽ không làm chuyện khác.”

Ta ta ta rất nhỏ sao? Lạc Tiểu Tịch hấp háy mũi, kia khi nào thì mới tính là lớn?

“Ngủ đi.” Cung Lâm giúp bé cài khuy áo ngủ, kéo vào trong lòng mình, “Ngủ ngon.”

Ngủ ngon? Tiểu mập mập nhẹ nhàng thở ra, dán người vào lòng Cung Lâm.

Cái kia, vừa rồi hảo khấn trương.

Tỉnh táo ngẫm lại, kiểu này không được a, mình là đàn ông là đàn ông chân chính! Đàn ông chân chính sao có thể chỉ bị hôn một cái liền khấn trương?

Ai nha thật thất bại!

Lần sau mình không được thua kém như vậy, phải tranh thủ đem Cung Lâm hôn đến ngất xỉu đi!

Một tiếng sau, Lạc Tiểu Tịch ngủ vù vù vù vù như tiểu trư, Cung Lâm buồn cười, đưa tay tắt đèn ngủ.

Có một số việc, trôi qua chính là trôi qua, nghĩ lại bao nhiêu cũng vô dụng, còn không bằng không nghĩ.

Cúi đầu hôn lên trán Lạc Tiểu Tịch, Cung Lâm đem bé gát gao ôm vào lòng mình.

Ban đêm như vậy, hoàn hảo có bé cùng mình.

Sáng sớm hôm sau, Cung Lâm mang Tiểu Tịch đến bệnh viện đổi thuốc.

Vừa ra đến cửa, Lạc Tiểu Tịch ở trong phòng lẻ mề đã lâu.

Ai nha vạn nhất gặp phải tình địch thì phải làm sao bây giờ, mình phải ăn mặc đẹp một chút!

Một tay mở tủ quần áo, thay từng bộ từng bộ.

Đổi đến đổi đi, đều là hồng hồng trắng trắng.

Không đủ ấn tượng!

Chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm, rốt cục tìm được một chiếc áo sơ mi tối màu.

Tối như mực, cái này đẹp!

Lạc Tiểu Tịch vui vẻ mặc lên người, soi gương kéo kéo vạt áo, sau đó cởi mấy khuy áo, cảm thấy mình dường như có khí chất đàn ông.

Đàn ông chân chính đều có chút lưu manh, tỷ như biểu ca chẳng hạn!

Áo được rồi, quần tạm thời dùng quần jean ống côn, giày... giày đâu?

Đều là giày vải, đi vào trông thật thư sinh.

Lạc Tiểu Tịch thở dài, một bên nhìn giày một bên nhìn chân ngẫm nghĩ, hôm nào phải đi mua một đôi giày da đen bóng loáng!

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm gõ cửa, “Đi thôi.”

“Nga.” Lạc Tiểu Tịch thừa một tiếng rồi mở cửa.

“...Người mặc cái gì?” Cung Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, “Quay lại thay!”

Cúc áo phanh đến tận bụng!

“Không thay!” Tiểu mập mập muốn kháng nghị, kết quả bị bác sĩ Cung ôm vào trong phòng hai ba cái cởi hết quần áo.

“Trả lại quần áo cho ta... Ngô...” Lạc Tiểu Tịch còn chưa nói hết câu đã bị chặn miệng, vì thế liền khựng lại.

Ngây ngốc chán chê mới nhớ ra, mình nhất định phải man một chút!

Làm sao bây giờ, này này loại chuyện này...

Tiểu mập mập nhắm mắt nhắm mũi, giương miệng hung hăng hôn lại.

Cái gì thế này!

Cung Lâm bị hoảng sợ, ngược lại buông Lạc Tiểu Tịch ra.

“Giận sao?” Cung Lâm sờ sờ mũi bé.

“Ấn?” Lạc Tiểu Tịch mặc danh kỳ diệu mở mắt, “Không có a.”

“Vậy sao ngươi cắn ta?” Cung Lâm miết miết môi mình, cảm thấy có điểm tê dại.

Tiểu mập mập cắn người thật tàn nhẫn.

Cắn người?

Lạc Tiểu Tịch lệ nóng doanh tròng, bắt đắc dĩ thừa nhận mình đến bây giờ chưa từng hôn tàn nhẫn như vậy.

Sao lại khó như vậy!

Sau hi đến bệnh viện đổi thuốc, Cung Lâm đến thư viện tra tư liệu, Lạc Tiểu Tịch nằm úp sấp trên bàn cảm thấy thực nhàm chán, cho nên chạy lên phòng máy trên lầu lên mạng.

Tra hôn như thế nào?

Tiểu mập mập hắc hắc cười, lén lút mở trang tìm kiếm.

Ai nha, sao lại có nhiều phương pháp hôn như thế?

Lấy ra quyển sổ với cái bút, ghi lại từng điều từng điều đã đọc qua.

Càng về sau mặt càng đỏ.

QQ kêu tích tích, thì ra là Đình Đình, kêu mình cùng Lâm Lâm tối nay đi Karaoke.

Hay lắm hay lắm, Lạc Tiểu Tịch vui vẻ đáp ứng.

Vừa đúng lúc giới thiệu Lâm Lâm với mọi người.

Sau khi tắt QQ, Lạc Tiểu Tịch không thể chờ được chạy xuống tìm Cung Lâm.

Vừa chạy tới phòng đọc liền cả kinh, vì sao Đường Viễn lại ngồi cạnh Cung Lâm?

Tiểu mập mập tức giận, thừa dịp người ta rời đi mà tiến tới và vân vân... Thật đáng ghét!

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch chạy tới bên cạnh Cung Lâm ngồi xuống, vươn tay ôm lấy cánh tay hắn.

Ta ta ta mới là chính thất!

“Chào cậu.” Đường Viễn hướng Lạc Tiểu Tịch chào hỏi.

“Chào.” Lạc Tiểu Tịch vẻ mặt không biết sợ.

PK sao, mình không sợ!

Cung Lâm bật cười, tiểu mập mập bày ra cái biểu tình gì đây.

“Vậy ta đi trước.” Đường Viễn khép lại sách vở, “Lần sau ta lại tới tìm người thỉnh giáo.”

Cung Lâm gật đầu cười: “Được.”

Được cái gì a! Lạc Tiểu Tịch cảm giận, con mắt cấp tốc lướt qua quyển sách Đường Viễn đang cầm trên tay.

Bìa sách màu đỏ thẫm, dòng chữ mạ vàng nổi bật... Đọc không hiểu!

Tiểu mập mập cảm thấy nguy cơ ập đến, nghĩ đến khoảng cách giữa mình và Cung Lâm càng lúc càng lớn.

Lo lắng lo lắng vô cùng.

“Làm sao vậy?” Cung Lâm xoa xoa khuôn mặt bé.

“... Không có gì.” Lạc Tiểu Tịch hoàn hồn, “Buổi tối Đình Đình rủ chúng ta đi Karaoke.”

“Hứa Đình?” Cung Lâm nhú mày.

“Đi đi mà.” Lạc Tiểu Tịch sợ buổi tối Đường Viễn lại tới thỉnh giáo Cung Lâm, vì vậy nhất định phải kéo hắn ra khỏi bàn tay tên xấu xa kia.

“Được được được.” Cung Lâm không lay chuyển được bé, đành phải gật đầu đáp ứng, lại thầm nghĩ vừa lúc xem Hứa Đình kia là ai, thế nào khiến Lạc Tiểu Tịch mỗi lần nhắc tới hắn đều mặt mày hớn hở vui vẻ không nhịn được.

Ai nha Lâm Lâm đáp ứng rồi.

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười.

Karaoke nhất định có rượu vang đỏ, Lâm Lâm tốt nhất uống đến say, như vậy hắn có thể cùng mình thực hành hôn hôn rồi.

Xoay vòng vòng.

Buổi tối tới KTV, Lạc Tiểu Tịch vừa đẩy cửa vào, đã bị cốc nước lạnh gác trên cửa dội đến lạnh thấu xương.

“A!!!” Lạc Tiểu Tịch kêu thảm thiết.

Cung Lâm đi theo sau bé lại càng hoảng sợ, tức tốc rút khăn tay giúp bé lau.

“Xin lỗi xin lỗi.” Một nam sinh từ sofa đứng lên, ôm hộp khăn tay vọt tới, miệng liên tục xin lỗi.

“Xảy ra chuyện gì?” Cung Lâm trừng mắt hỏi nam sinh kia.

“Người là ai a?” Lạc Tiểu Tịch ướm như chuột lột, vẻ mặt cầu xin nhìn nam sinh kia.

Tóc có vẻ dài, đôi mắt đen trong sáng, nói hắn tuấn mỹ thì không phải, nói đẹp có lẽ hợp hơn.

Nam sinh xinh đẹp biểu tình có chút xấu hổ, há miệng định giải thích, thì đầu đã bị gõ một cái.

“Hạ Mộ (mộ trong ngưỡng mộ nhé) người lại làm cái gì vậy?” Hứa Đình quát y.

Mình bắt quá vừa ra ngoài một chút, quay về đã thấy Lạc Tiểu Tịch đầu nhỏ nước tong tong, không cần nghĩ cũng biết y lại giở trò quỷ.

“Xin lỗi a.” Hạ Mộ tự biết đuối lý, cũng không dám phản bác.

“Không sao không sao.” Lạc Tiểu Tịch khoát khoát tay, y là bạn của Đình Đình nha, mình sao có thể nói gì.

“Tiểu Tịch đến, thay quần áo.’ Hứa Đình cởi quần áo trong đưa cho bé, “Cẩn thận cảm lạnh.”

“Không sao, ta dẫn hắn đi chỗ khác một chút là được rồi.” Cung Lâm bất động thanh sắc kéo Lạc Tiểu Tịch đến bên cạnh mình, mang theo bé ra cửa.

Hũ dấm trong lòng tràn ra.

Tới WC rồi, Cung Lâm nhìn quanh, tiện tay mở một khoang trông có vẻ sạch sẽ, treo tấm biển tạm ngừng sử dụng ở ngoài.

“Làm gì vậy?” Lạc Tiểu Tịch có điểm buồn bực.

Cung Lâm cười cười, đưa tay cởi áo T – Shirt của mình, lại duỗi tay cởi khuy áo sơ mi của Lạc Tiểu Tịch.

“Lâm Lâm, người người người...” Lạc Tiểu Tịch khản trương đến lắp bắp.

Không phải định, ở ở ở chỗ này?

Này cũng quá không có mỹ quan đi!

“Loạn tưởng cái gì đó!” Cung Lâm buồn cười xoa xoa đầu bé, đem áo T – shirt nhét vào tay bé, “Mặc vào đi kéo cảm lạnh, ta đi hong khô áo cho người.”

Nga, đều không phải như mình tưởng...

Tiểu mập mập ngơ ngẩn, cười ngốc.

Trên người mặc áo của Lâm Lâm, Lạc Tiểu Tịch đứng sau Cung Lâm nuốt nước bọt.

Dáng người Lâm Lâm thật đẹp.

Da màu tiểu mạch sáng bóng nổi bật từng đường cong, vừa nhìn đã thấy thật đàn ông!

Tiểu mập mập đi tới ôm lấy hắn, mặt cọ cọ lên lưng hắn.

Hảo rắn chắc nha

~Tiếp tục cọ.

“A...” Cung Lâm bật cười.

Tiểu ngốc tử.

Xoay người, hôn xuống.

Tại hành lang bên ngoài WC, có một vài vị khách vô tội gặp đến độ xoay quanh.

Đây là cái KTV gì a! Dọn vệ sinh gì mà lâu như vậy!

Trong phòng, Hứa Đình đen mặt một mình uống rượu.

“Uy, người sinh khí a?” Hạ Mộ đưa tay lay lay hắn.

“Người là việc có thể để đầu óc vào một chút được không, lớn rồi sao còn ấu trĩ như vậy?!” Hứa Đình trừng y.

Hạ Mộ bị hắn mắng vô cùng sửng sốt, phản ứng xong liền đập bàn: “Ta như vậy còn không phải tại người!”

“Là ta người có thể hất nước a?!” Hứa Đình giận đến cả khuôn mặt đều vằn vẹo.

“Ta kháo ta là bị người lừa đến nơi này, hắt người một cốc nước thì sao!” Hạ Mộ nóng nảy, TMD, Hứa Đình thực hỗn đản, đầu tiên lừa y đến, bây giờ lại vì một tiểu mập mạp mà mắng y! Lại còn rống lớn tiếng như vậy!!!

Thực quá ác!

Càng nghĩ càng tức, Hạ Mộ cầm micro đứng lên bàn hét.

“Họ Hứa ta hận người!”

Cửa phòng bị người đẩy ra, dư âm lượn lờ khắp không gian, Lạc Tiểu Tịch cùng Cung Lâm sững sờ đứng ở cửa phòng.

Phía sau đồng dạng khiếp sợ là Vương Lang cùng Lâm Kỳ.

Đó là một tình huống vô cùng quỷ dị...

Đủ loại hãi hùng.

39. Quyển 2 - Chương 15

Hạ Mộ giờ micro đứng trên bàn 3 giây mới hoàn hồn, muốn nhảy xuống, lại không cẩn thận đá đổ mấy chai bia.

Nghe tiếng thủy tinh vỡ tan, Hạ Mộ có điểm vô thố đứng bên cạnh bàn, không biết nên làm gì tiếp theo.

Xong đời, bằng hữu Hứa Đình sẽ nghĩ mình là thằng ngốc.

Sớm biết vậy hôm nay sẽ không đến đây...

Thực ảo não...

Bốn người đứng ở cửa ngơ ngác nhìn nhau, vừa định nói cái gì để giảm bớt không khí xấu hổ không biết làm sao này, đột nhiên chợt nghe thấy tiếng nhạc rung trời.

“Lúc trước là người phải ra đi, ra đi ra đi...”

“Phốc...” Lạc Tiểu Tịch bật cười.

Ai nha thần khúc...

“Người đồng ý?” Hứa Đình đưa tay xoa xoa đầu Hạ Mộ, cười cười hỏi y.

“Ân.” Hạ Mộ đỏ mặt, vốn là chuẩn bị chỉnh Hứa Đình, nhưng không nghĩ tới lại bị nhiều ngoại nhân nghe thấy như vậy, thật là xấu hổ đến dọa người.

“Tối, ta giới thiệu người với bằng hữu ta.” Hứa Đình tùm tùm cười kéo Hạ Mộ giới thiệu với mọi người.

“Xin chào.” Lạc Tiểu Tịch cười tùm tùm.

Y chính là học đệ thanh tú trong truyền thuyết của Đình Đình, biết biết.

Đều mặc áo sơ mi trắng giống Kỳ Kỳ, lại làm cho người ta có cảm giác khác biệt.

Kỳ Kỳ rất đẹp, nhưng lại rất phong độ, thể nhưng Mộ Mộ lớn lên cũng thật đẹp, lông mi đôi mắt cái mũi cái miệng, hết thấy đều thật xinh đẹp.

“Ân, chào mọi người.” Hạ Mộ còn e ngại vừa rồi mình làm chuyện dọa người với Hứa Đình, vì vậy dáng cười có chút cậu nệ.

Giới thiệu nhau xong, Hứa Đình gọi người đến dọn dẹp, không khí trong phòng mới bình thường hơn chút.

“Ta tới, cho ta chọn bài trước!” Lạc Tiểu Tịch xung phong lên chọn bài đầu tiên, quay qua hỏi Cung Lâm, “Lâm Lâm người muốn hát bài gì?”

“Ta?” Cung Lâm lắc đầu, “Ta không hát, ta nghe người hát.”

“Sao thế.” Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi có chút thất vọng, nguyên bản còn muốn hát với Cung Lâm.

Nhìn bộ dáng ủ rũ của bé, Cung Lâm buông ly rượu ngồi vào phía sau bé, ghé vào tai Tiểu Tịch nhỏ giọng thì thầm vài câu.

Tinh thần tiểu mập mập nháy mắt thẳng lên 100 điểm, cuống cuống gật đầu, đôi mắt cười híp lại.

Nói cái gì vậy? Lâm kỳ rất ngạc nhiên, vươn lỗ tai muốn nghe, nhưng tiếng Hứa Đình gào rống đã muốn ngập lỗ tai.

“Hắn hôm nay khí huyết dâng trào vậy?” Vương Lang há hốc mồm nhìn Hứa Đình.

Chết cũng nhìn không ra, Hứa Đình mặt than sẽ biến thành cái dạng ôm micro gào thét đêm nay.

Thật TM quỷ dị.

Hạ Mộ bưng ly rượu cười ngặt nghẽo, cài gì a, hát khó nghe muốn chết.

Nhìn Hạ Mộ cười ra nước mắt, lòng Hứa Đình cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu tặc mao này cuối cùng cũng bỏ đi sự ngại ngùng.

Mọi người, ngay cả Hứa Đình cũng không nhận ra, trong ánh mắt mình nhìn Hạ Mộ, sớm tràn đầy sủng nịch.

Giữa phòng, Hứa Đình còn đang tự hủy hình tượng để lấy lòng học đệ, hát từng bài từng bài thần khúc (có lẽ là nhạc sến), nào là lại đến, Hạ Mộ càng nghe càng cười đến vui vẻ, Hứa Đình càng hát càng hăng.

Trong góc phòng, Lạc Tiểu Tịch đang cùng Lâm Kỳ ôm đĩa trái cây chia nhau, anh đào cho Tiểu Tịch, dưa mật cho Lâm Kỳ, mấy quả sung hai người chia nhau, cam và nho chua quá, để cho Lâm Lâm và Lang Lang!

Góc bên trái, Vương Lang đang cùng Cung Lâm nói chuyện phiếm.

Tiểu mập mập nhà mình gốc như vậy, luôn luôn bị người khi dễ.

Cái này bác sĩ Cung nhìn qua là biết, chẳng qua muốn yên tâm nhờ hắn chiếu cố Tiểu Tịch.

“Biểu ca uống nước hoa quả đi.” Lạc Tiểu Tịch bưng cái chén ngồi xuống.

Vương Lang nói mình đang khát, vì vậy thuận tay cầm một múi cam bỏ vào miệng.

Chua quá a! Vương Lang bị chua đến nhe răng nhắm mắt, với tay nhéo tiểu mập mập.

Lạc Tiểu Tịch quăng chén nhanh chóng bỏ chạy, chạy quanh phòng hai vòng, cuối cùng không còn lựa chọn nào khác lao vào lòng Hứa Đình.

Cung Lâm trợn mắt, tiểu ngốc tử này suy nghĩ cái gì vậy! Không thấy chính mình đã muốn giang hai tay đợi bé sao?!

Hạ Mộ há hốc mồm sững sốt, trong phòng có nhiều người như vậy, sao nó (bạn Mộ đang ghen nên dùng nó nga) lại cố tình nhảy vào lòng Hứa Đình?

Đương sự vậy mà thật không phát hiện, căn bản chính là cãi nhau âm ỉ từ bé quen rồi.

“Không cho người khi dễ Tiểu Tịch nhà ta!” Hứa Đình đem Lạc Tiểu Tịch ôm trong lòng mình che chở.

“Chính là, không được khi dễ ta.” Lạc Tiểu Tịch nhăn mặt.

Vương Lang vén vén tay áo, xông lên giết người.

Ba người cãi nhau âm ỉ loạn xạ, khiến Hạ Mộ không ngồi đâu được đành phải đứng lên.

Lạc Tiểu Tịch nằm trên ghế sofa, bị Hứa Đình cùng Vương Lang đè trên người đến kêu oai oái.

Cung Lâm thật sự nhìn không nổi nữa, đi tới trước mặt đem bé kéo vào lòng mình.

“Hô... ngạt chết ta.” Lạc Tiểu Tịch ghé vào vai Cung Lâm thở hổn hển, thối thối làm cổ Cung Lâm ngứa ngày không thôi.

Cung Lâm ôm bé đặt xuống sofa, lấy khăn tay giúp bé lau nước hoa quả dính trên ngực.

Bản thân không phải một người keo kiệt, nhưng vừa rồi nhìn thấy bộ dáng tiểu mập mạp bị Hứa Đình đặt dưới thân, dù biết chỉ là đùa giỡn cho vui, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

“Đình Đình cố lên!” Tiểu mập mạp ngốc nghếch còn tiếp tục cố vũ.

“Ta thao ngươi a cái đồ biến thái! Mau xuống khỏi người lão tử!” Hứa Đình ở dưới thân Vương Lang rống giận, “Tiểu Tịch đã chạy mất rồi ngươi còn dè ta làm gì?”

Đầu sỏ gây án Lạc Tiểu Tịch ở trong lòng Cung Lâm cười nghiêng ngả.

Sau khi hỗn chiến kết thúc, Hứa Đình ngồi xuống động động cổ, trong lòng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi.

TM người không phát hiện học đệ của lão tử ở đây sao! Lại không để cho mình chút mặt mũi.

Một bên hùng hùng hổ hổ một bên nhìn quanh, sững sờ.

Trong phòng, Vương Lang đang thực chân chó (su nịnh) uy Lâm Kỳ ăn hoa quả, Lạc Tiểu Tịch đang cùng Cung Lâm trò chuyện, Tiểu Mộ đâu?

Ra ngoài tìm một vòng cũng không thấy, gọi điện cũng không nghe máy, hỏi nhân viên phục vụ một đường tìm lên sân thượng, mới thấy Hạ Mộ một mình đứng tựa vào lan can.

“Chạy lên đây sao không nói với ta một tiếng.” Hứa Đình cười đi tới, “Gọi điện sao cũng không nhắc máy?”

“Di động để trong phòng.” Hạ Mộ nhìn xa xa vào màn đêm không quay đầu lại.

Hứa Đình đứng bên cạnh y, chỉ có thể nhìn sườn mặt Hạ Mộ.

Khiêu mi liếc mắt một cái, đều tinh xảo như ngọc lưu ly.

Có một số việc, rõ ràng xảy ra lần đầu tiên, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Tỷ như hiện tại, Hứa Đình tự dưng nghĩ, hình như bản thân đã gặp y rất nhiều lần.

Cũng là trên sân thượng, cũng là ở cái góc này, chỉ là vị trí hai người khi đó, hình như không có ánh sáng chớp lóe thế này mà là khắp trời đầy sao.

Đêm như vậy, lòng lại trở nên nhu hòa.

Bất chi bất giác, Hứa Đình vươn tay ôm lấy vai Hạ Mộ.

Thân thể Hạ Mộ cứng đờ, sau một hồi lâu, khuôn mặt có chút nóng lên.

Hai người, không ai nói gì, cứ đứng im lặng như vậy.

Ở trong phòng, Lạc Tiểu Tịch uống quá nhiều nước, cho nên lôi kéo Cung Lâm đi ra WC xả nước.

Giải quyết xong, Lạc Tiểu Tịch đứng trước gương chỉnh tóc.

Ai nha vừa này Lâm Lâm thừa dịp không ai chú ý, hôn mình một cái.

Chỉnh tóc xong vừa định đi ra ngoài, lại vừa vặn thấy một người đi vào.

“Di, thúc thúc ngươi cũng đi hát?” Lạc Tiểu Tịch hướng hấn chào hỏi.

Đó chính là thúc thúc đẹp trai gặp tại quán bar hôm trước!

“Ân, KTV này là ta mở.” Mục Thanh cũng có chút ngoài ý muốn, cười sờ sờ đầu bé.

Không biết vì sao, hấn luôn nghĩ tiểu mập mạp này rất khả ái.

“Thúc thúc ngươi thật lợi hại!” Lạc Tiểu Tịch vẽ mắt sùng bái, hấp hấp mũi muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì sao?” Mục Thanh vừa rửa tay vừa hỏi bé.

“Ân, chocolate gấu của các người ăn rất ngon.” Lạc Tiểu Tịch gãi gãi đầu, “Nhưng tỷ tỷ ở ngoài sảnh nói mỗi phòng chỉ được tặng một hộp.”

“A... Cái kia được làm thủ công, số lượng có hạn.” Mục Thanh buồn cười nhìn bé, “Người thích?”

“Ân, ăn ngon lắm.” Lạc Tiểu Tịch liếc mạng gấu đầu, nghĩ thầm sao người không tới kêu tỷ tỷ kia một chút, khuyến mãi 2 hộp!

“Được rồi, đi chơi đi, ta có việc phải đi trước.” Mục Thanh lau khô tay, xoay người ra cửa.

Cái gì.

Lạc Tiểu Tịch rất thất vọng, đại thúc đẹp trai thật nhỏ mọn!

Tiu nghỉ trở lại phòng hát, phát hiện bên trong chỉ còn lại mình Cung Lâm, tiểu mập mập vừa định chạy tới kể chuyện đại thúc keo kiệt, lại thấy cửa phòng mở ra, một nhân viên phục vụ đẩy một xe đầy chocolate tiến vào.

“Người gọi?” Cung Lâm cau mày nắm mũi Tiểu Tịch.

“không có...” Lạc Tiểu Tịch nuốt nước miếng.

“Là Mục tổng của chúng ta tặng.” Phục vụ đặt tất cả chocolate lên bàn, lại đưa cho Tiểu Tịch một tấm thẻ hội viên, “Mục tổng nói sau này ngài có thể lấy kẹo tùy ý.”

Ăn, ăn, ăn thoải mái?

Lạc Tiểu Tịch trừng to mắt, ai nha đại thúc đẹp trai thật tốt!

Cung Lâm sắc mặt có điểm biến đen, nếu mình nhớ không lầm, chủ nhân của KTV này với bar Tây Dạ là cùng một người, nghe nói hần ly hôn từ rất sớm, nhiều năm qua vẫn chưa tái hôn.

“Ngày mai ta lại cùng bạn học tới chơi được chứ?” Lạc Tiểu Tịch ôm thẻ hội viên đắc ý lắm bầm.

“Không được.” Cung Lâm đoạt lấy thẻ hội viên nhét vào túi, ôm lấy Lạc Tiểu Tịch đứng lên, “Về nhà.”

“Tại sao?” Lạc Tiểu Tịch mặc danh kỳ diệu, sao tự nhiên Lâm Lâm lại mấy hứng vậy?

“Có về hay không?” Cung Lâm có chút tức giận.

Đầu tiên là Hứa Đình, giờ là Mục Thanh, tiểu mập mập này thế nào lại gặp người nào câu người đó là sao?

“...Về.” Lạc Tiểu Tịch mặc dù rất buồn bực, nhưng cũng biết Lâm Lâm sinh khí, vì vậy theo hần ra cửa.

Trên đường thuận tiện len lén nhắn tin cho biểu ca, nhờ hần giúp mình mang chocolate về!

Về đến nhà, Cung Lâm ôm tiểu mập mập ngồi trên sofa, chuẩn bị cùng bé nói chuyện.

Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt, ai nha miệng Lâm Lâm rất gần mình.

Lúc sáng tra trên mạng, trên đó có một cái nói là khi nào cãi nhau thì nên hôn một cái.

Cái kia, mình cùng hần cãi nhau, vậy Lâm Lâm bây giờ tâm tình nhất định không tốt, thử một cái xem sao.

Lạc Tiểu Tịch nuốt nuốt nước miếng, bạo gan hôn tới.

Cung Lâm vốn đang định nói, đột nhiên bị môi Lạc Tiểu Tịch phủ lên.

Ân? Đây là cái tình huống gì!

Bác sĩ Cung suy nghĩ một chút, chẳng lẽ tiểu mập mập này biết mình sai rồi, muốn chủ động hôn để xin lỗi?

Quản cái nguyên nhân của bé làm gì, tiểu phiền môi mềm mềm đỏ đỏ dâng lên tận cửa, kẻ ngu mới có thể cự tuyệt.

Cung Lâm nâng ót bé, rất nhanh phản thủ vi công, hôn Lạc Tiểu Tịch đến chóng mặt.

Buông thân thể tiểu mập mập mềm nhũn trong lòng xuống, Cung Lâm nhẹ nhàng đơn giản xoay lại đặt bé xuống sofa.

Hồ... rất cực hôn xong rồi.

Lạc Tiểu Tịch còn chưa kịp hoàn hồn, lại một lần nữa đôi môi bị hung hăng chặn lại.

Mấy thứ trên mạng nói quả nhiên là gạt người! Tiểu mập mập một bên bị hôn một bên cắn giận không thôi.

Lâm Lâm có ngắt đầu, choáng váng rõ ràng vẫn là mình!

40. Quyển 2 - Chương 16

Vừa hôn xong, Lạc Tiểu Tịch thở hổn hển xùi lơ trên sofa, ngửa mặt ngốc hồ hồ nhìn Cung Lâm.

Tiểu ngốc tử dưới thân sạch sẽ đơn thuần, ném qua tư vị tuyệt đến mê người, đôi mắt Cung Lâm bị dục vọng nhuộm thành màu đen, ôm ngang Tiểu Tịch mang lên phòng ngủ. (?)

Đằng nào sớm muộn cũng là người của mình, chỉ bằng sớm một chút ăn tươi luôn bé, tránh bị người khác...(ta chẳng biết dùng từ gì nữa)

Lạc Tiểu Tịch đông cũng chẳng dám động, răng run lên cầm cập như con thỏ nhỏ bị kinh hách.

Cái cái cái cái kia, mình còn chưa luyện tập giảm béo, không có cơ ngực không có cơ bụng, cũng không biết cụ thể phải làm thế nào... Khẩn trương không chịu được...

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch nắm lấy y phục đang bị Cung Lâm giải khai, lắp bắp gọi hân.

“Ân?” Cung Lâm cúi người tại trước tiểu hung (ngực) phần nộn nhẹ nhàng cắn một cái, “Làm sao vậy?”

“Ta ta ta ta... đi tắm.” Lạc Tiểu Tịch sắp ngắt đến nơi, bị bị bị cắn...

“Ta cùng người.” Khóe miệng Cung Lâm cong lên, đưa tay cởi hết mấy lớp áo trên người Tiểu Tịch.

“Ta tự đi là được rồi!” Tiểu mập mập khẩn trương cũng không cố che lấp cái bụng nhỏ, hai tay nắm lấy quần mình.

Không có mặc nội y gọi cảm... không không không nên để lộ thí thí a...

Cung Lâm nhìn sắc mặt Lạc Tiểu Tịch đỏ bừng, cười đến tà ác, đột nhiên đưa tay xoa bóp cái bụng mềm mại của bé.

“Nha!” Lạc Tiểu Tịch theo bản năng che bụng, lại bị nâng thất lưng lên, còn chưa kịp phản ứng gì thì hai chân đã lạnh lẽo.

Tiểu mập mập khóc không ra nước mắt, ôm hông liều mạng chui vào chăn.

“Phốc...” Cung Lâm vứt quần Tiểu Tịch xuống đất, ôm gối cuồng tiếu.

Đến ngay cả quần lót cũng là Spongebob, tiểu ngốc tử này rốt cuộc mê hoạt hình đến mức nào.

Thật khôi hài mà.

Lạc Tiểu Tịch giấu mình trong chăn, quần đến muốn khóc.

Tiểu thuyết đều gạt người! Lần đầu tiên không phải đều rất tốt đẹp sao!

Phải có ánh nến, phải có âm nhạc du dương, phải có bó hoa hồng thật lớn, còn phải có cả rượu vang.

Nói mấy câu tâm tình, sau đó hôn nhau trong hương hoa hồng, rồi mới kìm lòng không đậu... cái kia cái kia.

Như vậy mới đúng!

Đâu như mình bây giờ, mặc một cái quần lót spongebob bị hấn chế nhạo!

Mất mặt muốn chết.

Cung Lâm cười đến chảy nước mắt, xốc chăn lên kéo tiểu mập mạp vào lòng.

Lạc Tiểu Tịch vừa ủy khuất vừa xấu hổ, cúi đầu không chịu nhìn Cung Lâm.

“Sinh khí?” Cung Lâm xoa xoa mũi bé.

“Không có.” Lạc Tiểu Tịch rầu rĩ nói.

“Quên đi, sau này hãy nói.” Cung Lâm hôn nhẹ lên mặt bé, “Ta đi giúp người chuẩn bị nước.”

Tiểu ngốc tử này sao lại khả ái như vậy, bây giờ thực sự muốn bỏ cũng bỏ không được.

Chờ bé lớn hơn chút nữa rồi tính tiếp vậy.

Nhìn bóng lưng Cung Lâm đi ra ngoài, mặt Tiểu Tịch liền méo xệch, chui lại vào chăn.

Thân thể Lâm Lâm vừa rồi, rõ ràng có phản ứng, vì sao đột nhiên lại không làm nữa...

Ngại dáng người mình không đẹp sao?

Lạc Tiểu Tịch xoa xoa cái bụng của mình, ghé đầu lên gối thở dài.

Chính là béo một chút.

Ai nha chẳng gọi cảm gì cả...

Sau này ăn ít một chút vậy?

Tâm tư tiểu mập mạp đang hướng đến kế hoạch giảm béo của mình, đột nhiên thấy giường rung rung mảy cái.

Nhìn chung quanh, là di động của Cung Lâm, đại khái là vừa này không cẩn thận rớt lại trên giường.

Hiếu kỳ liếc một cái, lông mày Lạc Tiểu Tịch lập tức nhăn lại.

Tiểu Viễn.

Lầu bầu, là tin nhắn của tình cũ!

Có nên xem không ta?

Tâm tư tiểu mập mạp lại kịch liệt giãy dụa, làm như vậy hình như rất không có đạo đức, nhưng không xem thì thực khó chịu.

Ngón tay nhỏ mập mạp sờ sờ điện thoại, ai nha thật khó xử.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đẩy cửa tiến vào, “Đi tắm đi.”

“Ách...” Lạc Tiểu Tịch tức tốc rút tay lại, che giấu cái mông cong cong.

Điện thoại rung không ngừng, Cung Lâm cầm lấy nhìn thoáng qua, thần sắc nao nao.

“Tiểu Tịch ta...”

“Lâm Lâm chúng ta cùng nhau tắm!” Lạc Tiểu Tịch ngắt lời Cung Lâm.

“Cùng nhau?” Cung Lâm cười vuốt mũi bé, “Đừng nháo, tự tắm đi.”

“...Vậy còn người?” Tiểu Tịch thấp thỏm hỏi hẩn.

“Ta có việc, đi ra ngoài xem chút.” Cung Lâm dương dương tự đắc liếc di động, “... Bệnh viện có ca cấp cứu, thầy gọi ta tới.”

“...Nga.” Lạc Tiểu Tịch nhếch miệng, “Đi đường cẩn thận.”

“Tắm rửa xong thì đi ngủ sớm một chút, không cần chờ ta.” Cung Lâm vươn người qua hôn lên mặt bé, “Sữa tươi trong tủ lạnh, trước khi uống hâm nóng lên một chút, đừng lén cho đường vào!”

“Hảo.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, nhìn Cung Lâm khoác áo ra cửa.

Mùi cay muốn chết, mình còn nói muốn tắm cùng hân, hân lại chạy đi gặp Đường Viễn còn nói dối là có cấp cứu.

Tiểu mập mập ôm gối thật thương tâm, rõ ràng vừa nãy còn ôm lấy bé mà hôn.

Một giờ sau, Cung Lâm vẫn chưa trở lại, Lạc Tiểu Tịch thế nào cũng không ngủ được, vì vậy liền đi giày ra ngoài tản bộ.

Vẫn định đi lại trong tiểu khu, kết quả bất chi bất giác đã đi tới tận đường cái rồi.

Đi xa chút nữa có phố quà vặt, Lạc Tiểu Tịch sờ sờ túi quần tìm thấy 5 đồng, mua hai xiên bạch tuộc nướng vừa đi vừa ăn.

Tâm tình bất hảo, ăn vào lại thấy đỡ hơn một chút, kế hoạch giảm béo để mai tính tiếp.

Ăn xong bạch tuộc nướng hơi khát nước, thế là lại muốn uống nước dưa hấu, thế nhưng chỉ có 5 đồng, muốn mua cái gì cũng không được.

Lạc Tiểu Tịch thở dài, cầm 5 đồng còn lại, nghĩ mình thật đáng thương.

“Ha ha...” Bên cạnh có người cười, Lạc Tiểu Tịch biến mếu máo, xoay người định bỏ chạy, bị kéo lại.

“Thức thức?” Tiểu mập mập có chút kinh ngạc, là đại thúc đẹp trai!

“Đi mua đồ không đem tiền?” Mục Thanh xoa xoa đầu bé, vừa rồi thấy tiểu hài tử này ở đây thở dài, thú vị cực kỳ.

“Không phải mà.” Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi gãi đầu.

“Muốn đi ăn cùng thức thức không?” Mục Thanh cho là tiểu hài tử này ngại thiếu tiền, vì vậy cười hỏi bé.

“Người chưa ăn cơm a?” Lạc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn hân, ngô, đại thúc đẹp trai thật đáng thương, giống mình không có ai chơi cùng, vậy... mình chơi với hân đi.

Cá mực cay xiên nướng, Lạc Tiểu Tịch ăn đến miệng nhỏ đều bóng nhẫy.

Mục Thanh vốn là thỉnh thoảng đi qua đây, cũng không định vào ăn cái gì đó, bởi vậy chỉ mua ly nước uống.

“Sao khuya như vậy còn một mình chạy tới đây?” Mục Thanh hoir bé.

Biểu tình Lạc Tiểu Tịch liền trở nên mếu máo

không nói.

“Cãi nhau với người nhà sao?” Mục Thanh giúp bé lau tay.

Kỳ thực cũng không tính là cãi nhau... bất quá so với cãi nhau lại càng khó chịu hơn! Lạc Tiểu Tịch thâm trầm nắm trong lòng.

Ai nha chuyện yêu đương thực rắc rối!

“Mấy tuổi đầu, sao lại mang cái bộ dáng tâm sự đầy mình như vậy.” Mục Thanh xoa xoa đầu bé, “Ăn thêm chút gì đó rồi về nhà nhé, bằng không ba mẹ người sẽ rất lo lắng.”

“Ba mẹ ta đều ở nước ngoài.” Lạc Tiểu Tịch liếm liếm mép, tiếp tục ăn bún, vừa ăn vừa hỏi, “Thức thức, sao người cũng một mình ra ngoài ăn trễ vậy?”

“Ta cũng ở một mình.” Mục Thanh mỉm cười tự giễu, “Ta ly hôn, vợ con đều ở quê.”

“... Xin lỗi thức thức, ta không biết.” Lạc Tiểu Tịch có chút áy náy.

“Đây có gì mà phải xin lỗi.” Mục Thanh vỗ vỗ đầu bé, “Được rồi, ăn xong về nhà sớm một chút.”

“Ta không về!” Lạc Tiểu Tịch tức giận, Cung Lâm đi gặp tình nhân cũ rồi, mình cần gì phải trở lại!

“Hả?” Mục Thanh khó tin, tiểu gia hỏa này không phải ở một mình sao, thế nào lại hờn dỗi không muốn về nhà?

“Thức thức người về trước đi, ta đi dạo một mình.” Lạc Tiểu Tịch lau tay đứng lên, “Cảm ơn người đã mời ta ăn, hôm nào ta mời người.”

“Người một mình?” Mục Thanh lắc đầu, ai lại dám để tiểu bạch thỏ ngốc nghếch này một mình ở nơi ngư long hỗn tạp thế này.

“Thức thức sau này gặp lại!” Tiểu mập mập định một mình đi trút giận một chút, nhân tiện tiêu phiên tiêu sâu.

“Ừ!” Mục Thanh gọi bé lại, “Người có muốn tới nhà ta làm khách không?”

“Nhà người?” Lạc Tiểu Tịch quay đầu lại.

“Ân, ở ngay gần đây thôi.” Mục Thanh nheo mắt cười.

“...Được lắm.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu đáp ứng, theo hần chậm rãi đi.

Đại thúc đẹp trai thật tốt!

“Người tên là gì?” Lạc Tiểu Tịch đột nhiên phát hiện, mình còn chưa biết tên suất đại thúc!

“A...” Mục Thanh bật cười, rất chăm chú hướng Lạc Tiểu Tịch vươn tay phải, “Ta là Mục Thanh, 39 tuổi.”

“Ta là Lạc Tiểu Tịch, 17 tuổi.” Lạc Tiểu Tịch học dáng vẻ của hần, tủm tỉm cười bắt lấy tay hần.

“Người họ Lạc?” Mục Thanh thần sắc hơi kinh ngạc.

Tại phía bắc thành, họ Lạc ít đến có thể đếm được.

“Lạc Ngụy là gì của người...?” Mục Thanh nhin không được thử thăm dò hỏi.

“Di, thức thức người biết ba ba ta?” Lạc Tiểu Tịch mừng rỡ, “Lạc Ngụy là ba ba ta!”

Tiểu mập mập âm thanh không lớn, rơi vào tai người có tâm tư, lại chính là một tiếng nổ rúng động.

Ánh sáng đèn đường chói mắt, chiếu vào khiến sắc mặt Mục Thanh có chút tái nhợt.

“Thức thức?” Lạc Tiểu Tịch cẩn cẩn dục dục kéo kéo tay áo hần.

Thế nào mà vừa nghe Lạc Ngụy chính là ba mình, đại thúc đẹp trai đột nhiên phát ngốc như vậy.

“...Ân? Không có gì.” Mục Thanh hoàn hồn, rất nhanh tươi cười lấp liếm, “Người nói người 17 tuổi? Cũng lớn bằng con ta, nó gọi là Mục Nhiên.”

“Ân, lần sau giới thiện chúng ta nhận thức.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, lòng có chút buồn bực, “Thức thức, người quen biết ba ba ta?”

“...Quen biết, chúng ta quen biết nhau lúc còn trẻ.” Mục Thanh sờ sờ đầu Lạc Tiểu Tịch, “Đáng tiếc sau đó... chúng ta cãi nhau.”

“A?” Lạc Tiểu Tịch có chút ngoài ý muốn.

Đại thúc đẹp trai tốt như vậy, nhất định là ba ba có lỗi với hần!

“Là hần khi dễ người sao? Lần sau ta giúp người giáo huấn hần!” Lạc Tiểu Tịch rất trượng nghĩa nắm tay.

“A...” Mục Thanh bị chọc cười.

Bây giờ nhìn lại, tiểu hài tử này đúng là con của Lạc Ngụy.

Tới nhà Mục Thanh, Lạc Tiểu Tịch tự đáy lòng ai thán, đại thúc quá tuyệt! Cư nhiên lên mặt như vậy thật thắm!

“Tùy tiện ngồi đi.” Mục Thanh thay một thân quần áo ở nhà, từ trong tủ lấy ra một chai rượu đỏ,, đưa cho Lạc Tiểu Tịch một ly, “Muốn uống không?”

“Muốn.” Lạc Tiểu Tịch tiếp nhận cái ly thè lưỡi ra liếm liếm, có điểm chua, lại nhấp một chút, đúng là không tệ.

“Ha ha.” Mục Thanh lắc đầu cười, ngồi đối diện bé, “Cụng ly.”

“Cụng ly!” Lạc Tiểu Tịch hào khí cao ngất cùng hấn chạm cốc.

Ngô, Lâm Lâm đi tìm tình nhân cũ rồi, mình bây giờ hẳn là đang mượn rượu giải sầu!

12h đêm, tại tầng cao nhất của khu nhà, một lớn một nhỏ hai người, ôm một chai rượu đỏ, mỗi người một ly không ngừng rót.

Đám người bên ngoài nháo ầm ỹ, huyền não hào nhoáng, bóng đêm trong suốt như tẩy sạch tất cả.

41. Quyển 2 - Chương 17

Lạc Tiểu Tịch cùng Mục Thanh tửu lượng cũng không tốt, bởi vậy uống không được bao lâu, hai người đều bắt đầu choáng váng.

Lạc Tiểu Tịch ném cái ly, nằm cuộn lại trên thảm ngủ như tiểu trư.

Mục Thanh miễn cưỡng mang bé lên giường ngủ, đắp chăn xong, thấy đầu óc choáng váng, tay chân như nhũn ra, liền vừa vận gục xuống bên người bé ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tiểu Tịch mơ mơ màng màng tỉnh lại xoa xoa cái cổ, sưng sốt một hồi, đây là đâu?

Nhìn người nằm ngủ bên cạnh chính là Mục Thanh, Tiểu Tịch mới đột nhiên nhớ lại, tối hôm qua mình đi theo thúc thúc đẹp trai tốt bụng về nhà!

Nhìn Mục Thanh ngủ thực say, Lạc Tiểu Tịch cũng không đánh thức hẳn, mà len lén xuống giường, đi đánh răng rửa mặt rồi vươn vai vận người mấy cái.

Ngó đầu vào nhà bếp thăm dò, tiểu mập mạp nhu nhu mũi, quyết định làm một bữa sáng coi như báo đáp ân thu lưu của đại thúc đẹp trai... cái kia, mình thuận tiện cũng ăn một chút, đói muốn chết.

Lạc Tiểu Tịch đeo tạp dề, vừa ư ử hát vừa chiên trứng.

Miệng lẩm bẩm, Lâm Lâm người cứ hện hò đi! Ta không về đây!

Chiên trứng xong lại nướng bánh mì, Lạc Tiểu Tịch ôm tô salad, vừa trộn vừa đi qua bên này.

Ngô, ăn rất ngon.

“A...” Mục Thanh đứng ở cửa nhà bếp cười cười.

Vừa tỉnh dậy lại nghe tiếng người ở trừ phòng hát, đi tới liền thấy tiểu gia hỏa này đang ăn, ăn đến chớp mũi đều là dầu salad.

“Thúc thúc chào buổi sáng.” Lạc Tiểu Tịch cười tủm tỉm.

“Sớm a.” Mục Thanh tiến đến, từ đáy lòng biểu dương tiểu mập mạp, “Rất có năng khiếu a.”

“Hắc hắc.” Lạc Tiểu Tịch có điểm thẹn thùng, giọng thúc thúc thật ôn nhu!

Tại tầng cao nhất nhà hàng đầy nắng sớm, hai người cùng nhau ăn bữa sáng thật ý vị.

“Tối hôm qua sao không chịu về nhà?” Mục Thanh vừa ăn vừa hỏi bé, “Cãi nhau với ai sao?”

“... Cùng... cái kia...” Lạc Tiểu Tịch có chút do dự, cùng ai? Nói Lâm Lâm hẳn cũng không biết, nói bạn trai?

Ai nha xấu hổ chết được.

“Là chàng trai ở quán bar lần trước?” Mục Thanh đoán được một ít, cười cười hỏi bé.

Tiểu mập mập cam chịu, cúi đầu nhét bánh bao vào miệng.

“Ăn sáng xong thì về đi.” Mục Thanh sờ sờ đầu bé, “Bằng không hấn lại sốt ruột.”

“Hấn mới không sốt ruột.” Lạc Tiểu Tịch than thở, hốc mắt ủy khuất phiem hồng, “Hấn đi tìm người khác rồi.”

“Hả?” Mục Thanh nhú mày, “Hấn khi dễ người?”

“Tôi hôm qua hấn đi tìm người khác, còn gạt ta nói là tìm giảng viên.” Tiểu mập mập cái mũi chua chua.

“.....” Mục Thanh xoa bóp cái mũi nhỏ của bé, “Không khóc, chúng ta không cần đến hấn.”

“A?” Lạc Tiểu Tịch mở lớn miệng.

Không cần Lâm Lâm sao? Cái kia cái kia, có chút luyến tiếc.

“Ha ha.” Mục Thanh bị hấn chọc cười, “Người thích hấn?”

“Ân.” Tiểu mập mập ngượng ngừng gạt gạt đầu.

Chính mình vẫn là thực thích Lâm Lâm !

“Vậy người cứ ở nơi này của thúc thúc đi.” Mục Thanh đưa cho Lạc Tiểu Tịch một ly sữa, “Chờ hết tức giận lại về!”

“Ân?” Lạc Tiểu Tịch tiếp nhận ly sữa ngẫm lại, cảm thấy đề nghị này cũng không tệ lắm.

“Tốt nhất!” Tiểu mập mập chớp chớp mắt gạt đầu.

Mục Thanh nâng sữa, còn thật sự cùng tiểu ngốc tử kia chạm cốc.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Mục Thanh cầm áo khoác chuẩn bị đến công ty, vừa ra đến cửa đưa xoa bóp khuôn mặt tiểu mập mập, “Tiểu bạch thỏ tái kiến.”

“Thúc thúc đẹp trai tái kiến!” Lạc Tiểu Tịch một bên thu thập đồ ăn một bên hướng mục thanh vẫy tay.

Mục Thanh cười cười, xoay người ra cửa.

Mười mấy năm không gặp, con hấn cư nhiên đã lớn như vậy .

Vẫn là còn chút duyên phận đi, nhiều người như vậy, cố tình lại bị mình mang về nhà.

Chính là tiểu gia hỏa này tính cách ngây ngô, thật sự là cùng hấn không quá giống nhau.

Lạc Tiểu Tịch rửa chén bát lau xong cái bàn, ngồi ở phòng khách chuẩn bị xem TV, đột nhiên thoáng nhìn trên sofa, đèn tín hiệu di động của mình đang nhấp nháy nhấp nháy.

Mở ra nhìn xem, tiểu mập mập hoảng sợ.

Mười mấy cái tin nhắn chưa đọc, đều là của Lâm Lâm .

Tin nhắn đều là một cái nội dung, hỏi bé đang ở nơi nào.

Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi, gọi lại.

Đồ không đến một giây, điện thoại đã được tiếp.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm cơ hồ trong vòng một giây liền tiếp điện thoại.

“Ân.” Lạc Tiểu Tịch thanh âm miễn cưỡng, hừ hừ, ta còn đang sinh khí.

Nghe được thanh âm nhỏ nhỏ của tiểu ngốc tử kia “Ân”, Cung Lâm đột nhiên liền cảm thấy quả tim đang treo ở cổ họng mình, rất cục hung hăng rơi xuống trở lại.

“Người đang ở đâu?” Cung Lâm cố gắng khắc chế cảm xúc của mình.

“Ta vì cái gì phải nói cho người.” Lạc Tiểu Tịch trợn mắt, nhưng mới nhớ tới bây giờ Lâm Lâm không nhìn thấy, vì thế sửa lại hừ hừ hai tiếng để biểu đạt bất mãn.

“Ngoan, nói cho ta biết người ở đâu, ta có việc tìm người.” Cung Lâm thanh âm nhẹ nhàng mềm mại, lại thiếu chút nữa bóp vỡ điện thoại trong tay.

Vật nhỏ vô tâm vô phế này, chờ ta tìm được xem ta làm thế nào thu thập người!

“Ngô.....” Lâm Lâm có việc tìm mình? Tiểu mập mập do dự một chút, vẫn là ngoan ngoãn nói địa chỉ mình đang ở.

Lát nữa gặp Lâm Lâm mình làm thế nào mới biểu đạt được bốn chữ “Ta đang tức giận” này?

Biểu tình? Ngôn ngữ? Ai nha thực khó xử.

Ôm đĩa hoa quả, vừa xem phim hoạt hình vừa tưởng tượng.

Nửa giờ sau, chợt nghe có người gõ cửa.

Lạc Tiểu Tịch buông đĩa trái cây trong tay, dùng tay lau miệng, hít sâu một hơi đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra còn chưa kịp nói gì, đã bị Lâm Lâm đứng ở cửa ôm vào lòng.

“Ngô.....” Tiểu mập mập giấy dựa, Lâm Lâm ôm mình đau quá! Bả vai sắp bị kẹp đứt rồi!

Cánh tay Cung Lâm càng siết chặt lại, hận không thể đem tiểu ngọc tử này dung nhập vào cốt tủy.

Lúc sáng hần về nhà, tìm thế nào cũng không thấy Lạc Tiểu Tịch.

Gọi điện thoại không có người tiếp, hỏi người khác cũng chưa gặp qua, chỉ có bảo vệ tiểu khu nói là Lạc Tiểu Tịch hình như đi về phía bắc, vì thế vẫn tìm kiếm bên đường đi qua, nhưng vẫn là tìm không thấy.

Nếu Lạc Tiểu Tịch không gọi điện thoại về, Cung Lâm cảm thấy chính mình dường như cũng sắp phát điên rồi.

“Lâm Lâm người làm sao vậy?” Lạc Tiểu Tịch thật vất vả vòng tay Cung Lâm, vừa định oán giận, lại phát hiện Cung Lâm đôi mắt đỏ bừng, vì thế bị hoảng sợ.

Cung Lâm lắc đầu, ôm khuôn mặt bé hôn xuống, từ cửa hôn đến sô pha còn không bỏ được tha.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch có điểm ngượng ngùng, nhìn hần tò mò hỏi!

“Về sau không được tái làm ta sợ như vậy.” Cung Lâm hôn xong cọ cọ mũi bé, “Có nghe không?”

“Ách.....” Lạc Tiểu Tịch hít hít mũi, chớp chớp mắt nhìn Cung Lâm.

Trong mắt đều là tơ máu, miệng khô khốc, cằm còn lún phún râu, thật tiều tụy.

Trong trí nhớ, này hình như là lần đầu tiên hần có bộ dạng thế này.

Là vì mình tối hôm qua không về nhà sao?

Tiểu mập mập cảm động không thôi, vì vậy vươn tay ôm hai má Cung Lâm, ‘ba’ một cái hôn lên miệng hần.

Hôn xong mới hoàn hồn, mình rõ ràng là muốn tức giận a!

Vừa nãy còn tốt lắm, phải ngay lúc mở cửa lạnh lùng hỏi hần tối hôm qua đi làm cái gì, lại lạnh lùng hỏi hần có chuyện gì.

Hiện tại ngược lại, như thế nào bị hần ôm một cái hôn một cái liền hoàn toàn quên mất!

Tiểu mập mập thực buồn bực, dùng sức đem Cung Lâm bên cạnh mình đẩy ra, sau đó ôm gối ôm lui sang góc khác, căm giận nhìn trời.

“Làm sao vậy?” Cung Lâm nghi hoặc.

“Cái kia, người tối hôm qua, đi đâu?” Lạc Tiểu Tịch mắt lén nhìn hần.

“Àn?” Cung Lâm nhú mày, tiểu tử kia đây là biểu tình gì?

“Hừ.” Lạc Tiểu Tịch cảm thấy mình có quyền biểu đạt chút bất mãn, vì thế cầm điều khiển từ xa điên cuồng chuyển kênh.

“Tối hôm qua..... Ta.....” Cung Lâm thoáng có chút do dự.

Thấy bộ dáng hần áp a áp ứng bộ dáng, cái mũi Lạc Tiểu Tịch chưa muốn chết, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

Trong lòng có quỷ mới không biết nên nói như thế nào!!

“Có phải ai nói này nói nọ với người?” Cung Lâm nhú mày, cầm lấy điều khiển trong tay bé, sau đó vươn tay ôm bé ngồi lên đùi mình, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho bé, “Không khóc.”

Lạc Tiểu Tịch càng được thể khóc lớn.

“Ta tối hôm qua đi tìm Đường Viễn , hôm nay cậu ấy lên máy bay, tối hôm qua tìm ta đi uống rượu.” Cung Lâm ôm Lạc Tiểu Tịch nhẹ giọng nói.

Lạc Tiểu Tịch vừa nghe khóc càng lợi hại hơn.

Đường Viễn thật đáng ghét, đi thì đi, vì cái gì phải kêu Lâm Lâm bồi hần uống rượu!

Lâm Lâm cũng đáng ghét! Vì cái gì phải đáp ứng hần!

Tiểu mập mập khóc vừa kéo vừa kéo, lấy khăn tay lau nước mũi: “Người chuyện gì cũng không nói cho ta biết!”

“Đường Viễn trước kia cùng ta một chỗ.” Cung Lâm đem Lạc Tiểu Tịch ôm chặt, “Chúng ta.....”

“Ta biết.” Lạc Tiểu Tịch đánh gãy lời hần.

“Khi đó chúng ta còn nhỏ, cũng không hiểu chuyện.” Cung Lâm cười khổ, “Đều nghĩ rằng chỉ mình mình nghĩ cho người kia, đều cảm thấy đối phương rất ích kỷ, khiến cho cuối cùng mỗi ngày cãi nhau, bao nhiêu cảm tình đều không còn.”

Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi, tiếng khóc nhỏ đi một chút.

“Hần là mối tình đầu của ta, ta lúc ấy là thật muốn cùng hần cả đời .” Cung Lâm tự giấu cười cười, “Hần rất ương ngạnh, cũng chỉ có ta có thể chịu nổi hần, hần nói cái gì ta không phản đối, nhưng cuối cùng, lại vẫn ra đi.”

“Vì sao?” Lạc Tiểu Tịch hỏi.

Lâm Lâm tốt như vậy, sao lại có người không cần hần.

“Có một số thứ, có nhiều quá sẽ không còn đáng giá nữa .” Cung Lâm sờ mũi bé, “Hần làm gì cũng được, ngược lại cảm thấy không thú vị, ta cũng thấy chán nản, nhìn thấy đối phương liên phiền, cãi nhau túi bụi, mệt mỏi, cũng liền chia tay .”

“Giờ thì sao?” Lạc Tiểu Tịch chớp mắt.

Bây giờ cổ nhân tới tìm người, các người còn cùng nhau nói chuyện! Các người còn cùng nhau uống rượu!

“Sau khi chia tay một đoạn thời gian, ta cũng thấy thực đáng tiếc, cũng từng muốn tikmf hần trở về.” Cung Lâm thẳng thắn cười, “Bất quá cũng chỉ là ngâm lại thôi, tìm được người về, cũng không tìm lại được cảm tình lúc trước, hiện tại hần có bạn trai, là một huấn luyện viên bóng rổ.”

“A?” Lạc Tiểu Tịch có điểm ngoài ý muốn, ngộ, Đường Viễn đã có bạn trai!

Vậy thì, bây giờ, lo lắng của mình vô ích?!

..... Nhưng mà.....

“Nhưng sao người còn đem ảnh chụp của hần giữ ttrong hộp bánh quy!” Lạc Tiểu Tịch không cần thận nói ra.

“Àn?” Cung Lâm hí mắt, “Người nhìn lên đồ của ta?”

“..... Là tự nó rơi xuống!” Lạc Tiểu Tịch mãnh liệt tố cáo, “Đừng đánh trống lảng!”

“Tốt xấu gì cũng là mối tình đầu, lưu chút kỷ niệm cũng không được?” Cung Lâm dở khóc dở cười.

Cảm tình này tiểu mập mập vẫn là cái tiểu bình dấm chua.

42. Quyển 2 - Chương 18

Nghe Cung Lâm giải thích xong, Lạc Tiểu Tịch xụi xụi, cảm thấy mình hình như không tức giận nữa.

Ai nha cái giận nửa ngày nguyên lai là một hồi hiểu lầm!

“Trở về đi?” Cung Lâm ở trên cổ hắc cọ cọ, “Trở về thay quần áo tắm rửa, sau đó ta mang người tới Động Mạn thành ngoạn được không?”

Động, Động Mạn thành?

Nga quá tuyệt, tiểu mập mập hưng phấn xoay đến xoay đi, chỉ hận không thể bay lên.

“Ha ha, đi thôi.” Cung Lâm vuốt vuốt mũi bé.

“Àn.” Lạc Tiểu Tịch gật gật đầu, vừa định đi đổi giày, đột nhiên lại nhớ tới mình còn chưa tạm biệt đại thúc đẹp trai!

Gọi điện thoại? Ai nha mình đâu có số của hắc.

Lạc Tiểu Tịch thực khó xử, đại thúc đẹp trai đối mình tốt như vậy, mình không thể không từ mà biệt nha!

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch lại ngồi trở lại trên sofa, “Nếu không người về trước đi, tối ta sẽ về.”

“Vì cái gì?” Cung Lâm mặc danh kỳ diệu.

“Bởi vì ta còn chưa cùng thúc thúc tạm biệt, như vậy đi rồi thúc thúc sẽ lo lắng.” Lạc Tiểu Tịch nhu nhu cái mũi ăn ngay nói thật.

“Thúc thúc? Thúc thúc nào? Đúng rồi đây là nhà ai a?” Bị bé nhắc mới nhớ, Cung Lâm mới nhớ tới hỏi cái vấn đề này.

“Đây là nhà đại thúc đẹp trai.” Lạc Tiểu Tịch hí mắt cười, “Chính là thúc thúc gặp lúc ở KTV!”

“Cái gì?!” Cung Lâm tròn tròn mắt, “Nhà Mục Thanh?”

“Đúng rồi.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, “Làm sao vậy?”

“Người như thế nào lại chạy đến nhà hắc!” Cung Lâm tức giận.

“Trên đường gặp được, liền cùng hắc đến nơi này.” Tiểu mập mập ngẩng đầu vẻ mặt vô (số) tội.

“..... Ngoan, tối hôm qua..... Người ngủ thế nào?” Cung Lâm tận lực châm chọc một chút chính mình dùng từ.

“Trên giường nha.” Lạc Tiểu Tịch thiên chân vô tà chỉ chỉ phòng ngủ.

“..... Hắc ngủ ở đâu?” Cung Lâm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cũng ngủ trên giường nha, ta ngủ cùng hắc.” Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt.

“Tối hôm qua vì sao không nghe điện thoại của ta?” nắm tay Cung Lâm siết đến vang răng rắc từng tiếng.

Nếu mình biết sớm một chút, vô luận như thế nào cũng sẽ không để tiểu mập mập này ở đây suốt đêm!

“Tối hôm qua ta say rượu.” Lạc Tiểu Tịch thực vô tội.

Say rượu ?!

Bác sĩ Cung hoàn toàn hỏng mắt, đứng lên định đi tìm Mục Thanh.

“Lâm Lâm người định làm gì.” May mà tiểu mập mập còn không phải thực ngốc, đứng lên kéo Cung Lâm lại.

“Ta đi tìm hần tính sổ!” Cung Lâm nghiêng răng.

“Tính sổ?” Lạc Tiểu Tịch mặc danh kỳ diệu, “Tính cái gì sổ a, thúc thúc lại không có khi dễ ta!”

“Hần tối hôm qua đối làm gì người?” Cung Lâm không thể không bình tĩnh.

“A?” Lạc Tiểu Tịch dở khóc dở cười, “Đương nhiên không có, người loạn tưởng cái gì đâu!”

“Người say rượu, làm sao biết không có?” Cung Lâm đem tiểu mập mập ôm vào lòng, “Ngoan, thí thí có đau hay không?”

“Cái gì a!” Lạc Tiểu Tịch khóc không ra nước mắt.

“Mau tới ta xem xem.” Cung Lâm dứt khoát, nắm lấy cạp quần Lạc Tiểu Tịch.

Tiểu mập mập a a kêu, hai tay giữ quần chạy khắp phòng.

Lâm Lâm điên rồi!

Cung Lâm không từ bỏ, dùng sức đem Lạc Tiểu Tịch kéo về trong lòng mình.

“Ngoan, không được nháo.” Cung Lâm thực nghiêm túc.

“Ta không nháo a!” Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi, “Mục thúc thúc là bằng hữu của ba ba ta.”

“A?” Cung Lâm nghe vậy thả tâm, đặt mông ngồi trở lại sô pha.

Bằng hữu a..... Thiếu chút nữa bị hù chết.

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười, tiến vào lòng Cung Lâm cọ cọ.

“Lần sau còn như vậy, đánh mông người a!” Cung Lâm nhu nhu đầu bé.

Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn gật đầu, ôm mặt Cung Lâm hôn lên.

Lâm Lâm vẫn là thực yêu mình.

“Ta nhớ lần trước Mục Thanh đưa cho người danh thiếp.” Cung Lâm xoa bóp cái mũi tiểu mập mập, “Để về rồi gọi điện cho hần? Ngày mai chúng ta mang bánh dâu tây đến cảm ơn hần.”

“Ân, cũng được.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu đáp ứng.

Phải làm bánh ngọt dâu tây, còn muốn làm bánh anh đào hạnh nhân nữa.

Lâm Lâm làm điểm tâm ngon lắm, Mục thúc thúc nhất định sẽ thích!

Sau khi hai người về đến nhà, Lạc Tiểu Tịch ôm quần áo sạch sẽ tính đi tắm rửa.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm từ phía sau ôm lấy bé, thanh âm từ tính lại dụ hoặc, “Cùng nhau, được không?”

Cùng, cùng, cùng nhau?

Lạc Tiểu Tịch nhất thời chột dạ.

Cái kia.....

“Tối hôm qua người nói muốn cùng nhau.” Cung Lâm một tay dùng sức kéo áo T – shirt của Lạc Tiểu Tịch, nhẹ nhàng nhu nhu cái bụng của bé, “Không được quýt nợ.”

“Ta ta ta tối hôm qua..... Ta, mắc tiểu mắc tiểu!” Lạc Tiểu Tịch bắt đầu lắp bắp.

“Không phải vừa mới đi sao?” khóe miệng Cung Lâm gợi lên.

“Người người người nói ta còn nhỏ, nói phải chờ ta lớn lên!” Lạc Tiểu Tịch liều mạng muốn chạy.

“Cùng nhau tắm rửa mà thôi, với người lớn lên hay không có quan hệ gì?” Cung Lâm vẻ mặt nghi hoặc.

“Người.....” Lạc Tiểu Tịch cắn phải đầu lưỡi mình.

Cung Lâm cười xấu xa, chặn ngang ôm tiểu tử kia vào phòng tắm.

Thừa dịp Cung Lâm chuẩn bị nước, Lạc Tiểu Tịch lén lút trốn ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Bác sĩ Cung cười tủm tỉm quay đầu.

“Ách.....” Lạc Tiểu Tịch nghiêng nghiêng khuôn mặt, ngoan ngoãn đứng lại.

Nước trong bồn tắm càng lúc càng nhiều, Lạc Tiểu Tịch khấn trương đến hai hàm răng không ngừng va vào nhau, hai tay nắm chặt gấu áo.

“Đừng sợ.” Cung Lâm xoay người ôm lấy bé, “Tắm rửa mà thôi.”

Có quỷ mới tin chỉ là tắm rửa!

Lạc Tiểu Tịch run rẩy.

Cung Lâm cúi đầu ôn nhu hôn lên mũi bé, đưa tay giúp bé cởi quần áo.

“Ta tự mình làm!” Lạc Tiểu Tịch cầm lấy quần áo của mình quyết không buông tay.

“Được rồi.” Cung Lâm gạt đầu đáp ứng.

“Người người không cho người nhìn!” Lạc Tiểu Tịch mặt đỏ.

Xấu hổ quá đi.....

“Ha ha.” Cung Lâm cười cười, xoay người đưa lưng về phía bé.

Lạc Tiểu Tịch trộm liếc mắt nhìn Cung Lâm, sau đó đưa tay thoát cái T – shirt nhỏ của mình.

Sờ sờ bụng có điểm ảo não, sớm biết vậy sẽ không ăn bữa sáng .

Tiểu mập mập cởi sạch sẽ ôm thí thí bước vào bồn tắm lớn, dùng khăn mặt che khuất cái bụng mình.

“Xong chưa?” Cung Lâm xoay người gọi lên khoe miệng, vung tay cởi quần áo của mình.

Lạc Tiểu Tịch khấn trương lại tò mò, vì thế ngẩng liếc một cái lại liếc một cái ngoái lại xem.

Thân...hình...hảo...đẹp

Nuốt nước miếng.

Mắt thấy Cung Lâm thoát áo bắt đầu thoát quần, tiểu mập mập có điểm ngượng ngùng , thế là lại ngượng đầu nhìn trần nhà.

Ai nha kỳ thật trong lòng hảo muốn nhìn.

Nếu không, trộm, vụng trộm nhìn xem?

Lạc Tiểu Tịch lặng lẽ di hạ tầm mắt một chút.

Ngô, thấy được.....

Thật sự là..... Ngượng ngùng nha.....

“Đến, ôm một cái.” Cung Lâm khóa tiến bồn tắm lớn, ngồi ở bên kia gọi bé.

Lạc Tiểu Tịch do dự một chút, ôm khăn tắm cạo đi qua.

Tiểu mập mập trắng nõn mềm mại trong lòng, sờ lên giống như khối đậu hủ.

Cúi đầu cắn lên vai bé, sau đó dụng dùng sức mút một chút, in lên một cái dấu ấn của mình.

Lại như phát nghiệm, mà ở trên lưng bé một đường hôn xuống.

Tay xoa nắn trước ngực bé, nhẹ nhàng làm thịt viên nho nhỏ đứng lên, liền cảm thấy Tiểu Tịch trong lòng run lên.

“A, không thích như vậy sao ?” Cung Lâm cười tà ác, “Kia, thế này được không?”

Tay phải một đường đi xuống, lướt qua cái bụng nhỏ trắng nõn thịt đỏ đỏ, đến hai giữa hai chân nhẹ nhàng cầm.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch muốn khóc.

Cái kia cái kia, hảo dọa người.

“Ngoan, nhắm mắt lại.” Cung Lâm cúi đầu hàm trụ vành tai bé, trên tay cũng bắt đầu động tác.

Lạc Tiểu Tịch là tiểu hài tử ngọc, đối với *** chẳng khác nào tờ giấy trắng ***, bởi vậy không mất bao lâu, liền phóng thích trong tay Cung Lâm.

“Thoải mái không?” Cung Lâm hỏi bé.

Lạc Tiểu Tịch đem đầu chôn ở trong lòng Cung Lâm, quyết định giả chết.

Lại không đến ba giây, Tiểu Tịch liền mặt đỏ tai hồng đẩy Cung Lâm ra.

Cái kia, bị sờ .

Cung Lâm đem tiểu mập mập đặt ở trên thành bồn tắm lớn, dùng tay xoa tiểu hai cánh mông mềm mại của bé (thực rat a thích gọi là thí thí hơn).

“Lâm Lâm người người người người bình tĩnh một chút.” Lạc Tiểu Tịch khẩn trương hoàn toàn không biết chính mình đang nói cái gì.

“Bình tĩnh sao được.” Cung Lâm giữ lấy hai chân bé, tay còn chưa động, lại bị Lạc Tiểu Tịch một cước đá bay.

Cung Lâm bắt ngờ không kịp phòng, thiếu chút nữa cả người ghé vào bồn tắm.

“Ách.....” Lạc Tiểu Tịch thu hồi chân.

Cái kia, thật khẩn trương, chưa suy nghĩ gì.

Cung Lâm dở khóc dở cười, tiểu ngọc tử cư nhiên đánh lên mình!

Đi trên giường quên đi.

Cung Lâm quyết định chủ ý, lấy khăn tắm đem tiểu mập mập ôm ra ngoài.

“Đi đi đi đâu?” Lạc Tiểu Tịch lấp bắp.

“Người nói đi đâu?” Cung Lâm đem Lạc Tiểu Tịch thả lên giường, ôm lấy hôn đến choáng váng.

Ở trên giường lăn hai vòng, Cung Lâm đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn chính, đột nhiên chợt nghe chuông cửa dưới lầu vang.

“Lâm lâm có có có người.” Lạc Tiểu Tịch đẩy đẩy Cung Lâm.

“Mặc kệ hần.” Cung Lâm cúi đầu ở trên bụng bé cắn cắn cắn.

Cắn không đến ba giây, chợt nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa.

Lạc Tiểu Tịch quá sợ hãi.

Ai ai ai như thế nào lại có chìa khóa nhà mình?

“Tiểu bảo bối!” Dưới lầu truyền đến thanh âm quen thuộc.

A! Lạc Tiểu Tịch không tiếng động kêu thảm thiết.

Ba ba ba..... Ba ba?!

“Người nhanh trốn đi!” Lạc Tiểu Tịch liều mạng đẩy Cung Lâm.

Bác sĩ Cung khóc không ra nước mắt, bọc khăn tắm vận tốc ánh sáng từ cửa sổ cửa sổ nhảy ra ban công.

Sau đó thật cẩn thận lướt qua rào chắn, rốt cục thuận lợi lén vào phòng tắm.

Lạc Tiểu Tịch mới từ ngăn tủ lấy quần áo, chợt nghe đã có người ở gõ cửa.

“Đến đây.” Lạc Tiểu Tịch mở cửa.

“Bảo bối!” Lạc Ngụy khoa trương buông tay.

Lạc Tiểu Tịch nhấc tay hoan hô.

Ai nha kỳ thật trong lòng hảo lo lắng.

“Sao ban ngày ban mặt lại đi tắm rửa?” Lạc Ngụy ôm con vuốt ve lại ngửi ngửi, đùa bé như đùa con cún con.

“Nghĩ sao, nhầm chán.” (ta chẳng hiểu em nó nói gì nữa) Lạc Tiểu Tịch túm túm quần.

Cũng không biết Lâm Lâm thế nào rồi.

“Ta ngồi đây người cư ngoái cổ nhìn phía sau làm gì?” Lạc Ngụy thực buồn bực quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Cung Lâm từ hành lang bên kia đi qua.

“Di, vị này là.....?” Cung Lâm biểu tình bình tĩnh, một bên lau tóc một bên hỏi.

“Hắn là ba ba ta.” Lạc Tiểu Tịch nói xong lại chìa chìa Cung Lâm, “Ba, hắn là ca ca mẹ tìm tới chiếu cố của ta.”

Vù vù, hoàn hảo Lâm Lâm trốn thoát thành công!

“Thức thức hảo.” Cung Lâm cười vẻ mặt sáng lạn.

“Chào cháu.” Lạc Ngụy đứng lên cùng hắn bắt tay, “Mấy ngày này phiền toái người.”

“Thức thức khách khí, ta rất thích Tiểu Tịch.” Cung Lâm nhìn Lạc Tiểu Tịch liếc mắt một cái, cười tràn đầy thâm ý.

43. Quyển 2 - Chương 19

Lạc Ngụy có vẻ thích Cung Lâm, cảm thấy tiểu tử này nhìn qua có vẻ đẹp trai mà cũng tốt tính.

Cung Lâm cũng không quấy rầy bọn họ phụ tử tâm tình, chào hỏi xong trở về phòng mình.

“Đến bảo bối nhi, xem quà này!” Lạc Ngụy ôm Lạc Tiểu Tịch đến phòng khách dưới lầu.

“Ba ba, cái gì thế?” Lạc Tiểu Tịch đi đại dép lê, ngồi xổm bên cạnh sofa hai mắt tỏa sáng.

Ai nha hảo chờ mong.

Lạc Ngụy mở ra thùng, lấy vật liệu bên trong ra.

Bánh xe, hoành can, chân bàn đạp, tay vịn.

Cuối cùng lấy ra đến một cái tua vít cùng một cái cái kim.

“Di?” Lạc Tiểu Tịch buồn bực.

Đây là cái gì a, phức tạp như vậy.

Lạc Ngụy xoa bóp khuôn mặt con, trên mặt biểu tình thực phần khởi: “Xem ba ba cho người ảo thuật đây!”

“Ân.” Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn gật đầu, chờ xem bắt ngờ.

Mười lăm phút sau, Lạc Ngụy ném cái tuavit, quay đầu đặc ý nhìn Lạc Tiểu Tịch, “Thế nào con, kỳ diệu không, có thích không?!”

“Nga nga nga!” Lạc Tiểu Tịch miệng hoan hô, trong lòng thất vọng không đỡ được.

Cái gì a, là một cái xe trượt màu trắng bạc, còn từ nước Mỹ xa xôi như vậy mang về!

Quả thực quá ngây thơ!!!

“Đi, ta mang người đi chơi.” Lạc Ngụy hưng trí bồng bồng.

“Không đi!” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu quầy quậy, bị người thấy còn không đủ dọa người sao, “Cái kia..... Vậy!”

“Vậy?” Lạc Ngụy bật cười, xoa xoa má bé ôm trở về phòng ngủ, “Lạc tiểu trư, mới sáng ra đã mệt mỏi rồi!”

Tiểu mập mập hấp hấp mũi, ghé vào vai Lạc Ngụy cọ cọ.

Nhìn thấy ba ba, mình vẫn thực vui vẻ.

Tuy rằng hần đầu tiên là phá hoại Lâm Lâm cùng mình làm cái kia, lại cho mình quà tặng thật nhàm chán.

Ngô.....

Ngoài ban công, Cung Lâm đang gọi điện thoại cho Mục Thanh, cảm ơn hần tối hôm qua thu lưu tiểu ngọc tử, thuận tiện báo với hần Lạc Ngụy đã trở lại.

“Phải không?” Ở đầu bên kia điện thoại Mục Thanh dường như ngẩn ra, chợt cười cười, “Đã biết, tái kiến.”

Treo điện thoại, Cung Lâm tới trừ phòng nấu cơm, tính lưu lại ấn tượng tốt trước mặt nhạc phụ đại nhân.

Ở một nơi khác, Mục Thanh đẩy gọng kính, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại chỉ nhìn thấy một mảnh mơ hồ hư ảnh.

Những năm tháng ấy, mình cùng hần đều là những thiếu niên, khi đó thể chế cải cách vừa mới bắt đầu, thành phố này lúc ấy cũng chưa phát đạt như bây giờ, một chiếc xe bú sơn đỏ chợt đi ngang qua, lúc đó thật nhiều người, không cẩn thận đụng phải cánh tay bác gái phía trước, kính của mình bay mất, nhất thời hoảng hốt không để ý đẩy người trên bến xe, ngồi xổm xuống sờ xoang xung quanh.

“Ngu ngốc, cận ngàn độ, còn dám để rơi kính!” Bên tai vang lên tiếng người ngồi cạnh, sau đó mình đã bị hần túm lên.

Lạc Ngụy nhặt kính lên, lấy quần vạt áo lau sạch, đeo lại lên mắt Mục Thanh.

Mục Thanh ngượng ngùng cười: “Cảm ơn người.”

“Về sau cẩn thận một chút a.” Lạc Ngụy sai bước dắt xe đạp của mình, ngấm lại lại dắt trở về.

“Đi thôi, ta đưa người về nhà.” Lạc Ngụy hướng Mục Thanh dương dương tự đắc.

Tên ngồi cùng thật ngốc, kính đeo ở trên mặt còn làm rớt, bây giờ hay rồi, xe bus đã sớm đi mất, chuyển tiếp theo phải 1 tiếng nữa mới xuất phát, trời lạnh như thế, không lạnh chết mới là lạ.

Mục Thanh hướng trong lòng bàn tay thổi khí, cười tủm tỉm ngồi ở sau xe.

“Nhà người ở đâu?” Lạc Ngụy hỏi hần.

“Bên cạnh học viện Đường sắt.” Mục Thanh chà chà cái mũi, “Người ở đâu?”

Đường sắt học viện? Không phải chứ!

Lạc Ngụy muốn hồng mắt, Tây thành a? nhà mình ở Đông thành, trường học ở Nam thành, nói như vậy, mình chẳng phải sẽ đi hết nửa vòng thành phố a?

Này cũng quá nhị đi! (không hiểu lắm nên ta để nguyên)

Nhưng, nhưng mình đã nói muốn đưa hần về nhà.....

Ai, ráng chịu đi, dù sao cũng đã vậy rồi.

Lạc Ngụy bắt đắc dĩ, bắt đầu hì hụi đạp xe.

“Nhà người ở đâu?” Mục Thanh hỏi hần.

“Gần, gần nhà người, tiện đường tiện đường.” Lạc Ngụy một bên trả lời có lệ một bên ở trong lòng tự cho mình cái tát.

Lần sau không bao giờ làm loại việc ngu ngốc này nữa!

Đi qua hơn phân nửa cái thành phố, Lạc Ngụy rốt cục đưa Mục Thanh về đến nhà.

“Cám ơn người a, nếu không, ở lại nhà của ta ăn cơm đi.” Mục Thanh có chút băn khoăn, “Mẹ ta vừa nấu canh sườn, mẹ ta đi làm về muộn lắm, ta ăn cơm có một mình.”

Canh sườn a.....

Lạc Ngụy nuốt nuốt nước miếng: “Cũng, cũng được.”

Mục Thanh cười tủm tỉm, kéo Lạc Ngụy vào phòng.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi canh sườn, bếp lò nho nhỏ, nồi canh sôi ùng ục ùng ục, bên cạnh cơm nóng cùng rau xanh.

Hương vị gia đình.

Trên bàn cơm, Mục Thanh liều mạng gấp thức ăn cho Lạc Ngụy.

“Đừng chỉ gấp cho ta a, người cũng ăn nhiều một chút.” Lạc Ngụy bưng bát đem sườn chia cho hần một nửa, “Người xem người gầy như vậy, cuối tuần sẽ kiểm tra môn đấy tạ, người có thể đạt tiêu chuẩn sao, mau ăn mau ăn.”

Mục Thanh bưng bát nhìn một bát thịt đầy ú ụ.

Nhiều như vậy, đủ mình ăn hai lượt.

Lạc Ngụy ở trong lòng thở dài.

Ngồi cùng bàn ăn còn không nhiều bằng tiểu cô nương đâu, cầm sắp nhọn như cái dùi rồi, cánh tay căng chân cũng gầy, giống như Đại lão gia vậy.

Cơm nước xong, Mục Thanh vừa thu thập bàn ăn vừa thúc giục Lạc Ngụy về nhà, trời sắp tối rồi.

“Ta về đây.” Lạc Ngụy cầm lấy túi sách của mình, “Cám ơn người mời ta ăn cơm.”

“Khách khí cái gì, ta còn muốn cám ơn người đưa ta về nhà mà.” Mục Thanh xắn tay áo rửa chén, “Đúng rồi, sáng mai chúng ta cùng đi học đi.”

“Cái gì?” Lạc Ngụy trềng lớn mắt.

Không phải chứ, chính nhà mình cách nhà hần cả vạn dặm đó!

“Người, người không muốn a?” Mục Thanh bị biểu tình khoa trương của hần dọa cho hoảng sợ, lắp bắp giải thích, “Người không phải nói nhà người ở ngay phụ cận sao, cho nên ta đã nghĩ..... Không sao, ta đã nói nói, người không muốn thì thôi vậy.”

“Không phải a, ta.....” Lạc Ngụy khó lòng giải bày, “Được được được, sáng mai bảy giờ rưỡi, ta chờ ở cửa nhà người.”

“Thật sự?” Mục Thanh cao hứng, dùng sức gật gật đầu, “Hảo, ta chờ người.”

Gió đêm rét lạnh, Lạc Ngụy vừa cười xe vừa hung hăng chửi mắng.

xx, đầu mình nhất định bị nước vào, mới chịu đáp ứng cùng đi học.

Nhất định là điên rồi!

Trở về nằm trong chăn, Lạc Ngụy càng nghĩ càng ghen khuất.

Dựa vào cái gì a! Hắn nói một câu mình sẽ nghe theo?

Dựa vào, sáng mai mới không cần dậy sớm như vậy, đến trường giải thích rõ ràng với hắn là được rồi.

Quyết định xong, Lạc Ngụy ôm chăn cảm phần ngủ.

Vừa mới tỉnh ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ, Lạc Ngụy có điểm buồn bực, sao vẫn tối như vậy?

Từ dưới gối lấy đồng hồ ra xem, năm giờ sáng?

Gặp quỷ, hôm nay như sao lại dậy sớm như vậy.” Lạc Ngụy túm chăn trùm kín đầu, chuẩn bị ngủ tiếp, kết quả nửa giờ sau chẳng những không ngủ được, ngược lại có càng ngày càng có xu hướng tỉnh ra.

Quên đi, dù sao cũng tỉnh, vậy đi Tây Thành tìm tiểu tử ngồi cùng bàn đi.

Vượt gió lạnh sang Tây Thành, đến cửa nhà Mục Thanh vừa vặn bảy giờ hai mươi.

“Ngốc, trời lạnh như thế, người đứng ở cửa làm gì.” Lạc Ngụy dở khóc dở cười.

Thật xa liền nhìn thấy hắn đứng ở bên cây cột, dáng đứng còn rất thẳng.

“Hắc hắc.” Mục Thanh đem bao giấy trong lòng nhét vào tay Lạc Ngụy, “Mới vừa mua ở cửa hàng phía sau nhà ta, nhanh ăn đi.”

“Bánh bao?” Lạc Ngụy lang thôn hồ yết ăn vài cái, đột nhiên nhớ tới mình còn chưa có mời tiểu tử ngồi cùng bàn đâu.

“Mục Thanh, người cũng ăn a.” Lạc Ngụy đem bánh bao đưa lại cho hắn.

“Ta mua hai chiếc, đã ăn rồi, này đó đều là mua cho người.” Mục Thanh há miệng cười, lộ ra một loạt răng trắng trắng nho nhỏ.

Tiểu tử ngồi cùng bàn cười rộ lên thật là đẹp mắt, trước kia như thế nào không phát hiện?

Lạc Ngụy vừa ăn bánh bao vừa nghĩ.

Từ đó sau mỗi ngày tan học, Mục Thanh đều đã lấy xe đèo Lạc Ngụy về.

Lạc Ngụy lúc mới đầu buồn bực mất vài ngày, bất quá sau đó dần dần trở thành thói quen.

Hắn tuy rằng mỗi ngày mua đường mất mấy tiếng đồng hồ, nhưng là có thể cùng tiểu tử ngồi cùng bàn nói chuyện phiếm cũng rất tốt, hơn nữa chính mình mỗi ngày buổi sáng còn có thể có bánh bao ăn.

Cũng, cũng không tệ lắm.

Thời gian một ngày lại một ngày đi qua, trong nháy mắt đã tới tháng chạp.

Cuối tuần, Lạc Ngụy cùng Mục Thanh đi công ty bách hóa mua đồ.

“Người không mua a?” Mục Thanh hỏi Lạc Ngụy.

“Ba mẹ ta đi công tác, mai mới về.” Lạc Ngụy thuận tay cầm lấy hoa nhựa trên giá, đùa dai để lên đầu Mục Thanh, “Tân nương!”

“Uy!” Mục Thanh dở khóc dở cười với hắn.

Tối hôm nay, bên ngoài đột nhiên trời nổi lên đại tuyết, vì thế Lạc Ngụy quyết định ngủ lại nhà Mục Thanh, dù sao nhà mình cũng không có người.

Hai người hàn huyên một hồi, Mục Thanh đứng lên đi WC, lưu lại lạc ngụy một người nhàm chán phiên thư.

“Thanh Thanh.” Mục a di đẩy cửa tiến vào, “Di? Thanh Thanh đâu?”

“Mục Thanh cậu ấy đi WC.” Lạc Ngụy đứng lên.

“Nga, không sao, ta đi trực đêm, người cùng Thanh Thanh ở nhà chơi nhé.” Mục a di từ trong túi lấy ra ít tiền, “Đây là tiền tiêu vặt tháng sau của nó, đợi lát nữa người cho nó.”

“Àn.” Lạc Ngụy gật gật đầu, nhìn Mục a di xuất môn, ngồi xuống tiếp tục đọc sách.

Ánh mắt không cẩn thận nhìn đến số tiền kia, Lạc Ngụy sửng sốt.

Mỏng như vậy, tổng cộng sáu đồng.

Bánh bao mua hết hai xu, kia một tháng, vừa vặn lục đồng.

“Lạnh quá a.” Mục Thanh từ ngoài cửa run run tiến vào, “Rửa tay bằng nước lạnh, đừng chết mất.”

Lạc Ngụy đi qua, đem hai tiểu móng vuốt lạnh lẽo của hắn nắm ở lòng bàn tay ủ ấm.

“Àn, ta mẹ đi rồi a?” Mục Thanh hấp hấp cái mũi.

“Bác đi làm, đó là tiền tiêu vặt tháng sau bác đưa cho người” Lạc Ngụy chìa cái bàn.

“Ách.....” Mục Thanh nhanh quay đầu, “Cái kia..... Sớm hơn nửa tháng? Ha ha ha ha.”

“Còn cười?” Lạc Ngụy trừng hắn.

Mục Thanh tâm hư cúi đầu, không nói.

Buổi tối lúc đi ngủ, hai người song song nằm, không ai chịu nói chuyện trước.

Thật lâu sau đó, Mục Thanh đánh cái hắt xì.

Lạc Ngụy xoay người vươn tay, đem tiểu tử ngồi cùng bàn kéo vào lòng mình.

“Ngu ngốc!”

Thân thể trong lòng gầy muốn đòi mạng, gầy như vậy còn không ăn nhiều một chút!

Cái mũi Lạc Ngụy có điểm lên men.

“Ngốc muốn chết!”

Mục Thanh đem đầu chôn trong lòng hắn, không phản bác cũng không nói chuyện.

Chính mình là ngốc, hắn cũng không nói sai.

Thành thật xin lỗi để các vị đợi lâu thực sự là ta bận quá gần đây máy lại hỏng ta làm xong bộ này r mai kia sẽ dần dần post cho các vị thưởng thức

44. Quyển 2 - Chương 20

Sáng sớm hôm sau, Lạc Ngụy sớm chạy ra ngoài mua sắm một chút về nhà.

Mục Thanh ôm bánh bao cùng cháo, cười ngốc hồ hồ.

“Ngốc muốn chết.” Lạc Ngụy nhéo mũi hắn.

Tiểu bốn mắt là cái tiểu ngốc tử.

Đến trường, trong phòng học trống rỗng, Mục Thanh buông túi sách chuẩn bị làm trực nhật.

“Để ta làm đi.” Lạc Ngụy từ trong tay hắn đoạt lấy cây chổi, “Người đi đọc sách.”

“Nhưng hôm nay là ta trực nhật.” Mục Thanh ngốc vù vù.

“Ngu ngốc, đọc sách của người đi!” Lạc Ngụy không kiên nhẫn.

Cánh tay căng chân gầy nhom, còn chưa làm tâm ta đủ loạn sao!

Nhìn bộ dáng Lạc Ngụy ra sức quét rác, tiểu bốn mắt nhếch môi cười.

Tự đó về sau, hai người liền trở thành bằng hữu tốt.

Cùng nhau đi học, cùng nhau tan học.

Tiểu bốn mắt rất ngạc nhiên, vì cái gì Lạc Ngụy một lần cũng không cho mình đến nhà hắn.

“Ách.....” Lạc Ngụy cúi cúi đầu, “Nhà của ta..... Loạn!”

“Loạn?” Mục Thanh mặc danh kỳ diệu, này là cái loại lý do gì.

“Ai nha đi một chút, mang người đi xem thứ tốt.” Lạc Ngụy nói sang chuyện khác, nắm bả vai Tiểu bốn mắt đi ra khỏi lớp.

“Đi đâu?” Mục Thanh hỏi hắn.

“Ngốc, người đi thì biết.” Lạc Ngụy sai bước lên xe ô tô, “Đi lên!”

Mục Thanh ôm túi sách, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau.

Xe ô tô rẽ trái rẽ phải, rẽ đến cửa rạp chiếu phim.

“Người có vé xem phim?” Tiểu bốn mắt hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên.

Gần đây chiếu bộ phim chiến tranh nước ngoài, cơ hồ phổ lớn ngõ nhỏ mọi người đều đang nói về chuyện này, cũng thật chính muốn xem thử một lần, bởi vì nghe nói chỉ có người trong quân đội mới được xem.

“Ta không có vé, bắt quá cũng có thể cho người vào xem.” Lạc Ngụy túm tay Mục Thanh, từ sau cửa vụng trộm đi vào.

“Đi đâu a?” Mục Thanh nhỏ giọng hỏi hắn, khẩn trương muốn đòi mạng.

Lạc Ngụy thật cẩn thận, mang hắn một đường đến một góc xép nhỏ.

“Đến đây làm gì?” Mục Thanh cau mày chung quanh xem.

Chính là cái phòng nhỏ hắc ám, chỉ có ánh sáng từ cửa sổ nhỏ trên trần nhà chiếu xuống, nhìn qua âm âm lãnh lãnh.

Lạc Ngụy nhẹ nhàng mở ra cửa sổ nhỏ, đem Mục Thanh kéo lại đây.

“Oa!” Tiểu bốn mắt mở lớn mắt.

Từ nơi này thế nhưng cũng có thể xem phim — bắt quá, nhìn qua có điểm quái..... Hình ảnh bị xoay ngược!

“Nơi này là phòng chiếu phim.” (ở đây là nói đến cái phòng đặt máy chiếu) Lạc Ngụy ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Người, người trước xem tạm, chờ ta về sau tham gia quân ngũ, ta lại mang người ngồi ở rạp chiếu phim xem!”

Tiểu bốn mắt cười tùm tùm gật đầu, ngồi xổm bên cạnh cửa sổ xem phim.

Lạc Ngụy cũng ngồi xổm bên cửa sổ, bắt quá hắn không xem phim.

Tiểu tử ngồi cùng bàn sườn mặt thật là đẹp mắt.

“Lạc Ngụy Lạc Ngụy người mau nhìn!” Mục Thanh hưng phấn đẩy đẩy Lạc Ngụy, “Đó là cái gì a?”

“Àn?” Lạc Ngụy theo ánh mắt hắn nhìn về phía màn ảnh, chỉ thấy trên đó có một đứa bé tóc vàng mắt xanh, đang đứng ở trên một cái kỳ kỳ quái quái gì đó trượt về phía trước.

“Không biết..... Đại khái là xe đạp của nước ngoài đi.” Lạc Ngụy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đồ chơi kỳ lạ này.

“Người ngoại quốc thực ngốc.” Mục Thanh mỉa máo, so với chính mình còn ngốc hơn.

Trung Quốc xe đạp có bao nhiêu thoải mái, xe đạp ngoại quốc như thế nào dài như vậy thực kỳ quái a, liền một cái chân bàn đạp, hai cái tiểu bánh xe, mang bên ngoài một cái tay vịn.

Còn chưa đủ mệt sao!

“Về sau ta mua một cái cho người.” Gặp ánh mắt Mục Thanh nhìn cái xe đến không chớp, Lạc Ngụy nghĩ hẳn thích cái thứ kỳ quái kia.

“Ta mới không cần.” Mục Thanh liền trợn mắt, “Khó coi chết đi được.”

Lạc Ngụy hắc hắc cười, hướng Mục Thanh trước mặt lắc đầu.

Tiểu tử ngồi cùng bàn thật đáng yêu.

“Xem xong tới nhà ta đi?” Lạc Ngụy băng quơ phun ra một câu, “Nhà của ta ở ngay cách vách rạp chiếu phim này.”

“A?” Mục Thanh nghi hoặc quay đầu, “Nhà người không phải ở tại vùng lân cận nhà của ta sao?”

“Ách.....” Lạc Ngụy hận không thể cắn vào đầu lưỡi mình, “Cái kia, ta, nhà của ta chuyển nhà!”

“Chuyển nhà?” Mục Thanh buồn bực, “Ta như thế nào không biết?”

“Vừa mới, liền hôm trước! Ta không muốn người lo lắng nên không nói với người.” Lạc Ngụy pha trò.

“Gạt người, sáng nay người còn cùng ta đi học mà! Còn có, hôm trước người vẫn đều ở nhà của ta!” Tiểu bốn mắt tức giận.

Lạc Ngụy lừa mình!

“Ta..... Ta.....” Lạc Ngụy lắp bắp, “Cái kia, ta..... Ta chỉ là muốn đi học cùng người!”

Ta nửa ngày cũng không ra cái nguyên do, lạc ngụy đơn giản gân cổ rống lên.

Thật là, muốn cùng hắn đi học cũng không phải cái sai lầm khủng bố gì, chính mình có cái gì phải rối rắm, nhiều nhất chính là ngu một chút thôi, ngu một chút cũng không phải sai!!

Tiểu bốn mắt bị hắn rống sưng sốt, ngốc vù vù nuốt nuốt nước miếng: “Người người người, ta chỉ hỏi một chút, người hung cái gì a.”

“Hừ! Ngốc muốn chết.” Lạc Ngụy lỗ mũi hướng lên trời.

Người mới ngốc!

Tiểu bốn mắt ở trong lòng yên lặng cãi lại.

Trên màn ảnh, quân đội hai bên đang ở sống mái với nhau, vốn hẳn là cao tào của bộ phim, hai người lại ai cũng chẳng có tâm tư xem.

“Xem xong phim tới nhà của ta đi?” Lạc Ngụy lấy cánh tay cọ cọ Mục Thanh.

“Ân.” Mục Thanh nhìn màn ảnh gật đầu.

“Về sau, ta vẫn tới tìm người cùng đi học.” Lạc Ngụy trong lòng thực không yên.

“Ân.” Vẫn là gật đầu.

“Buổi tối nhà chúng ta có nướng gà.” Lạc Ngụy tiếp tục cọ hắn.

“Ân.”

.....

Lạc Ngụy mạnh dạn, thân thủ đem đầu Mục Thanh tựa lại đây: “Ân cái gì ân a, không phải là lừa người nhà của ta ở tại Tây thành sao? Này có cái gì phải giận! Phiền chết được!”

“Ta không giận.” Mục Thanh thanh âm nho nhỏ.

“Không giận sao người không để ý tới ta?!” Lạc Ngụy trừng hắn.

Còn chưa tròng xong, liền nhìn đến Mục Thanh đột nhiên nghiêng qua đây, sau đó liền cảm thấy trên mặt mình chợt lạnh.

Lạc Ngụy hoàn toàn ngây người.

Tiểu bốn mắt vừa rồi..... Hôn mình?!

Mục Thanh mặt đỏ như sắp ứa máu, ngồi xổm lên chân tay luống cuống, mình vừa rồi..... Điên rồi sao?

“Ta..... Ta, thực xin lỗi, ta không phải.....” Mục Thanh nói năng lộn xộn, cúi đầu không dám nhìn Lạc Ngụy, quần bách đến hốc mắt đỏ bừng, nước mắt rơi rơi, biến thành một vũng nước nho nhỏ trên sàn.

“..... Ngốc!” Lạc Ngụy vươn tay giúp hắn lau nước mắt, thuận tiện xoa xoa khuôn mặt hắn.

“Ân?” Mục Thanh nghi hoặc ngẩng đầu.

Lạc Ngụy không giận mình sao? Còn tưởng rằng hắn muốn đánh mình nữa.

“Về nhà đi.” Lạc Ngụy lôi kéo tay hắn đứng lên.

Đại khái là vì ngồi hơi lâu, chân Mục Thanh có chút tê, thiếu chút nữa lại ngồi phịch xuống.

“Cứ từ từ!” Lạc Ngụy một phen tiếp được Tiểu bốn mắt, đem hắn gắt gao ôm vào trong ngực.

Tiểu tử ngồi cùng bàn ngốc chết được, mình phải trông chừng hắn cả đời mới yên tâm!

Thời gian rất nhanh liền đi qua, trong nháy mắt chỉ còn một tháng nữa là thi đại học, hôm nay sau khi tan học, Mục Thanh đi theo Lạc Ngụy đến nhà hắn tự học.

“Đúng rồi, người định thi vào trường nào?” Lạc Ngụy vừa dứt hoa quả tới miệng hắn vừa hỏi.

“Đại học Sư phạm.” Mục Thanh dùng sức đem mấy thứ trong miệng nuốt xuống đi, “Người thì sao?”

“Ta thi trường Quân đội.” Lạc Ngụy giúp hắn lau nước trái cây bên miệng, “Nhạ, về sau chờ ta lên làm tướng quân, liền mở ra đại pháo tới đón người!”

“Hảo!” Mục Thanh thực dùng sức còn thật sự gật đầu.

“Ngốc!” Lạc Ngụy xoa bóp khuôn mặt hắn, “Đêm nay ở lại nhà của ta đi, dù sao nhà của ta cũng không có người.”

“Được” Tiểu bốn mắt chớp chớp mắt, gật đầu đáp ứng.

Lúc đi ngủ, Lạc Ngụy thừa dịp Mục Thanh đi rửa mặt, cố ý thay đổi chăn đệm mới.

“Giữa mùa hè, người trải chăn dày như vậy làm gì a?” Mục Thanh mặc tiểu áo ba lỗ cùng tiểu quần đùi đi đến trên giường.

“Ách..... Ta đi rửa mặt!” Lạc Ngụy chạy ra ngoài cửa.

A chết tiệt, mình vốn muốn cấp cho tiểu tử cùng bàn một cái ấn tượng tốt, không lo lắng xem độ dày!

“Nóng muốn chết.” Mục Thanh đem chăn đá đến góc tường.

“Người người nhỏ như vậy sao chiếm nhiều chỗ như vậy!” Lạc Ngụy vừa vào phòng liền nhìn thấy Mục Thanh đang tay duỗi chân nằm trên giường, vì thế ném tuýp kem đánh răng lên giường, cùng hắn nhảy vào giành chỗ.

Tiểu bốn mắt bị cướp mất kính mắt, gấp đến độ vươn tay chém bừa.

“Không cho!” Lạc Ngụy đem kính mắt để lên bàn, ý vào chính mình khí lực lớn, cười trên người Mục Thanh khi dễ hắn.

Tiểu bốn mắt trong tâm mắt mơ hồ một mảnh, vì thế thực mờ mịt chớp mắt, giống một tiểu bạch thỏ hoang mang.

“Ngốc.” Lạc Ngụy nhìn đến trong lòng mềm nhũn.

Tiểu tử cùng bàn không mang kính thật là đẹp mắt.

“Ân?” Mục Thanh dụi dụi mắt, còn chưa kịp nói chuyện, lại thấy mặt Lạc Ngụy càng ngày càng rõ ràng.

Giây tiếp theo, đôi môi đã bị hấn che lại.

“Ngô.....” Mục Thanh có chút hoảng, muốn đào tẩu, lại bị Lạc Ngụy ngăn chặn.

Hai người đều là lần đầu tiên hôn môi, ngây ngốc, ai cũng không biết phải làm thế nào.

Vậy, hoàn toàn làm theo bản năng đi.

Tiểu bốn mắt một chút cũng không phản cảm Lạc Ngụy hôn môi, không chỉ có không phản cảm, thậm chí còn có chút thích.

Lạc Ngụy càng hôn càng cuồng nhiệt, trong lòng còn có chút ảo não chính mình như thế nào sẽ không sớm hôn hấn một chút.

Bàn tay tiến đến ngực Tiểu bốn mắt lung tung sờ soạng mấy cái, cảm thấy ngại quần áo vướng víu, đơn giản ôm hấn bán ngồi xuống, đưa tay cởi quần áo hấn.

“Không cần!” Mục Thanh khấn trương.

Lạc Ngụy không rảnh quan tâm hấn, hai túm lấy quần áo chính mình cởi ra, ôm mục thanh đổ hồi trên giường.

“Thanh Thanh, ta, ta thích người.” Lạc Ngụy lấp bắp, “Ta muốn, muốn.....”

Mục Thanh cắn cắn môi, đem đầu chôn ở trong lòng hấn.

Im lặng trong phòng nhỏ, hai cái mối tình đầu thiếu niên, xích lô ôm nhau, liều chết triển miên.

Khi đó, đại khái nghĩ đến thì phải là vĩnh viễn đi.

Hai mươi năm sau, mỗi khi Mục Thanh nhớ tới cái đêm kia, đều lắc đầu cười khổ.

Những chuyện thời trẻ, ai có thể nói rõ nói đúng sai.

Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ.

Hiện tại ngồi ở nơi này, đã hoàn toàn không tìm thấy dấu vết năm đó.

Người cũng đã không thể tìm lại cảm tình năm xưa.

Trở về thì như thế nào, gặp lại thì ra sao, nhiều nhất cũng bắt quá là gật đầu mỉm cười.

Cho nên, coi như hết.

Di động rung rung kêu lên, đem suy nghĩ của Mục Thanh kéo lại.

“Mục thúc thúc.” Trên di động truyền đến tiếng tiểu mập mập lau ngón tay, “Lâm lâm vừa mới nướng bánh chocolate anh đào, còn có bánh ngọt việt quất, hạnh nhân nữa nga! Siêu cấp ngon, ta giúp người đưa tới một chút được không?”

45. Quyển 2 - Chương 21

“Không cần.” Mục Thanh cười cười, “Người ăn đi.”

“Nga.” Tiểu mập mập râu rĩ cúp máy.

“Gọi điện thoại cho ai thế?” Cung Lâm hướng miệng bé dứt một chút anh đào ngâm rượu.

“Mục thúc thúc.” Lạc Tiểu Tịch liếm liếm miệng, “Ăn ngon, nữa.”

“Không cho.” Cung Lâm xoa xoa đầu bé, “Đi gọi thúc thúc đến uống trà chiều.”

Lạc Tiểu Tịch ngoan ngoãn gật đầu, lau tay vào tạp dề của Cung Lâm, chạy tới phòng ngủ kêu Lạc Ngụy.

Cung Lâm lấy pho mát từ trong tủ, *** té cắt thành hình tam giác.

Người làm nghiên cứu khoa học, luôn có ám ảnh theo đuổi tỷ lệ hoàn hảo.

Ay, ngoại trừ tiểu trư ngốc trong nhà kia.

Bất quá, béo đô đô cũng rất khả ái, sờ vào thật mềm mại.

Bác sĩ Cung nuốt nước miếng, tiểu tử kia so với miếng bánh ngọt trước mắt còn ngon miệng hơn.

Thật muốn ôm lấy cắn mấy miếng.

“Ba ba ba ba ba!” Lạc Tiểu Tịch vọt vào phòng ngủ, nhào vào chăn giấy giấy a giấy giấy.

“Tiểu nghịch ngợm.” Lạc Ngụy bị đánh thức, lật chăn lên đem Lạc Tiểu Tịch bao lại bên trong, nhu khuôn mặt giống mình như khuôn đúc.

Tiểu mập mập cười khanh khách, từ trong chăn chui ra: “Lâm Lâm làm trà chiều, ba muốn dùng không, có bánh ngọt việt quất siêu ngon nha!”

Ai nha Lâm Lâm thật sự là có tài nha!

“Không, hai đứa ăn đi.” Lạc Ngụy xoa bóp mũi bé, “Ở nước ngoài mỗi ngày đều ăn, đã sớm phát ngán rồi.”

“Di, ba mẹ không nấu cơm sao?” Lạc Tiểu Tịch thực buồn bực.

“.....” Lạc Ngụy đưa tay xoa đầu bé, “Ngoan, đi ăn đi.”

Ngô.....

Tiểu mập mập mắt hững hờ, Lâm Lâm hao tâm tư lớn như vậy mới làm được, sao Mục thúc thúc với ba không chịu ăn a?

Hừ, giận chân giận dữ, không biết thưởng thức!

Lạc Tiểu Tịch vừa ăn bánh vừa cắn giận.

“Tiểu ngốc tử.” Cung Lâm cúi đầu hôn bé một cái, “Người thích ăn là tốt rồi, hôm nào chúng ta lại làm cơm mời thúc thúc.”

“Không được, nhất định phải cho bọn hần nếm thử một chút!” Tiểu mập mập mút ngón tay, cảm thấy ăn ngon thật nha.....

Cung Lâm buồn cười vỗ vỗ đầu bé, rồi vào bếp rửa bát.

Lạc Ngụy bị chênh lệch múi giờ nên ngủ hơi lâu, đợi đến lúc hần ngủ dậy đã là chín giờ tối, vừa ra cửa đã thấy Lạc Tiểu Tịch đang ngồi đối giày.

“Đã trễ thế này, người còn đi ra ngoài?” Lạc Ngụy cau mày hỏi.

“Àn, mang bánh quy đến cho thúc thúc.” Lạc Tiểu Tịch đứng lên kéo kéo quần áo.

Chờ Mục thúc thúc nếm qua rồi, sẽ biết ngon đến mức nào!

“Thúc thúc nào?” Lạc Ngụy rất ngạc nhiên.

“Chính là..... Ta không nói cho ba biết.” Lạc Tiểu Tịch đem hộp bánh bích quy ôm vào trong ngực.

Thúc thúc đẹp trai nói rồi, hần cùng ba ba hiểu lầm, cho nên không thể nói cho ba biết!

“Thối tiểu tử.” Lạc Ngụy nhu nhu đầu bé, “Người đi một mình?”

“Àn, Lâm Lâm đang viết báo cáo.” Lạc Tiểu Tịch hướng Lạc Ngụy vẫy tay, “Ta đi a.”

“Trên đường cẩn thận.” Lạc Ngụy vuốt mũi bé.

Tiểu ngốc con khi nào thì có thêm một thúc thúc, dù sao mình cũng không bận, nếu không..... Cùng đi qua nhìn xem?

Lạc Tiểu Tịch một đường đến nhà Mục Thanh, ngồi ở cạnh bồn hoa lắc lắc chân, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Dãy số còn chưa tìm được, đã bị đèn xe chiếu vào mắt.

“Sao lại ngồi một mình ở đây, lại cùng hần cãi nhau à?” Mục Thanh từ trên xe xuống, có điểm ngoài ý muốn, “Đi thôi, cùng thúc thúc lên lầu.”

“Chúng ta không cãi nhau.” Lạc Tiểu Tịch vỗ vỗ bên người, “Thúc thúc ngồi đi.”

“Àn?” Lạc Ngụy cười cười, theo lời bé ngồi xuống.

Tiểu tử kia thật đáng yêu.

“Này cho người làm bữa khuya.” Lạc Tiểu Tịch đem hộp bánh bích quy nhét vào trong tay Mục Thanh, “Thật sự ăn ngon lắm, người nếm thử xem sao.”

“Người đến vì cái này?” Mục Thanh bật cười, mở ra nắp hộp ăn một cái.

“Ăn được không?” Lạc Tiểu Tịch ánh mắt đầy chờ mong.

“Àn, ăn ngon.” Mục Thanh gật đầu khen ngợi, “Bác sĩ nhà người thật giỏi nha.”

Tiểu mập mập hắc hắc cười, ai nha Lâm Lâm quả nhiên lại được khen ngợi.

Hảo vui vẻ.

Bánh quy tỏa ra từng đợt mùi hương ngọt ngào, tiểu mập mập nuốt nuốt nước miếng, bắt tay vói vào trong hộp: “Ta cũng muốn ăn thêm một cái.”

Mục Thanh xoa bóp khuôn mặt bé, đem hộp bánh đặt vào giữa hai người.

Đèn đường chiếu xuống thứ ánh sáng ấm áp, một lớn một nhỏ hai người, vừa ăn bánh bích quy vừa nói cười, thân mật như cha con.

Trong bóng đêm, sau hàng cây, có người sừng sờ ở tại chỗ, nhớ lại những hình bóng đã qua.

Mục Thanh, Mục Thanh.

Hơn mười năm trước mùa hè kia, mình phong trần một đời trở về nhà, việc đầu tiên là tìm hần.

Đến cửa nhà Mục Thanh, lại nhìn thấy cửa dán chữ hỷ đỏ thắm, còn có đầy đất mảnh pháo vụn.

Đỏ au, như bốc cháy trước mắt.

“Tiểu tử, người là đến ăn cưới sao?” bác gái hàng xóm đang ngồi trước cổng, “Chạy nhanh đi tới khách sạn, tiệc cưới của tiểu Mục tổ chức ở đó.”

Lạc Ngụy kinh ngạc, sau một lúc lâu cũng không phản ứng lại được.

Tiệc cưới, cái gì tiệc cưới? tiệc cưới của ai?

Điên cuồng chạy đến khách sạn, xa xa liền nhìn hần đứng ở cửa, tây trang trắng thớm, tươi cười ôn hòa.

Bên người, là tân nương mặc đồ cưới đỏ tươi.

“Lạc Ngụy, tương lai lúc chúng ta kết hôn, người yếu phải mặc áo tân nương nhé”

“Ngốc, người mới là tân nương tử!”

“Vì cái gì a?”

“Bởi vì người đẹp!”

“.....”

“Còn có.” Lạc Ngụy cười xấu xa, ghé vào bên tai Mục Thanh nhỏ giọng thăm thì.

Mặt tiểu bốn mắt đỏ bừng, hung hăng đem Lạc Ngụy đẩy xuống cầu thang

“Người đẩy ta thiệt a?” Lạc Ngụy mặt xám mày tro đứng lên, “Hây hây, không phải là tân nương tử thôi sao, ta làm ta làm!”

“Người nói a, không được dối ý.” Mục Thanh ôm sách cười, kheo tiểu rằng nanh.

Rõ ràng đã hứa cùng mình một chỗ cả đời, tại sao giờ lại đi lấy người khác?

Lạc Ngụy xa xa nhìn hẩn, không dám lại gần hơn dù chỉ một bước.

Mục Thanh tiếp đón khách khứa xong, định xoay người trở vào bên trong, ngẩng đầu lại vừa lúc chống về hướng Lạc Ngụy.

Trông qua đám người hỗn loại, lại thấy hai hàng nước mắt ai kia khê rơi.

“Mục Thanh.” Tân nương nương ngừng đầu không dám nâng, nắm lấy ống tay áo hẩn, “Trở về đi.”

“Ân.” Mục Thanh hoàn hồn, nắm tay nàng vào khách sạn.

Lạc Ngụy nhìn bóng dáng hẩn dần biến mất, cuối cùng cười khổ ra tiếng.

Lời hứa hẹn khi còn trẻ, quả nhiên là không thể thật sao.

Hẩn còn nhớ rõ, vậy mà có người đã quên.

Hận sao? Có lẽ đi.

Nếu chấp nhận hứa hẹn, vì cái gì lại muốn nuốt lời.

Mục Thanh, Mục Thanh.

Đời này người là người ta yêu nhất, cũng là ta hận nhất.

Hồi ức quá nặng nề, khiến lòng Lạc Ngụy đau đớn.

Cạnh bồn hoa hai người ăn xong bánh bích quy, lại chia nhau một bình nước, đều cười đến vui vẻ.

“Thức thức, ba ba ta về rồi.” Lạc Tiểu Tịch thấy Mục Thanh tâm tình hảo, vì thế nhân cơ hội đề cập chuyện này.

Cái kia, đại thúc đẹp trai và ba ba đều tốt như vậy, hiểu lầm thật đáng tiếc ! Chính mình nhất định phải làm cho bọn họ hòa hảo!

“..... Ân?” Mục Thanh sững sốt, sau đó che dấu cười cười, “Ta biết, bác sĩ của người đã nói cho ta biết.”

“Hôm nào, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi.” Lạc Tiểu Tịch hướng tới Mục Thanh cọt cọt (em lại bán manh), “Các người hẩn là có rất lâu không gặp nhau rồi?”

“Ân.” Mục Thanh gật đầu, bên môi là ý cười chua xót.

Lâu, thật lâu, mười tám năm lẻ một tháng mười tám ngày, có tính là lâu không?

“Chính là , cái kia cái kia, thời gian có thể xóa mờ vết thương.” Tiểu mập mập vẻ mặt nghiêm túc nói.

“A.” Mục Thanh bật cười, “Tiểu ngốc tử, tốt lắm trở về đi, hôm nào ăn cơm nói sau, nếu không trở về, người ba ba sẽ đánh mông người!”

Hôm nào? Lâm Lâm nói rồi, nếu đối phương nói hôm nào hôm nào đó, nghĩa là hẩn không muốn làm!

Là từ chuyện dùng để thoái thác!

Lạc Tiểu Tịch thở dài, đại thúc đẹp trai thật bướng bỉnh! Nếu không trở về khuyên nhủ ba ba? Chỉ cần bọn họ có một người giải thích trước, chuyện đó không phải là tốt rồi sao!

“Còn có a.” Mục Thanh điểm mũi bé, “Không được nói cho ba ba người biết chúng ta quen biết nhau.”

“A?” Tiểu mập mạp buồn bực, đại thúc đẹp trai thực tàn nhẫn, một chút hy vọng cũng không cho mình lưu lại!

“Ta về trước đây.” Lạc Tiểu Tịch ôm hộp bánh trống không đứng lên, nếu không, đi về trước cùng Lâm Lâm thương lượng một chút? Lâm Lâm so với mình thông minh hơn, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp !

“Ta đưa người trở về.” Mục Thanh mở cửa xe, “Cám ơn người mời ta ăn bánh quy ngon như vậy.”

“Cũng được cũng được.” Tiểu mập mạp cuồng quýt gật đầu.

Đưa mình trở về thật tốt, nói không chừng còn có thể ở cửa nhà gặp được ba ba!

Như vậy không phải gặp mặt sao!

Hắc hắc hắc, tiểu mập mạp ngồi ở ghế phó lái ngây ngô cười.

Đến cửa nhà Lạc Tiểu Tịch, tiểu tử kia qua cửa kính xe liếc mạng ngó nghiêng.

Ai nha ba ba thật đáng ghét! Đi đâu mất rồi?!

“Tốt lắm, xuống xe đi tiểu ngốc tử.” Mục Thanh giúp hắn mở cửa xe.

“Ngao!” Tiểu mập mạp buồn bực tru lên.

Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp! Nói không chừng liền tiêu tan mất! Lão ba quả thực rất không chịu thua kém !

Lạc Tiểu Tịch mở cửa, lảng xảng lảng xảng chạy lên lầu, tính trách cứ lão cha một chút.

Thân sinh phụ tử a! Như thế nào một chút tâm linh cảm ứng đều không có!

Vào phòng ngủ, Lạc Tiểu Tịch mở đèn rồi sờ sờ đầu.

Di? Ba ba không ở nhà.

“Tiểu ngốc tử.” Cung Lâm nghe được động tĩnh, từ phòng mình đi ra, “Làm gì thế?”

“Ba ba ta đâu?” Lạc Tiểu Tịch buồn bực.

Như vậy, lại chạy đâu mất rồi?

“Không biết, vừa rồi vẫn ở đó mà.” Cung Lâm đẩy đẩy gọng kính, cúi đầu hôn Lạc Tiểu Tịch một chút, “Bảo bố đi ngủ sớm đi.”

Tiểu mập mạp sờ sờ khuôn mặt, ngốc hồ hồ cười.

“Đứa ngốc.” Cung Lâm xoa bóp cái mũi nhỏ của bé, “Ta đi hâm sữa cho người, thêm một chút đường , được không?”

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch ôm lấy thắt lưng Cung Lâm, đem mặt dán vào ngực hắn cọ cọ, “Ta thích người nhất.”

“Ta cũng vậy, thích người nhất.” Cung Lâm cười cười, cúi đầu hôn nhẹ đầu của bé một cái.

Tiểu mập mạp ngẩng đầu, nhắm mắt lại hôn lên môi Cung Lâm.

Lâm Lâm thật tốt, mình sẽ ở bên hắn cả đời.

Nói cả đời, liền cả đời.

Đây là bánh ngọt việt quất

46. Quyển 2 - Chương 22

Lạc Ngụy sau khi về nhà trực tiếp vào phòng ngủ, Lạc Tiểu Tịch ghé vào cửa nghe trộm, xác định ba ba đã ngủ rồi, ôm gối đầu nhanh chóng vọt vào phòng Cung Lâm.

Ai nha hảo kích thích.

Cung Lâm ôm Lạc Tiểu Tịch nằm trên giường, đè xuống hung hăng hôn mấy cái.

“Sẽ không bị ba ba phát hiện chứ?” Lạc Tiểu Tịch có chút khẩn trương.

“Sợ bị phát hiện người còn chạy sang đây?” Cung Lâm cười nhiều điểm mũi bé.

Tiểu mập mập có chút ngượng ngùng, vòng tay ôm lấy cổ Cung Lâm.

“Có nghĩ giống hôm đó không?” bàn tay Cung Lâm tiến vào trong áo bé, xoa bóp cái bụng nhỏ mềm mại của bé.

“.....” Lạc Tiểu Tịch nhúc nhích người không hé một tiếng.

Muốn.

“A..... Tiểu sắc lang.” Cung Lâm hôn nhẹ cái miệng bé, “Đừng sợ, chúng ta không làm hết, bằng không sáng mai người sẽ khó chịu.”

Lạc Tiểu Tịch mặt đỏ bừng, tiểu thịt móng vuốt vói vào áo Cung Lâm sờ sờ.

Cái kia cái kia, là tán tỉnh sao, mình cũng muốn !

Cung Lâm bị bé sờ đến ngứa ngáy, vì thế thực không ý tứ cười ra tiếng.

“Người cười cái gì!” Tiểu mập mập nổi giận.

Loại này thời điểm không phải nên ý loạn tình mê sao! Hắc cười cái gì a!

“Tiểu gốc tử.” Cung Lâm đem bé ôm vào lòng, “Không sao, ta dạy cho người.”

“Ai nói ta không..... Ngô.....” Tiểu mập mập kháng nghị bị đổ trở về.

Gió đêm vi lan, sắc màu ấm áp từ ngọn đèn ngủ tỏa nhẹ, tràn đầy hơi thở ái muội.

Tình hình sau đó, Cung Lâm giúp Lạc Tiểu Tịch mặc tiểu quần lót, sau đó ôm vào lòng mình.

“Quần áo.” Lạc Tiểu Tịch đỏ mặt.

Mình vừa mới sờ vào chỗ ấy ấy của Cung Lâm

Thẹn thùng quá a.

“Không cho mặc, nháo nữa tiểu quần lót cũng không cho mặc!” Cung Lâm xoa bóp mông bé

“Ách.....” Tiểu mập mập bị uy hiếp, không nói nữa.

Nhắm mắt lại vừa mới chuẩn bị ngủ, đột nhiên lại nghĩ tới một việc.

Mình tìm Lâm Lâm là có việc nghiêm túc cơ mà!

“Làm sao vậy?” Cung Lâm bị giật mình, tiểu gốc tử này tự nhiên lại ngồi bật dậy.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch vòng tay ôm chặt, “Người có biện pháp nào, làm cho ba ba cùng Mục thúc thúc hòa hảo không?”

“Bọn họ làm sao vậy?” Cung Lâm cũng ngồi dậy.

“Ta cũng không biết, dù sao khẳng định là có vấn đề .” Lạc Tiểu Tịch nhu nhu cái mũi, “Người mau nghĩ biện pháp đi!”

“Như vậy a..... Nếu không, chúng ta ngày nào đó mời bọn họ cùng nhau ăn một bữa cơm?” Cung Lâm đề nghị, “Ồ trên bàn cơm, bọn họ sẽ không đến mức quá xấu hổ, chúng ta cũng biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.”

“Vậy chiều mai đi.” Lạc Tiểu Tịch thực nghiêm túc gật đầu, “Ngày mai chúng ta đi ăn vịt nướng, chính là quán ở khu thương mại ý, ăn ngon..... Hắt xì!”

“Hảo hảo hảo, đi khu thương mại ăn vịt nướng.” Cung Lâm đem bé ôm vào lòng mình, “Đừng để cảm lạnh .”

Lạc Tiểu Tịch ở trong lòng Cung Lâm cọ cọ, cảm thấy thật ấm áp

Ngủ đi!

Một lúc sau, Lạc Tiểu Tịch mở to mắt, “Lâm Lâm, ngày mai lúc đi ăn vịt nướng, nhớ mà ba ba cho người gọi món ăn, người nhớ phải kêu món thận vịt xào ớt nha.”

“..... Được” Cung Lâm biểu tình co rút, nhin cười nhin đến đau bụng.

“Ân, ta có thể uống thêm một ly nước quả mâm xôi không?” Lạc Tiểu Tịch nuốt nước miếng.

Cung Lâm gật gù đầu, sợ mình hé miệng một cái liền phụt ra tiếng cười mất.

Lạc Tiểu Tịch thả tâm, lại nhắm hai mắt.

Lại qua một lúc nữa.

“Lâm Lâm.”

“Ân? Lại làm sao vậy?”

“Đừng đi buổi chiều nữa, chúng ta đi buổi trưa đi, cái kia, chúng ta phải hòa giải hiểu lầm của papa và Mục thúc thúc càng sớm càng tốt.”

“.....”

“Mới không phải ta muốn ăn vịt nướng sớm một chút đâu nga!”

“.....”

Ngày hôm sau, Cung Lâm sáng sớm liền rời giường làm bữa sáng.

“Lâm Lâm!” Lạc Tiểu Tịch đi đại dếp lê xoạch xoạch tiến vào phòng bếp.

“Sao dậy sớm vậy?” Cung Lâm hướng miệng bé ba một cái hôn lên, “Đi rửa mặt đi.”

“Ba ba ta thích ăn bánh bao trứng vịt, còn có sữa đậu!” Tiểu mập mập cẩn thận dặn dò.

Nhất định phải làm cho Lâm Lâm lưu lại ấn tượng tốt trước mặt ba ba !

“Ân, được rồi!” Cung Lâm cẩn cẩn khuôn mặt bé, “Đi rửa mặt đi tiểu gian tể.”

Lạc Tiểu Tịch hắc hắc cười, chạy tới toilet, rửa mặt đánh răng sau đó kêu ba ba!

“Ba ba!” Lạc Tiểu Tịch xoay mở cửa phòng ngủ, vào cửa đã bị nghẹn ho khan.

“Tiểu Tịch?” Lạc Ngụy từ bên cạnh bàn đứng lên.

“Sao lảm khời thế này!” Lạc Tiểu Tịch nhăn cái mũi, vào phòng kéo rèm mở cửa sổ, quay đầu nhìn xem, trên bàn đầy tàn thuốc.

“Người lại trộm hút thuốc, ta muốn mách ma ma!” Lạc Tiểu Tịch hai tay chống nạnh.

“Ngoan, ba ba sai rồi.” Lạc Ngụy cười cười, vươn tay đem Lạc Tiểu Tịch ôm lên đùi mình (có nhầm không em nó 17 tuổi rồi a), lấy râu cọ cọ khuôn mặt bé.

“Khó ngủ muốn chết.” Lạc Tiểu Tịch bển miệng.

“Hảo hảo hảo, ba ba đi đánh răng tắm rửa.” Lạc Ngụy đối con nói gì nghe nấy.

“Phải phải , ba nhanh đi tắm rửa, Lâm Lâm làm xong bữa sáng, ăn xong bữa sáng chúng ta mới có thể đi ăn cơm trưa!” Lạc Tiểu Tịch thực nghiêm túc.

“A.....” Lạc Ngụy bật cười, đứng lên đi toilet.

Mình đang nuôi con heo con a.

Nhiều khói quá a! Lạc Tiểu Tịch tức giận từ hang khói bước ra, buổi tối phải bảo Lâm Lâm hầm canh tổ yến ngân nhĩ cho ba ba mới được.

Quét tước xong phòng ở, Lạc Tiểu Tịch ôm di động gọi điện thoại.

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm?” Mục Thanh có chút ngoài ý muốn, “Như thế nào đột nhiên tìm ta ăn cơm?”

“Bởi vì..... Ta cùng Lâm Lâm cãi nhau, bây giờ ở bên ngoài!” Lạc Tiểu Tịch tìm lý do, “Cái kia cái kia..... Ta không có tiền, nhưng mà ta muốn ăn vịt nướng!”

“A.” Mục Thanh ở đầu dây bên kia lắc đầu.

Thật sự là đứa tiểu hài tử.

“Mục thúc thúc.” Lạc Tiểu Tịch thử thăm dò hỏi.

“Hảo, vậy người ở đâu, ta tới tìm người.” Mục Thanh đáp ứng.

“Ách..... bây giờ mà ăn vịt nướng, hình như hơi sớm chút.” Lạc Tiểu Tịch nghĩ nghĩ, “Mười hai giờ trưa, ta ở cửa quán vịt nướng chờ người, chính là quán ở tầng một khu thương mại đó.”

“Àn, hảo.” Mục Thanh thực sáng khoái.

Treo điện thoại, Lạc Tiểu Tịch nhìn gương nhắc tay chỉ.

Cuối cùng! Thành công!

Chờ Lạc Ngụy tắm rửa xong xuống lầu, chỉ thấy Lạc Tiểu Tịch đang ở phòng bếp Cung Lâm thu thập này nọ.

Trên bàn cơm, một bên múc canh cho mình, bên kia giúp Lạc Tiểu Tịch chuẩn bị sữa ấm.

Lạc Ngụy có chút băn khoăn, để cho Cung Lâm chăm sóc con mình, vốn đã thiếu chút nhân tình, hiện tại mình đã trở lại, sao có thể để cho hắn tiếp tục lo lắng như vậy.

“Ba ba ngồi đi.” Lạc Tiểu Tịch ấn Lạc Ngụy xuống ghế.

Cung Lâm ngồi ở đối diện Lạc Ngụy, giúp Tiểu Tịch mở hộp sữa.

“Bác sĩ Cung, thật sự là cảm ơn người .” Lạc Ngụy thành thực thực lòng nói lời cảm tạ.

“Bá phụ khách khí rồi.” Cung Lâm đem sữa đưa cho Lạc Tiểu Tịch, “Tiểu Tịch thực ngoan , ở cùng bé, ta cũng không nhàm chán.”

“Lâm Lâm là vì sao mới của giới y học nha, trên báo nói thế đó ba!” Lạc Tiểu Tịch tâng bốc Cung Lâm, “Hắn còn giúp ta học thêm, nấu món ngon cho ta ăn, còn giúp ta giặt quần áo!”

Cung Lâm đỏ khốc đỏ cười, tiểu ngốc tử.

“Cho nên người phải cảm ơn Lâm Lâm nga!” Lạc Tiểu Tịch gật đầu lia lịa.

“Nhất định rồi .” Lạc Ngụy nhu nhu đầu Tiểu Tịch.

“Kia, buổi trưa mời ta cùng Lâm Lâm ăn một bữa cơm đi?” Lạc Tiểu Tịch giương đôi mắt cún con, “Dưới khu thương mại có quán vịt nướng, Lâm Lâm siêu thích ăn nga!”

“Khụ khụ.....” Cung Lâm bị nước trái cây làm sặc.

Mình đến quán kia ăn khi nào vậy?!

“Là chính người muốn ăn đi?” Lạc Ngụy buồn cười vỗ vỗ khuôn mặt bé, “Lạc tiểu trụ.”

Lạc Tiểu Tịch rầm rì, mắt to tỏa sáng.

“Hào hảo, mang các người đi.” Lạc Ngụy cười gật đầu.

“Oh yeah!” Lạc Tiểu Tịch lại hoan hô.

Đã thu phục toàn bộ!

Buổi trưa, Lạc Tiểu Tịch lục tung nhà tìm máy ảnh.

“Để làm chi thế Lạc tiểu trư?” Cung Lâm ngồi xổm bên cạnh bé hỏi.

“Ta mới không phải tiểu trư!” Lạc Tiểu Tịch ngồi dưới đất đổi pin máy ảnh, “Bạn cũ gặp lại nhất định có nhiều cảnh cảm động, nhất định phải lưu lại!”

Cung Lâm buồn cười nắm nắm bé, đứng lên đi thay quần áo.

Ba người đi xe đến quán vịt nướng, Lạc Tiểu Tịch nhìn đồng hồ, ngó, mười một giờ năm mươi, soái thúc thúc mau tới!

“Cái kia, Lâm Lâm người vào trước cùng ba ba đi, ta đi nơi này chocolate hạt điều.” Lạc Tiểu Tịch chia chia siêu thị bên cạnh.

“Mau ăn cơm , ăn chocolate cái gì!” Lạc Ngụy nhú mày, “Không được ăn!”

“Ngô.....” Lạc Tiểu Tịch mếu máo, nhìn Cung Lâm xin giúp đỡ.

“Quên đi bá phụ, để cho bé đi đi.” Cung Lâm đỡ lời, “Ăn ít một chút không có việc gì.”

“Chính là, Lâm Lâm là bác sĩ, hẳn đã nói không có việc gì!” Lạc Tiểu Tịch ánh mắt chờ mong.

Lạc Ngụy thở dài, mình thực không có biện pháp với đứa bé này.

Lạc Tiểu Tịch đuổi đi hai người bọn họ, mình mua chocolate hạt điều vừa ăn vừa chờ.

“Tiểu ngốc tử.” Mục Thanh lái xe dừng ở trước mặt bé.

“Mục thúc thúc!” Lạc Tiểu Tịch giúp hẳn mở cửa xe.

“Đói bụng lắm rồi?” Mục Thanh đem cái chìa khóa xe đưa cho phục vụ, mang theo Lạc Tiểu Tịch đi vào trong quán.

“Hoàn hảo hoàn hảo.” Lạc Tiểu Tịch kích động không được.

Ai nha sẽ gặp mặt da!

Đến cửa phòng, Lạc Tiểu Tịch quay đầu nhìn Mục Thanh một cái.

“Làm sao vậy?” Mục Thanh cười xoa bóp mũi bé, đưa tay ra mở cửa, sau đó sững sốt.

“Thức, thức thức.” Lạc Tiểu Tịch thực khẩn trương.

Sao sắc mặt mọi người đều khó coi như vậy?

“Đến, Mục tổng tới đây ngồi, Tiểu Tịch đóng cửa.” Cung Lâm đứng lên giảng hòa, lôi kéo Mục Thanh ngồi vào cạnh mình

Mục Thanh trong óc ong ong vang, máy móc ngồi xuống ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm Lạc Ngụy chớp cũng không chớp.

Mười tám năm, hơn sáu ngàn ngày đêm, mình như thế nào vẫn không có cách nào đối mặt được với hẳn.

Nhìn Mục Thanh hốc mắt phỉm hồng cùng biểu tình cổ quái của Lạc Ngụy, Cung Lâm trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý niệm.

Bọn họ trong lúc đó, sẽ không là.....

Lo lắng nhìn Lạc Tiểu Tịch bên cạnh, lại phát hiện tiểu ngốc tử đang ở ôm chén trà liên tục uống nước, khẩn trương không biết làm gì.

“..... Tiểu, Tiểu Tịch.” Bác sĩ Cung rốt cuộc lấy lại tiếng nói, “Nếu không, ta mang người đi ăn McDonal đi, để cho bá phụ cùng Mục tổng nói chuyện.”

“Hảo hảo hảo.” Lạc Tiểu Tịch chạy nhanh nhẩu bỏ tách trà xuống đứng lên.

Ai nha, không khí hiện trường thật khủng khiếp, mình phải nhanh nhanh bỏ chạy.

Khi ra cửa, Cung Lâm lo lắng đưa mắt nhìn vào phòng, phát hiện Lạc Ngụy cùng Mục Thanh vẫn mặt đối mặt ngồi đó, không nói chuyện cũng không dời mắt nhìn nhau.

Đến McDonal, Lạc Tiểu Tịch ôm nước trái cây lắc lắc, sầu mi khổ kiết .

“Không có việc gì .” Cung Lâm vỗ vỗ mặt bé, “Không cần lo lắng.”

“Lâm Lâm người nói, ba ba cùng Mục thúc thúc liệu có đánh nhau không?” Lạc Tiểu Tịch có điểm hối hận, biết thế đã không nghĩ ra cái chủ ý này!

“Sẽ không đâu.” Cung Lâm ngoài miệng khuyên Lạc Tiểu Tịch, nhưng trong lòng hấn cũng có chút loạn.

Nếu Lạc Ngụy cùng Mục Thanh là cái loại quan hệ này, kia tiểu ngốc tử phải làm sao bây giờ?

“Lâm Lâm chúng ta vẫn là trở về nhìn xem đi.” Lạc Tiểu Tịch đặt cái chén xuống đứng dậy, rốt cuộc vẫn là lo lắng!!

“Vậy người ở đây, ta trở về nhìn xem.” Cung Lâm đem bé ấn trở lại ghế, “Dù sao nhiều người cũng vô dụng, người tại đây ngoan ngoãn ăn gà rán.”

Nếu thật sự có chuyện gì phát sinh, thì mình sẽ bảo vệ bé, để kéo tổn thương đến mức thấp nhất

47. Quyển 2 - Chương 23

“Không được ta muốn đi!” Lạc Tiểu Tịch lắc đầu, là lúc nào rồi còn ăn gà rán!

Cung Lâm bắt đắc dĩ, đành phải đem bé quay lại quán vịt.

“Người mấy năm nay, có khỏe không?”

Trong phòng, cuối cùng Lạc Ngụy phá vỡ trầm mặc trước.

“Àn.” tay Mục Thanh run nhẹ, “Hảo.”

“Vậy là tốt rồi.” Lạc Ngụy cười vô nghĩa.

Mục Thanh quay ra nhìn hướng cửa sổ, trong tầm mắt mông lung một mảnh.

Thật lâu sau, cảm thấy có người xoa mặt mình, chậm rãi giúp mình lau đi nước mắt.

Ngốc.” Lạc Ngụy thanh âm khàn khàn.

“Ngốc, người sao lại trượt thể dục a?”

“Ngốc, ăn cơm! Không được vụng trộm bỏ bữa!”

“Ngốc, trời lạnh như vậy cũng không biết đường mang bao tay! Đây”

“Tiểu bốn mắt người ngốc muốn chết, nếu không có ta, về sau người phải làm sao bây giờ?”

Không có người, không có người ta đã trải qua hơn chục năm rồi sao.

Nhớ lại những ngày tháng ấy, tâm Mục Thanh nhói đau.

Nghiêng ngã lão đảo muốn chạy ra ngoài, lại vấp phải ghế, tiếp theo giãy, đã được Lạc Ngụy ôm vào trong lòng.

Mục Thanh xoay tay lại, hung hăng cho Lạc Ngụy một bạt tai.

Âm thanh vang dội, Lạc Ngụy cười khở: “Người thật hận ta như vậy sao?”

“Bằng không người cho là do đâu?” Mục Thanh cười buồn bã.

Không hận người, chẳng lẽ ta còn phải cảm ơn người? Cảm ơn người năm đó không từ mà biệt, hay là cảm ơn người khẩn cấp cưới người khác?

Trước khi thi vào đại học trước, mình còn cùng với hần xích lửa triền miên, thi vào đại học xong, mình và hần chưa từng gặp lại.

Lúc có kết quả thi, mình đỗ đại học, hần lại thi rớt, tất cả điểm số đều là 0.

Hỏi trường học, lão sư nói không biết.

Hỏi bạn học, ai cũng không biết hần làm sao.

Hỏi người nhà hần, chỉ nói hần phải đến công ty của họ hàng làm việc.

Đầy mình nghi vấn, lại không một người có thể cho mình đáp án.

Những ngày tháng ấy, mình cơ hồ không có một giấc ngủ ngon, nhắm mắt lại sẽ bị bưng tỉnh, luôn đinh ninh hần xảy ra chuyện gì.

Lúc sắp không xong rồi, lại nghe được tin tức.

Hần tìm được thông gia tốt.

“Thanh Thanh, lên đại học xong, ta sẽ cho người lấy vợ.” mẫu thân Mục Thanh một bên nấu cơm một bên nói đầu đầu, “Người xem tiểu tử Lạc gia, ngay cả thi vào đại học cũng không tham gia, là người ta tìm được vợ tốt, nhà mẹ đẻ có quyền thế, này không thể so với đại học tốt.”

Mục Thanh không nói gì, buông sách vở trở về phòng.

Nhìn bóng dáng gầy héo của Mục Thanh, bà Mục khe khẽ thở dài.

Trở lại trong phòng, Mục Thanh mới phát giác, lòng bàn tay mình đều đã nắm đến chảy máu.

Bên tai còn vang tiếng nói của bác gái hàng xóm.

Lời đồn đãi dứt quãng, cuối cùng khiến cho hần muốn làm rõ chuyện gì đã thực sự xảy ra.

Lúc đi thi đại học, Lạc Ngụy còn không có đến trường thi, đi ngang qua ngõ nhỏ khi nhìn thấy có một đám lưu manh đang khi dễ một người nữ sinh, vì thế tiến lên giúp nàng cường chế dẫn dụ kẻ bắt cóc, nữ sinh kia đang bị thương, vì thế Lạc Ngụy ngay cả thi cũng không đi, mang nàng đến bệnh viện.

Người nhà nữ sinh tìm tới, tất nhiên là ngàn cảm vạn tạ, mới biết được nữ sinh kia cư nhiên là có quan lớn.

Quả nhiên là có quyền thế, nhất là nữ sinh kia lại sinh xinh đẹp.

Anh hùng cứu mỹ nhân, đây đều là tiết mục lý tài năng thấy, nay liền phát sinh ở tại bên người, ai lại không động tâm?

Vì thế sau cuộc thi lại vài ngày sau, Lạc Ngụy cũng không tái tham gia, ngược lại là theo cậu cô gái kia đi phía nam, nói là coi như đi học hỏi kinh nghiệm.

Chết cũng không nguyện ý tin tưởng, rõ ràng đã ôn nhu hứa hẹn với mình, sao có thể một ngày nào đó quay lưng bỏ đi?

Nói không chừng, là lời đồn, là hiểu lầm.

Ngày một ngày một ngày qua đi, một tháng, hai tháng, nửa năm, một năm, hai năm.

Những lời đồn về Lạc Ngụy vẫn không bị gián đoạn.

Khi kết hôn, phát tài, còn trẻ đắc ý, thần thái bay lên.

“Thật hâm mộ người muốn chết a.” Nam nhân cách vách nói đến nước miếng tung bay.

Mục Thanh cười cười, trở lại phòng.

“Thanh Nhi, buổi tối thím Lý kêu người tới ăn cơm, chất nữ nàng.....”

“Ta đi.” Mục Thanh đánh gãy lời nói của mẫu thân.

Hai năm, ngay cả một phong thơ cũng không có, mình cần gì phải đợi thêm nữa.

Coi như hết, đã nên quên rồi.

Buồn cười là trong hôn lễ của mình, hấn thế nhưng lại đến, nhưng là đến đây thì phải làm thế nào đây?

Lúc trước là hận đi, hận thấu xương.

Hiện tại thấy, đánh hấn một bạt tai rồi, rốt cuộc chẳng còn khí lực để tha thứ.

Mục Thanh đứng yên tại chỗ, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lạc Ngụy đưa tay, đem hấn ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng hấn, cùng nhớ lại những năm tháng thanh xuân.

Hồi đó, khi tiểu bốn mắt trượt thể dục mà khóc lên, mình cũng an ủi hấn như thế này.

Hai mươi tuổi qua đi, lại thấy hấn khóc, vì cái gì...

Lúc trước rõ ràng hấn không tuân thủ hứa hẹn a.

Bên ngoài phòng, Lạc Tiểu Tịch đứng ở cửa, ngơ ngác .

Vừa rồi trộm hé ra một góc cửa nhìn lên, lại nhìn thấy ba ba cùng thúc thúc ôm nhau.

Ôm nhanh như vậy, ngốc tử đều có thể nhìn ra đến bọn họ trước đây là quan hệ gì.

“Ngoan.” Cung Lâm nắm lấy vai bé, “Không có việc gì .”

“Ta muốn đi tìm ma ma.” Lạc Tiểu Tịch thì thảo tự nói, đẩy ra Cung Lâm lại kéo áo khoác

“Tiểu Tịch!” Cung Lâm dưới tình thế cấp bách kêu ra tiếng, kinh động đến hai người trong phòng.

Lạc Ngụy lao ra khỏi phòng, chỉ tới kịp nhìn thấy bóng dáng Lạc Tiểu Tịch biến mất ở góc, vì thế vội vàng đuổi theo.

Trong phòng, Mục Thanh tháo xuống kính mắt, đỡ đỡ ngồi ở trên ghế.

Cung Lâm thở dài, yên lặng đứng ở một bên cùng hấn.

Mặc kệ như thế nào, mọi chuyện đã quá rõ ràng .

Bằng không, mình nên làm thế nào để an ủi tiểu ngốc tử.

Trong nhà, Lạc Ngụy đang cùng Lạc Tiểu Tịch mặt đối mặt.

“Tiểu Tịch.” Lạc Ngụy đưa cho hấn một chai nước.

Lạc Tiểu Tịch hốc mắt đỏ bừng, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Ngụy một cái.

“Người trưởng thành rồi, có một số việc, ta cũng nên nói cho người .” Lạc Ngụy thở dài, ngồi xuống đem Lạc Tiểu Tịch ôm vào lòng, “Bảo bối ngoan, nghe ba ba nói xong, được không?”

Lạc Tiểu Tịch không nói chuyện, cũng không giẫy dụa.

Ngày đó thi vào đại học, Lạc Ngụy mới vừa đi đến cửa phòng, chỉ thấy tiểu bốn mắt gấp đến độ xoay quanh.

“Làm sao vậy?” Lạc Ngụy chạy nhanh đến hỏi.

“Mất bút máy rồi.” Mục Thanh thiếu chút nữa khóc lên, đầu năm nay bút máy vẫn là vật hiếm lạ, mình căn bản là không có chuẩn bị cái bút thứ hai.

“Ngốc, của ta cho người.” Lạc Ngụy từ đâu đó lấy ra bút đưa cho hắn.

“Không nên không nên, người làm sao bây giờ.” Mục Thanh lắc đầu.

“Ngốc muốn chết, đơn vị của dương ta ở phía trước, ta đi tìm hắn lấy bút máy, nhanh đến trường thi đi.” Lạc Ngụy vỗ vỗ đầu tiểu bốn mắt, liền hướng xa xa chạy đi.

Mục Thanh bắt đắc dĩ, đành phải vào trường thi trước.

Lạc Ngụy một đường chạy đến ngõ nhỏ lý, liền nhìn đến hai người vạm vỡ đang khi dễ một người nữ sinh, vì thế liền tiến lên hỗ trợ, không lưu ý xuống tay quá mạnh, khiến một người bị đánh ngất đi.

Một người khác sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, Lạc Ngụy nhìn đầu người kia chảy máu, cũng bị dọa choáng váng, may mắn cô gái nhắc nhở kia, mới đem người đưa đi bệnh viện.

Lúc ấy thứ nhất là hoảng loạn, thứ hai cũng sợ tiểu bốn mắt lo lắng, vì thế vẫn không có nói cho hắn.

Sau lại, người Lạc gia nghe được tin tức, nói những người kia trong nhà có bối cảnh, sợ Lạc Ngụy bị kiện, vì thế Lạc ba ba mua vé xe lửa, suốt đêm đem hắn đưa tới nhà họ hàng ở phía nam.

Khi đó không có phương tiện thông tin, Lạc Ngụy cũng không có cách nào khác cùng Mục Thanh chào hỏi, nghĩ rằng sau khi đến phía nam viết thư cũng giống nhau, ai ngờ chính mình viết mấy trăm phong thư, lại đều đá chìm đáy biển.

Hai năm sau, cảm thấy sự tình đại khái đã qua đi, vì thế Lạc Ngụy mới trở về Mục gia, lại vừa vặn nhìn thấy hắn kết hôn.

Thất hồn lạc phách về nhà, ở không hai ngày liền lại bị mẹ lãi nhải trở về phía nam.

Ở nơi nào gặp được một cái cô gái, cũng liền hi lý hồ đồ khi kết hôn, sinh con, thẳng đến Lạc Tiểu Tịch ba tuổi khi mới trở về lão gia.

Nhà của Mục gia năm đó cũng đã chuyển đi, bằng hữu năm đó cũng không còn lại vài cái, vì thế chính mình cũng liền hoàn toàn cùng Mục Thanh chặt đứt liên hệ.

Nguyên tưởng rằng như vậy là đã quên, vì cái gì mười mấy năm sau, lại làm cho mình gặp được hắn?

Lạc Tiểu Tịch nghe Lạc Ngụy nói xong, có chút ngơ ngác.

Đã muốn không nghĩ đi tự hỏi đến tốt cùng ai đúng ai sai, mình còn có mẹ nha, mẹ phải làm sao bây giờ?

“Còn có một việc.” Lạc Ngụy ôm chặt Lạc Tiểu Tịch, “Ta cùng mẹ, ba năm trước đây đã ly hôn rồi, ba ba lần này trở về, chính là muốn mang người đi Mỹ, mẹ người tháng sau phải kết hôn.”

Lạc Tiểu Tịch nhắm mắt lại, nước mắt tí tách rơi.

Cũng không phải không có cảm giác, mấy năm nay, ba mẹ cho tới bây giờ vốn không có cùng nhau gọi điện cho mình, ngẫu nhiên cùng nhau trở về một chuyến, cũng là ở ngoài mặt thân mật khăng khít, xoay người liền như người dưng, khách khí cùng đối phương nói cảm ơn nói xin lỗi.

Hiện tại nghe ba ba chính miệng nói ra, đáy lòng cuối cùng thấy tia may mắn cuối cùng cũng biến mất.

Lạc Tiểu Tịch cắn môi, đầu tiên là nhỏ giọng khóc, càng khóc lại khóc càng lớn tiếng.

Lạc Ngụy nhẹ nhàng vỗ lưng bé, lấy khăn tay cho bé lau nước mũi.

Khóc mệt mỏi, Lạc Tiểu Tịch cuộn mình ngủ trong lòng Lạc Ngụy.

Lạc Ngụy nhìn con hồng hồng cái mũi, trong lòng ký đau lại áy náy.

Chính mình đúng là vẫn bảo vệ tốt cho nó.

Kết hôn rất qua loa, rồi mới phát hiện, mình cùng thê tử căn bản là đồng sàng dị mộng.

Tính cách, ham muốn, thói quen, toàn bộ khác xa nhau.

Nhất là mới ra nước ngoài vài năm, rất nhiều chuyện xảy ra, thì vợ chồng càng trở nên mâu thuẫn.

Từng chút từng chút tích lại, cuối cùng bùng nổ

Đây là chuyện của hai vợ chồng, lại liên lụy con bảo bối phải cùng nhau gánh vác.

Lạc Ngụy thở dài, ôm tiểu tử kia vào phòng ngủ.

Nửa đêm, Cung Lâm mới về nhà, vào cửa liền nhìn thấy Lạc Ngụy đang ngồi trên sô pha hút thuốc.

“Ta đưa Mục tổng về nhà rồi.” Cung Lâm đứng ở trong bóng tối mở miệng.

“Àn, cảm ơn.” Lạc Ngụy dụi tàn thuốc.

“Bá phụ cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Sau khi nói xong, Cung Lâm liền lên lầu.

Nghe Mục Thanh kể lại những chuyện trước kia, mình đối với Lạc Ngụy không khỏi có bất mãn.

Tiểu ngốc tử đơn thuần nhu thuận như vậy, ba ba bé sao lại có thể là loại người cơ hội hám tiền như thế?

Lên lầu, Cung Lâm qua loa tắm rửa xong, nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng Lạc Tiểu Tịch.

Cả thân mình cố đem cái chăn thật lớn bao lại thành cái bọc nho nhỏ.

Xốc chăn lên, chính là khuôn mặt vẫn còn ướt nước mắt của tiểu mập mập đang vù vù ngủ say.

Cung Lâm cúi đầu hôn nhẹ lên, thật cẩn thận đem bé kéo vào trong lòng.

Sáng hôm sau, hai mắt Lạc Tiểu Tịch sưng thành sợi chỉ, có điểm ngứa.

“Không dụi!” Cung Lâm tay mát lạnh nhẹ cầm tay bé, “Ta đi giúp người lấy túi chườm nước đá.”

“Àn.” Lạc Tiểu Tịch gật đầu, chờ Cung Lâm lấy túi chườm nước đá đến chườm lên hai mắt.

“Lâm Lâm, ba mẹ ta ly hôn .” Lạc Tiểu Tịch vừa chườm ánh mắt vừa nói.

Còn, còn, còn muốn khóc.

“Ngoan, không có việc gì.” Cung Lâm đem hân ôm vào trong ngực, “Ta cùng người, ba cũng có nỗi khổ riêng, đừng giận họ, được không?”

“Àn.” Lạc Tiểu Tịch một bên hấp hấp mũi một bên gật đầu, “Kỳ thật, ba ba cũng thực đáng thương , ô ô ô, ma ma cũng thực đáng thương, ta, ta cũng đáng thương.”

“Mục tổng cũng đáng thương a.” Cung Lâm xoa bóp mũi bé, “Người không cần chán ghét hân, được không?”

“Mục thúc thúc mới không thể thương, rõ ràng hân không cần ba ba !” Lạc Tiểu Tịch chà khăn tay, “Ta không cần hân làm thúc thúc !”

“Hả?” Cung Lâm nhíu mày, “Nhưng là năm đó là bá phụ kết hôn trước a.”

“Nào có.” Lạc Tiểu Tịch điên cuồng lau nước mũi, “Ba ba đáng thương nhất , vì Mục thúc..... Cái kia ai, ngay cả thi vào trường cao đẳng cũng chưa tham gia, cuối cùng còn suýt nữa ngồi tù, kết quả trở về còn nhìn thấy hân cùng người khác kết hôn!”

Cung Lâm nghe được có điểm loạn, vì thế cau mày nhìn Lạc Tiểu Tịch, “Ngoan, không được khóc, bá phụ nói với người như thế nào, toàn bộ đều nói cho ta biết.”

Lạc Tiểu Tịch nhu nhu cái mũi, rõ ràng rành mạch đem chuyện tối qua ba ba kể cho nói lại với Cung Lâm.

Nghe xong, Cung Lâm cau mày, rõ ràng chính là cùng chuyện, vì cái gì bọn họ hai người nói hoàn toàn không giống nhau?

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch túm túm tay áo hân, “Người làm sao vậy nha?”

“Không có việc gì, người đi rửa mặt đi, ta đi mua bữa sáng.” Cung Lâm hướng hân cười cười, xoay người đi xuống lầu.

Đến phòng khách, lại thấy Lạc Ngụy đang ở trong bếp rán trứng

“Bá phụ.” Cung Lâm đứng ở bên người hân.

“Dậy rồi?” Lạc Ngụy tươi cười có chút mệt mỏi, “Ngày hôm qua đã khiến người chê cười.”

“Bá phụ, ta có chuyện muốn hỏi ngài.” Cung Lâm thử nói, “Tối hôm qua người cùng Tiểu Tịch nói, đều là thật sự?”

“Tiểu Tịch? Người là nói chuyện của ta cùng Mục Thanh?” Lạc Ngụy đem trứng rán đến bàn ăn, “Đương nhiên là thật.”

Thật sự, lúc Mục Thanh kể cho mình tối qua, cũng tuyệt đối không giống như là đang nói dối.

Cho nên.....

Cung Lâm mơ mơ hồ hồ, giống như hiểu được lý do.

“Bá phụ.” Cung Lâm tiếp nhận khay trong tay Lạc Ngụy, do dự một chút, vẫn là mở miệng nói, “Chuyện năm đó, ta cảm thấy khả năng, có chút hiểu lầm.”

“Àn?” Lạc Ngụy kinh ngạc, “Có ý tứ gì?”

“Trường bối của ngài cùng Mục tổng, hẳn là đều biết chuyện.” Cung Lâm nhỏ giọng mở miệng.

Lạc Ngụy sửng sốt ba giây, xoay người chạy ra khỏi cửa phòng.

“Ba ba người đi đâu a?!” Lạc Tiểu Tịch vừa rửa mặt xong đứng ở cửa phòng ăn, vừa vịn nghe được một câu cuối cùng của Cung Lâm

Cung Lâm ôm bé ngồi ở bàn ăn, đem câu chuyện Mục Thanh kể tối qua cùng suy đoán của mình nói cho bé.

“Người là nói, năm đó gia gia bà nội lừa Mục thúc thúc nói ba ba kết hôn?” Lạc Tiểu Tịch mở to hai mắt.

“Ta đoán.” Cung Lâm cọ cọ cái miệng của bé, “Ăn nhanh lên, chúng ta đi tìm Mục tổng.”

“Nhưng là, nhưng ta có mẹ a” Lạc Tiểu Tịch vừa muốn khóc.

Cho dù Mục thúc thúc không làm gì sai, nhưng mình vẫn là không muốn hẳn làm mẹ mình đâu.

“Bọn họ nếu đã không có cảm tình, dứt khoát cột vào cùng nhau thì có ý nghĩa gì?” Cung Lâm vỗ vỗ lưng bé, “Cho dù không có Mục tổng, bá phụ bá mẫu cũng vẫn chia tay, hơn nữa hiện tại bọn họ đều thực yêu người, lại có gia đình mới của mình, sống vui vẻ, như vậy không tốt sao?”

“Không biết.” Lạc Tiểu Tịch đô đô.

“Ngoan, người còn có ta mà, chờ người tốt nghiệp đại học, chúng ta liền kết hôn, được không?” Cung Lâm xoa xoa mũi bé, “Sau đó chúng ta đi Mỹ thăm mẹ, rồi trở về cùng ba ba, sau đó ta tái mang người đi tới nhà ta, ba mẹ ta nhất định rất thích người.”

“Thật sự sao?” Lạc Tiểu Tịch nhu nhu cái mũi, “Nhưng là ta là nam, không thể sinh con cho người, ba mẹ người cũng sẽ thích ta sao?”

“Khụ khụ.” Bác sĩ Cung bị sắc nước bọt, “Nhanh lên ăn đi, ăn xong chúng ta đây đi tìm Mục tổng.”

Hôm nay thẳng đến hơn tám giờ tối, Lạc Ngụy mới thất thần trở về.

Trong lòng quá nhiều cảm xúc, ngược lại biến thành đờ đẫn.

Muốn khóc lại muốn cười?

Cùng lúc, Mục Thanh ở nhà cũ của mình, trong thư phòng nhìn những phong thư đã ố vàng.

“Tiểu ngốc, ta gây ra họa lớn, không thể cùng người cùng vào đại học, bất quá không quan hệ, chờ ta gây dựng sự nghiệp rồi, sẽ trở lại tìm người!”

“Ngốc, ta hiện tại ở Quảng Đông, trở về nói tiếng Việt cho người nghe.”

“Tiểu bốn mắt, hôm nay là sinh nhật ta, người sao không viết thư cho ta, một mình ta ở ký túc xá, chán muốn chết.”

“Tiểu ngốc, ta hôm nay được ăn bánh ngọt ngon lắm, lúc trở về sẽ mua cho người.”

“Ngốc ngốc, sao người không hồi âm cho ta a?”

“Tiểu ngốc, ta rất nhớ người, người viết thư cho ta được không? Phong thư giấy viết thư ta đều gửi cho người, người viết hai ba chữ là được rồi.”

“Tiểu bốn mắt, ba ba người viết thư cho ta, nói người chuẩn bị kết hôn, đây là người làm ta sợ đúng hay không? Người ngốc như vậy, như thế nào lại có cô gái thích người, ngốc ngốc người trước không cần kết hôn, ta lập tức trở về, người phải chờ ta a!”

.....

Nước mắt một giọt một giọt nhỏ lên những bức thư, đem chữ viết màu đen nhòe thành một cái vòng mặc sặc.

“Thanh Thanh.” Mẩu thân tóc bạc ở bên đầu lòng mở miệng, “Năm đó, ta và ba ba người cũng là muốn tốt cho người, lúc người Lạc gia tìm tới cửa nói chuyện, ta và ba người đều hoảng hốt, các người đều là nam nhân, không thể dính vào tình cảm a.”

Lúc đó, hai thiếu niên chỉ lo cùng đối phương thân thiết vô cùng ái muội, lại không chú ý tới xa, ba Lạc Ngụy đang đi tới.

Thời đó, loại chuyện này truyền ra, thể diện cả nhà có thể đều mất hết.

Dưới khiếp sợ, bốn gia chủ tụ cùng một chỗ thương lượng đối sách, muốn xem sẽ thi vào trường cao đẳng, bởi vậy đã nghĩ, tốt xấu trước để thi vào đại học đã rồi từ từ nghĩ biện pháp.

Ai ngờ đến ngày thi vào trường đại học, Lạc Ngụy lại gây họa.

Sự việc quá mức nghiêm trọng, đại học là không thể thi nữa, sợ Lạc Ngụy vì vậy mà bị kiện, ông Lạc đành đem hấn đưa đến phía nam.

Vừa lúc thừa dịp cơ hội này, chặt đứt quan hệ hai nam hài.

Vì thế mới bố trí mọi chuyện, rồi truyền ra lời đồn đại.

Hai người, đều cho là đối phương phụ mình trước.

“Không có việc gì đâu mẹ.” Mục Thanh lau nước mắt đứng lên, đem những lá thư nắm trong tay, “Cám ơn mẹ nguyện ý nói cho ta biết chuyện năm đó, mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Thanh Thanh, người đừng trách mẹ.” Người đầu bạc ngẩng đầu lau nước mắt.

“Không có, mẹ không quan hệ, thực không quan hệ, thực xin lỗi, là ta khiến người cùng ba ba lo lắng.” Mục Thanh giúp đỡ mẹ về giường, thay bà đắp chăn rồi ra về.

Đi ở ngã tư đường trong trời lạnh lùng bị gió đêm thổi, Mục Thanh mới phát hiện mình không biết khi nào, lại là rơi lệ.

Không nghĩ nữa, đơn giản ngồi xuống bên cạnh đèn đường.

Thư trong tay, cũng không dám xem lại lần nữa.

Quá đau, ngược lại thành chết lặng.

Lạc Ngụy, ta muốn gặp người.

48. Quyển 2 - Chương 24

Không biết ngồi dưới đèn đường bao lâu, về nhà khi đã là bốn giờ sáng, vội vàng tắm rửa rồi lên giường nằm, Mục Thanh mệt mỏi nhắm mắt lại, đáy lòng loạn thành một đồng.

Mơ mơ màng màng ngủ, trong mộng đều là những đoạn ký ức thoáng qua.

Cùng lúc đó, Lạc Tiểu Tịch đang ở trong lòng Cung Lâm thở dài.

“Trời sắp sáng rồi.” Cung Lâm xoa bóp mũi bé, “Người rót cuộc có ngủ hay không?”

“Ba mẹ ta ly hôn, cũng nên thương tâm một chút chứ.” Lạc Tiểu Tịch vẽ mặt ai oán, “Ta biến thành trẻ mồ côi a, ai nha thật đáng thương.”

Cung Lâm dở khóc dở cười, đưa tay chụp xuống đầu bé: “Nhanh ngủ đi, ngày mai chúng ta đi tìm Mục tổng.”

“..... Hẳn là tình địch của mẹ!” Lạc Tiểu Tịch canh cánh trong lòng.

“Vậy người muốn thế nào? Quấy rối? Làm cho hẳn cùng bá phụ hai người không thể cùng một chỗ, sau đó cô độc cả đời?” Cung Lâm cùng bé đối diện.

“.....” Lạc Tiểu Tịch mếu máo, cảm thấy như vậy hình như hơi tàn nhẫn.

“Hơn nữa bá mẫu cũng muốn kết hôn.” Cung Lâm cúi đầu hôn nhẹ trán bé, “Chúng ta nên chúc phúc bọn họ, ngoan, hơn nữa người nghĩ xem, bọn họ hai người năm đó tách ra hiểu lầm, người sẽ không vì bọn họ khổ sở?”

Đương nhiên khổ sở. Tiểu mập mập ở trong lòng yên lặng than thở, mình cũng không phải ý chí sắt đá.

“Ngaoan, sáng mai chúng ta bồi bá phụ cùng đi tìm Mục tổng, được không?” Cung Lâm đem bé ôm trong lòng.

“..... Ân.” Tiểu mập mập thấp giọng đáp ứng.

Quên đi, ba mẹ vui vẻ là tốt rồi.

Sáng hôm sau, Lạc Tiểu Tịch xuống lầu chỉ thấy Lạc Ngụy đang ở cửa mặc áo khoác.

“Ba ba.” Lạc Tiểu Tịch đứng lại, “Người phải đi ra ngoài sao?”

“..... Ân.” Lạc Ngụy cười cười, tiến lên vuốt ve khuôn mặt con, “Ba ba ăn bữa sáng lót dạ, ở trên bàn đó, người mau ăn đi.”

“Người muốn đi tìm Mục thúc thúc?” Lạc Tiểu Tịch chớp chớp mắt.

“Phải.” Lạc Ngụy do dự một chút, vẫn là ăn ngay nói thật, “Tiểu Tịch, ba ba –”

“Người chờ ta một chút.” Lạc Tiểu Tịch đánh gãy lời nói Lạc Ngụy, “Ta đi thay quần áo, sau đó ta mang người đi tìm Mục thúc thúc, người lại không biết nhà hẳn ở tầng mấy.”

“.....” Lạc Ngụy kinh ngạc, con..... Không trách mình?

Ngẩng đầu nhìn xem, vừa lúc thoáng nhìn Cung Lâm đứng ở đầu cầu thang, đang nhìn mình cùng Tiểu Tịch mỉm cười.

“Bác sĩ Cung, cảm ơn người giúp ta khuyên nó.” Thừa dịp Lạc Tiểu Tịch thay quần áo, Lạc Ngụy cùng Cung Lâm nói lời cảm tạ.

“Bá phụ khách khí rồi.” Cung Lâm cười cười, “Tiểu Tịch còn nhỏ, thực ngoan.”

Lạc Tiểu Tịch ở trong phòng nghe được hai người đối thoại, có điểm ngượng ngùng.

Ai nha chính mình lại được Lâm Lâm khen ngợi.

Đến chỗ ở của Mục Thanh, Lạc Ngụy định ấn chuông cửa, tay đã có điểm run run.

“Ba ba người đừng lo lắng!” Lạc Tiểu Tịch vỗ vỗ bả vai Lạc Nguy, “Nếu Mục thúc thúc muốn đánh người, ta cùng Lâm Lâm sẽ bảo vệ người!”

“Tiểu gốc tử!” Cung Lâm dở khóc dở cười túm lỗ tai bé, “Không được nói lung tung!”

Chuông cửa vang nửa ngày, lại chậm chạp cũng không có người đến mở cửa.

“Di, hôm nay chủ nhật mà, Mục thúc thúc sao không ở nhà.” Lạc Tiểu Tịch thực buồn bực, từ ngoài túi quần sờ di động, “Ta thử gọi điện thoại!”

Mục Thanh đang ở ngủ trên giường hỗn loạn, đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại.

Vực dậy *** thần tiếp điện thoại, chợt nghe bên trong truyền đến thanh âm Lạc Tiểu Tịch.

“Tiểu Tịch?” Mục Thanh ách cổ họng, “Làm sao vậy?”

“Mục thúc thúc người ở đâu a?” Lạc Tiểu Tịch nhìn Lạc Nguy, “Cái kia, ta ở cửa nhà người.”

“Cửa? Ta ra mở cửa liền.” Mục Thanh choáng váng đầu đến đòi mạng, cũng không *** thần suy nghĩ Lạc Tiểu Tịch đến nhà mình làm gì, ngồi dậy, ngay cả dép cũng không kịp mang, liền đi ra phòng khách mở cửa.

“Mục thúc thúc người làm sao vậy.” Lạc Tiểu Tịch bị hoảng sợ, chạy nhanh đi lên muốn đỡ lấy hắn.

Đừng ngã nha!

“Mục Thanh.” Lạc Nguy chắn trước Lạc Tiểu Tịch đem Mục Thanh ôm vào trong lòng, “Làm sao vậy?”

Mục Thanh ngơ ngác nhìn Lạc Nguy, nửa ngày không phản ứng.

“Ta mang người đi bệnh viện.” Lạc Nguy xoay người đem hắn ôm lấy.

“Chúng ta có mang bác sĩ đó! Ngôi sao mới! Báo chí nói!” Lạc Tiểu Tịch chĩa chĩa Cung Lâm.

Cung Lâm buồn cười xoa bóp Lạc Tiểu Tịch, để cho Lạc Nguy đem Mục Thanh ôm trở lại giường trong phòng ngủ.

“Không có việc gì, chỉ là cảm mạo phát sốt, chuyển nước xong thì tốt rồi.” Xem qua xong, Cung Lâm đứng lên kéo Lạc Tiểu Tịch, “Theo ta đi mua thuốc.”

Lạc Tiểu Tịch hấp hấp mũi, ngoan ngoãn đi theo Cung Lâm ra cửa.

“Uống nước không?” Lạc Nguy kê gối sau lưng cho Mục Thanh, để cho hắn dựa vào càn thoải mái một chút.

Mục Thanh lắc đầu, nước mắt xoát xoát chảy xuống.

“Không khóc.” Lạc Nguy giúp hắn lau nước mắt, đưa tay ôm hắn trong lòng, “Không được khóc.”

“Thực xin lỗi.” Mục Thanh run giọng giải thích.

Thực xin lỗi, ta hại người không có thể lên đại học.

Thực xin lỗi, ta hiểu lầm người hai mươi năm.

“Gốc.” Lạc Nguy khàn giọng.

Ngoài miệng khuyên Mục Thanh đừng khóc, thế nhưng hai mắt chính mình cũng đỏ bừng.

Mười tám năm a, nhân sinh có thể có bao nhiêu cái mười tám năm, để lãng phí như vậy.

Năm đó tiểu bốn mắt gốc ghêch kia, nay cũng giống như mình, đã không còn trẻ, nhưng, chúng ta vẫn yêu thích nhau.

Không nghĩ tới bất kỳ kẻ nào, trong lòng thậm chí cảm thấy may mắn, mình cùng hắn, có một ngày mình cùng hắn có thể xóa bỏ hiểu lầm, còn có thể có một cái mười tám năm.

Mi mắt an nhiên, khóe mắt hơi hơi giương lên, cái mũi thẳng thắn, miệng hồng hào.

Tiểu bốn mắt so với trước đây còn đẹp hơn rất nhiều.

Lạc Ngụy nâng cằm hắn, vươn tới, hôn lên.

Mục Thanh nhắm mắt, có nước mắt chảy xuống khóe mắt.

Cung Lâm cho Mục Thanh chuyển nước xong, liền mang theo Lạc Tiểu Tịch đi rạp chiếu phim.

“Mục thúc thúc, cái này cho người.” Lạc Tiểu Tịch đặt hai thanh chocolate lên tủ đầu giường, “Lâm Lâm nói ăn xong sẽ hết cảm mạo!”

“Ta khi nào thì nói như thế?!” Bác sĩ Cung nhú mày.

“Cái kia, người có chuyện gì, cứ việc nói cho ba ba ta biết nga!” Lạc Tiểu Tịch còn thực sự dặn dò.

“Cám ơn.” Mục Thanh hướng Lạc Tiểu Tịch cười cười.

“Đi, xem phim!” Cung Lâm nắm cổ áo tiểu mập mập kéo ra ngoài.

“Ngao!” Lạc Tiểu Tịch bắt mồm giãy dụa.

Mình còn chưa có dặn xong mà!

Nguyên bản trong lòng mình còn chút khúc mắc, nhưng là xem vừa rồi Mục thúc thúc thật đáng thương, sinh bệnh cũng chỉ có một mình.

Ngô..... Có ba ba chiếu cố hắn cũng không tồi.

Trên tủ đầu giường của Mục Thanh, xấp thư tối qua mang về vẫn nằm ở đó.

“Năm đó, ta nghĩ người thực không cần ta.” Lạc Ngụy tự giấu cười cười.

“Không phải, bọn họ không có đem thư –”

“Ta biết.” Lạc Ngụy đem đồng thư tới thùng rác, “Không quan hệ, chuyện năm đó không trách cha mẹ, bắt quá từ hôm nay trở đi, ta không bao giờ buông người nữa.”

“Tiểu Tịch nó liệu có chán ghét ta không?” Mục Thanh có chút băn khoăn.

“Sẽ không, người đừng xem Tiểu Tịch cả ngày cười tủm tỉm ngốc hồ hồ, kỳ thật rất thận trọng, vừa rồi hắn hướng người nói nhiều như vậy, chính là muốn nói với người, nó không chán ghét người.” Lạc Ngụy đem Mục Thanh kéo vào trong lòng, “Đừng nghĩ lung tung, ta cùng mẹ Tiểu Tịch ba năm trước đã ly hôn rồi, cùng người không quan hệ.”

Mục Thanh nhắm mắt lại, đem mặt dán tại trong lòng hắn.

Xa cách hai mươi năm, vẫn là cảm giác an tâm vô cùng quen thuộc.

Trong rạp chiếu phim, Lạc Tiểu Tịch đang cùng Cung Lâm ngồi ghế tình nhân, vừa ăn bỏng vừa uống nước trái cây.

“Tiểu Tịch.” Cung Lâm đút cho bé viên hạt dẻ.

“Ân?” Lạc Tiểu Tịch quay đầu.

“Hôm nay, ba ba người hình như nhìn thấy chúng ta hôn nhau.” Bác sĩ Cung vẽ mặt thành thật.

“A?!” Lạc Tiểu Tịch kéo kính 3D trên mặt xuống.

“Hắn..... Cũng chưa nói cái gì a.” Cung Lâm chọc chọc má bé, “Này tính là cam chịu đi?”

Lạc Tiểu Tịch chớp mắt, hình như là ý này.

Cũng phải, ba ba hoàn toàn không có lý do gì ngăn cản mình! Lâm Lâm đẹp trai như vậy!

“Bảo bối.” Cung Lâm đem bé ôm vào lòng, “Hôm nay là sinh nhật ta.”

“Cái gì?!” Lạc Tiểu Tịch lại lần nữa chấn kinh.

Sinh nhật, mình cứ nhiên không biết?!!

Ai nha hảo áy này.

“Kia, ta đi mua quà cho người.” Lạc Tiểu Tịch lôi kéo Cung Lâm ra khỏi rạp chiếu phim, “Người muốn cái gì?”

“Ta muốn cái gì người đều đáp ứng?” Cung Lâm hí mắt hỏi bé.

“Ân, đáp ứng.” Lạc Tiểu Tịch ngốc hồ hồ gật đầu, hồn nhiên không biết trúng bẫy.

“Người nghĩ nghĩ a.” Lạc Tiểu Tịch ngồi ở ghế đá bên đường, đem tiền trong túi quần túi áo đều móc hết ra. Tỉ mỉ đếm một lần, hai trăm tám mươi một đồng ba xu.

“Lâm Lâm người chọn món quà nho nhỏ chút nha.” Lạc Tiểu Tịch sờ sờ đầu.

Cái kia, rất đắt mình mua không nổi đâu!

“Ân, hảo.” Cung Lâm gật đầu, lôi kéo Lạc Tiểu Tịch đi tới phía trước.

Đầu tiên là đi qua một khu thương mại rất lớn, lại đi ngang qua một nhà hàng bò nướng hết sức xa hoa, sau đó lại qua tiệm kim hoàn.

Ai nha khăn trương không đỡ được, hoàn hảo Lâm Lâm đều không có đi vào.

Thất đi bát đi, Cung Lâm dừng cước bộ.

“Tới nơi này làm gì?” Lạc Tiểu Tịch sờ sờ đầu.

“Thuê phòng.” Cung Lâm lời ít mà ý nhiều.

“Thuê thuê thuê phòng làm gì?” Lạc Tiểu Tịch giật mình.

“Người nói xem?” Cung Lâm vươn tay, “Nhanh lên, đưa tiền cho ta!”

“Ta ta ta.....” Lạc Tiểu Tịch che túi quần không buông tay, ngồi xổm xuống xấu lắm.

Mình mới không cần đem mình đi bán! Còn có cái kia cái kia, một chút đều còn không có chuẩn bị!

“Muốn từ chối?” Cung Lâm vẽ mặt thất vọng, “Tiểu Tịch người ngay cả hai trăm tám mươi đồng đều luyến tiếc cho ta.”

“Không phải a.” Lạc Tiểu Tịch đứng lên biện giải.

Này căn bản là không phải vấn đề tiền bạc!

“Ta chỉ biết.” Cung Lâm xoa bóp mũi bé, từ trong túi quần Lạc Tiểu Tịch lấy tiền.

Đi đến tiếp tân khách sạn, vừa lúc giá phòng khuyến mãi đặc biệt, phòng đôi chỉ 268 đồng!

Giao tiền lấy chìa khóa, bác sĩ Cung túm tiểu mập mập lên lầu, vào cửa ép bé lên tường, hung hăng vừa hôn vừa lột đồ.

Lạc Tiểu Tịch khăn trương đến run run, ngốc hồ hồ bị bác sĩ sắc lang kéo vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, tiểu mập mập trắng noãn nộn nộn mang theo đầy người hôn ngân, bị đại bác sĩ ném lên giường.

“Không cho hôn!” Lạc Tiểu Tịch vươn tay che thí thí, đứng lên muốn chạy

Cung Lâm đứng lên đem bé chộp vào trong lòng, bắt đắc dĩ tiểu mập mập thật khăn trương, vẫn huy cánh tay đuổi chân cộng thêm ngao ngao kêu to, tóm lại là muốn chạy trốn.

Mắt thấy không khí không ổn, mắt bác sĩ Cung tối sầm lại, cúi người đem bé đặt ở trên giường: “Tái lộn xộn ta liền đem người trói lại!”

Trói trói, trói lại?

Lạc Tiểu Tịch bị dọa.

Trói đứng lên làm gì!

“Ngoan, nằm úp sấp xuống.” Cung Lâm kê cho bé cái gối dưới bụng, cúi đầu ở trên cái mông mềm nhũn của bé hôn một phát.

Lạc Tiểu Tịch kéo chăn che đầu.

Ô ô ô, Lâm Lâm thật biến thái, thích hôn thí thí của mình!

“Ngoan, lần đầu tiên có thể sẽ khó chịu, nhẫn một chút được không?” Cung Lâm nhẹ nhàng giúp bé làm chuẩn bị.

Ô ô ô, đây là cái khách sạn gì, như thế nào cái gì đều có?!

“Đau!” Lạc Tiểu Tịch khóc.

“Ngoan!” Cung Lâm buồn cười xoa bóp bé, “Ta còn chưa tiến vào mà!”

“Không phải mới vừa sao?” Lạc Tiểu Tịch hai mắt nhắm lệ mông lung quay đầu.

“Vừa rồi là ngón tay.” Cung Lâm đem thắt lưng bé nâng lên, “Ngoan, thả lỏng đi.”

“Sẽ rất đau phải không?” Lạc Tiểu Tịch thí thí lộn xộn.

“Một chút, nhịn một chút thì tốt rồi.” Cung Lâm cố định thân thể bé, một chút một chút xâm nhập.

“Đau!!” Lạc Tiểu Tịch mặt nhăn thành hoa cúc nhỏ, khóc thiếu chút nữa hồng mắt.

Chỉ biết bác sĩ nói chuyện đều là gạt người! Ở bệnh viện lừa gạt, ở nhà cũng lừa gạt!

Làm sao là đau một chút! Thí thí nhất định bị xé thành hai nửa!

“Ngoan, đừng khấn trương.” Cung Lâm cũng là đầu đầy hắc tuyến, lại vẫn là chịu đựng không nhúc nhích, chính là nhẹ nhàng vỗ bé, “Bảo bối không sợ, không có việc gì, thả lỏng.”

Lạc Tiểu Tịch ghé vào trên giường, khóc đến thoát lực.

Thí thí đại khái là chết lặng, giống như cái gì cũng không cảm thấy.

“Ngoan, ta yêu người.” Cung Lâm cảm thấy được bé không hề phát run, vì thế cúi đầu hôn hôn lỗ tai bé.

“Ô ô ô..... Ta..... Cách..... Cũng là.” Lạc Tiểu Tịch trúc trắc.

Cung Lâm cười cười, ôm chặt tiểu tử trong lòng kia, chậm rãi dạy bé học được hưởng thụ vui thích kích thích.

Bức màn che mất dương quang bên ngoài, trong phòng, tiểu mập mập ngốc hồ hồ rất cực hoàn toàn, hoàn toàn, trưởng thành.

Ngày chậm rãi đi qua, một hôm tiểu mập mập mở ngăn kéo của Cung Lâm, trong lúc vô ý liền nhìn thấy thẻ căn cước của hắn.

“Người gạt ta!” Chờ Cung Lâm tan tâm trở về, tiểu mập mập hai tay chống nạnh tức giận đứng ở đại môn, “Sinh nhật của người rõ ràng vào mùa đông!”

“Àn? Thật không?” Bác sĩ Cung cười vô tội, “Ta đã quên.”

“Lừa đảo!” Lạc Tiểu Tịch giận.

Lần đầu tiên của mình, là bị bác sĩ sắc lang lừa mất!

Mình phải bỏ hẩn một tháng!

“Ngoan, giận sao?” Cung Lâm từ trong túi lấy ra một hộp chocolate, “Mứt hạt dẻ nhiều tầng đó”

Lạc Tiểu Tịch nuốt nuốt nước miếng.

Kia, một tuần không để ý tới hắn!

“Còn có, buổi tối ta làm cánh gà nướng cho người được không? loại vừa thơm vừa béo ngậy đó.” Cung Lâm ôm vai bé đi vào trong.

Cánh gà nướng vẫn là ăn ngon lắm.

Kia, ba ngày không để ý tới hần.

“Còn có bảo bối, ngày mai ba ba cùng Mục thúc thúc liền đi du lịch về, chúng ta đi sân bay đón bọn họ, có thể thuận tiện đi ăn ở quán cơm hải sản mà người thích, còn muốn ăn pizza, muốn ăn vị Hawaii!” Cung Lâm ôm bé.

“Được được, còn muốn thêm gấp đôi pho mát!” Lạc Tiểu Tịch hạnh phúc nhận nhạo.

“Hảo, chúng ta thêm gấp đôi pho mát, còn muốn thêm gấp đôi ngô ngọt!” Cung Lâm ôm bé đặt ở trên sofa, “Bảo bối đến hôn một cái, đêm nay chúng ta làm được không?”

“Tối hôm qua vừa mới làm!” Lạc Tiểu Tịch kháng nghị.

“Ngày hôm qua người cũng ăn cơm xong, hôm nay còn ăn không?” Bác sĩ Cung xoa bóp khuôn mặt bé.

Lạc Tiểu Tịch biến mếu máo, Lâm Lâm rõ ràng là ngụy biện!

Nhưng là, mình thật sự có chút muốn.

Kia, vẫn là không cần vạch trần hần.

Tiểu mập mập ngửa đầu nhắm mắt lại, rất phối hợp hôn nhẹ.

Lâm Lâm là của mình.

Hạ mặt thu sơ gió nhẹ, thực ấm áp, thực đầm ấm.

————— Hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ki-su-truc-ma>